

BẠO QUÂN

Phong
Lộng

Editor: Lăng Vân



Mục lục

[Chương 1+1: Tiết tử](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 1+1: Văn án](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10+1](#)

[Chương 10-2: Vĩ thanh+Hoàn](#)

[Chương 11: Phiên ngoại](#)

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+1: Tiết tử

Rrrngggggg.....

Rrngggggg Rrnggggggg..... Rrngggggg Rrnggggggg Rrngggggg ...

Di động rung lên không ngừng ảnh hưởng nghiêm trọng đến Đỗ Vân Hiên đang hết sức chăm chú làm việc, anh liếc nhìn điện thoại một cái, xác định số hiện trên màn hình không phải là dãy số của người đang làm mình nhức đầu, mới vô cùng bất đắc dĩ mà nhấc máy lên.

“Xin chào, tôi là Đỗ Vân Hiên.” Tuy dùng từ rất nhũn nhặn nhưng ngữ khí lại lạnh lùng.

“Trưa nay mười hai giờ tôi sẽ đến sân bay, em tới đón.” Từ loa truyền đến giọng đàn ông.

Một câu ngắn gọn tùy ý cùng giọng điệu chỉ tay năm ngón, không khác gì đang sai bảo, vô cùng tự nhiên.

Đỗ Vân Hiên rõ ràng trầm mặt một chút.

Anh đưa điện thoại đến trước mắt, lần thứ hai xác nhận số điện thoại trên màn hình không phải của người mình đang cố tình không tiếp kia, chỉ có một khả năng là người đang gọi điện tới lại dùng thủ đoạn bỉ ổi.

Đáng lẽ nên chặn toàn bộ cuộc gọi từ số lạ mới đúng.

Đỗ Vân Hiên hồi hận trong lòng, đầu dây bên kia lại tiếp tục truyền đến giọng đàn ông, lời nói tùy ý ung dung y như đang sai khiến em mình, “Mười hai giờ, đừng đến trễ.”

“Hôm nay tôi có nhiều việc phải làm, có một bản thảo phải thiết kế...”

“Tôi cho em chọn.” Đối phương cắt ngang lời giải thích của anh, băng quơ nói, “Em đến tìm tôi, hay tôi sẽ đi tìm em, em tự quyết đi.”

Tút... Tút..

Đỗ Vân Hiên nghe di động truyền đến tiếng vang, huyết thái dương thành thạch co rút đau đớn.

Anh cố gắng giữ bình tĩnh, đầu tiên là tự rót cho mình một cốc nước ấm thật lớn, sau đó sải bước, không nhanh không chậm đi vào phòng tắm, đem nút bồn tắm lại rồi bắt đầu xả nước.

Nước rào rào xả xuống, chỉ chốc lát sau bồn tắm đã dập dờn một tầng nước lạnh.

Đỗ Vân Hiên mặt không biểu tình, im lặng buông tay thả điện thoại vào bồn tắm, lạnh lùng nhìn màn hình di động sau khi ngập nước liền biến thành màu đen. Không buồn liếc thêm một cái nào nữa chiếc di động vừa bị mình xử quyết, anh quay đầu ra khỏi nhà tắm.

Vài giây sau, anh bước mạnh trở lại phòng tắm, chiếc mặt nạ lãnh đạm cố gắng kiềm chế không thể tiếp tục chống đỡ được mà vỡ tan, xấu hổ và giận dữ giống như dung nham núi lửa bùng nổ lấp đầy gương mặt tuần mỹ.

“Chết đi!”

Cúi người vớt chiếc di động trong bồn, cứ thế ném thẳng vào tường phòng tắm.

Điện thoại rơi vỡ thành từng mảnh.

Ngực Đỗ Vân Hiên kịch liệt phập phồng, nỗi căm ghét khó tả khiến anh đưa chân mang tất trắng mà nghiền những mảnh nhỏ trên mặt đất, tựa như đang nghiền nát tên ác ma kia vậy.

“Chết đi! Cỗ Sách, anh đi chết đi!”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+2

Mười hai giờ, chuyến bay đúng hạn đáp tới phi trường.

Cô tiếp viên phục vụ trong khoang hạng nhất lộ ra nụ cười mê người với Cổ Sách, “Tạm biệt, Cổ tiên sinh, hi vọng lần sau có thể tiếp tục phục vụ ngài.”

Cổ Sách tùy ý gật đầu, bước ra khỏi khoang hạng nhất.

Không cần quay đầu lại, hắn cũng có thể dễ dàng đoán được sau lưng, cô tiếp viên vừa chào mình lộ ra ánh mắt mất mát. Trên chuyến bay, vị tiếp viên hàng không xinh đẹp này nhiều lần ân cần lại hỏi chuyện, Cổ Sách biết rõ, nếu hắn đồng ý, cô cũng có thể không phiền mà phục vụ một số việc không nằm trong chức trách của tiếp viên.

Diễm ngộ thế này, hắn đã gặp được không biết bao nhiêu lần. Từ nụ cười đến ánh mắt kín đáo mà nóng bỏng của các nàng, Cổ Sách có thể dễ dàng nhìn thấu dự vọng của họ trong nội tâm.

Mỹ nhân chủ động ngã vào lòng, loại ân ái này thỉnh thoảng còn có chút vị, chứ nhiều lần thì khiến người ta phát ngán.

Có một thời gian Cổ Sách dốc sức vì sự nghiệp, coi nhẹ chuyện gối chăn, nhưng thực ra nữ nhân trên giường hắn vẫn không thiếu, thậm chí còn có một hai người thuộc dạng bám riết không buông khiến Cổ Sách rất thiếu

kiên nhẫn, cuối cùng vẫn phải dùng chút thủ đoạn để trưởng bối của đối phương ra mặt, ngăn lại hành động đeo đuổi của tiểu bối.

Cổ Sách rất không chấp nhận loại người mặt dày chủ động đeo bám đến không thấy thẹn.

Loại người không khác gì ruồi nhặng mà thêm khát, quần riết lấy một người khác, đau khổ theo đuổi, cầu xin rồi dùng thủ đoạn, mảnh khẻ để khiến đối phương thuộc về mình chính là tự chuốc khổ, thiếu tự trọng.

Đàn ông làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được để bị coi thường.

Bạn giường chỗ nào chẳng có, tìm ai mà chẳng được? Thuận mắt, hợp ý thì làm, không thì cắt qua một bên, miễn cho trước mặt bốn thiếu gia làm bộ làm tịch diễn màn trình tiết nực cười, đây chính là quan niệm bạn giường của Cổ Sách.

Mà không, đây là quan niệm bạn giường của Cổ Sách trước khi gặp Đỗ Vân Hiên.

“Anh Sách.”

“Anh Sách ra rồi.”

Bóng dáng Cổ Sách vừa xuất hiện ở cửa ra, một đám đàn ông mặc tây trang phẳng phiu đã cung kính chào đón. Cổ Sách đã căn dặn không được khoa trương, cho nên hôm nay không ai dám mang theo đàn em tới.

Những người này năm đó đều là đàn em, còn trẻ đã theo bên Cổ Sách, tận sức để phụ việc, hiện giờ đều đã trở thành những nhân vật lớn chỉ cần ho khan một tiếng cũng khiến người ta đổ mồ hôi, nhưng trước mặt Cổ Sách, vẫn nề nếp như người có học.

“Tôi đây hết làm gì? Hết việc làm sao?” Cổ Sách sắc lẹm mà liếc bọn họ một cái, ném cho Lâm Dũng đang đưa hai tay ra đón túi văn kiện.

“Anh Sách đã về, không đến sân bay chào một chút, trong lòng sẽ ngứa ngáy khó chịu.” Trương Hằng nịnh nọt hì hì cười.

Cổ Sách đối với lời nói của Trương Hằng, từ chối cho ý kiến.

Điều hăn để ý lúc này là người nên xuất hiện vẫn chưa xuất hiện. Rõ ràng lúc trước trên máy bay đã cố tình gọi điện thoại để thông báo.

Cổ Sách nhìn đồng hồ vàng trên cổ tay, vẻ mặt bình tĩnh nhưng đáy mắt đã có một tia hờn giận. Hăn biết Đỗ Vân Hiên sẽ không đúng hẹn mà đến đây, cho nên xuống máy bay cũng không sốt ruột, dường như là cố ý chậm rì rì mà đi ra, trong lòng có một chút mong đợi khó nói, rằng khi bước ra có lẽ sẽ thấy thân ảnh quen thuộc.

Chỉ cần phải gặp mặt Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên sẽ viện đủ công chuyện phải làm, Cổ Sách cũng vì việc này mà năm ngoái đã hung hăng giáo huấn anh một trận, nửa năm sau đó Đỗ Vân Hiên không dám làm bậy nữa.

Xem ra, lần này đi công việc ở Mississippi hai tháng đã khiến anh giờ thói cũ.

Xem ra trí nhớ anh kém thật.

“Anh Sách, xe đang chờ ở ngoài.”

“Mấy anh về trước, có người đến đón tôi.”

Một vài trụ cột trong hắc đạo liếc nhau, tự rõ Cổ Sách đang nhắc tới ai.

Nhưng đến bây giờ người đó vẫn chưa xuất hiện, mọi người cũng rõ ràng rành.

“Anh Sách, tụi em trên đường đến đây thấy có tai nạn giao thông, xe tải tông thẳng vào taxi, bây giờ chắc đang tắc đường.”

“Đúng đúng, tắc đường.”

“Anh Sách, miếng đất ở bến tàu Thiên Phúc, không phải anh muốn có sao? Tư liệu bán đấu giá em tìm được rồi, chi bằng anh xem trước thử?” Lâm Dũng lấy ra một tập tư liệu.

Theo Cổ Sách vài năm, Lâm Dũng làm việc cũng có ý tứ, đoán được Cổ Sách có thể sẽ hỏi đến công việc nên đã mang sẵn tư liệu bên người, miễn cho đến lúc hỏi không đáp được lại mất mặt.

Cổ Sách liếc văn kiện Lâm Dũng đưa tới một cái, không cam lòng nhìn cổng vào sân bay, bỗng nhiên đáy mắt như nảy lên một ngọn lửa.

Trong đám đông xuất hiện bóng dáng hắc đang chờ đợi.

Người vào cổng rất nhiều, nhưng chỉ một cái liếc mắt liền có thể nhận ra được Đỗ Vân Hiên. Đỗ Vân Hiên dáng người rất cao, cho dù so với thân hình cao lớn của Cổ Sách cũng chỉ thấp hơn một chút, dáng người thon dài suôn thẳng dễ dàng nhận biết được trong đám đông, hơn nữa anh bước đi không nhanh không chậm, khí chất lãnh đạm, hơi thở vững vàng, khiến người ta dù muốn xem nhẹ sự hiện diện của anh cũng rất khó làm được.

Thế nhưng chân tay anh lại thon dài mảnh khảnh, lông mi cũng vô cùng tinh tế, giống như được ông trời khéo léo vẽ nên, vô thức lại lộ ra một tia yếu ớt, loại yếu ớt này cùng với khí chất băng lãnh kiên ngạnh hòa chung một chỗ, khiến cho đàn ông phải rục rịch.

Cổ Sách đứng giữa đám người, ở một chỗ chờ Đỗ Vân Hiên bước tới.

Đỗ Vân Hiên từ xa cũng cảm giác được ánh mắt Cổ Sách đang dán chặt vào mình, ngàn vạn không muốn tới gần, thế nhưng anh cũng biết mình

trốn không thoát, đành phải miễn cưỡng từng bước từng bước đi tới.

Tựa như một con mồi cao ngạo không cam tâm mà đi về hướng thợ săn đang giương súng.

Càng tiếp cận càng cảm nhận được sự áp bách khi bị Cổ Sách nhìn chăm chăm, ánh mắt hắc tuyệt không sắc bén, mà như vô cùng thích thú, khóe miệng ẩn hiện một độ cong, giống như mang theo tia cười cứng chiều sủng nịch.

Nhưng chính loại ánh mắt không hề sắc bén này, làm cho Đỗ Vân Hiên cảm thấy được sự nguy hiểm đến nổi da gà đầy người.

Năm đó lần đầu gặp mặt người đàn ông tên Cổ Sách này, Đỗ Vân Hiên không hiểu được ý nghĩa ẩn sau nụ cười hứng thú đó, thế nhưng sau đó, anh đã hiểu được bằng phương thức thâm trầm nhất.

Dừng lại trước mặt Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên bị ánh nhìn chăm chú cùng với nụ cười của Cổ Sách làm cho không thể không chủ động mở miệng mà nói lời xin lỗi.

“Thực xin lỗi, đến muộn.”

“Muộn một chút có sao đâu, không cần phải nghiêm túc như vậy.” Cổ Sách khoan dung nở nụ cười, “Em đến là tốt rồi, chúng ta đi thôi.”

Những trụ cột của hắc đạo đều có xe riêng, sau khi chào Cổ Sách đều rời đi, chỉ có Lâm Dũng bị Cổ Sách giữ lại, “Chuyện đấu giá đất, tôi muốn thảo luận với anh.”

Lâm Dũng cầm xấp tư liệu ngồi sau xe Đỗ Vân Hiên, nhỏ giọng báo cáo tình hình cho Cổ Sách.

Đỗ Vân Hiên là người lái xe.

Kỳ thật có Lâm Dũng đi chung, Đỗ Vân Hiên cảm thấy rất may mắn. Nếu phải lái xe một mình với Cổ Sách, không biết sau khi lên xe sẽ phát sinh sự tình gì, chỉ cần nghĩ đến Cổ Sách có thể ngồi ở ghế phó lái, chăm chú quan sát mình lái xe, Đỗ Vân Hiên đã đỡ mồ hôi lạnh.

Hiện tại để bàn bạc công việc, Cổ Sách khiến ai đó vui mừng mà ngồi xuống ghế sau.

“Báo cáo thăm dò địa chất đâu?”

“Ở trong này. Đây là bản sao đầy đủ của phòng thực nghiệm địa chất được chính phủ cấp phép.”

Trong xe truyền đến tiếng lật giấy loạt soạt rất nhỏ.

Cổ Sách nhìn bản sao báo cáo, hai chân duỗi về phía trước bị hạn chế. Chân hằn vồn rần chắc lại dài, đây không phải loại xe Land Rover mà hằn thường dùng mà là Regal mà Đỗ Vân Hiên lái tới, phía sau sườn xe không đủ rộng khiến hằn khó có thể duỗi thẳng chân.

Nhắc đến xe, Cổ Sách lập tức cảm thấy khó chịu.

Không chỉ một lần hằn muốn Đỗ Vân Hiên phải đổi xe, đã mấy lần Cổ Sách ưng ý vài chiếc xe thể thao đời mới nhất đưa đến tận nhà anh nhưng Đỗ Vân Hiên luôn bày ra thái độ tôi_chỉ_muốn_dùng_xe_của_mình.

Nói trắng ra là anh muốn vạch ra một giới hạn với Cổ Sách, không chịu dùng tiền của hằn mua bất cứ thứ gì.

Cổ Sách ban đầu còn miễn cưỡng nhẫn nại, cân nhắc xem nếu hằn dùng thủ đoạn ăn tươi Đỗ Vân Hiên thì sẽ thế nào, dựa vào tính cách kiêu ngạo của Đỗ Vân Hiên, tuyệt đối không có khả năng anh nhanh chóng chịu phục, ít ra phải cho anh thời gian thích ứng.

Cho nên hiếm thấy Cổ Sách vốn luôn bá đạo lại kiềm chế tính khí nóng nảy của mình, không ngừng dùng viên đạn bọc đường mà ôn nhu trấn an mèo nhỏ đang xù lông.

Nhưng cho dù Đỗ Vân Hiên có là mèo, cũng tuyệt đối không giống những con mèo bình thường, sau một vài lần, lông Đỗ Vân Hiên vẫn cứng rắn dựng thẳng như cũ, thậm chí càng lúc càng cứng rắn hơn, mỗi lần đều đâm Cổ Sách đến đau rơi máu chảy.

Sở dĩ Đỗ Vân Hiên kiên định đâm chọc Cổ Sách, là bởi vì anh luôn cho rằng hắc chính là một tên lưu manh đê tiện vô sỉ.

Thực ra Đỗ Vân Hiên đã lầm rồi, Cổ Sách không phải lưu manh, mà hắc là tên ác ma đến lưu manh trông thấy cũng phải sợ.

Sau vài lần cố gắng chịu đựng, Cổ Sách đã mất hết kiên nhẫn, buộc phải giáo huấn Đỗ Vân Hiên một chút khiến anh suốt một tuần không thể xuống giường được, về sau tuy là có thể xuống giường nhưng vết cắn trên cổ cùng vết bầm ứ máu khó coi trên cổ tay vẫn chưa hoàn toàn tan hết, khiến anh chỉ có thể ăn mặc kín mít ngay cả trong ngày nóng bức mà trở lại công ty, còn được cấp trên quan tâm hỏi thăm xem có phải anh bị cảm do ngồi điều hòa buổi tối.

Cuối cùng, Đỗ Vân Hiên không thể không ôm một bụng nhục nhã mà dùng tiền Cổ Sách đưa cho để mua một chiếc xe mới, có điều Đỗ Vân Hiên vẫn vô cùng tùy hứng mà không mua bất cứ chiếc xe xa xỉ nào mà Cổ Sách thích, chỉ mua một chiếc Regal hết sức tầm thường.

Lúc thấy chiếc Regal kia, Cổ Sách biết là Đỗ Vân Hiên cố ý, nhưng hắc không có làm gì.

Chỉnh Đỗ Vân Hiên đến năm trọn một tuần, nhìn anh sắc mặt tái nhợt cuồn trong chăn, Cổ Sách thực ra rất hối hận, cũng có chút đau lòng, cho

nên chiếc Regal này mới không bị hăn thẳng tay ném đến bãi phế thải xe hơi.

“Anh Sách, phòng thực nghiệm Nhân Hòa mà em nói, theo báo cáo về tầng đất mềm cùng với lớp đá phong hóa của đất, nếu xây một tòa cao ốc ở đây, khả năng bị sụt lún..”

“Nhà em hay nhà tôi?”

Lâm Dũng ngu mặt, rất nhanh kịp nhận ra lão đại không phải nói chuyện với mình, hết sức khôn ngoan mà ngậm miệng lại.

Đỗ Vân Hiên phía trước đường như vô cùng chú ý lái xe, không nghe Cổ Sách đặt vấn đề, hai tay trấn định nắm vững tay lái.

Thực ra gương mặt Cổ Sách rất anh tuấn, ngũ quan của hăn không giống như Đỗ Vân Hiên được họa ra một cách tinh xảo mà giống như được điêu khắc bằng búa dùi, đôi mắt sáng rực phân minh hữu thần.

Con người tối đen mang theo một loại nguy hiểm sâu xa lại tràn ngập mị lực.

Năm đó vị Đại tiểu thư từng thần hồn điên đảo mà theo đuổi Cổ Sách có nói rằng ánh mắt này tràn ngập ma lực, khi nhìn chăm chú vào người đối diện có khả năng đem linh hồn người đó hung hăng trói buộc.

Thế nhưng.. Đỗ Vân Hiên tuyệt đối không thích cảm giác bị trói buộc

Mỗi lần bị Cổ Sách nhìn chăm chăm, anh đều cảm thấy chính mình bị đè ép đến không thở nổi, tựa như những lần bị lột sạch quần áo, tay chân bị dây da trói chặt ở trên giường, thừa nhận sự xâm phạm mãnh liệt như muốn giết người của hăn.

Giờ phút này, anh lại cảm nhận được ánh mắt Cổ Sách đang dán chặt vào mình.

Đỗ Vân Hiên không quay đầu lại nhưng anh biết Cổ Sách đang chăm chú nhìn vào gáy của mình, bởi vì lông tơ ở đó toàn bộ đều bị dựng đứng!

“Nhà em, hay nhà của tôi?” Cổ Sách như lơ đãng mà hỏi thêm lần nữa.

Ánh mắt của hắn không những mê người, hơn nữa rất hữu dụng, đã sớm nhìn ra cổ Đỗ Vân Hiên đã thẳng đứng cứng ngắc, trên làn da trắng nõn nổi lên một tầng da gà.

“Anh vừa xuống máy bay, vẫn nên nghỉ ngơi một chút thì hơn.” Sau một lúc lâu không hề quay đầu lại, Đỗ Vân Hiên mới nói một câu.

“Dừng xe.” Cổ Sách nói.

Đỗ Vân Hiên dừng xe ở bên đường.

Cổ Sách hất cằm với Lâm Dũng, “Anh xuống.”

Lâm Dũng đã sớm đứng ngồi không yên, hắn cũng không muốn làm vật hi sinh, liền nhanh chóng mở cửa xuống xe, quay ngang quay dọc trên đường quốc lộ mới âm thầm kêu khổ.

Chỗ này là đường cao tốc, chỉ có thể gọi điện kêu đàn em đến đón, bị đàn em thấy mình bị lão Đại ném lại trên đường cao tốc, thực sự quá mất mặt.

Hay cho anh Sách lúc trước còn phong lưu phóng khoáng nói về bạn giường, cái gì mà hợp ý thì lên giường, không hợp thì rút ngay, tuyệt đối không miễn cưỡng.

Gặp được nhà thiết kế này liền mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ khi trước mình đã nói gì. Ban đầu còn dùng hoa tươi rồi chocolate điên cuồng

theo đuổi, sau đó phát hiện ngọt ngào vô dụng thì đơn giản dùng roi vọt, kiên quyết đem người không tình nguyện này trói thật chặt.

Trói lâu như vậy người ta vẫn là không tình nguyện, đến sân bay đón người mà bộ dạng trông như sắp bị hành quyết.

Anh Sách sao không thoải mái bảo người ta cút đi?!

Lâm Dũng nhìn chiếc Regal còn đỗ ở ven đường, khó hiểu lắc đầu.

Trong xe không biết xảy ra chuyện gì, mà liên tục lung lay mấy cái.

Ban ngày ban mặt làm luôn ở trong xe? Anh Sách à, anh cũng dừng mảnh quá rồi.____.

Lâm Dũng đang tán thán ngưỡng mộ thì cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra, Cổ Sách từ bên trong bước xuống, Lâm Dũng đang hoảng sợ, lo lắng có nên chủ động giải thích “Anh Sách, em không phải cố ý nhìn lên xe của anh rung rung đâu.”, Cổ Sách không nhìn hấn cái nào, lập tức đi ra trước, mở cánh cửa bên cạnh ghế lái xe.

“Anh làm gì!” Đỗ Vân Hiên kêu lên.

Cửa xe ở bên kia, Lâm Dũng lại không dám đến gần nhìn kĩ, có điều hần mơ hồ thấy được động tác tứ chi, xem qua cũng biết tình hình chiến đấu kịch liệt cỡ nào.

Thân xe lại rõ ràng lung lay vài cái, bên trong còn truyền ra tiếng rên của Đỗ Vân Hiên.

Rất nhanh, Cổ Sách đã tháo được đai an toàn, bắt lấy hai tay Đỗ Vân Hiên liều mạng nắm lấy tay lái không chịu buông ra rồi lôi ra ngoài, lại mở cửa sau ra, đem anh cứng rắn nhét vào ghế sau.

Cổ Sách đứng ở trước xe trừng mắt nhìn lên.

Lâm Dũng lập tức thông minh mà lui bảy tám bước, tỏ vẻ con tim trong sáng, tuyệt đối không có hứng thú với chuyện phát sinh trong chiếc xe hơi!

Bỗng nhiên cửa xe hướng về phía Lâm Dũng đột nhiên mở ra, Đỗ Vân Hiên thừa dịp định đào tẩu từ cửa xe bên này. Bỗng nhiên Lâm Dũng thấy anh có vài phần đáng thương, cùng anh Sách chơi đuổi bắt trên đường cao tốc á?

... Nhà thiết kế này thật là một sinh vật ngây thơ!

Quả nhiên Cổ Sách thú vị mà khoanh tay trước ngực, nhìn Đỗ Vân Hiên chạy một đoạn mới sải bước mà đuổi theo, rất nhanh hắn đã tóm được anh, dễ dàng như mèo bắt chuột vậy.

“Buông ra!”

Trên đường cao tốc xẹt qua tiếng kêu vừa tức vừa sợ của Đỗ Vân Hiên, có một chiếc xe đi tới liền dừng lại, lái xe là một người đàn ông trung niên, vừa hạ cửa xe xuống ngó đầu ra tựa như muốn giúp đỡ lại bắt gặp ánh mắt vừa ngoan vừa độc của Cổ Sách, kết quả giật mình rùng mình một cái, vội đạp chân ga chạy đi.

“Khốn nạn! Đừng đụng vào tôi!” Đỗ Vân Hiên đánh chết cũng không chịu để bị lôi về xe.

“Em nói lại lần nữa xem.” Cổ Sách ghé sát miệng vào tai Đỗ Vân Hiên, nhẹ nhàng thì thầm vào tai anh, “Nói đi, tôi xem gan em to cỡ nào.”

Đỗ Vân Hiên cả người cứng ngắc, không dám tiếp tục lên tiếng, có điều vẫn dùng hết sức đi ngược lại hướng chiếc xe.

Cổ Sách dứt khoát vác anh lên vai khiêng trở về.

Đến xe, Cổ Sách mở cửa xe, một lần nữa ấn Đỗ Vân Hiên vào ghế sau. Đỗ Vân Hiên hai tay gắt gao nắm chặt cửa xe, không chịu đi vào.

Cổ Sách cau mày, “Em quậy đủ chưa?”

Đỗ Vân Hiên không đáp lời, lúc này nói gì cũng không ổn, chỉ biết nắm chặt cửa xe như nắm lấy cọng rơm cứu mạng.

Thời gian ngoan cố chống cự kéo dài rất ngắn, hai người xét về sức lực hay kỹ thuật cũng giống như một con mèo giả hổ so với một con hổ trưởng thành. Đỗ Vân Hiên là một người đàn ông bình thường, nhưng Cổ Sách lại là một tên quái vật ngay cả hắc bạch lưỡng đạo cũng không dám đụng vào.

Cuối cùng Đỗ Vân Hiên bị Cổ Sách nhét vào sau sường xe, sau đó hắn cũng cúi đầu bước vào.

Lúc này đây, bốn cánh cửa xe hơi đều bị khóa cứng.

Nhận được điện thoại đàn em nói sắp tới đón lão Đại, Lâm Dũng đứng ở ven đường, nhàm chán nhìn chiếc Regal cách mình một khoảng, khó hiểu lắc đầu.

Anh Sách mạnh mẽ nam tính như thế, ngủ với một anh con trai cũng phải lao lực như vậy.

Lấy bản lĩnh của anh Sách, lúc bắt người ở trên xe có thể một quyền đánh cho nhà thiết kế nhỏ con này đến không thể động đậy, trên bụng bị đâm một quyền, ngay cả thắt lưng cũng thẳng không nổi, còn có thể chạy sao?

Vậy mà cứ đê, cứ đuổi, cứ bắt a... Thả rồi lại đuổi, đuổi rồi lại khiêng, khiêng về rồi nhét...

Chật chạp, cũng quá kiên nhẫn rồi.

Bên đường chiếc xe thỉnh thoảng lại rung lên.

Lần này chắc là xe rung thật, xe cứ lắc rồi lại lắc, có thể thấy anh Sách dùng sức không ít, cho dù cửa xe đóng chặt vẫn truyền ra một ít âm thanh, tựa như tiếng rên của Đỗ Vân Hiên.

Lâm Dũng lại lui thêm bảy tám bước.

Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần có liên quan đến Đỗ Vân Hiên, anh Sách liền biến thành một vại dấm chua, hễ bảo sao cũng không dám nghe lên tiếng kêu trên giường của người này.

Khoảng bốn giờ chiều, chiếc Regal tràn ngập vị xạ hương giống đực ở ghế sau chạy đến trước cổng một biệt thự xa hoa.

Biệt thự này là cuối năm trước Cổ Sách mua lại được, hơn bốn ngàn mét vuông, sau lưng là núi trước mặt là biển, tại nơi tắc đất tắc vàng thế này, Cổ Sách phải tốn một chút tâm tư mới mua lại được từ người chủ cũ, sau khi sửa chữa lại một chút thì đem tặng cho Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên nhận được món quà lớn như vậy, không những không đáp lại Cổ Sách dù chỉ một nụ cười, trái lại sắc mặt còn khó coi hơn nhận một cái tát. Đối với anh, biệt thự này không khác gì một chiếc lồng sắt mà Cổ Sách dùng để nhốt mình.

Trừ phi bị Cổ Sách ép buộc, Đỗ Vân Hiên tuyệt đối sẽ không qua đêm tại đây.

So với chiếc lồng giam của Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên thích dùng tiền của mình mua một căn hộ ở nội thành hơn.

Làm một nhà thiết kế đá quý trẻ tuổi đầy năng lực, thu nhập của Đỗ Vân Hiên kỳ thực không thấp, sau vài năm làm việc, anh đã mua được một căn nhà để cha mẹ dưỡng lão, nuôi em trai đang học đại học ở Mỹ còn mua được một chung cư ở gần công ty để tiện đi làm.

Chiếc xe đầu tiên cũng là anh tự mua.

Nếu không gặp phải Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên có lẽ đã một cuộc sống đáng hưởng thụ.

Thế nhưng, anh lại gặp phải Cổ Sách.

Một kẻ không nói phải trái, không coi ai ra gì, hoành hành ngang ngược.. Chỉ cần vừa mắt cái gì sẽ không tiếc thủ đoạn mà đoạt lấy, một tên bạo quân!

Người lái xe trở về là Cổ Sách, sau một đợt rung lắc không biết xấu hổ ngay trên đường cao tốc kia, Đỗ Vân Hiên không thể tiếp tục lái xe. Trong lúc Cổ Sách lái xe, anh cuộn thành một đoàn trên băng ghế sau xe, vẫn không hé răng nói tiếng nào.

Thời điểm Cổ Sách đè anh xuống, quả thực chính là một con dã thú.

Không, cho dù là dã thú cũng không hung hăng như hăn được.

Đỗ Vân Hiên trong lúc hoảng loạn chỉ nhớ mình đã ngất đi, sau khi thanh tỉnh lại thì thân thể nặng như núi kia vẫn đè lên người anh, vật nóng rực không thuộc về mình liên tiếp va chạm trong trực tràng, ngũ tạng như bị đỉnh thành một đồng thịt vụn lộn xộn.

Hạ thân vừa đau vừa tê dại, dính dấp ẩm ướt.

Đỗ Vân Hiên cảm nhận được xe chạy về phía trước, nhục nhã nhận thấy tinh dịch nam nhân cường ép trút vào thân thể từ nơi khó nói kia từ trong

đùi mà chậm rãi chảy xuôi xuống, nhỏ lên đệm ghế sau xe.

“Tới rồi.”

Cố Sách dừng xe, bước xuống mở cửa sau ra, nửa người nhào vào trong băng ghế sau.

Đỗ Vân Hiên rõ ràng có hơi rụt chân lại, Cố Sách làm như không phát hiện, ôm anh từ trên ghế trong cùng ra, trực tiếp ôm lên phòng chủ nhân trên lầu hai biệt thự.

“Đau không?”

Đỗ Vân Hiên cắn răng, im lặng quay đi.

Mỗi lần Cố Sách cưỡng bức anh xong, đều hỏi vấn đề khiến người khác lúng túng này.

Làm xong chuyện hạ lưu vô sỉ, còn muốn dùng hai chân chà đạp lên lòng tự trọng của đối phương để thỏa mãn dục vọng biến thái thích kiểm soát của bản thân.

Ác ma.

Vừa rồi chính mình khóc đến cổ họng phát đau, cầu xin hãn dừng lại, cuối cùng chỉ nhận lấy xâm phạm kịch liệt hơn.

Nghĩ đến mình bị một người đàn ông đè dưới thân không chịu nổi thống khổ mà nhục nhã cầu xin tha thứ, Đỗ Vân Hiên cảm thấy bị sỉ nhục càng sâu sắc.

“Tôi tự làm được.” Phát hiện Cố Sách đang ôm mình về phía nhà tắm, Đỗ Vân Hiên vốn không muốn nói chuyện với Cố Sách đành phải mở miệng.

Cổ Sách cúi đầu sát vào anh, vô hại mỉm cười, “Em nghĩ mình có thể tự tẩy rửa?”

“Tôi có thể.”

“Đã hai tháng tôi không chạm vào em.” Cổ Sách chăm chú nhìn vào mắt anh, lại lóe lên tia hứng thú khi trông thấy con mồi, chậm rãi nói, “Nếu em còn có khí lực làm chuyện gì đó, thì tôi sẽ để em dùng nó trên người tôi.”

Hai tay ông Đỗ Văn Hiên hơi hơi siết chặt lại, trầm giọng nói, “Giọng em hiện tại rất được, tùy tiện nói một chữ cũng có thể khiến tôi hưng phấn.”

Đỗ Văn Hiên lạnh lùng ngậm miệng.

Sau đó anh tiếp tục khép chặt miệng, cho dù trong nhà tắm Cổ Sách giúp anh tẩy rửa khi chạm vào nơi tư mật khiến anh đau đớn, thân thể thon dài trắng nõn kịch liệt run rẩy, một chút thanh âm cũng không hề thoát ra.

Cổ Sách giúp anh rửa sạch sẽ, không vội đem anh ra ngoài mà ấn anh vào tường phòng tắm, phả hơi lên gương mặt anh, mỉm cười nói, “Em cứ im lặng nhẫn nại thế này, thật khiến người ta hưng phấn.”

Nói chuyện, sẽ làm Cổ Sách hưng phấn.

Không nói lời nào, cũng làm Cổ Sách hưng phấn.

Kẻ này căn bản là một tên bạo quân cường từ đoạt lý, muốn xâm chiếm một nước nhỏ chỉ cần một lý do tùy tiện cũng có thể trở thành cớ để khai chiến.

Đỗ Văn Hiên vừa mới bị chà đạp, nửa người dưới rất khó chịu, bả vai bị đè lại làm anh đau đớn, phía sau lưng bị ấn vào tường gạch men sứ lạnh như băng cũng tê dại, trong lòng phát hỏa, hận không thể dùng ánh mắt giết chết Cổ Sách.

Thế nhưng anh chợt nhớ Cổ Sách từng nói một cái tròng mắt tùy ý của anh cũng có thể khiến người ta hưng phấn, hơn nữa lần giáo huấn khi trước đã khắc cốt ghi tâm, dùng ánh mắt giăng co cùng Cổ Sách, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đỗ Vân Hiên tính toán thật nhanh, hạ mi xuống, tầm ngấm lại rút ngay đũng quần của Cổ Sách, thứ đó đã hung hăng đội lên qua lớp vải dệt.

Cổ Sách cũng biết Đỗ Vân Hiên nhìn thấy gì, trên mặt lộ ra một nụ cười tà mị.

Đỗ Vân Hiên tuyệt đối không muốn thấy hắc mím cười, nụ cười của Cổ Sách đối với anh chưa bao giờ là chuyện tốt, lần đầu tiên bị hắc làm đến chết đi sống lại ấn tượng nhất cũng là nụ cười này, tuy rằng ngọt ngào dễ nhìn nhưng thực chất lại ẩn chứa nguy hiểm, như lúc mèo vờn chuột vậy.

Nếu đã cảnh giác trong lòng thì khi Cổ Sách muốn đem anh ra khỏi phòng tắm, Đỗ Vân Hiên vịn chặt lấy vòi nước, giống hệt như khi này nắm chặt cửa xe.

“Quậy đủ chưa?” Cổ Sách lại bắt đầu nhú mày, “Bỏ ra.”

Đỗ Vân Hiên trầm mặc cứng đầu không chịu buông tay.

Loại thái độ này quá mức rõ ràng, khiến Cổ Sách phát hỏa. Đến Mississippi bàn chuyện hợp tác, trước khi đi Cổ Sách mất nửa ngày mới bỏ đi ý định mang Đỗ Vân Hiên theo, Mississippi không phải địa bàn của hắn, lỡ may xảy ra chuyện bất giờ, Đỗ Vân Hiên đi theo có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Khi đến Mississippi, ở địa bàn của người khác, lo lắng có thể bị theo dõi, Cổ Sách hoàn toàn không muốn để lộ người có thể uy hiếp đến mình cho người ngoài biết, lại phải nén xuống, không gọi điện cho Đỗ Vân Hiên.

Hai tháng liền không chạm vào anh, để anh tự do tự tại làm điều anh muốn, dù Đỗ Vân Hiên không chút cảm động thì cũng nên dùng nét mặt dễ chịu một chút chứ?

Hai tháng này Cỗ Sách tự thấy mình đã thả tay đến cực hạn, ngay cả chiếc điện thoại duy nhất đến khi rời địa bàn người ta mới cầm đến.

Không ngờ người duy nhất mình muốn gọi điện, gọi tới gọi lui gọi đến nửa ngày vẫn không chịu nghe máy.

Cuối cùng vì không thể dùng điện thoại của mình, Cỗ Sách đành mua một chiếc sim khác, lên máy bay gọi một cuộc cuối cùng cho Đỗ Vân Hiên, lúc này mới nổi máy được.

Đỗ Vân Hiên cố tình không tiếp điện thoại mình, trong lòng Cỗ Sách rõ ràng, hằn nhặn.

Cố tình đến đón máy bay muộn, hằn cũng biết, vẫn tiếp tục nhịn.

Ở trên xe cố ý chống đối hằn, Cỗ Sách liền đề anh xuống mà làm, thế nhưng đã cực lực kiềm chế, chỉ làm một lần, coi như nhịn.

Hai tháng dục vọng tích tụ, Cỗ Sách lại là kiểu tinh lực hơn người, một lần tất nhiên không đủ, hằn thấy Đỗ Vân Hiên không chịu nổi giày vò, vốn đang định nhẫn nại, để Đỗ Vân Hiên được nghỉ ngơi một đêm, đến ngày mai mới đòi bồi thường.

Thế nhưng, Đỗ Vân Hiên lại bày ra thái độ, “Anh tránh xa một chút cho tôi” quá rõ ràng, rốt cuộc thành công chọc giận Cỗ Sách.

Lần nào cũng vậy, rõ ràng không muốn chinh anh, anh lại hết lần này tới lần khác mà chọc tức hằn, đâm chọc hằn, mỗi hành động mỗi lời nói đều là cố tình chống đối lại, ngay cả khi anh không nói lời nào, cũng chính là đang chống đối.

Chống đến nỗi làm tiêu hết mọi nhẫn nại của Cổ Sách, làm hãn không thể không lộ ra rằng nanh để cắn xé con mồi.

“Vẫn không chịu bỏ tay?” Cổ Sách hỏi một lần cuối.

Đỗ Vân Hiên thấy ngữ khí hãn thay đổi, cảm thấy nguy hiểm tới gần, càng cố chấp mà nắm chặt vò nước.

Cổ Sách không nói tiếng nào, một tay ôm thắt lưng kéo Đỗ Vân Hiên ra ngoài, anh vẫn không chịu buông tay, Cổ Sách đến cả mắt cũng không chớp, bổ một cú thật mạnh lên tay Đỗ Vân Hiên.

Võ thuật Trung Quốc, Taekwondo, Karate Cổ Sách đều từng học qua, một quyền của hãn không mấy người chịu được.

Hãn đã tức giận, thì kỹ thuật cũng không màng đến, trực tiếp bổ thẳng và xương trụ cẳng tay, cũng may dưới cơn nóng giận vẫn chừa lại chút lý trí, chưa đánh gãy tay Đỗ Vân Hiên, nhưng cũng khiến anh đau đến á khẩu, năm ngón tay vô lực buông xuống.

Cổ Sách lôi anh ra khỏi nhà tắm, ném thẳng lên giường, khi Đỗ Vân Hiên còn đang khó nhọc thở dốc, hãn đã đè lên người anh, một mạch đâm thẳng vào sâu trong nơi mềm mại kia.

“A!” Đỗ Vân Hiên la lên thất thanh, theo bản năng mà đạp loạn xạ.

Cổ Sách nắm lấy mắt cá chân đang lộn xộn trong không trung, gập đầu gối anh dán vào ngực, khiến mông anh vì động tác này mà hướng về phía hãn, làm động tác xô xuyên thêm sâu hơn.

Cổ Sách tinh lực tràn đầy, thể lực lại hơn người, lại có thêm dục vọng muốn khống chế người khác, không lên giường với Cổ Sách căn bản không thể tưởng tượng hãn kịch liệt đến độ nào.

Cho dù có là nữ nhân luôn dùng ánh mắt ái mộ mà nhìn vào bóng lưng tiêu sái của Cổ Sách, khi thực sự hiểu được cái gọi là kiêu ngạo cuồng liệt khi hấn ở trên giường, có lẽ cũng phải xem xét lại một chút, xem cơ thể của mình có thực sự chịu đựng được không.

Đối với Đỗ Vân Hiên trước giờ chưa từng nghĩ mình sẽ bị đàn ông áp đảo, việc này hoàn toàn vượt mức chịu đựng của anh.

Cổ Sách trên giường luôn là một con dã thú điên cuồng, nhưng đến khi lửa giận bùng cháy, Cổ Sách sẽ không chỉ điên cuồng như thế, mà chính là hung bạo.

Sáp nhập, rút ra, lại hung hăng sáp nhập, Đỗ Vân Hiên bị động tác này hành đến kêu thảm.

Cảm nhận đau đớn quá mức khiến tuyến lệ theo phản xạ mà tiết ra dịch thể, hai mắt nhanh chóng phủ một tầng hơi nước, Đỗ Vân Hiên vẫn kháng cự, phát ra âm thanh thống khổ, mãi đến khi phát hiện môi mình bật ra thanh âm như tiếng khóc nức nở mới quật cường cắn môi lại.

Cổ Sách nằm trên người anh, đem tất cả sự ương ngạnh của anh thu vào mắt, cũng nhìn thấy anh dù bị đè ép vẫn không chịu lộ ra một chút yếu thế với mình thế nào.

Bình thường Cổ Sách có thể sẽ bỏ qua cho anh, nhưng hiện tại Cổ Sách đã bị chọc giận, Đỗ Vân Hiên càng không chịu yếu thế, Cổ Sách lại càng ôm cục tức, nhất định phải chinh anh đến khi chịu phục mới thôi.

Hắn đè nặng lên Đỗ Vân Hiên, dùng sức đỉnh động mãnh liệt phần eo, một tay trượt đến giữa hai chân của Đỗ Vân Hiên. Đỗ Vân Hiên trong cơn hoảng loạn vì bị xâm phạm thì nhận thấy được nguy hiểm, vươn tay muốn ngăn cản hắn, lại trúng thêm một quyền, lần này bổ thẳng vào mu tay khiến anh đau đến hút khí, cả cơ thể cũng buộc chặt.

Cổ Sách bị siết chặt thấp giọng hừ một tiếng, càng hung hãn hướng chỗ sâu mà chiếm đoạt.

Đỗ Vân Hiên bị hành đến chết đi sống lại căn bản không hề nảy sinh dục vọng, khí quan mềm mại bị Cổ Sách nắm trong tay ngoan ngoãn phục tùng, giống hệt Đỗ Vân Hiên khi ngủ say, lại lộ ra một tia yếu ớt, vô cùng đáng yêu.

Cổ Sách thành thạo xoa nắn nó, động tác đơn giản nhưng vô cùng hiệu quả, khí quan mềm nhũn bắt đầu sung huyết, dần trở nên cứng rắn, Đỗ Vân Hiên dường như đã tuyệt vọng, nặng nề nghiêng mặt đi, đem nửa bên mặt chôn sâu vào nền đệm.

Anh tiếp tục dùng sức cắn môi dưới.

Chỉ là dù yết hầu có gắng nén lại, hơi thở cũng không thể giấu diếm.

Cánh mũi tinh xảo phập phồng run rẩy, bắt đầu lộ ra hơi thở ngọt ngào ướt át, ban đầu là đau đớn và thẹn thùng, còn bây giờ thân thể lại bị khoái cảm cùng bồi rối khuấy động, Đỗ Vân Hiên cảm thấy mình sắp bị chinh đến điên rồi, anh giận hơi thở mình tràn ngập dục vọng, liền cố gắng nuốt hơi thở lại, thế nhưng khi cố ngừng thở, phế quản rất nhanh nóng lên, cảm giác bị nam vật tàn sát bừa bãi trong cơ thể cũng rõ mồn một.

Không thể tiếp tục duy trì, anh chỉ có thể há miệng thở dốc, một lượng không khí tràn vào phổi làm anh thở dốc càng thêm kịch liệt, càng lúc càng hỗn loạn, càng lúc càng ướt át, thật giống tiếng con gái khóc nức nở.

Đỗ Vân Hiên cảm thấy bội phần khuất nhục, kiệt lực chỉ muốn thoát khỏi tình cảnh này, nhưng anh bất lực. Cổ Sách nắm lấy hai đầu gối anh, vừa luật động vừa từ trên cao nhìn xuống quan sát anh.

Tất cả những gì Đỗ Vân Hiên làm, giãy dụa, cắn môi, nín thở, đối với Cổ Sách mà nói đều là xuân dược thúc tình, không bằng nói, trong mắt tràn

ngập dục vọng của Cổ Sách, tất cả hành động của Đỗ Vân Hiên đều có thể kích phát thú tính của hắn.

Hắn rất thích vẻ băng lãnh ương ngạnh của Đỗ Vân Hiên, thích tính cách lạnh lùng của anh, thích cách anh không đặt điều gì vào mắt.

Hắn càng thích xé nát lớp vỏ ngoài kia, tự tay đem mình đặt vào tầm mắt vốn không chịu coi trọng thứ gì của anh.

“Thế nào?” Cổ Sách độc ác mỉm cười, dịu dàng hỏi, “Hửm? Thế nào?”

Hắn cúi đầu nhìn gương mặt tuần mỹ, chiếc mặt nạ lạnh lùng gần như hồng mất, thống khổ, khoái cảm, xấu hổ hỗn độn đan xen chảy xuống từ gương mặt anh.

Cổ Sách một bên hỏi câu mà hắn biết Đỗ Vân Hiên tuyệt đối sẽ không mở miệng trả lời, “Thế nào”, một bên thúc vào thật sâu bên trong.

Hắn đem tính khí Đỗ Vân Hiên xoa nắn đến sung huyết liền buông tay, làm cho Đỗ Vân Hiên mau chóng cao trào không phải điều Cổ Sách muốn, có điều hắn cũng không muốn anh được thả lỏng, dùng sức đóng đũa thắt lưng, đè ép rồi tập trung tác động vào tuyến tiền liệt nằm trong trực tràng.

Đỗ Vân Hiên tựa như một cơn mưa nhỏ rơi thẳng vào chảo dầu sôi, dù anh vừa thẹn vừa giận cũng không thể che giấu hơi thở ngọt ngào, Cổ Sách lại có thể nắm giữ độ lửa khiến cho Đỗ Vân Hiên bị dục vọng chậm rãi giày vò đến đâu hết đèn tắt.

Bị nam nhân xâm phạm đã có khoái cảm nhưng lại chưa đến mức có thể xuất tinh là một loại thống khổ cực kì khó nhin, Đỗ Vân Hiên cắn chặt môi, rỉ ra một thanh âm không phải do đau đớn.

Thanh âm này làm huyết mạch Cổ Sách sôi sục.

“Nếu muốn, có thể tự mình làm.” Cổ Sách thấp giọng dụ dỗ anh, “Cầm lấy nơi đó, tự mình hưởng thụ.”

Đỗ Vân Hiên phần nộ trừng mắt nhìn Cổ Sách một cái, sau đó lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Anh làm không được.

Anh làm không được loại chuyện đáng xấu hổ này, một bên bị tính khí nam nhân xỏ xuyên qua, một bên tự lấy tay an ủi. Anh cố gắng kiềm chế không đưa tay mình xuống phía dưới mặc cho bị dục vọng đốt cháy, tính khí ngẩng cao rỉ ra từng giọt chất lỏng trong suốt, mười ngón tay siết chặt lấy nệm giường, các đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Thấy Đỗ Vân Hiên không chịu nghe lời mình, Cổ Sách cưỡng bức anh càng lúc càng hung bạo hơn, hai cổ thân thể ở nơi giao hợp kịch liệt va chạm, dưới thân Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên đặc biệt gầy yếu, bị đâm đến nỗi hơi bật lên khỏi nền đệm, lại bị Cổ Sách tàn ác đè lại.

“Buông ra!”

Đỗ Vân Hiên chịu đựng một hồi, chợt lắc đầu kịch liệt, hai tay không hề bắt lấy ra nệm nữa mà liều mạng vươn lên muốn đẩy Cổ Sách ra.

Dị vật trong cơ thể đâm vào càng lúc càng sâu, như muốn chọc thủng ngũ tạng, Cổ Sách mỗi lần rút ra, Đỗ Vân Hiên đều cảm thấy ruột mình bị cửa đứt mà kéo ra ngoài, mỗi lần Cổ Sách đỉnh vào, anh lại cảm thấy dạ dày mình như bị thứ đó cuồng bạo đẩy một cái.

Nhưng mà, ngay cả như vậy, anh vẫn không phủ nhận được khoái cảm do bị xâm phạm mang lại.

Rõ ràng bị làm đến hấp hối, anh vẫn cảm thấy khổ hạ mình siết chặt vô cùng gắt gao, dục vọng lúc nào cũng có thể bùng nổ, giống như dị vật đang

đấu đá lung tung trong cơ thể mình.

Đỗ Vân Hiên không chịu an ủi trước mặt Cổ Sách, nhưng tuyến tiền liệt bị đè ép lại truyền tới khoái cảm không ngừng, nhận thấy anh sắp lên cao trào, Cổ Sách vẫn không thả chậm tốc độ.

Hắn vươn tay, niết lấy đỉnh dục vọng sắp lên cao trào.

Cú niết này rất có kỹ xảo, nhanh chóng, chuẩn xác, lại đau.

Đỗ Vân Hiên ngay khi sắp tiết ra lại bị đau đốn kéo trở về, khó chịu điên cuồng lắc đầu.

“Thế nào? Hả? Thế nào?” Cổ Sách tiếp tục hỏi, cao cao tại thượng lại mang theo một tia khiêu khích, nghiêng răng nhưng lại mỉm cười tàn ác bốn cột.

Đàn ông bình thường thích đem một đàn ông khác đặt ở dưới thân, dùng chính nam khí của mình xỏ xuyên đối phương đến cao trào, để chứng tỏ sự chênh lệch giữa hai bên, Cổ Sách có đôi khi dùng chiêu này với anh.

Thế nhưng đêm nay là ngoại lệ.

Hắn có thể làm Đỗ Vân Hiên đến mức anh phải bắn ra, nhưng hắn không muốn, hắn chính là muốn Đỗ Vân Hiên phải chịu thua, thân thể hàm chứa khí quan trường căng của mình, chủ động mà luồn tay xuống phía dưới, quần bách xen lẫn xấu hổ mà tự thủ dâm.

Nhiều lần sắp lên cao trào đều bị Cổ Sách tàn nhẫn chặn lại, Đỗ Vân Hiên bị giày vò đến ngấn ngời, mắt ngấn nước một mảnh mờ mịt, thế nhưng anh vẫn không chịu làm theo ý muốn của Cổ Sách, điều này làm hắn thực sự tức giận.

Khi Cổ Sách bắn vào bên trong, thân thể Đỗ Vân Hiên khẽ khàng run rẩy một chút, sau đó không có phản ứng gì nữa, lặng yên đến khó tin.

Có lẽ do không chịu nổi tra tấn cuồng bạo như vậy, anh ngất đi.

Giả như trong suốt quá trình anh chịu mở miệng nói vài câu yếu đuối hoặc khóc một chút, có lẽ Cổ Sách còn có thể mềm lòng, nhưng cứ nghĩ đến việc anh ương bướng mà chống đối mình, Cổ Sách lại cảm thấy tức nghẹn, không thể mềm lòng cho được.

Hắn bắt đầu xâm nhập lần hai.. lần ba..

Đỗ Vân Hiên đứt quãng ngất xỉu vài lần, đều bị Cổ Sách dùng thủ đoạn vực tỉnh, càng về sau, cho dù có tỉnh lại anh cũng mê man không rõ. Nhưng dù như vậy, mặc kệ Cổ Sách uy hiếp hay ngọt ngào dỗ dành, anh cũng nhất định không làm theo lời hắn, nếu Cổ Sách khiến anh quá mức đau đớn, anh chỉ đưa tay cào loạn lên vòm ngực rắn chắc của hắn.

Trên người đã không còn nhiều khí lực, đừng nói muốn làm Cổ Sách bị thương, ngay cả khiến hắn đau cũng không thể, chỉ giống như gãi ngứa.

“Sao?” Cổ Sách tiếp tục giã vào, chiều sâu lẫn độ cứng đều khiến anh hứng chịu đến cứng lưỡi, thấp giọng hỏi, “Có phục hay không?”

Đỗ Vân Hiên đã gần như tê dại, cánh tay buông thõng, cổ gần sát mép giường, ánh mắt vô hồn ngưỡng lên trên, rơi xuống gương mặt Cổ Sách ở giữa không trung.

Cổ Sách dùng sức đẩy mạnh một cái, Đỗ Vân Hiên tựa như mèo con sơ sinh rên lên một tiếng, sau đó giống như bị va chạm đến tận phế quản mà ho lên. Anh rên rỉ rất nhỏ, tiếng ho cũng thật sự khẽ khàng, bỗng nhiên lại ho đến xuất huyết.

Mấy giọt máu theo nước bọt văng lên người Cổ Sách.

Cổ Sách nhìn màu đỏ chói mắt kia, tim hẫng một nhịp, lửa giận đang che kín lý trí như bị một thùng nước đá tạt thẳng vào, lập tức tắt ngóm.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Cổ Sách bị một thau nước đá dội đến tỉnh cả người. Có điều cả đời hẳn đã gặp qua vô số chuyện lớn nhỏ, tuy bị hù không nhẹ nhưng tay chân lại phải ứng cực nhanh, xả drap nệm bọc lấy Đỗ Văn Hiên, ôm xuống lầu, đặt vào trong xe thể thao ở trong gara chạy thẳng đến bệnh viện Bắc Sơn.

Bệnh viện Bắc Sơn là một trong hai bệnh viện tư được trang bị hạng nhất, phong cảnh tuyệt đẹp, lúc này trăng treo lơ lửng, gió lướt nhẹ nhẹ, chính là thời điểm đêm khuya thanh tĩnh.

Bỗng nhiên một chiếc xe thể thao đỏ rực xé gió vọt thẳng vào cổng lớn, tiếng động cơ dọa người đủ biết người lái đã giậm hết chân ga, vòng qua tòa nhà chính bệnh viện, chiếc xe lập tức xông vào khu trị liệu cao cấp.

Trương Bình đang trực đêm, chợt nghe thấy tiếng động cơ ầm ỉ ngoài cửa sổ, người trong sân loạn đến gà bay chó sủa, y tá trưởng hoang mang đẩy cửa chạy vào kêu lên, “Bác sĩ Trương! Bác sĩ Trương!”

Trương Bình mặt không đổi sắc, xoa xoa huyệt thái dương đứng lên, “Biết rồi, đến đây.”

Đi đến sau cửa với lấy áo Blouse treo trên tường, thuận tiện dùng dung dịch khử trùng rửa sạch tay.

Y tá trưởng vô cùng lo lắng, ở phía sau hẳn nói, “Bác sĩ Trương, xin hãy nhanh lên! Bên kia giục lắm rồi.”

Trương Bình hỏi lại, “Trước đây không giục chắc? Lần nào chẳng vậy.”

“Người đó nói nếu chậm trễ y sẽ đập bệnh viện đó!”

“Dù sao cũng là bệnh viện của y!»

Cổ Sách phấn đấu mấy năm nay, công thành nghiệp tựu, gia thế lớn mạnh, có được không ít sản nghiệp. Kiếm sống được trên lưỡi đao nhưng lại có bệnh viện của riêng mình che mắt, vừa an toàn lại đảm bảo nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Trương Bình là em trai Trương Hằng, một trong những đàn em của Cổ Sách, năm đó học y khoa ở nước ngoài, anh trai anh chưa phát đạt như bây giờ, học phí sinh hoạt đều do Cổ Sách chu cấp, nhàn nhã học đến khi tốt nghiệp về nước, tất nhiên sẽ vì Cổ Sách mà cống hiến sức lực cho sinh ý bên bạch đạo của hắn.

Cũng không biết tự khi nào, lại kiêm thêm chức bác sĩ riêng cho Đỗ Vân Hiên.

Nếu Cổ Sách đã cho Đỗ Vân Hiên là người có thể uy hiếp đến mình, tất nhiên sẽ không tùy tiện giao anh cho người ngoài. Tin tưởng giao cho Trương Bình hiển nhiên là do tín nhiệm nhiều năm.

Trương Bình thực lòng cũng cảm tạ sự tín nhiệm này.

Thế nhưng.. Anh Sách rất có thể lại tiếp tục hành người kia nữa rồi!

Nhà thiết kế xinh đẹp kia chắc chắn kiếp trước đã làm chuyện đại nghịch bất đạo với anh Sách, cho nên kiếp này bị hãm hành lên hành xuống, hành đến nỗi không có được một ngày yên ổn.

Cứ vài bữa lại hành người ta phát bệnh, rồi sau đó lại điên cuồng giẫm chân ga, sấm rung gió giật xông thẳng vào bệnh viện, quát bác sĩ, nạt điều

dưỡng, huyền não đến gà bay chó chạy, lần nào cũng là ngược luyến người ta [không hiểu.__.]

Haiz, nếu đau lòng như vậy, sao lúc xuống tay không nhẹ một chút chứ?!

Khi Trương Bình dẫn y tá trưởng tới, bệnh nhân sớm đã được đặt trên giường bệnh.

Quả nhiên, lại là drap nệm tơ tằm cao cấp bọc lấy; quả nhiên, lại loang lỗ vết bầm toàn thân; quả nhiên, chỗ đó lại bị xây xước trầy trật; quả nhiên, lại phải vệ sinh, bôi thuốc, khử trùng...

Trương Bình trước đây còn có thể ngượng ngùng đến mặt đỏ tim đập, bây giờ da dẻ mặt mày đã được luyện thành tường thành, cực kì bình tĩnh, thuần thực kiểm tra băng bó xong lại gọi điều dưỡng đem bệnh nhân đi chăm sóc cẩn thận mới bước ra ngoài.

Cổ Sách tựa vào tường hút thuốc, vẻ mặt có chút trầm ngâm, hắt nhả ra từng vòng khói, bộ dáng anh tuấn phóng đăng trời sinh hiện giờ dường như lắng đọng lại, tựa như làn sương tan biến khi chạm vào ánh nắng.

Gương mặt góc cạnh trầm tư suy nghĩ khiến không ai có thể tưởng tượng được hẳn cùng với kẻ giậm ga xông thẳng vào bệnh viện kia là cùng một người.

«Anh Sách.» Trương Bình đặt hai tay vào túi áo Blouse, đi đến bên cạnh hẳn.

Cổ Sách dùng đầu ngón tay gạt tàn thuốc, không quay đầu lại, «Em ấy sao rồi?»

«Chỉ xây xước thôi, em đã bôi thuốc rồi. Nhưng anh ta lại kích động, cần phải nghỉ ngơi.»

«Lúc em ấy ho, đã ho ra máu.»

“À, không nghiêm trọng lắm, miệng anh ta bị cắn chảy máu, cho nên khi ho có lẫn máu ra.”

Cố Sách yên lặng nghe xong, đưa điều thuốc lên miệng rít một hơi thật sâu, sau đó giống như thổi phào nhẹ nhõm, nén toàn bộ phẫn nộ lại rồi nhả toàn bộ khói ra.

“Tôi có thể đưa người về chưa?”

“Nếu anh Sách muốn, lúc nào cũng có thể.” Trương Bình tựa tiểu phi tiểu, cẩn thận bổ sung một câu, “Anh em nói anh Sách hôm nay mới trở về sau công tác, vẫn biết tiểu biệt thắng tân hôn.. nhưng mà... Có phải anh hơi mạnh quá rồi không?”

Cố Sách quay đầu, nhắm mắt một chút với anh.

Trương Bình vội vàng xua tay, “A, không, không phải chuyện của em, em không nhiều chuyện nữa. Anh Sách đã đưa đến em chỉ có thể tận lực mà cứu người. Những chuyện cần báo cáo em đã báo cáo xong, trong bệnh viện có rất nhiều chuyện phải làm, nếu anh không còn gì dặn dò em xin được rời đi trước?”

“Bạn thì đi đi.” Khóe miệng Cố Sách giật giật, cũng là tựa tiểu phi tiểu, thấp giọng bổ thêm một câu, “Lần sau còn dám lè mề, tôi đem cậu với Trương Hằng ném vào nồi nấu chung.”

Đêm đó, Cố Sách thật cẩn thận ôm Đỗ Vân Hiên trở về nhà, sau đó cũng thật cẩn thận mà ôm anh lên giường.

Nhìn gương mặt Đỗ Vân Hiên say ngủ, hần cảm thấy mình thực sự là một thằng ngu. Kẻ ngu phạm một sai lầm hai lần liên tục, còn hần một sai lầm lại phạm phải rất nhiều lần, không phải là ngu hết thuốc chữa luôn sao?

Cổ Sách không thể lý giải nỗi sự hối hận đang dâng lên trong lòng, có điều, trái tim kia đang đau đớn co rút từng hồi là thật, hần hiện tại có cái gì không có, là lão Đại đứng ở vị trí có một không hai, có cái gì mà hần không dám thừa nhận?

Có điều.. thừa nhận thì có ích gì?!

Cổ Sách phun thật mạnh ra vài vòng khói, Đỗ Vân Hiên trong mơ dường như ngửi được mùi thuốc, cảm thấy khó chịu, đôi mày thanh tú tình xảo hơi hơi nhăn lại.

Vị thiếu gia này a, ngay cả nhú mày nhăn mặt cũng mê người như vậy..

Cổ Sách thầm oán ở trong lòng, vừa thương vừa giận, mặt khác lại tìm gạt tàn thuốc, hung hăng dụi một nửa điếu thuốc còn lại tắt ngúm.

Hần quay trở lại, không cam lòng vuốt ve gương mặt mịn màng của Đỗ Vân Hiên, thấp giọng thì thầm.

“Gấu Nhỏ xấu xa, hành ông đây muốn chết.”

Tắt đèn lên giường, ôm Đỗ Vân Hiên ngủ.

Sáng hôm sau khi Cổ Sách tỉnh lại, Đỗ Vân Hiên vẫn đang ngủ say, Cổ Sách hôn lên môi anh một cái, rồi rón ra rón rén rời khỏi giường.

Năm quyền không dễ dàng gì, hơn nữa giang sơn này của Cổ Sách có hắc có bạch, một mảnh đất màu xám tro.

Hần rời khỏi đại bản doanh hai tháng, công việc cần phải xử lý dồn lại không ít, đâu thể cứ như diễn viên trong phim truyền hình, quân vương coi

trọng ai đó rồi từ nay về sau không thượng triều sớm nữa.

Vậy nên hẳn để Đỗ Vân Hiên tiếp tục ngủ còn mình lại bận bịu với công việc.

Gọi một đám đường chủ dưới tay đến, mọi người tụ lại ở sân sau của biệt thự, vừa ăn bữa sáng xa hoa được khách sạn đưa tới vừa phân công nhiệm vụ.

Tan họp, mọi người tản ra rồi mỗi người một siêu xe xé gió mà đi.

Cố Sách trong lòng thấy nhớ gia hỏa quật cường hôm qua bị hắn chinh đến sống dở chết dở, họp xong liền bước lên lầu hai, đến trước phòng chủ nhân, lại bước sang thư phòng của mình, mở tủ lấy ra một món quà nhỏ.

Vào phòng chủ nhân, Đỗ Vân Hiên quả nhiên đã tỉnh đang ngồi ở trên giường, trong tay là một bảng vẽ chuyên dùng kẹp A4 phác thảo, bên trên còn có một tờ giấy trắng, tập trung vẽ.

“Tỉnh rồi?”

Bút máy trong tay Đỗ Vân Hiên đột nhiên dừng lại.

Anh nghiêng mắt nhìn Cố Sách đang đến bên giường. Ánh mắt kia thật nhẹ, cũng thật nhạt, tựa như trông thấy một hạt bụi không đáng chú ý hay một con chuột chù bất chợt chui ra từ xó xỉnh.

Giống như một mũi dao uyển chuyển, tà tà xẹt qua trái tim cứng rắn lão luyện của lão đại đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, mùi máu tươi lần theo vị chua xót phút chốc bùng lên.

Đỗ Vân Hiên liếc xéo một cái, tầm mắt lại rời đi, bút máy tạm dừng trên trang giấy một lần nữa di chuyển, lướt qua thật nhanh tạo ra âm thanh sột soạt.

“Đã đỡ hơn chút nào chưa?” Cổ Sách hỏi.

Hắn nhìn chăm chăm Đỗ Vân Hiên vẫn đang vẽ không ngừng, đợi hơn mười giây.

“Tôi đang hỏi em.” Giọng nói Cổ Sách trầm hơn, tràn ngập cảm giác áp bách, “Em lại muốn tôi chinh em nữa?”

Bút máy lại ngừng.

“Tạm tạm.” Đỗ Vân Hiên không quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm hình lục giác mình vừa vẽ ra.

“Cho em.”

Bút máy trong tay Đỗ Vân Hiên bị Cổ Sách rút ra, sau đó tay bị nhét vào một vật dài dài.

Không cần xem, Đỗ Vân Hiên cũng biết đó là cái gì.

Một con gấu bông lớn cỡ bàn tay.

Mỗi lần chinh anh đến thật thắm, Cổ Sách đều mang cho anh một con gấu bông, Đỗ Vân Hiên không biết đây là ý gì, có thể lại là một thói quen biến thái nào đó của Cổ Sách.

Dần dà, lại hình thành phản ứng quá khích.

Bây giờ Đỗ Vân Hiên chỉ cần nhìn đến gấu bông, cả người liền không thoải mái.

Đỗ Vân Hiên chán ghét ném con gấu nhỏ lên giường, lại đòi Cổ Sách trả lại mình cây bút máy.

“Đừng vẽ nữa, bác sĩ nói em cần phải nghỉ ngơi.”

“Đây là công việc, đã hẹn khách hàng tuần sau sẽ giao bản thiết kế sơ bộ.”

“Suốt ngày đều công việc, em cũng không ăn cơm đàn tràng.” Cổ Sách chợt nhớ ra, “Em đã ăn sáng chưa?”

Đỗ Vân Hiên thuận miệng muốn nói đã ăn rồi, thế nhưng chợt nhớ tới những lần trước lừa Cổ Sách, kết cục đối với mình đều bất lợi, có đôi khi quả thực là khắc cốt ghi tâm.

Cổ Sách chính là một tên bạo quân duy ngã độc tôn có tính chiếm dụng rất mãnh liệt.

“Chưa ăn.” Đỗ Vân Hiên đặt bảng vẽ cùng bút máy xuống, mặc đồ ngủ rời khỏi giường, nhân cơ hội xích đến đầu giường tạo khoảng cách với Cổ Sách, “Tôi xuống bếp làm đồ ăn.”

Dưới tầm nhìn của Cổ Sách, bóng lưng ưu mỹ tràn ngập dụ hoặc biến mất ngoài cửa phòng.

Cổ Sách đang định theo xuống.

Tích tích tích —

Di động đột nhiên vang lên, Cổ Sách tiếp điện thoại, “Tôi là Cổ Sách.”

Điện thoại là của một người bạn cũ, thở than chuyện xưa, lại hơi hơi thốn thức, hàn huyên hơn mười phút mới cúp máy.

Cổ Sách tắt điện thoại liền xuống lầu một, vừa đến cửa nhà bếp đã ngửi thấy mùi thơm bay tới.

Đó là mùi thơm tận sâu trong hời ức rất nhiều người, hít một hơi, trong đầu liền hiện ra hình ảnh rõ nét, tô canh nóng sùng sánh bốc hơi, một ít

muối, vài giọt dầu vừng, thêm một ít đậu phộng giòn tan lại rắc thêm một chút hành lá tươi xanh ngắt.

Cổ Sách vừa ăn xong bữa sáng, nhất thời cảm thấy dạ dày lại trống rỗng.

Hắn bước nhanh vào nhà bếp, Đỗ Vân Hiên ngồi bên bàn ăn, mặc áo ngủ, ôm bát, bộ dáng cúi đầu yên lặng ăn mì, lạnh lùng lại thản nhiên, thanh nhả đến không nói nên lời.

Cổ Sách chen đến ngồi bên cạnh anh, cướp lấy tô mì vào tay mình, ngang nhiên nói như đúng rồi, “Cho tôi ăn một miếng.”

Đỗ Vân Hiên chậm rãi ngẩng đầu, không nói gì liếc xéo hắn một cái.

Lại liếc, lại xéo.

Cổ Sách nói lời giữ lời, nói ăn một miếng, cũng chỉ ăn duy nhất một miếng. Ăn xong rồi, lại như không nỡ mà đẩy bát mì trở lại trước mặt Đỗ Vân Hiên, “Em ăn tiếp đi.”

Đỗ Vân Hiên hạ mắt, dưới khuôn mặt bình tĩnh là xúc động mãnh liệt muốn ụp luôn tô mì lên đầu người đàn ông này.

Giật lấy ăn một miếng rồi đẩy về, nghĩ tôi là thú cưng muốn ăn thừa nước miếng của anh chắc?!

Khốn-nạn!

“Tô này anh ăn đi.” Đỗ Vân Hiên hít sâu một hơi, lễ độ đẩy tô mì đã dính nước miếng tên bạo quân kia qua, “Tôi đi nấu tô khác.”

Con sâu hấu ăn Cổ Sách rục rịch, vừa thấy Đỗ Vân Hiên đẩy tô mì khiến người ta thèm nhỏ dãi kia qua như gãi đúng chỗ ngứa, không nói hai lời liền cầm đĩa lên.

“Vân Hiên, tay nghề của em thật tuyệt vời, còn tốt hơn đầu bếp nhà hàng năm sao. Hey, cho thêm hai gói mì nhé, một tô này không đủ tôi ăn. Chén kia của tôi cho nhiều hành thái, thêm hai trái trứng chần nước sôi, trứng chần nước sôi phải vàng óng đó.”

Đỗ Vân Hiên đứng trước bếp nấu mì, nghe Cổ Sách vừa ăn mì vừa yêu cầu bằng cái giọng không kiêng nể y như chủ nhân, thật sự muốn hạ cho hẳn hai cân thuốc xổ.

Nấu xong, Đỗ Vân Hiên bưng qua.

Một tô lớn bên trên có trứng chần thơm ngào ngạt cho Cổ Sách, một tô nhỏ đặt trước mặt mình.

Tướng ăn của Đỗ Vân Hiên rất nhã nhặn, thật sự rất nhã nhặn, như thể trong tô không phải mì sợi mà là một tác phẩm nghệ thuật trân quý, anh gấp từng miếng từng miếng, chậm rãi đưa tới miệng, thưởng thức từng mùi vị khác nhau, thần thái hết sức nghiêm túc.

Cổ Sách ăn cơm lại có thể so với đánh giặc, đao to búa lớn, rất nhanh đã giải quyết sạch sẽ một tô mì lớn.

Vừa rồi hẳn cố ý chen vào chỗ ngồi của Đỗ Vân Hiên, Đỗ Vân Hiên lại dựa vào việc đi nấu mì mà né tránh hẳn, sau đó trở lại lại ngồi ở vị trí đối diện. Cổ Sách ngẩng đầu, tuyệt đối không kiêng dè gì mà thưởng thức Đỗ Vân Hiên ăn mì.

Từng sợi mì dài mảnh, trượt vào cánh môi nhạt màu sắc vị, tự dừng lại có một loại cảm giác đậm mỹ.

Cổ Sách không khỏi nhớ tới thời điểm nằm dưới thân mình, cánh môi xinh đẹp mà quật cường kia thường xuyên vì bị xô xuyên kịch liệt mà hơi hé ra, phun ra khí tức dồn dập nức nở.

Trái tim, lại bắt đầu mạnh mẽ nhảy loạn.

Đỗ Vân Hiên, y cùng với người kia... càng ngày càng giống.

Cổ Sách dưới đáy lòng bất động thanh sắc nghĩ.

Người kia rốt cuộc tên gì, Cổ Sách vẫn không rõ lắm, chuyện xảy ra đã nhiều năm như vậy, cho dù hắn hiện tại có năng lực điều tra, cũng không định tra làm gì.

Có tra ra cũng không còn quan trọng.

Khi đó Cổ Sách chỉ mới bốn tuổi, trong tâm trí của hắn, khắc sâu nhất chính là ngôi nhà có khu vườn nhỏ cùng với hàng rào màu trắng.

Mẹ của Cổ Sách sống trong ngôi nhà nhỏ đẹp đẽ kia, phải nói rằng, mẹ của Cổ Sách, sau khi rời bỏ Cổ Sách cùng với cha, gả cho chủ nhân căn nhà nhỏ đó rồi sống ở bên trong.

Cha Cổ Sách cũng giống như Cổ Sách, là một kẻ kiếm sống trên giang hồ.

Có điều so ra thì cha Cổ Sách kém xa Cổ Sách, náo loạn trên giang hồ thực sự không ra thể thống gì, ban ngày dùng đao chém chém giết giết, buổi tối lại đốt tiền mua rượu, mỗi lần uống vào lại nhớ tới người vợ xinh đẹp bỏ mình theo người đàn ông khác, lại không cam lòng.

Nếu đã không cam lòng, gã trong cơn say dẫn theo Cổ Sách đến trước căn nhà kia, cách một hàng rào trắng, tìm kiếm đôi vợ chồng ngồi bên trong khu vườn nhỏ kia mà gây sự.

Gã, một tên côn đồ, tiền không có, địa vị trên giang hồ lại chẳng cần phải bàn tới, cái gọi là gây sự chẳng qua chỉ là khóc lóc om sòm rồi chửi rủa mà thôi.

Khi gã mắng đến oán khi ngập trời, Cổ Sách chỉ có thể ôm gối ngồi bên đường cái, nhìn người mẹ xinh đẹp dịu dàng lại quá xa cách ở trong khu vườn kia, lại nhìn người chồng mới từ đầu đến cuối vẫn im lặng ưu nhã ngồi bên cạnh nàng.

Cha Cổ Sách uống rượu, trong lòng tràn ngập oán khí, lời nhiếc mắng người ta tất nhiên là chối tai. Có điều, cho dù mắng khó nghe đến đâu, người đàn ông kia cùng lắm là nhú nhú mi, ánh mắt có hơi liếc đến.

Đó là căn bản không muốn so đo với đối phương, căn bản không muốn liếc mắt đưa đối phương vào thế giới của mình.

Kiều kỳ lại không kiêu ngạo, gần lại không thể nào nắm bắt, tựa như một cổ tiên khí lạnh lẽo trực tiếp xông đến, bất tri bất giác thẩm thấu vào từng lỗ chân lông, khiến người ta kim lòng không được mà tự thấy xấu hổ.

Cổ Sách mỗi lần ngồi bên đường cái, lại nhin không được mà nhìn chăm chăm người đàn ông kia.

Tuy chỉ cách một bên đường, một hàng rào hoa nhưng Cổ Sách cảm thấy dường như lại cách cả một thế giới, càng xa cách hẳn lại càng thấy rõ ràng, càng chăm chú ngắm nhìn, nhìn thật kỹ gương mặt người đàn ông kia, Cổ Sách lại càng cảm thấy, người này thật xinh đẹp.

Trong lòng nghĩ vậy thực sự cảm thấy có lỗi với cha.

Thế nhưng người kia so với cha thực sự đẹp hơn, không chỉ đẹp hơn, mà ở y Cổ Sách nhận được một cảm giác chưa từng có ở bất cứ ai khác.

Đó phải chăng là, khí chất rung động tâm can người khác ẩn chứa bên trong?

Tóm lại, Cổ Sách thực thích cha dẫn hắn đi chửi đồng, cha quờ quạng vung bình rượu, chửi mẹ cùng người chồng mới của nàng đến máu chó đầy

đầu, như vậy, Cổ Sách có thể quang minh chính đại ngồi bên đường cái, ôm gối nhìn chăm chăm vào chồng mới của mẹ.

Có lẽ người giúp việc trong căn nhà kia gọi điện báo mà mỗi lần đều không được bao lâu, cảnh sát sẽ đến đuổi cha đi. Có đôi khi mẹ sẽ nhẹ nhàng gọi Cổ Sách đến, cách một hàng rào hoa dúm cho hẵn một ít tiền, hỏi hẵn đã ăn cơm chưa?

Cổ Sách thành thật trả lời, có đôi khi nói đã ăn rồi, đôi khi lại nói là chưa ăn, mà dù hẵn có đưa ra những câu trả lời khác nhau thì kết quả cũng không có mấy khác biệt, nhiều nhất là mẹ sẽ lại nhét vào bàn tay nho nhỏ của hẵn thêm hai tờ giấy bạc nữa.

Dù sao, mẹ sẽ vĩnh viễn không bao giờ nấu lại cho hẵn một tô mì vừa thơm vừa mềm nữa.

Khi mẹ cho hẵn tiền, người chồng mới của nàng đều ngồi trong vườn nhà, có một lần còn nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn thoáng qua. Y biết mẹ cho Cổ Sách tiền, thế nhưng lại không có phản ứng gì, tựa như đó là một chuyện nhỏ không đáng để ở trong lòng.

Cổ Sách cầm tiền về nhà, đem tiền giao cho cha.

Tuy rằng cảm thấy cầm tiền này thật nhục nhã, nhưng tiền dù sao cũng là tiền, cha sẽ nổi giận mà cầm tiền, sau đó lại nổi giận tiêu sạch.

Trong lòng Cổ Sách, những ngày như vậy kì thật cũng không tệ.

Có cha đưa hẵn đi, có thể thấy mẹ, cũng có thể thấy người chồng mới tao nhã lại thanh bạch của nàng, còn có tiền ăn no.

Thế nhưng những ngày như vậy rất nhanh có sự thay đổi.

Mẹ sinh ra một em trai.

Đó thực sự là một bé con sạch sẽ lại xinh đẹp khiến người ta không biết phải hình dung thế nào, vừa ngoan ngoãn lại vừa im lặng, im lặng đến nỗi trông không giống một đứa trẻ con.

Mỗi khi cha quây nháo trên giang hồ, Cổ Sách thường đến ngồi bên đường cái, rình coi bé con tinh xảo ở vườn sau, ở nơi đó bày một chiếc bàn tròn, một bộ ghế tựa, là nơi một nhà ba người nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống.

Em trai nhỏ bắt đầu đòi ôm, sau đó là học đi.

Có thể thấy được, em trai nhỏ thực sự được nâng niu, mẹ có lẽ tốn không ít tâm tư để làm đẹp cho nó.

Em trai nhỏ mặc một bộ tây trang nhỏ rất đẹp, còn thắt caravat nhỏ xinh, như thể một thân sĩ bé con, ôm đùi mẹ tập tễnh học bước.

Cổ Sách ngồi ở bên đường nhìn, không giải thích được cảm giác chua xót tận đáy lòng là do đâu.

Nếu có thể, hẳn có lẽ tình nguyện mỗi ngày cứ tiếp tục như vậy rình coi.

Thế nhưng mọi chuyện lại có thay đổi.

Cha quây nháo trên giang hồ, quây đến mất luôn cả mạng, khi Cổ Sách còn ngây ngốc đã bị tổng đến nơi duy nhất mà hẳn có thể đến – Cô nhi viện.

Những ngày ở cô nhi viện kia không cần phải dài dòng kể lể, dù sao Cổ Sách cũng không phải loại trẻ con ngoan ngoãn được cô nhi viện ưa thích.

Điều đáng để nhắc tới là, khi Cổ Sách ở được ba năm, một đứa trẻ ngoan được đưa đến cô nhi viện.

Mọi người đại đa số đều thích những đứa trẻ ngoan, chỉ cần không ầm ĩ không quậy phá thì nơi nào cũng được hoan nghênh. Đứa bé này, chẳng những không nháo không quậy, hơn nữa lại còn im lặng đến dị thường.

Cũng cực kì sạch sẽ, xinh đẹp.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo tựa như một bức tượng búp bê, ánh mắt đen sẫm, lông mi thật dài, đôi môi hồng phấn.

Da thịt tuyết trắng, vô cùng mịn màng.

Bộ dáng xinh đẹp nhu thuận thì ở nơi nào cũng được cưng chiều. Đứa bé ngoan vừa xuất hiện tại cô nhi viện lập tức chinh phục được nhóm các bà dì lòng dạ cứng nhắc.

“Ui da, bé cưng đáng yêu chưa kìa.”

“Mấy tuổi?”

“Sắp được bốn tuổi.” Một bà dì liếc mắt lật xem hồ sơ, “Nhà gặp hỏa hoạn, cha mẹ đều chết. Không có thân nhân nào đồng ý làm người giám hộ cho nó.”

“Thật đáng thương. Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, xem cái tay nhỏ này đi, trắng như tuyết vậy, một chút vết cũng không có. Nhất định là một tiểu thiếu gia được cưng chiều.”

“Thích như vậy, hay cô đem về nhà đi.”

Nhóm các bà dì cười đùa, xoay xoay chơi với bé trai im lặng đáng yêu.

Bé trai vô tội ngây thơ nhìn đám người xa lạ, thỉnh thoảng nhúu đôi hàng mi vừa đen vừa dài, ôm chặt chú gấu nhỏ nhỏ trong tay.

Cổ Sách lúc đó đã tám tuổi đứng ở góc tường, xa xa nhìn.

Cổ Sách tựa như dùng một loại bản năng mà nhận ra nó, sau đó lại nhìn con gấu bông chỉ to bằng bàn tay được nó ôm chặt, xác định chính là nó.

Qua hàng rào màu trắng ngày xưa, Cổ Sách đã từng trông thấy người đàn ông dễ nhìn lại hấp dẫn kia đặt con gấu nhỏ vào tay của em trai.

Em trai nhận hết mọi yêu thương cưng chiều có rất nhiều món đồ chơi, thế nhưng ba năm sau trong tay nó chỉ còn cầm chặt một con gấu nhỏ này.

Cổ Sách theo bản năng xác định, đối với em trai xinh đẹp như một tiểu vương tử này, gấu nhỏ là một vật vô cùng trọng yếu.

Cho nên Cổ Sách thậm chí không cần tự hỏi đã quyết định làm một việc.

Năng lực thực hiện của Cổ Sách luôn luôn kinh người, điều này trước đây đã được hần thể hiện, sau khi hần quyết định xong, đến đêm liền thực hiện ý nghĩ của mình.

Lăn lộn ở cô nhi viện ba năm, Cổ Sách đã trở thành đối tượng khiến các bà cô đau đầu, hần thông minh, nhanh nhẹn, bất hảo, phản ứng nhanh, khí lực lại lớn, hơn nữa có thể nghĩ ra đủ loại phương thức lách qua các quy củ của cô nhi viện khiến người ta chỉ có thể ghen hòng trần trối.

Cô nhi viện vào buổi tối không được phép đi lung tung, thế nhưng Cổ Sách không hề coi những quy củ này ra gì. Đêm đó, Cổ Sách một thân một mình, trộm lén vào căn phòng của em trai nhỏ. Căn phòng kia có tám đứa trẻ, động tác Cổ Sách vừa nhẹ nhàng lại vừa mau lẹ không hề phát ra một chút âm thanh.

Hần đi đến bên giường của em trai nhỏ, liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đang say ngủ.

Em trai nhỏ ngay cả trong mơ vẫn nắm chặt gấu nhỏ. Cổ Sách phải dùng một chút mưu mẹo mới hoàn thành nhiệm vụ mà không làm nó tỉnh lại.

Trước kia mà chơi bên trong khu vườn, có mẹ mặc quần áo cho mà.

Nhưng hiện tại, mà chẳng qua cũng là cô nhi như tao.

Thời khắc lấy gấu nhỏ đi, Cổ Sách cảm giác trong lòng có một khoái cảm không rõ bất chợt hiện lên, tựa như hẳn giúp ai báo thù.

Giúp ai báo thù chứ?

Hoặc là chuyện này không hề liên quan đến cừu hận, Cổ Sách vẫn không cảm thấy mình căm hận gì nhiều, cả đời hẳn chỉ ước ao một thứ tối mỹ hảo, có lẽ chính là người đàn ông có ánh mắt sáng tựa vì sao ngồi trong khu vườn kia.

Có lẽ chính vì vậy mà hẳn không cam lòng. Tại sao cha mình chỉ là một tên côn đồ bị người ta xem thường, mà cha của thằng nhóc này lại hoàn mỹ đến thế.

Hôm sau sau khi trộm đi gấu nhỏ, Cổ Sách thành thật ngồi trong phòng học đọc sách, chờ đợi tiếng khóc của em trai nhỏ vang lên, hoặc là tiếng kêu sợ hãi của các bà cô khi phát hiện bị mất trộm đồ.

Kết quả, ngày hôm đó, cái gì cũng không xảy ra.

Sự tình phát sinh đã là vài ngày sau đó, không liên quan gì đến gấu nhỏ, chỉ là đứa trẻ xinh đẹp mới tới kia ngã bệnh, nghe nói bệnh thật sự rất nặng, phải đưa đến bệnh viện.

Sau khi Cổ Sách biết điều đó, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hẳn trộm đi gấu nhỏ.

Cho nên, Gấu Nhỏ bị bệnh.

Gấu Nhỏ... Cổ Sách trong lòng gọi nó như vậy, Gấu Nhỏ. Bởi vì lúc nào nó cũng im lặng ôm thật chặt gấu nhỏ kia..

Khi đó Cổ Sách vẫn còn là một đứa bé thiện lương.

Hắn quyết định đợi Gấu Nhỏ trở về, sẽ đem gấu nhỏ hoàn trả, có lẽ có thể thừa dịp đêm khuya, đặt gấu nhỏ trở lại bên giường.

Cổ Sách nghĩ rằng Gấu Nhỏ đi bệnh viện, hết bệnh sẽ trở về, thế nhưng Gấu Nhỏ rốt cuộc không trở về nữa.

Có lẽ đã được nhận nuôi chẳng..

Bộ dạng xinh đẹp nổi trội, vừa ngoan ngoãn lại nghe lời đáng yêu, rất nhanh sẽ có một đôi vợ chồng tốt nguyện ý nhận nuôi.

Còn loại cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời như Cổ Sách.. có lẽ.. cũng chỉ thích hợp ở cô nhi viện.

Cổ Sách ngồi bên bàn ăn, anh khí bức người, hai mắt tựa hồ nước, chăm chú nhìn vào lưng Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên cũng coi như cao, có điều khung xương lại không được lớn như Cổ Sách, có lẽ vì điều này mà cả người anh lộ ra một cổ khí tức ưu nhã nhàn nhạt.

Dáng người cũng rất tốt, cân xứng đến không thể bắt bẻ.

Cho dù chỉ là bóng dáng, đường nét cũng khiến người ta vừa mắt.

Ăn mì xong, Đỗ Vân Hiên yên lặng thu dọn bát đũa, đứng rửa chén phía trước bồn.

Việc này kỳ thật không cần Đỗ Vân Hiên làm, người giúp việc bên trong biệt thự sẽ đến xử lý, có điều Đỗ Vân Hiên tình nguyện rửa chén vẫn tốt

hơn ngồi đối diện Cổ Sách, bị ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của hắn quét qua.

“Buổi chiều, tôi muốn đến công ty.” Đỗ Vân hiên không quay đầu lại, nói.

“Tôi lái xe đưa em đi.”

“Không cần phiền anh.”

“Em hiện tại không tiện lái xe.” Cổ Sách là đang nhắc đến vết thương hôm qua tạo ra.

Cảm giác được phía sau truyền đến cảm giác áp bách, lưng Đỗ Vân Hiên trở nên căng thẳng.

Cổ Sách bước đến phía sau anh, hai tay đặt lên vòng eo, “Hơn nữa tôi cũng tiện đường, vừa hay muốn đến đá quý Lea một chuyến.”

Thân thể Đỗ Vân Hiên càng cứng nhắc hơn, lạnh lùng nói, “Anh đã đáp ứng sẽ không quấy nhiễu công việc bình thường của tôi.”

“Không phải muốn quấy nhiễu em. Tôi vốn dĩ là khách hàng VIP của đá quý Lea, em quên sao?” Cổ Sách tà khí bật cười, tiếng cười nhẹ nhàng chấn động màng nhĩ, “Tôi gặp em lần đầu tiên chính là ở nơi đó, đá quý Lea có thể coi là bà mối của chúng ta. Tôi vốn là người có ơn tất báo, đương nhiên thỉnh thoảng sẽ để họ kiếm được chút lợi nhuận.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Nơi nào có Cổ Sách, vĩnh viễn là Cổ Sách làm chủ.

Mặc kệ Đỗ Vân Hiên có đồng ý hay không, xong bữa trưa, Cổ Sách không dùng chiếc xe thể thao đỏ rực mà mang Đỗ Vân Hiên đến một chiếc Land Rover khác. Nhận thấy Đỗ Vân Hiên buông cánh tay cứng ngắc ngồi trên ghế phó lái, Cổ Sách bỗng nhiên phát sinh một loại cảm giác rất không rõ ràng, như thể Gấu Nhỏ này không hề cảm kích, tùy thời sẽ nhảy xuống xe mà đào tẩu.

Hắn che giấu sự mơ hồ này rất khá, không lộ ra chút dấu vết nào, từ ghế lái chính nghiêng người hướng về phía Đỗ Vân Hiên. Đỗ Vân Hiên không biết hắn muốn làm gì, theo bản năng né tránh hắn tới gần, gắt gao dán vào lưng ghế dựa.

Cổ Sách tự tay cài dây an toàn lên cho anh, lại cười với anh thật ngọt ngào, “Sợ tôi cưỡng bức em sao?”

Đỗ Vân Hiên nghĩ thầm, loại chuyện cưỡng bức chẳng lẽ người này làm còn ít sao? Liên tức giận mà liếc hắn một cái.

Cổ Sách ha ha cười thành tiếng, tựa như không hề để tâm, thắt dây an toàn xong, hắn liền lui về. Đỗ Vân Hiên vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, thân thể cường hãn rắn chắc kia bỗng nhiên tựa như một ngọn núi mà áp trở về, ngăn chặn môi anh.

Suồng sã cường hôn một đợt, hôn đến mức cả mặt Đỗ Vân Hiên đều đỏ lên, Cổ Sách mới bỏ qua cho anh, hần ngồi trở lại ghế lái chính, vừa giẫm chân ga, Land Rover vững vàng êm ái trượt ra ngoài.

Đá quý Lea trực thuộc tập đoàn Lea, đối với tập đoàn có tài lực vững vàng phát triển dựa trên khai thác năng lượng và đầu tư vào ngành hàng không như Lea mà nói, đá quý Lea chỉ là sản nghiệp nho nhỏ mới khai thác gần đây.

Thế nhưng, dựa vào thực lực của tập đoàn cùng với kế hoạch phát triển được tính toán kỹ lưỡng, đá quý Lea chỉ trong tám năm ngắn ngủi đã trở thành ngôi sao sáng, nơi chế tác đá quý khiến người ta không dám xem nhẹ, mức giao dịch hàng năm tăng trưởng trên diện rộng khiến mọi người phải ghen hòng trần trời.

Công ty đá quý đặc biệt tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu, khí phái phải đặt lên hàng đầu. Tòa cao ốc đá quý Lea sở hữu nằm ngay trung tâm sầm uất của thành phố, tuyệt đối là mảnh đất hào hoa xa xỉ tấc đất tấc vàng.

Cổ Sách cùng Đỗ Vân Hiên xuống xe, đi vào một tòa đại sảnh.

Chiều cao hai người không chênh lệch lắm, lại thuộc hai kiểu đàn ông có vẻ đẹp hoàn toàn khác nhau. Cổ Sách trong ưu nhã vẫn lộ ra một tia kêu gọi ngập tràn cuồng dã, ánh mắt lợi hại, đi đến nơi nào cũng lộ ra hơi thở cường đại. Đỗ Vân Hiên lại vân đạm phong khinh, tinh xảo vô hạ, bất cứ thời điểm nào cũng lộ ra sự lạnh lùng không muốn thân cận cùng người khác quá mức, loại khí chất lạnh lùng cố tình mê người này, khiến anh dù cho đứng bên người Cổ Sách cũng khó khiến người ta xem nhẹ được.

Hai người sóng vai cùng nhau như vậy nhất thời khiến đại sảnh của đá quý Lea vốn dĩ đã tráng lệ lại thêm rực rỡ, ngay cả đèn pha lê trên trần đường như cũng sáng lên không ít.

Lưu Quản lí trực đại sảnh hôm nay vừa nhìn đã nhận ra Cổ Sách, khách hàng VIP của công ty, liền bước nhanh đến trước mặt Cổ Sách, nho nhã lễ độ mà tỏ vẻ hoan nghênh hết sức chân thành.

“Thiết kế Đồ.” Tiểu Lệ, trợ lí thiết kế vừa lúc làm việc xong, thấy Đỗ Vân Hiên, người khiến nữ viên chức toàn bộ Lea nghiêng ngả thêm muốn, liền nhanh chóng chạy lại, giày cao gót gõ lên nền cẩm thạch phát ra âm thanh vui tai, “Không phải nói xin nghỉ phép hai ngày sao? Nghe nói anh lại không khỏe, buổi sáng em và một số đồng nghiệp còn định đi thăm anh. Bây giờ khỏe hơn chút nào chưa?”

Đỗ Vân Hiên đương nhiên không gọi điện thoại đến công ty xin phép.

Có điều, anh biết ai là người đã gọi cú điện thoại xin phép này.

Kẻ dám mạo danh anh, còn tự tiện xin nghỉ phép cho anh, đang đứng cách anh không xa lắm, trên mặt vẫn treo một nụ cười biếng nhác lại có điểm mê người, được Lưu Quản lí nịnh bợ.

Lần nào cũng tự tiện làm chủ, công việc lẫn quyền lợi tự do của người khác, trong mắt tên bạo quân này căn bản là không đáng nhắc tới.

“Tôi không sao, cảm ơn quan tâm.” Đỗ Vân Hiên đến nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn Cổ Sách một cái, thậm chí thừa dịp Cổ Sách không thể phân tâm liền cùng vị trợ lí xinh đẹp đang ân cần hỏi han mình kia chậm rãi đi về phía thang máy.

“Đúng rồi, Quan Cơ tiểu thư gọi điện thoại đến, cô ấy nói đã xem qua bản thiết kế của anh, cảm thấy rất vừa lòng nhưng lại có một chỗ nhỏ, hi vọng có thể chỉnh lại. Cô ấy muốn hẹn gặp anh.”

Đỗ Vân Hiên vươn tay ấn phím thang máy, bỗng nhiên ngừng lại một chút.

Quan Cơ tiêu thư? Vị này là khách VIP được đá quý Lea cực kì coi trọng, lần này yêu cầu thiết kế một ghim gài áo dành riêng cho nàng, công ty chọn ra ba nhà thiết kế, mỗi người đưa ra một bản vẽ để khách lựa chọn.

Trong ba nhà thiết kế, một là bậc thầy thiết kế đã có địa vị vững chắc từ khi đá quý Lea được thành lập, Vạn Kỳ Ngọc, một người khác vừa đạt được giải Nhì thiết kế từ triển lãm hai năm đá quý Paris, Trác Thanh.

Trong ba người, Đỗ Vân Hiên là người trẻ nhất, cũng có ít kinh nghiệm nhất.

Không ngờ ba bản thiết kế của ba người, khách hàng lại vừa ý thiết kế của mình.

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Chiều hôm qua.”

“Lúc ấy đáng lẽ nên gọi điện báo cho tôi.” Đỗ Vân Hiên thản nhiên nói.

Thiết kế đá quý là một nghệ thuật, cũng không dễ dàng gì mà chế tác thành công, trang sức là sự kết hợp vi diệu giữa những loại đá sang quý cùng kim loại hiếm, chi phí chế tác cực kì đắt đỏ.

Bởi vậy, chỉ có những bản thiết kế thực sự xuất sắc mới được đưa đi chế tác.

Mà quan trọng nhất để một bản vẽ thiết kế trở thành một món trang sức tuyệt mỹ, để được vừa ý thì khách hàng phải bỏ ra một khoản tiền rất lớn.

Nếu bản thiết kế không được khách hàng để mắt, thì ai sẽ chịu bỏ tiền ra chế tác từ những khối đá thô ban đầu đây?

Ngũ Tiểu Lệ nhận ra trong giọng nói thản nhiên của anh có lộ ra trách cứ, không khỏi cảm thấy ảm ức, “Chiều hôm qua em đã gọi điện thoại cho

thiết kế Đỗ rồi đó chứ, thế nhưng điện thoại bàn nhà anh không có ai nghe, còn di động lại tắt máy...”

Đỗ Vân Hiên nhất thời không còn lời nào để nói.

Sáng hôm qua ra ngoài đón máy bay, chuyện xảy ra sau đó không muốn nhắc tới nữa.

Về phần di động.. đã bị mình tự tay dùng thủy hình*, ném vào bồn tắm rồi.

[thủy hình: hành quyết trong nước =.,=]

Tất cả đều do tên Cổ Sách khốn kiếp tự cho mình là cao cao tại thượng kia!

“Xin lỗi, hiểu lầm cô rồi.” Tuy rằng xin lỗi, nhưng ngữ khí của Đỗ Vân Hiên vẫn nhàn nhạt như cũ, cũng không phải anh không thành tâm mà tính cách của anh vốn là như thế, “Hôm qua tôi không ở nhà, di động cũng ném rồi.”

“Hả? Không sao, Đỗ thiết kế không cần phải giải thích như vậy, sẽ khiến em bối rối đó.” Trên mặt cô trợ lý nhất thời ửng đỏ.

Cùng nữ đồng nghiệp đứng trước thang máy chờ, Đỗ Vân Hiên không biết ở phía sau Cổ Sách nói chuyện cùng Lưu Quản lý câu được câu mất, lúc này đang nhìn chăm chú vào bóng lưng mình, trong lơ đãng vẫn lộ ra một tia bất mãn.

Cổ Sách bất mãn là đương nhiên.

Lo lắng Đỗ Vân Hiên hôm qua bị thương, không tiện tự mình lái xe, hẳn mới không ngại khổ mà làm tài xế tự mình đưa Đỗ Vân Hiên đến đây.

Lại nghĩ đến nơi kia của Đỗ Vân Hiên yếu ớt không chịu nổi xóc này, cho nên hẳn không dùng xe thể thao mà lại dùng Land Rover giảm thiểu chấn động.

Một đường đến đây, hẳn một kẻ ưa ốc độ, một lần chạy xe quá tốc độ cũng không có.

Đâu chỉ có không quá tốc độ, tốc độ tối đa tám mươi km hẳn chỉ dám đi sáu mươi, đem một chiếc Land Rover lẽ ra phải rít gào phóng đảng trở thành một con rùa già cỗi, nguyên nhân chỉ có một, đó là lo lắng đến điên đi được thân thể suy yếu của Đỗ Vân Hiên không được thoải mái.

Thậm chí cái hôn trước khi lái xe đi, hẳn cũng chỉ hôn có bảy phần đã ngưng lại.

Hắn thực sự không dám hôn đến cùng, bởi vì cứ tiếp tục như thế, nghe tiếng Đỗ Vân Hiên thở dốc, lại bị Đỗ Vân Hiên vừa hận vừa tức cào hai cái do thiếu dưỡng khí, Cổ Sách cũng không cam đoan với tính cách của mình, xúc động trào dâng, dục vọng lẫn át có thể trên Land Rover mà lăn lăn Đỗ Vân Hiên hai ba lần hay không.

Làm không dám làm.

Hôn cũng không dám hôn mười phần.

Đến xúc động muốn giẫm ga cũng phải hết mức kiềm chế lại.

Nhìn được đến mức này, thế mà Đỗ Vân Hiên đến một nét mặt dễ nhìn cũng không chịu cho hắn, vừa đạt được mục đích đã lập tức cùng cô gái mới tới kia tránh đi.

Cô nàng này là trợ lí thiết kế của Đỗ Vân Hiên, đương nhiên Cổ Sách biết. Từ khi đem Gấu Nhỏ bảo bối Đỗ Vân Hiên ăn vào bụng, Cổ Sách cơ bản đã nắm rõ gia đình, bạn bè cùng đồng nghiệp của anh. Cổ Sách biết Đỗ

Vân Hiên không có hứng thú với những cô gái trẻ trong công ty, nhưng thấy Đỗ Vân Hiên cùng các nàng nói chuyện, trên mặt thoải mái hơn khi nói chuyện với mình rất nhiều, Cổ Sách lại cảm thấy trong mũi có chút vị chua dâng lên.

Nhất là, Đỗ Vân Hiên bước đến thang máy lại hạn chế gây chú ý hết mức.. Chẳng lẽ anh muốn thừa dịp Cổ Sách nói chuyện phiếm với Lưu quản lí không để ý mà tìm cách trốn đi sao?

Buồn cười!

Ngay khi Đỗ Vân Hiên dịch đi một bước đầu tiên, Cổ Sách cũng đã dừng đứng lố tai, khoe mắt dư quang từng phút từng giây đều chú ý nhất cử nhất động của Đỗ Vân Hiên.

Chỉ là vốn không định chèn ép Đỗ Vân Hiên quá mức cho nên mới đồng ý để Đỗ Vân Hiên tự chủ trong công việc, cho nên, mới yên lặng để Đỗ Vân Hiên coi mình như không tồn tại ném qua một bên.

“Cổ tiên sinh?” Phát hiện hình như vị khách VIP này đang thất thần, Lưu quản lí ở bên cạnh thử gọi một tiếng.

Đình!

Cửa thang máy mở ra.

Cổ Sách nhìn Đỗ Vân Hiên cùng cô gái kia sóng vai đi vào thang máy, Đỗ Vân Hiên xoay người, vươn tay ấn chọn tầng, anh lúc này đối diện với nơi Cổ Sách đứng, ánh mắt từ đầu đến cuối lại không chạm đến Cổ Sách, tựa như Cổ Sách không xuất hiện ở nơi này.

Cửa thang máy đóng lại.

“Ừm, nghe cũng không tệ. Vừa hay sắp đến sinh nhật một người bạn của tôi, phải chuẩn bị quà tặng.” Cổ Sách dời tầm mắt dán chặt cửa thang máy, mỉm cười với Lưu quản lí, “Nghe nói gần đây Đỗ thiết kế có mấy thiết kế rất khá?”

Bộ phận thiết kế được đặt ở tầng thứ hai mươi sáu của cao ốc.

Từ trong thang máy đi ra, vừa vịn chạm mặt một nhà thiết kế khác, Trác Thanh.

“Không phải đang bệnh sao? Thân thể không tốt thì nghỉ ngơi hai ngày đi, tuổi trẻ đừng cố sức để hủy hoại sức khỏe chứ.” Trác Thanh trông thấy Đỗ Vân Hiên, ngạc nhiên qua đi liền bước đến tươi cười vỗ nhẹ bả vai Đỗ Vân Hiên.

Trác Thanh chỉ hơn Đỗ Vân Hiên khoảng ba bốn tuổi, thế nhưng kinh nghiệm lại hơn anh rất nhiều. Cha y chính là bậc thầy thiết kế châu báu đại danh鼎鼎 Trác Nhất Sơn, một nhà truyền thống học sâu hiểu rộng, từ nhỏ đã cùng cha tới lui những chỗ của xã hội thượng lưu, quen biết không ít bạn bè giàu quý cao sang. Tốt nghiệp đại học ở Paris xong, được cha nâng đỡ, không đến nửa năm đã tổ chức một triển lãm đá quý của riêng mình, tại triển lãm lại bán ra hai mươi ba món đồ, được xưng là một thiên tài mới nổi trong giới thiết kế đá quý.

Có tên tuổi lẫy lừng cùng với bề dày vững chắc, con đường sự nghiệp thiết kế của Trác Thanh đi đến phong quang vô hạn.

Cho dù trong công ty, Vạn Kỳ Ngọc tuổi đã gần sáu mươi là nhà thiết kế chính, nhưng xét về số lượng khách hàng thì Trác Thanh mới là đứng nhất.

“Thiết kế Trác, giám đốc mời anh đến phòng giám đốc một chuyến.” Từ trong văn phòng một nữ trợ lí khác vội vàng đuổi theo, thấy người đang đứng cùng với Trác Thanh thì lộ ra nét cười hữu lễ, “Thiết kế Đỗ, anh cũng ở đây sao? Đúng rồi, giám đốc cũng cho gọi anh đến.”

“Tôi?” Đỗ Vân Hiên hỏi.

“Đúng vậy.” Người này là trợ lý Dư Tiêm Tiêm, gật đầu nói, “Tôi nghe nói thiết kế Đỗ bị bệnh đang nghỉ phép, định báo lại cho giám đốc, có điều anh đã đi làm vậy mau lên đi.”

Đến phòng giám đốc mới nhận ra, được gọi đến không chỉ có Trác Thanh cùng Đỗ Vân Hiên, còn có nhà thiết kế hàng đầu Vạn Kỳ Ngọc và thiết kế Ngũ, một người rất có kinh nghiệm.

Giám đốc Trương Lam mời mọi người ngồi xuống, trực tiếp vào đề, “Sang năm tổ chức cuộc thi thiết kế đá quý Ngụy Lai, đá quý Lea chúng ta sẽ lấy hai người tham dự.”

Trong lòng mọi người nhất thời rung động.

Cuộc thi thiết kế đá quý Ngụy Lai bốn năm mới tổ chức một lần, là sự kiện trong đại nhất trong giới thiết kế đá quý, cũng giống như điện ảnh có Oscar mà khoa học có Nobel vậy.

Là một nhà thiết kế đá quý danh tiếng, vinh dự tối cao của một đời không gì hơn là bước lên bục nhận thưởng cuộc thi thiết kế Ngụy Lai. Mà đối với một nhà thiết kế trẻ tuổi, chỉ cần được may mắn tham dự trong sự kiện này, cho dù thiết kế chỉ đạt bậc trung cũng là một bước tiến lớn trong sự nghiệp thiết kế.

Nhưng muốn tham gia cuộc thi này không phải chuyện đơn giản, các công ty đá quý lớn vì muốn giữ vững danh tiếng của mình, việc chọn ra người tham dự tất nhiên có sự cạnh tranh dữ dội.

Danh tiếng của đá quý Lea coi như không tệ, nhưng chỉ là một công ty có tám năm hoạt động, không thể so sánh với những công ty đá quý có thương hiệu lâu đời, lần này có thể được hai suất dự thi, khỏi nói cũng biết tập đoàn Lea khổng lồ đằng sau đã cung cấp tài lực thế nào.

“Tổng công ty đối với cuộc thi lần này rất coi trọng, Ngụy Lai diễn ra lần trước bởi vì đá quý Lea thành lập chưa đến năm năm, đến cả tư cách dự thi cũng không có. Có điều, mùa xuân năm sau chúng ta sẽ cử ra hai vị thiết kế sư tham gia thi đấu.” Giám đốc trầm giọng nói, ánh mắt quét về bốn nhà thiết kế được chọn ra từ ba mươi người trong bộ phận, “Theo ý tứ của tổng công ty, tôi cũng nhất trí, là hai người dự thi sẽ chọn ra từ trong bốn vị.”

Lời này vừa nói xong, thiết kế Ngũ Tư Dân không khỏi đem ánh mắt nhẹ nhàng đặt trên người Vạn Kỳ Ngọc.

Nói là tuyển hai trong bốn, thực ra trong hai người dự thi nhất định sẽ có Vạn Kỳ Ngọc, chung quy ông cũng là nhà thiết kế hàng đầu của công ty, hơn nữa trong giới thiết kế đá quý danh tiếng cũng rất tốt.

Còn về phần một người có tư cách kia..

“Xin hỏi giám đốc, tiêu chuẩn chọn người dự thi là gì?”

Trong mắt giám đốc xẹt qua một tia kinh ngạc, y không nghĩ tới trong ba nhà thiết kế trẻ tuổi mà rất có thực lực kia, người duy nhất không chút e dè mà tranh thủ biểu đạt ý nguyện lại là Đỗ Vân Hiên, vốn nổi danh đậm mặt trong công ty.

Trong trí nhớ của giám đốc, thiết kế Đỗ người này tuần mỹ dị thường, khí thế độc đáo, thế nhưng lại thường xuyên quá mức im lặng, trên phương diện thiết kế lại có sự tinh tế khiến người ta tán thưởng.

Nếu so với bậc thầy Vạn Kỳ Ngọc, với Trác Thanh đã từng giật không ít giải thưởng, với Ngũ Tư Dân lão luyện thành thục thì kinh nghiệm của Đỗ Vân Hiên rõ ràng không đủ. Thế nhưng anh vào công ty này hai năm, nhìn như vô thanh vô tức lại có những tác phẩm xuất sắc khiến người khác phải ngỡ ngàng, đặc biệt trong việc sử dụng nguyên liệu và phối màu lại có một sức sáng tạo độc đáo.

Năm nay đã có một số khách VIP tỏ vẻ thường thức với những thiết kế của người này.

Bởi vậy, giám đốc suy xét nhiều lần, quyết định đem Đỗ Vân Hiên tuổi vẫn còn trẻ vào danh sách dự tuyển. Y vốn lo lắng việc này có hơi mạo hiểm, cử người mới khiến tổng công ty do dự, thế nhưng ngoài dự đoán, tên bốn người được đưa đến tổng bộ lại được thông qua mà không hề dị nghị.

Chỉ có thể nói, tổng công ty rất tin tưởng vào sự phán đoán của giám đốc đá quý Lea.

“Hai tháng trước khi tổ chức cuộc thi, các vị mỗi người dựa theo yêu cầu của Lea tiên sinh mà thiết kế một món trang sức. Thường thức của Lea tiên sinh cao, chắc hẳn các vị đều rõ ràng, ý kiến của ngài ấy có tính quyết định với kết quả cuối cùng.”

Giám đốc nhắc tới Lea tiên sinh, khẩu khí vô cùng cung kính, bởi vì vị này chính là người sở hữu tập đoàn Lea cũng là chủ tịch vô cùng tôn quý phía sau bức màn.

“Trừ việc này ra cũng sẽ cân nhắc đến năng lực đạt được các vị khách VIP. Từ giờ trở đi mong các vị tận lực tranh thủ thiết kế những đơn hàng của khách VIP.”

Lời giám đốc nói ra, không có một ai dị nghị.

Xem xét một nhà thiết kế đá quý có xuất sắc hay không tất nhiên là dựa vào món trang sức được người đó thiết kế ra, có thể làm rung động những người có nhãn giới cực cao, làm bọn họ kinh diễm tán thưởng, lại vui lòng bỏ tiền ra mua.

Thiết kế đơn hàng mà khách VIP đặt? Đỗ Vân Hiên không khỏi nghĩ đến vị Quan Cơ tiểu thư kia.

Vị này về tên tuổi xã giao không thể nghi ngờ chính là khách VIP của đá quý Lea, nàng muốn ghim gài ngực kia, Đỗ Vân Hiên đã phải bỏ ra hơn một tháng tìm hiểu, không ít đêm phải thức trắng, thu thập tất cả những tư liệu về phụ kiện trang sức cũng như vật phẩm của Quan Cơ tiểu thư, dựa theo thói quen và khí chất của nàng, giản thể những hoa văn vốn dĩ rườm rà cuối cùng mới giao ra một bản thiết kế kia.

Có thể nói, Cổ Sách vì đi công tác mà từ bi cho anh hai tháng ‘nghỉ phép’ đến phân nửa là dùng trên người vị khách này.

Đỗ Vân Hiên đồ không ít tâm huyết cho mẫu thiết kế ghim gài này, cũng nhận được sự hài lòng của khách, khi nghe được Ngũ Tiểu Lệ nói Quan Cơ tiểu thư rất vừa lòng với thiết kế này, Đỗ Vân Hiên bề ngoài cho dù không có kích động quá nhưng đáy lòng thực sự vui mừng.

Chiếc ghim gài hình hồ điệp thanh thoát bay múa nếu trở thành một món trang sức khảm nạm ruby, ngọc bích cùng vỏ sò đặc biệt chọn lựa nhất định sẽ hoàn mỹ hơn so với thiết kế trên giấy nhiều.

“Nói đến thiết kế riêng cho khách VIP,” Trác Thanh vẫn nhàn nhã ngồi nghe giám đốc nói ra tiêu chuẩn lựa chọn xong, ho nhẹ một tiếng, mang theo một loại khiêm tốn bình thản mở miệng, “Trước cuộc họp, Quan Cơ tiểu thư có liên hệ với tôi, cô ấy nói tại bữa tiệc mừng sinh nhật sẽ đeo ghim gài để kí niệm, hi vọng chọn dùng bản thiết kế của tôi.”

Đỗ Vân Hiên nao nao, quay đầu, ánh mắt chậm rãi dừng trên người Trác Thanh.

Trác Thanh mỉm cười với anh, trên mặt không có chút co quắp hay bất an nào, nói rành mạch, “Trong cuộc trò chuyện của tôi với Quan Cơ tiểu thư qua điện thoại, còn nhắc tới thiết kế Đỗ, nói ghim gài hồ điệp của thiết kế Đỗ nàng cũng có chút ưng ý nhưng về nguyên liệu, nàng không thể nào thích nổi cái loại vỏ sò gì đó. Thiết kế Đỗ, cậu thật sự trong bản thiết kế lại

đi đề nghị Quan Cơ tiểu thư dùng vỏ sò sao?” Sâu trong đôi mắt ôn hòa kia dường như ẩn giấu một tia đắc ý cùng chế nhạo.

Quan Cơ tiểu thư quả thật ngay từ đầu đã ưng ý thiết kế của Đỗ Vân Hiên, nếu Đỗ Vân Hiên nhận được tin tức này trước mà hẹn gặp mặt Quan Cơ tiểu thư, lại dựa theo ý nàng mà chỉnh lại thay vì dùng vỏ sò mà dùng một loại đá quý khác giá trị cao hơn, như vậy đơn hàng thiết kế này dĩ nhiên sẽ rơi vào tay Đỗ Vân Hiên.

Thế nhưng Đỗ Vân Hiên lại vừa vặn xin nghỉ phép.

Mà thiết kế lần này Trác Thanh cũng hao tổn rất nhiều tâm huyết, y giao ra một thiết kế phác thảo không hề thua kém, huống chi, y lại không phải người dễ dàng nhận thua.

Biết được Quan Cơ tiểu thư vẫn chưa hoàn toàn hài lòng với thiết kế của Đỗ Vân Hiên, Trác Thanh thường xuyên có liên hệ với xã hội thượng lưu liên tục tìm được cơ hội, tại một bữa tiệc gặp mặt Quan Cơ tiểu thư. Sau một lúc trò chuyện, y thành công tìm ra điểm mà Quan Cơ tiểu thư không hài lòng ở thiết kế của mình, hơn nữa lập tức nghiêm túc thành khẩn sửa lại bản thiết kế.

Hơn nữa cũng thành công khiến Quan Cơ tiểu thư tin rằng, một nhà thiết kế lại đi sử dụng vỏ sò màu ánh kim rõ ràng không hiểu rõ về nguyên liệu, cho dù có là vỏ sò đẹp đẽ nhất trong vũ trụ cũng sẽ chỉ khiến người ta cười nhạo mà thôi.

Đỗ Vân Hiên trầm mặc, lạnh nhạt nhìn Trác Thanh.

Trác Thanh ôn hòa nhìn lại Đỗ Vân Hiên, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Vị đồng nghiệp xinh đẹp này quả thật có tài, thế nhưng lại quá mức ngây ngô, vỏ sò đẹp thì có đẹp đấy nhưng trang sức đều là phụ kiện của người có

tiền, đối với khách VIP mà nói, chỉ thiết kế ra một món trang sức mỹ lệ vẫn chưa đủ, còn phải hiểu được tâm lý của người ta, chỉ mua những thứ đắt nhất.

Không dùng những bảo thạch quý hiếm, không đủ xa xỉ thì sao có thể khiến những kẻ ngày ngày u sầu không biết tiêu tiền sao cho hết vừa lòng chứ?

Đỗ Vân Hiên, cậu cứ từ từ mà học hỏi đi.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Cổ Sách đi vào phòng dành riêng cho khách VIP của đá quý Lea, ngồi trên sofa, nhận lấy chén trà đỏ thắm được một vị tiểu thư xinh đẹp cười mỉm tiếp đãi.

“Cổ tiên sinh, mời ngài ngồi nghỉ một lát, tôi sẽ đem mấy món trang sức có thể khiến ngài thích thú ra ngay.” Lưu quản lí nói rõ với hẳn một câu.

“Không vội, từ từ mang đến.” Cổ Sách nhàn nhã cười.

Quả thật không vội.

Phải nói, hẳn đang rất hưởng thụ cảm giác trong căn phòng VIP này, sau khi Lưu quản lí rời khỏi phòng, Cổ Sách một bên thưởng thức trà quý, một bên trầm mặc nhìn cánh cửa bị đóng chặt, lồng ngực đột nhiên nổi lên khát vọng cùng tư vị muốn chiếm đoạt khi nhớ lại một thời điểm trong quá khứ.

Căn phòng này được đặc biệt xây dựng để khách VIP chọn mua những món trang sức quý, ở trong này thường diễn ra những vụ giao dịch giá trị cao đến dọa người, bảo an cực kì cẩn mật, trang hoàng cũng hết sức hoa lệ, ngay trên tường bên trái của Cổ Sách có hai khuyên tròn được mạ bạch kim nhô ra, trông như hai món trang sức xa hoa, thực chất một cái là gọi nhân viên phục vụ, cái còn lại chính là nút cảnh báo.

Thế nhưng, khiến Cổ Sách để ý không phải những thứ này, mà là cánh cửa kia.

Cổ Sách nhớ rất rõ, lần đầu tiên đi vào cánh cửa này, là tháng Ba năm ngoái.

Từ sau khi rời khỏi cô nhi viện, hắn đã không còn nhớ rõ chính mình đã giẫm qua lằn ranh sinh tử bao nhiêu lần, trải qua những trận chiến đẫm máu, lại vượt qua những âm mưu đen tối, cho đến khi dẫn dắt anh em mà gây dựng nên cơ nghiệp này, ngồi vững trên vương tọa, hắn bắt đầu thực hiện lời thề trước vô số lần kẻ cận sinh tử, phải tận tình hưởng thụ hết khoái hoạt nhân gian.

Cái gọi là khoái hoạt kia, cũng chỉ là ăn, là mặc, là ở, là giao thiệp, thế nhưng hắn lại có phú có quý, ăn sơn hào hải vị, ở nơi xa hoa lộng lẫy, giao thiệp lại có tiếng tăm.

Có tiền có thế, có tướng mạo anh tuấn, phụ nữ cũng chen chúc mà đến, có kẻ ham muốn hư vinh, cũng có người e lệ mà thật tâm với hắn, càng có nhiều người điên cuồng theo đuổi.

Cổ Sách sống qua ngày cũng khá êm ả, vị đế vương hắc dạ này không cái gì không có, lại không từ bất cứ thủ đoạn nào, đương nhiên so với bất cứ kẻ nào cũng có thể tiêu sái tự tại, tùy ý tận hưởng hơn hắn.

Thế nhưng mỗi khi điên cuồng qua đi, cảm giác say tan hết, mở mắt mông lung nhìn những hình dáng mơ hồ trên trần nhà trong bóng đêm, mọi âm thanh đều như lắng đọng lại, sự trống rỗng đột nhiên xâm chiếm, phút chốc ngơ ngẩn.

Lúc ấy, hắn sẽ sờ sờ lên ngực mình.

Phía dưới cơ ngực rắn chắc kia, là trái tim đang không ngừng đập loạn, đập thực sự hữu lực, đáng tiếc, lại có chút lạnh lẽo, có chút cứng nhắc.

Người khác đều nghĩ hơn hai mươi tuổi đã trở thành kẻ đứng đầu hắc đạo, chắc hắn là người vô cùng hăng hái, tiếc là chưa ai từng nghĩ qua, hai

mười tuổi có được địa vị ở hắc bạch lưỡng đạo như vậy, đã phải trải qua nhiều hơn so với bất luận kẻ nào.

Trải qua thật nhiều, đau thương cũng thật nhiều, cảm giác sẽ trở nên tê dại đến chết lặng.

Cho nên Cổ Sách tiêu sái tự tại, tùy ý tận hưởng, không thể tiêu sái, không thể tận hưởng cũng giống như một người nghèo, rất nhiều năm phải cắn đến bật máu lưỡi để chống lại cơn đói, đột nhiên một ngày trúng xổ số phát tài, mua tất cả sơn hào hải vị, thế nhưng khi đưa đến miệng, đầu lưỡi đã chịu thương tổn đến mức không thể nếm ra chua ngọt đắng cay.

Nếm không ra vị, mỹ thực cũng mất đi ý nghĩa; không hề động tâm, bạn giường vừa nhiều lại vừa xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là một đêm mờ mịt, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Đây chính là cách nghĩ của Cổ Sách về bạn giường.

Có đôi khi quá mức phóng khoáng thật ra lại vì rất không cần, nếu để tâm, sao còn có thể phóng khoáng?

Địa vị hắc thật cao, có rất nhiều người yêu hắc, hắc lại không yêu lấy một người.

Đối với một Cổ Sách cao cao tại thượng, không gì không làm được mà nói, chuyện này thật đáng xấu hổ, lại thương tâm đến dở khóc dở cười.

Cổ Sách cứ như vậy giữ vững quan điểm về bạn giường, mãi đến mùa xuân năm ngoái, đối tượng mới là một hoa khôi ở trường đại học, dung mạo đứng nhất, thế nhưng Cổ Sách càng thích tính tình của nàng hơn, không đeo bám, lại hay ngẩn người.

Thực thích thần thái của nàng mỗi khi bất chợt đắm chìm vào thế giới riêng, làm hắc nhớ lại một thân ảnh đã xa xôi lắm, nhớ tới bàn tay nhỏ nhắn

non nốt tuyết trắng gắt gao ôm lấy con gấu nhỏ.

Cổ Sách vì nàng mà đoạt lấy một viên ruby, chuẩn bị làm thành một cái vòng cổ để tặng sinh nhật nàng, có một người bạn giới thiệu đến thiết kế ở đá quý Lea.

Cổ Sách cũng là nhân vật có tiếng, khi hắn đem viên ruby đến đá quý Lea lập tức được công ty này coi trọng, không nói hai lời đã tặng thẻ khách hàng VIP, cung kính đưa Cổ Sách vào căn phòng đặc biệt, vừa nghe Cổ Sách muốn chế tác một chiếc vòng cổ bằng ruby để tặng bạn, Lea càng không do dự mà chỉ định bậc thầy thiết kế Vạn Kỳ Ngọc.

Khi Vạn Kỳ Ngọc bước vào cánh cửa kia, Cổ Sách còn đang suy nghĩ về lịch trình buổi chiều, họp mặt với bọn Trương Hằng ở quán bar để nghe ngóng về việc một vị quan chức mới nhậm chức, đêm nay sẽ mời hắn đi dùng một bữa cơm...

Sau đó, Đỗ Vân Hiên theo sau Vạn Kỳ Ngọc, từ sau cánh cửa bước vào.

Sau đó nữa, Cổ Sách hoàn toàn quên bém mọi suy tính vừa rồi của mình.

Cho dù là khi đang lên kế hoạch chuẩn bị một món trang sức tặng sinh nhật bạn gái mình, nội tâm Cổ Sách vẫn bình tĩnh mà lạnh lùng, thế nhưng khi thân ảnh kia lơ đãng bước vào cánh cửa, tất cả cứ vô thanh vô tức mà ào ào sụp đổ.

Gấu Nhỏ, chắc chắn là Gấu Nhỏ.

Không cần hỏi nguyên nhân, không cần tra danh tính, lai lịch, mấy năm nay y ở nơi nào, không cần, dù sao đó vẫn là Gấu Nhỏ.

Cổ Sách từng cách một hàng rào trắng, không rõ cảm giác mà nhìn đến y, nhìn y tựa như một hoàng tử nhỏ đáng yêu mà cao quý, ôm chân mẹ đi

vòng vòng; Vào cái đêm ở cô nhi viện kia, Cổ Sách đã lẻn vào phòng, đứng yên ở trước giường y, trộm đi gấu nhỏ mà y luôn luôn ôm thật chặt, sau đó lại không rõ cảm giác khi phát hiện y sinh bệnh, y phải nằm viện, rồi y không trở về...

Gấu Nhỏ đã lớn lên, gương mặt đã thay đổi trở nên thật xinh đẹp, dáng người duyên dáng dong dong cao, nhưng khi Cổ Sách lần đầu tiên nhìn đến, dường như đã thấy đứa bé nhu thuận, trầm mặc đến dị thường ôm chặt một chú gấu nhỏ.

Đây là trực giác.

Trực giác của Cổ Sách luôn luôn rất chuẩn, bao nhiêu năm qua hắn dựa vào trực giác của mình mà vượt qua lẫn ranh sinh tử, hắn luôn luôn tin tưởng vào trực giác của mình.

Người này chính là đứa con của người đàn ông tuần tú mà tao nhả kia, là con của mẹ hắn, là em trai cùng mẹ khác cha của hắn.

Là người xa cách nhất, cũng là người gần gũi nhất với hắn trên thế giới này.

Cổ Sách nhìn Đỗ Vân Hiên yên lặng bước vào phòng khách VIP, không chút khoa trương, nhìn ánh mắt xa cách lạnh nhạt thừa kế từ người cha của anh, trái tim bắt đầu đau nhói, đau đến ngọt ngào, đau đến cam tâm tình nguyện.

Tựa như có ai đó vô tình lột xuống miếng vết thương đã kết vảy đến chai cứng nhiều năm nay nhét một khối than nóng rực vào lòng, tuy rằng rất đau, nhưng cái loại ước muốn mãnh liệt khiến người ta xúc động này, tựa như sau những năm dài mơ màng đột nhiên phát hiện ra mục đích sống khiến người ta vui mừng khôn xiết, giống như một thiết bị tiềm ẩn năng lực lại bị phủ bụi thật lâu bỗng nhiên nhận được nguồn điện, tia lửa điện xẹt ra văng tung tóe, yêu diễm động nhân như khúc ca ly biệt.

Đỗ Vân Hiên ngày đó đột nhiên được gọi đến, anh đang nghiêm túc làm việc ở bộ phận thiết kế, cũng được cấp trên coi trọng nhưng chung quy vẫn là người mới, một khách hàng VIP thế này tất nhiên do nhà thiết kế chính Vạn Kỳ Ngọc đảm nhiệm, thế nhưng công ty cho anh cơ hội, gọi anh đi theo cũng là để học hỏi kinh nghiệm.

Cho nên Đỗ Vân Hiên mới bước vào cánh cửa kia.

Nếu như anh biết người nào chờ đợi bên kia cánh cửa, biết người đó sẽ thay đổi quỹ tích vận mệnh mình ra sao, thì chắc chắn dù có bị quất một trăm roi, anh cũng tuyệt đối không bước vào.

Đáng tiếc là, một khắc kia anh căn bản không nhận ra lỗi rẽ vận mệnh xuất hiện trước mắt mình.

Đỗ Vân Hiên đi vào phòng VIP, lấy thân phận của anh thì không tới lượt được chuyện trò cùng vị khách VIP này, cho nên anh thực im lặng đứng một bên, nghiêm túc nhìn vào khóa ruby được đặt trong chiếc hộp nhung ở trên bàn.

Viên ruby kia có hình giọt nước, trong veo đỏ thắm tuyệt đẹp.

Đỗ Vân Hiên nhìn thấy khóa ruby kia, theo thói quen trầm ngâm nghiên cứu, nghĩ một chiếc vòng cổ bình thường có thể kết hợp ruby với kim cương nhưng phối hợp như vậy nhìn mãi cũng quen mắt, thật sự lãng phí giọt nước tinh tế mà hoàn mỹ đến vậy.

Anh suy nghĩ thực sự nhập tâm, hoàn toàn không chú ý đến thần thái của mình hoàn toàn bị vị khách quý trên sofa kia toàn bộ thu vào đáy mắt, cũng hoàn toàn không biết, biểu hiện suy tư của mình lại kích thích nghiêm trọng dục vọng chiếm hữu từ nội tâm sâu thẳm của người đàn ông kia.

“Có thể lấy sóng biển làm hình tượng chính không?”

Nghe nhà thiết kế chính quả nhiên định dùng kim cương kết hợp để tăng thêm độ xa xỉ, Đỗ Vân Hiên im lặng một lúc, thấp giọng nói ra ý nghĩ của mình.

Nhà thiết kế chính khẽ nhú mày.

Người mới theo vào học tập, cũng dám tùy tiện thể hiện trước mặt khách VIP, nhất là về ý tưởng thiết kế, đến lượt cậu mở miệng sao?

“Sóng biển?” Nhưng vị khách VIP được công ty cực kì coi trọng kia lại lộ ra nét cười hứng thú, “Có thể nói rõ hơn một chút không?”

Thiết kế chính im lặng như vậy, nếu là người khác hẳn đã phải lùi bước.

Thế nhưng viên ruby này quá mức mỹ lệ, khiến Đỗ Vân Hiên không thể nào rút lui, anh biết chính mình không nên tự tiện mở miệng, chỉ là... Một khi bản vẽ thiết kế được xác định, bước vào quá trình chế tác thành trang sức, một thiên vật* tinh xảo đặc sắc thế này chỉ sợ rốt cuộc sẽ không thể mỹ lệ được như hình dạng hiện tại nữa, như vậy quả thực nuối tiếc không thôi.

Trách nhiệm của một nhà thiết kế đá quý là biến một khối đá quý thô sơ trở thành một sinh mệnh tỏa sáng, trở thành nét đẹp kinh điển trong lịch sử nhân loại.

Thất bại, hay bản thiết kế tầm thường sẽ hủy đi một viên bảo thạch mang sinh mệnh.

“Viên ruby hình giọt nước này, sắc đỏ như máu, khiến người ta liên tưởng đến những đợt sóng biển bắn ra.”

“Sóng biển sao lại đỏ tươi được chứ? Điều này không hợp lí lắm.” Vạn Kỳ Ngọc mỉm cười mở miệng, trước mặt khách, muốn giữ vững phong độ của thiết kế chính, cho nên ông vẫn mỉm cười.

“Nếu coi đại dương như một tổng thể sinh mệnh, vậy mỗi một giọt nước biển chính là một giọt máu của nó.” Đỗ Vân Hiên nghĩ nghĩ, nói tiếp, “Kim cương có độ sáng cao, đúng là cực kì quý giá, thế nhưng sẽ đánh mất đi sự uyển chuyển. Nếu là tôi, tôi sẽ lấy sóng biển làm cơ sở thiết kế, dùng bạch kim kết hợp viền cho khóa ruby này.”

Bạch kim?

Không riêng gì Vạn Kỳ Ngọc, đến quản lí phụ trách marketing cũng cảm thấy Đỗ Vân Hiên thật liều lĩnh rồi.

Không dùng kim cương lại đi dùng bạch kim, độ khó thiết kế tăng mạnh, độ khó công nghệ tăng mạnh, mất nhiều hơn được, thiết kế Đỗ trẻ tuổi này rốt cuộc muốn làm gì? Vào bộ phận thiết kế mới được một năm, giám đốc mới khen ngợi mấy lần đã bắt đầu không biết nặng nhẹ?

Đòi mạng là, khách hàng đối với ý tưởng của anh hình như rất có hứng thú.

“Theo lời cậu, vậy khi nào tôi có thể thấy bản thiết kế?” Cổ Sách hỏi.

Thiết kế chính cùng quản lí đều lắp bắp kinh hãi, ánh mắt chăm chú dán lên người Đỗ Vân Hiên, hi vọng anh ít nhất tại giờ phút quyết định biết nặng nhẹ.

Đỗ Vân Hiên không đáp lại vấn đề này trước, mà nghiêm túc chỉ ra một điểm, “Cổ tiên sinh, hiện tại thiết kế của ngài, bất kể dùng ý tưởng nào, về thiết kế chính vẫn là do thiết kế Vạn tự mình đảm nhiệm, tôi chỉ có thể làm trợ lí thiết kế sơ bộ mà thôi.”

Đây là thái độ rất rõ ràng, anh muốn tham dự thiết kế, nhưng cũng không muốn giành khách hàng của thiết kế chính.

Thái độ buông bỏ lợi ích này làm vẻ mặt già nua của Vạn Kỳ Ngọc có chút khó chịu, mà Cổ Sách lại đánh giá đường cong chiếc cằm tuyệt đẹp có chút kiêu ngạo của Đỗ Vân Hiên, tưởng tượng đầu lưỡi rê trên da thịt trắng mịn.

Tâm Cổ Sách có lẽ thực sự cô đơn, nhưng sinh hoạt của hần tuyệt đối không tịch mịch, nhất là sinh hoạt giường chiếu, dục vọng giống đực của hần không có khả năng chịu tích tụ quá lâu.

Nhưng lại có một người như vậy, chỉ cần đứng trước mặt Cổ Sách chậm rãi tùy ý nói hai câu đã khiến hần tựa như ngọn cỏ trên thảo nguyên khô hạn, một đốm lửa nhỏ cũng có thể bùng lên thiêu rụi cả cánh rừng.

Ngọn lửa này, muốn cũng dập không được.

Bởi trái tim Cổ Sách đã giá lạnh thật lâu, lại vì người này mà nóng cháy.

Bởi vì chỉ có người này, mới có thể giống như cánh cửa thời gian, khiến Cổ Sách nhớ lại quãng thời gian chưa phải trải qua chém giết đầm máu, trở lại hàng rào trắng ngày xưa.

Ở nơi đó có người cha uống say, bên đường cái vung chai chửi rủa, có người mẹ dịu dàng đã tái hôn, có một người đàn ông nho nhã xa xa ngồi dưới ánh mặt trời chiếu hạ, còn có một bé trai, trong tay ôm lấy một chú gấu nhỏ, ánh mắt trong veo mà tò mò liếc qua dò xét chính mình.

Quan hệ hỗn độn, tình cảm phức tạp.

Dù hỗn độn, vẫn là quan hệ huyết thống.

Dù phức tạp, vẫn là tình cảm.

Vẫn hơn là không có.

« Khi nào tôi có thể xem bản thiết kế? » Cổ Sách lại hỏi một lần nữa, một thân vô hại nhìn Đỗ Vân Hiên.

« Tôi chỉ là trợ lí giai đoạn đầu của thiết kế sơ bộ. » Đỗ Vân Hiên cũng nhấn mạnh thêm một lần.

« Khi nào? »

Đỗ Vân Hiên suy nghĩ kĩ càng một lúc, đưa ra câu trả lời thuyết phục, « Một tuần. »

Cổ Sách gật gật đầu, vẻ mặt tự nhiên hỏi, « Buổi tối cùng ăn một bữa cơm, thảo luận thiết kế một chút được không? »

Đỗ Vân Hiên thản nhiên nhìn hẳn, « Xin lỗi, tôi chỉ là trợ lí thiết kế. »

Đỗ Vân Hiên rất tuần mĩ, anh nhận được rất nhiều lời mời có mục đích riêng, đối với lời mời đi ăn của Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên không tự cho rằng vị khách VIP này coi trọng mình, anh chỉ theo thói quen lễ phép từ chối.

Anh cùng với Cổ Sách không có quan hệ cá nhân, không có lí do phải gặp riêng.

Nếu là công việc, vậy cùng khách hàng thảo luận về thiết kế là việc của nhà thiết kế chính.

Thế nhưng, để dễ bề thiết kế và muốn tìm kiếm cảm hứng, Đỗ Vân Hiên thử thăm dò Cổ Sách xem liệu hẳn có thể để viên ruby lại không.

Cổ Sách cân nhắc nói, « Đây là tôi vì một người bạn mà lấy về. Cô ấy muốn trước khi viên đá được chế tác thành một món trang sức có thể xem nguyên trạng của nó. Vậy đi, đêm nay tôi đưa cho cô ấy xem qua, ngày mai sẽ đưa viên đá đến đây. »

Cổ Sách rất có chữ tín, ngày hôm sau tự mình đem viên ruby tới, gởi tại két bảo hiểm của đá quý Lea.

Từ phòng khách VIP đi ra, Đỗ Vân Hiên bắt đầu nghiên cứu cách phối hợp bạch kim cùng ruby, anh thức trắng hai đêm, xác định ý tưởng thiết kế dùng bạch kim là có thể thực hiện, trong bản thiết kế, anh đánh liều sử dụng hàng trăm giọt bạch kim, ánh sáng lung linh của những giọt bạch kim lan tỏa khắp sâu chuỗi, tại cần cổ mô phỏng nhu hòa linh động, tượng trưng cho sóng biển vỡ ra trên đại dương mà tâm điểm chính là viên ruby tinh thuần tỏa sáng tượng trưng cho sinh mệnh của biển xanh.

Khi giám đốc biết chuyện xảy ra trong phòng VIP, đối với cách hành xử đột ngột của Đỗ Vân Hiên cũng rất không hài lòng, thế nhưng khi trông thấy ánh mắt đỏ bừng của Đỗ Vân Hiên khi giao ra bản thiết kế sơ bộ, giám đốc lại rất tán thưởng, lập tức đem lời trách cứ định nói ra nuốt trở vào bụng.

« Ý tưởng rất khá, có gì cần công ty hỗ trợ không? »

« Viên ruby kia, tôi muốn mượn xem một chút. » Để có thể tiếp tục chỉnh sửa bản thiết kế sơ bộ, tốt nhất là có thể tiếp xúc với vật thật, bởi vì viên ruby kia là toàn bộ linh hồn của thiết kế.

Giám đốc cân nhắc một chút, « Không thể mang ra khỏi công ty, một ngày sau phải trả lại. »

Bảo an trong trụ sở công ty rất chặt chẽ, chỉ cần viên ruby còn trong trụ sở căn bản không lo bị mất trộm.

Thế nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Đỗ Vân Hiên vào làm trong công ty một mình mượn đi một viên đá quý giá như vậy, anh nhận lấy chiếc hộp đựng ruby từ tay người quản lý liền trực tiếp trở về phòng thiết kế của mình, bắt đầu quan sát viên ruby ở gần, nghiên cứu kỹ lưỡng các mặt cắt của viên ruby cũng như các đặc tính về hướng thấu quang.

Trong quá trình dù chỉ là vài phút đi toilet, anh cũng sẽ đem viên ruby đặt trở lại hộp rồi cất vào trong két bảo hiểm. Bởi vì tính đặc thù của đá quý mà bên trong phòng làm việc của công ty đều có một loại két thống nhất.

Đỗ Vân Hiên nhớ rõ thời gian mình rời đi lâu nhất là để ăn chiều, công ty chỉ cho anh mượn viên ruby một ngày, anh không muốn lãng phí dù chỉ một phút đồng hồ, tự khóa mình trong phòng làm việc, đến bữa sáng cùng bữa trưa cũng quên ăn.

Vốn cũng định xem nhẹ bữa chiều, nhưng liên tục thức trắng đêm vài ngày cùng nhịn ăn khiến dạ dày bỗng nhiên âm ỉ đau nhức, trước mắt bắt đầu hóa đen, đến viên ruby mê người này dường như cũng có chút lắc lự.

Vì thế Đỗ Vân Hiên xuống nhà ăn ở tầng mười của công ty mà mua một tô cháo để xoa dịu cái dạ dày đáng thương của mình, sau đó lại trở về phòng làm việc, đóng chặt cửa, mở két bảo hiểm, lấy ra chiếc hộp.

Sau khi mở chiếc hộp ra, cả người Đỗ Vân Hiên cứng ngắc lại.

Ruby vẫn còn, thế nhưng đã không còn là giọt nước hoàn mỹ kia nữa, nó đã nứt ra, tựa như chịu một chấn động mà vỡ thành hai mảnh.

Đỗ Vân Hiên nhìn viên ruby đã vỡ kia, cảm giác trước mắt đột nhiên phát đen, so với trước khi ăn tô cháo kia thậm chí càng nghiêm trọng.

—

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Khoảnh khắc gặp lại Đỗ Vân Hiên ở phòng khách VIP của đá quý Lea, khát khao giữ chặt Gấu Nhỏ trong lòng bàn tay của Cổ Sách đã vững như bàn thạch, không quan tâm sẽ khó khăn thế nào, không cần phải suy xét, ngay cả một chút do dự cũng không có.

Hắn chỉ muốn có Gấu Nhỏ.

Gấu Nhỏ là của hắn, chỉ có thể thuộc về Cổ Sách hắn.

Không thể nghi ngờ!

Mặc kệ là ai, lồng ngực lạnh giá bỗng nhiên bị người nhét vào một khối than đỏ rực, giật mình đau đớn, nóng bỏng rung động, cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào lấy khối than này ra khỏi ngực nữa.

Khoảnh khắc Đỗ Vân Hiên bước vào cánh cửa kia, cũng là lúc anh thật nhẹ nhàng mà cũng dị thường mạnh mẽ tiến nhập vào sinh mệnh Cổ Sách.

Nếu đã bước vào, nhất định phải vĩnh viễn lưu lại.

Loại ý tưởng này đối với Đỗ Vân Hiên mà nói, quả thực không sao hiểu được, bá đạo ngang ngược, khốn kiếp đến không thể khốn kiếp hơn, đối với Cổ Sách mà nói lại là vô cùng chí lý, cuộc đời của hắn chính là sống trên chém giết, từ nhỏ đến giờ không có cái gì gọi là dĩ nhiên tự đến với hắn, nếu hắn trước những trận khiêu chiến có thấy nửa phần khiếp nhược, đã không có Cổ Sách ngày hôm nay.

Đối với những thứ Cổ Sách hẳn muốn có, hẳn chỉ có một cách làm, cũng là cách làm duy nhất, đó chính là lạnh lùng kiên định, cường hãn vươn tay, cường hãn đoạt lấy.

Có được, coi như ta may mắn.

Không được? Ta không tin có cái gì là không thể.

Bất kể kẻ nào muốn phản đối, Cổ Sách sẽ không từ thủ đoạn mà đấu đến khi đạt được mục đích mới thôi, hẳn luôn luôn là kẻ tàn nhẫn không ngại cho dù phải đẩy lên huyết vũ tinh phong.

“Bất kể kẻ nào” này, tất nhiên bao gồm cả Đỗ Vân Hiên.

Cho nên khi Cổ Sách quyết tâm muốn Gấu Nhỏ lưu lại trong sinh mệnh của mình, hẳn hoàn toàn không có ý nghĩ phải hỏi qua ý kiến của bản thân Gấu Nhỏ. Trong phòng khách VIP, khi hẳn lộ ra nụ cười mê người, thảo luận về thời gian đưa ra bản thiết kế sơ bộ cùng với Đỗ Vân Hiên thì trong lòng đã có hàng trăm hàng ngàn ý nghĩ xẹt qua, tổng lại lại chỉ có một câu, làm sao Gấu Nhỏ mới lưu lại.

Lưu lại là kết cục hiển nhiên.

Cái cần phải suy nghĩ là dùng cách nào để anh lưu lại.

Dụ dỗ, lừa gạt, quyến rũ, ngon ngọt, hay thậm chí là bắt cóc, mấy cái này đều là ‘cách’.

Trong phòng khách VIP, cùng một thời điểm, trong lòng Đỗ Vân Hiên là nghĩ đến bạch kim, sóng biển cùng sinh mệnh, còn Cổ Sách lại suy nghĩ dùng cách nào nhanh nhất chuẩn nhất đem Gấu Nhỏ nuốt vào trong bụng, khảm vào trong lòng, nên dùng mềm dẻo hay cứng rắn?

Từ khi Cổ Sách còn ở cô nhi viện, hắn đã có năng lực hành động siêu mạnh mẽ, lại lăn lộn trên giang hồ mười mấy năm, hơn ba phần lão luyện, về vấn đề có nên dùng cách thức mềm mỏng hay không, trong phòng khách VIP, Cổ Sách không do dự trực tiếp xuất ra một chiêu, mời Đỗ Vân Hiên dùng bữa.

Bị Đỗ Vân Hiên cự tuyệt.

Cổ Sách là người thế nào chứ? Tâm tư của đế vương hắc đạo, lạnh lẽo chuẩn xác, nhìn Đỗ Vân Hiên cự tuyệt nhanh chóng mà thông dong, dứt khoát lại lễ phép, một chiêu của hắn lập tức cho ra kết luận.

Dẹp bỏ mềm mỏng, dùng cứng rắn đi.

Cổ Sách có một đôi mắt đặc biệt, nhìn người cực chuẩn.

Có khi, nhìn nhận một người, chỉ cần một câu nói, một ánh mắt, một biểu hiện.

Loại người thanh cao ngạo nghễ như Đỗ Vân Hiên, nhìn như không nói lời nào, ôn hòa nho nhã thực chất tính tình lại lạnh lùng, tâm địa cực kỳ cứng rắn, khó có thể mà dùng cách nhẹ nhàng lay động được.

Muốn Đỗ Vân Hiên phải rung động, nhất định phải cứng rắn, phải cứng rắn hơn Đỗ Vân Hiên hàng chục hàng trăm lần, phải dùng kim cương để đục vỡ lỗ hồng, kiên quyết bước vào, khắc nhập tới tận xương cốt.

Vì thế, khi Đỗ Vân Hiên hoàn toàn không hay biết gì mà hỏi xem liệu Cổ Sách có thể để viên ruby lại để tiện quan sát thiết kế không, Cổ Sách không đáp ứng ngay mà kéo dài thêm một buổi tối.

Buổi tối kia, Cổ Sách đương nhiên đối với viên ruby phải dùng một cái giá đắt đỏ để mua về, dùng một chút thủ thuật nho nhỏ.

Từ phòng bảo an cần mật trộm đi một viên đá quý có lẽ có chút khó khăn, Cổ Sách cũng không có hứng dùng cách ngu ngốc như vậy, mà dùng một cách nhẹ nhàng hơn, nếu muốn ra tay với một viên đá sắp được đưa vào phòng bảo hiểm, khiến nó ở trong đó yên lặng vỡ ra, chuyện này, chỉ cần biết cách thức và một người chuyên nghiệp thì làm ra cực kì đơn giản.

Đêm hôm đó, viên ruby bị bỏ vào một máy chiếu tần tần số cao, quét qua kết cấu tinh thể quý giá, khiến nó thoát nhìn vẫn tinh bích không tì vết, kì thực bên trong đã trở nên yếu ớt đến không tưởng, chỉ cần hơi dùng lực một chút, tỷ như bị người quan sát dùng nhíp lật qua lật lại hai ba lần, tùy thời đều có thể ảm đạm vỡ vụn.

Đem viên ruby gửi tại đá quý Lea, Đỗ Vân Hiên có mượn xem không? Đương nhiên sẽ! Cổ Sách đã nhìn thấy ánh mắt Đỗ Vân Hiên chăm chú nhìn viên ruby, hẳn tin tưởng Đỗ Vân Hiên sẽ mượn đi viên đá.

Viên đá sẽ trong lúc Đỗ Vân Hiên mượn mà vỡ vụn ra? Nếu Đỗ Vân Hiên mượn viên đá, hơn nữa nghiêm túc mà nghiên cứu nó, nó hoàn toàn có khả năng vỡ vụn.

Nếu hết thảy không xảy ra như Cổ Sách dự tính thì sao?

Cổ Sách cười lạnh, tính sao ư? Hẳn cả mạng cũng dám cược, lại không dám cược một viên ruby sao?

Đương nhiên cược!

Buổi tối thứ ba kể từ ngày đưa viên ruby đến đá quý Lea, chuông cửa biệt thự bỗng nhiên vang lên.

Cổ Sách vừa chậm rãi ngâm bồn xong, trên tóc còn ẩm hơi nước, tùy ý khoác áo choàng tắm lên người, mở cửa ra.

Một khắc thấy Đỗ Vân Hiên đứng ngoài cửa kia, trên mặt Cổ Sách không thể hiện chút cảm xúc, đáy lòng lại dấy lên một ngọn lửa cuồng hoan, hẳn biết, mình đã cựa quậy rồi.

“Thiết kế Đồ?”

“Cổ tiên sinh.” Sắc mặt Đỗ Vân Hiên tái nhợt, trắng đến nỗi Cổ Sách bỗng có dục vọng muốn vươn tay vuốt ve, thế nhưng biểu tình của anh lại như bình tĩnh, thấp giọng nói, “Tôi lấy địa chỉ ngài từ công ty, có chuyện tôi muốn tự mình nói riêng với ngài.”

“Bước vào rồi hãy nói.” Cổ Sách nghiêng người nhường đường.

Đỗ Vân Hiên theo Cổ Sách đi vào phòng khách, nói với Cổ Sách viên ruby bất hạnh đã bị vỡ thành hai mảnh. Anh không vì mình giải thích quá nhiều, cũng không oán giận viên ruby vỡ ra quá mức kì quái, chính mình đã rất cẩn thận, hơn nữa cũng rất vô tội.

Quy tắc của công ty, đá quý khi mượn đi còn nguyên vẹn, khi trả lại lại hư hại, không cần quan tâm chuyện khó tin đến mức nào, Đỗ Vân Hiên không thể trốn tránh trách nhiệm.

Anh cũng không định trốn tránh.

“Viên đá là khi tôi đang giám thị bị hư hại, thực xin lỗi.” Đỗ Vân Hiên nói, “Tôi sẽ bồi thường tổn thất cho ngài.”

Là ‘sẽ’ mà không phải ‘tận lực’ hay ‘cố gắng’.

Thái độ của Đỗ Vân Hiên từ đầu đến cuối không có một chút cầu thả.

Cổ Sách ngồi trên sofa, nghe Đỗ Vân Hiên nói từng chữ, rất có phong độ, cũng có vài phần biếng nhác gợi cảm. Áo choàng trên người phanh

ngực rất rộng, mớ hồ lộ ra lồng ngực phẳng rộng, đôi chân dài tự nhiên bắt chéo trên sô pha.

Đến khi Đỗ Vân Hiên tỏ vẻ sẽ bồi thường, Cổ Sách mới mở miệng, ôn hòa nói với anh, “Viên đá này, tôi đã dùng một trăm năm mươi vạn USD đoạt về.”

Trước khi Đỗ Vân Hiên đến gặp Cổ Sách đã tính hết toàn bộ tài sản của mình, không chỉ là tiền tích góp gửi ngân hàng từ khi mình làm việc đến nay, còn bao gồm cả giá trị căn hộ và chiếc xe của mình nếu bán được.

Lương của anh ở Lea không tệ, nếu thiết kế được chọn còn có tiền thưởng rất cao, tiếc là anh làm việc cũng chưa lâu.

“Tôi có thể trả ngài trước tám vạn USD,” Đỗ Vân Hiên nói, “nếu ngài cho phép, tôi sẽ dùng những mảnh vỡ của viên đá làm nguyên liệu để thiết kế lại một chiếc vòng cổ, tiền bán đấu giá vòng cổ này trừ đi phí hao tổn nguyên liệu khác gồm bạch kim, vỏ sò và phí thủ tục đấu giá chắc hẳn có thể trừ một phần nợ. Số tiền còn lại, tôi hy vọng ngài có thể cho tôi dùng tiền lương hàng tháng hoàn lại.”

Đỗ Vân Hiên ngẩng đầu nhìn Cổ Sách, “Về tiền lãi trong thời gian hoàn lại, như ngài biết, tôi là một nhà thiết kế đá quý, sau này có lẽ ngài sẽ cần thiết kế riêng vài món đồ, tôi nguyện ý không giới hạn vì ngài mà thiết kế, bất cứ món đồ gì từ nhẫn, vòng cổ, khuyên tai, ghim gài hay bật lửa, tẩu thuốc vân vân, chỉ cần ngài yêu cầu tôi đều sẽ tận tâm tận lực thiết kế.”

“Đương nhiên, có đồng ý dùng phương thức này để trả không, vẫn là do ngài quyết định.” Cuối cùng, Đỗ Vân Hiên bỏ thêm một câu như vậy.

Cổ Sách chậm rãi nheo mắt lại.

Hắn chờ mong Gấu Nhỏ cho hắn một phản ứng khác biệt, phản ứng lần này quả thật vượt hẳn mong đợi của hắn.

Tai họa bất ngờ ập xuống đầu như vậy, vậy mà trên người Đỗ Vân Hiên, ngoại trừ lúc Cổ Sách mở cửa thấy mặt anh tái nhợt ra thì không thấy bất kì biểu hiện kích động, tự trách, thậm oán, sợ hãi hay cầu xin nào khác.

Thái độ Đỗ Vân Hiên vẫn bình thản, không phải không để tâm, cũng không phải không thành khẩn, chỉ là nói rất khách quan, rất công chính, tựa như không phải anh gặp họa mà đang ở một cuộc họp quyết định hướng đi vận mệnh.

Trên người người này, từ đầu đến cuối mang theo một cỗ tiên khí xa xăm không nhiễm khói lửa.

Kế hoạch ban đầu của Cổ Sách, là dùng giá trị cực cao của viên ruby để áp chế Đỗ Vân Hiên không thể không thỏa hiệp, cùng mình tiến thêm một bước trong quan hệ.

Đây là thủ đoạn cực kì cổ lỗ, nhưng những thủ đoạn cổ lỗ này thường thường mới là thủ đoạn hữu hiệu nhất.

Thế nhưng bỗng nhiên Cổ Sách có cảm giác một chiêu này áp dụng lên người Đỗ Vân Hiên đã hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Gấu Nhỏ quá thanh cao, lại vô cùng cao ngạo, như cách xa thế giới này, anh không phải loại người sẽ bị tiền áp chế đến mức sẽ miễn cưỡng nghe theo.

Từ cách anh bình tĩnh nói sẽ vì Cổ Sách thiết kế bất kì một xa xỉ phẩm nào, là có thể nghe ra trong lòng anh ấp ủ bao nhiêu giấc mộng về đá quý cũng như cảm hứng, có thể nói không chút tự ti.

Một người có nội tâm mãnh liệt như thế, cho dù có thể phá sản, có thể phải ngồi tù nhưng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện nực cười như khuất phục.

Người như vậy, chỉ có thể dùng cách nhanh nhất, trực tiếp nhất bắt lấy.

Đối phó với một người nhất định sẽ cự tuyệt mình thì cách duy nhất chính là lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà ra tay, không cho anh bất cứ cơ hội nào để cự tuyệt.

“Cổ tiên sinh, phương thức hoàn trả này, ngài có đồng ý không?” Đỗ Vân Hiên hỏi.

Thấy Cổ Sách nhìn mình có chút đăm chiêu, Đỗ Vân Hiên tưởng hẳn đang cân nhắc xem cách thức mình đưa ra có được hay không, căn bản không biết nguy hiểm gần trong gang tấc.

“Cổ tiên sinh?”

Cổ Sách tựa như thất thần, bị giọng nói của Đỗ Vân Hiên gọi giật lại.

“Xin đợi tôi một chút.” Cổ Sách đứng lên, cứ vậy đi đến cửa chính, mở khóa mật, sau đó một tiếng vang lên, kích hoạt hệ thống bảo an điện tử hai tầng trong ngoài biệt thự.

Hắn trở về phòng khách, lộ ra một nét cười khêu gợi mê người với Đỗ Vân Hiên, nói một tiếng, “Thật ngại.” thân mình cao lớn nhanh như chớp áp chế, bắt lấy tay Đỗ Vân Hiên kéo ngược lại, dùng một bộ dây da không biết lấy ra từ khi nào trói tay Đỗ Vân Hiên.

“Ngài làm gì?!” Đỗ Vân Hiên vừa sợ vừa giận.

Cổ Sách buông anh ra, hướng tới tủ rượu bên kia.

Đỗ Vân Hiên không biết tại sao bỗng dưng khách VIP của công ty nổi điên đi tấn công người khác, nhưng anh hiểu bản thân đang gặp nguy hiểm. Đến khi Cổ Sách tránh ra, không quản hai tay đang bị trói chặt phía sau lập tức liều mạng chạy đến cửa chính.

Khi Cổ Sách từ tử rượu quay lại đã thấy Đỗ Vân Hiên đập rất nhiều lần vẫn không mở được cửa chính, sau đó liền xoay người định đập vỡ cửa sổ thủy tinh sát đất.

“Là thủy tinh chống đạn, em có đập gãy chân cũng không phá được đâu.” Cổ Sách ôm ngang Đỗ Vân Hiên từ cửa sổ trở lại, ném lên sô pha.

“Ngài điên rồi sao?” Đỗ Vân Hiên hung hăng trừng Cổ Sách.

Cổ Sách quay đầu, từ trên cao nhìn xuống, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Nụ cười hân tràn ngập nam tính mị lực, là loại cười sẽ khiến phụ nữ phải váng vất trầm mê, đáy mắt thâm thúy ẩn giấu một tia chế nhạo, hiện ra sự tự tin cường đại.

Đỗ Vân Hiên cảm nhận trên người hân toát ra một vẻ tự tin thập phần nguy hiểm, trái tim không khỏi thắt chặt.

Tay anh bị da bộ trói ở phía sau khiến động tác ngồi dậy khỏi sô pha không thể giữ được thăng bằng, mới nâng lên nửa người đã bị Cổ Sách ung dung nhấn trở về, hãm tại sô pha mềm mại.

Không thể dùng tay mà tự vệ khiến Đỗ Vân Hiên sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt, dường như có chuyện gì cực kì vô lí, giống như chuyện viên ruby vô cố vỡ vụn tối nay.

“Tôi sẽ trả lại tiền.”

Cổ Sách cúi đầu nhìn anh, trên mặt hơi hơi lộ ra một tia thương hại, “Đây không phải vấn đề tiền bạc.”

Chai rượu tây vừa rồi lấy ra đã được mở sẵn đặt trên bàn trà, Cổ Sách vươn tay lấy lại, tay còn lại vòng qua gáy của Đỗ Vân Hiên bắt lấy cằm anh.

“Mở miệng.”

Đỗ Vân Hiên ngậm miệng chặt không khác gì trai giữ ngọc.

Cổ Sách không thêm đồ ngọt nữa, trực tiếp siết chặt khớp hàm, Đỗ Vân Hiên cảm thấy đau nhức kịch liệt, không thể không mở miệng, môi chạm đến miệng chai lạnh lẽo, chất lỏng cay nồng cứ thế dốc vào.

“A.. Không! Ặc.. ư.. khụ khụ khụ khụ!”

Giấy dựa kháng cự khiến rượu lọt vào khí quản, Đỗ Vân Hiên bị nghẹn kịch liệt ho khan, từ yết hầu qua thực quản xuống tới dạ dày, một đường đi xuống vừa cay xè vừa đau rát.

Cổ Sách nghiêng nửa người anh trên sofa, không mạnh không yếu vỗ lên lưng anh, đợi Đỗ Vân Hiên ngừng ho khan, lại lật Đỗ Vân Hiên trở lại, tiếp tục siết mở khớp hàm anh rót rượu xuống.

Đỗ Vân Hiên kịch liệt lắc đầu.

Rượu từ khoe miệng tràn ra, trượt xuống cằm rơi lên lồng ngực, sơ mi, caravat lẫn sofa đều ướt đầm, hương rượu cay nồng phảng phất trong không khí.

Một bình rượu đầy hết một nửa bị cường ngạnh rót vào Đỗ Vân Hiên, Cổ Sách mới dừng tay, đem nửa bình còn lại ném trên mặt đất.

Phối Đỗ Vân Hiên bị rượu hưng hăng thiêu đốt, há miệng thở khó khăn. Một giọt rượu lỏng lách trong suốt tích trên khoe miệng trượt đến cái cằm trắng nõn tiêm gầy, đọng đưa nhưng không rơi xuống, tựa như một giọt châu tuyệt đẹp điểm tuyết trên dải gấm trắng.

Cổ Sách vươn đầu lưỡi, cuốn lấy giọt châu kia.

Chút cảm giác say nồng dính hương vị tinh khiết trên người Gấu Nhỏ dần dần tan ra trên đầu lưỡi, đánh thức từng tế bào vị giác.

Một giọt bé nhỏ không đáng kể kia, lại khiến Cổ Sách say.

Dục vọng vốn chỉ là một đốm lửa mãnh liệt bùng lên, mặc sức kêu gào, hùng hực không thể kiềm chế.

Đỗ Vân Hiên bị rượu đốt đến cả người nóng cháy, vầng vất ngấm rượu, cảm thấy thần chí như bị cái gì đó ngăn chặn. Nhìn người đàn ông bị phóng đại trước mắt, mất một lúc sau, ý thức gần như hôn mê của anh nhận ra đã phát sinh chuyện gì, thân thể đột nhiên cương cứng, sau đó liền liều mạng phản kháng, muốn đá người đàn ông tuần mỹ mà biến thái kia ra khỏi người mình.

Chống cự đối với Cổ Sách không hề có hiệu quả.

Cổ Sách tựa như một ngọn núi đè nặng lên anh, động tác phản kháng càng mạnh mẽ, sức ép từ ngọn núi này càng lớn, ép đến nỗi dường như phân nửa thân mình của Đỗ Vân Hiên đều bị hãm vào sô pha.

Đỗ Vân Hiên chệnh choáng say hai mắt mờ sương trắng hăn, người đàn ông này lại không kiêng nể gì cường hôn anh, thậm chí đầu lưỡi tham lam tiến vào trong miệng, khí tức cường ngạnh thuộc về kẻ khác xâm chiếm khoang miệng mình, ý thức điều này khiến trong lòng Đỗ Vân Hiên nổi lên cảm giác khứt nhục, lại cảm giác hoang mang rất không thực, đại não bị cồn ảnh hưởng nghiêm trọng, tứ chi mềm nhũn không chút khí lực, anh thấy bản thân mình như nằm trong biển mây bồng bồng, lại như ở trong một thế giới khác, nhìn bộ phim đầy tình sắc của mình.

Cổ Sách hôn anh chẳng hề ôn nhu.

Đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng, cuốn lấy đầu lưỡi của anh, xâm lấn mềm mại ướt át, vờn đầu lưỡi đến phát đau, hai ngón tay nâng cằm Đỗ Vân

Hiên, ép buộc cần cổ ngửa ra sau, thừa nhận đầu lưỡi nóng bỏng xâm phạm.

Hôn thực sự kịch liệt, thực sự thô bạo, mạnh mẽ không ai bì nổi, đơn giản cần quấy.

Triền miên không có điểm dừng, như một cơn mưa lớn không thể ngăn cản hung hăng cọ rửa thần chí đã bị rượu nóng đoạt đi, khiến anh thở không được, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Trong thân thể bỗng nhiên xuất hiện một dòng chảy cực nóng, căn bản không biết xuất phát từ đâu, rốt cuộc muốn làm gì?

Thân thể... Cảm giác kì quái này...

Đỗ Vân Hiên chìm trong men say nóng bỏng, cảm nhận một sự kì lạ đáng sợ, cũng không phải quá mãnh liệt, tựa như tận sâu trong đáy lòng có người gảy nhẹ một cái.

Mơ hồ rung động, khiến người ta không kiềm được mà run rẩy.

Đầu gối bên trái theo bản năng nâng lên, cố gắng chống lên người Cổ Sách, muốn chuyện này có thể tạo ra chút khoảng cách giữa anh với người đàn ông đang làm mình sợ hãi.

Cổ Sách hôn Đỗ Vân Hiên đến hít thở không thông mới thuận theo động tác chống cự của anh mà lui về sau một chút, thuận tay cầm lấy một hộp thuốc bôi trơn đặt ở trên bàn.

Vừa rồi đến tử rượu, hẳn không chỉ đem lại đây một chai rượu mà còn có vài thứ khác, ví dụ như: thuốc bôi trơn cùng chút thuốc kích dục bỏ vào trong rượu.

Hẳn không cần biết có vô sỉ, có hạ lưu hay không.

Mục đích mới là thứ quan trọng nhất.

Không bao giờ để Gấu Nhỏ rời đi, đây chính là mục đích.

Còn lại, chẳng qua là sử dụng những thủ pháp khác nhau mà thôi.

Đôi môi đơn bạc, chóp mũi kiêu ngạo, da thịt trắng nõn của Đỗ Vân Hiên dường như tỏa ra vị thơm của rượu.

Ánh mắt kinh ngạc vô lực của Đỗ Vân Hiên, mê ly vô tội.

Thân thể Đỗ Vân Hiên khẽ chống cự khi y phục tơ tằm lần lượt bị cởi ra...

Rất nhiều cảm giác hỗn độn trong lòng Cố Sách lúc này giống hệt với nhiều năm trước, một cái liếc mắt xa xăm bên hàng rào, con gấu nhỏ bị trộm đi.

Nội tâm vô cùng lo lắng bất an khi không thể chạm đến, thế nên khi đầu ngón tay cùng đôi môi chạm được vào Đỗ Vân Hiên, tất cả đều biến thành dục vọng mãnh liệt thiêu đốt.

Rất đau, đau lắm.

Đau đến mức, muốn có được anh.

Đầu óc Đỗ Vân Hiên tựa như một khối mỡ bị hun nóng chảy, cảm giác ân ái nóng mà toàn thân lại ướt đẫm, cho nên khi dây lưng bị tháo ra, quần tây lẫn quần lót bị kéo xuống đầu gối, anh không những không cảm thấy lạnh mà còn có cảm giác như được giải phóng.

Cần xâm nhập thật sâu vào thần kinh.

Tầm nhìn lay động, gương mặt người đàn ông trên đỉnh đầu càng tỏa ra nét đẹp dã tính, giống như một con báo găm nguy hiểm trầm mặc bên trong

lãnh địa của mình.

“Anh.. muốn làm gì...” Đỗ Vân Hiên dứt quãng hỏi, vô thức chậm rãi dùng chân chống lên sô pha.

Cổ Sách len tay vào giữa hai đầu gối mềm mượt khả ái, tách đùi anh ra.

Bàn tay mang theo vết chai mỏng chen vào giữa mông cùng sô pha, khiến vòng eo của Đỗ Vân Hiên bị ép hơi hơi nâng lên.

“Không được.. đừng.. quần.. tôi”

Cổ Sách đối với lời kháng cự mang theo hơi rượu của Đỗ Vân Hiên, ngoảnh mặt làm ngơ.

Hai ngón tay thon dài lướt qua đường cong tuyệt đẹp của cánh mông, lần mò đến mật huyết, tại giữa nếp uốn co giãn kia chậm rãi ấn sâu vào.

Đỗ Vân Hiên đột nhiên ngửa ra sau, phát ra một tiếng ngâm khác thường.

“Dừng.. dừng tay.” Nơi chưa từng bị người đụng qua đột nhiên lọt vào tập kích, con người mơ màng có phần thanh tỉnh.

Đến tận lúc này, hai tay Đỗ Vân Hiên vẫn bị trói chặt ra sau.

Anh chật vật nghiêng người trên sô pha, muốn quỳ từ sô pha dậy chạy trốn, nhưng đây vừa khéo là điều Cổ Sách muốn anh làm, đợi Đỗ Vân Hiên nghiêng qua, Cổ Sách dễ dàng ấn anh xuống sô pha thành tư thế quỳ sấp.

Bởi vì không thể dùng tay chống đỡ nửa người trên, duỗi thân khiến eo bị ép xuống dưới, vùng da tinh tế dán lên mặt da mềm mại của sô pha, vốn dĩ sô pha thấm rượu còn chưa khô khiến mặt Đỗ Vân Hiên ướt đẫm hương rượu cay nồng.

Tư thế này, cũng khiến nơi xấu hổ nhất của anh nhếch cao lên, ngưỡng ngừng e sợ bại lộ trong không khí.

Từ đầu đến cuối, hai ngón tay Cổ Sách cắm vào mật huyết chưa hề rút ra.

Khốn kiếp!

Đừng chạm vào tôi!

Đỗ Vân Hiên trong lòng phần nộ sợ hãi kêu to, môi mấp máy thế nhưng không hề phát ra âm thanh như anh tưởng. Rượu cùng thuốc hòa trong nó đốt cháy thần kinh anh, khiến anh khó có thể khống chế thân thể của mình, hơn nữa, một loại cảm giác xa lạ đáng sợ, từ địa phương bị người đàn ông kia chà đạp, tựa như điện lưu xẹt qua.

“Không được.. Không.. Đừng chạm tôi..” Vật lộn thật lâu mới nói ra được một câu. Thế nhưng khi lọt vào tai Đỗ Vân Hiên, lại làm anh thêm giật mình run sợ.

Câu chữ ngắt quãng, tràn đầy ngọt nị nữ tính, giống như đang hôn hên nũng nịu.

Cả đời anh, chưa từng dùng loại ngữ khí này để nói chuyện.

Hai ngón tay tham tiến trong cơ thể linh hoạt như rắn, không ngừng khuấy đảo, đùa bỡn niêm mạc bên trong, chất bôi trơn lạnh lẽo theo ngón tay đảo loạn trên niêm mạc rất nhanh tan ra, thấm vào những mạch máu bên trong khiến nơi tư mật của Đỗ Vân Hiên tựa như bỗng nhiên phát hỏa.

Từ lạnh lẽo đột ngột chuyển sang nóng bỏng, Đỗ Vân Hiên khó chịu hừ một tiếng, sau đó dùng lực cắn chặt môi dưới.

Cổ quái đến mức khiến người ta phát run, khiến da thịt trên cánh mông trắng nõn nổi da gà hàng loạt như bị lạnh, thế nhưng sâu bên trong lại nóng như lửa đốt.

“Đi.. Tránh ra!”

Cổ Sách tự mình dùng thuốc bôi trơn vẽ lên toàn bộ địa phương mẫn cảm chết người kia, mới rút ngón tay từ nơi căng chặt ấm áp kia ra.

Thân thể Đỗ Vân Hiên mềm mại đến khó có thể tin tưởng.

Chỉ mới cắm vào hai ngón tay đùa bỡn một hồi, da thịt chỗ cửa vào đã bị chà đạp lộ ra một màu hồng phấn, tựa như một đóa Sắc Vi ngượng ngùng nở rộ, đột nhiên kích phát dục vọng ngược đãi của đàn ông.

Cổ Sách nhìn chằm chằm nơi mê người kia, khổ hạ rục rịch, bởi vì không thể phát tiết mà cứng rắn phát đau.

Vài năm nay hẳn sống rất hưởng thụ, chuyện giường chiếu chưa từng bạc đãi bản thân, lại càng chưa từng xuất hiện tình trạng dục vọng giống đực cao ngạo của mình phải chịu đè nén thế này.

Nhưng chuyện này là vì đối tượng là người khác, còn đối tượng đêm nay lại là Gấu Nhỏ.

Ngoại trừ Gấu Nhỏ ra, những kẻ khác trên đời này đều là ‘người khác’.

Đối với Gấu Nhỏ, cho dù phải đè nén khó chịu, Cổ Sách cũng cảm thấy thích thú.

Không lẽ mình có khuynh hướng tự ngược? Cổ Sách thầm hỏi trong lòng, cười đến sáng khoái.

Bảy phần say rượu, Đỗ Vân Hiên vẫn giữ được một tia lí trí, vẫn muốn tiếp tục chạy trốn từ xô pha, Cổ Sách buông bàn tay giữ chặt lưng anh ra,

nhếch môi nhìn anh quờ quạng lung tung trên sô pha, đến khi người thiếu chút nữa rơi xuống, Cổ Sách mới xốc anh trở lại, tiếp tục đè lại thành tư thế quỳ sấp đáng xấu hổ.

Quả thật, tư thế này quá mức dâm mỹ, quá mức động nhân, cũng sẽ khiến người bị ép thành tư thế này nổi lên cảm giác nhục nhã nồng đậm.

Nhưng Cổ Sách ép Đỗ Vân Hiên như vậy là bởi tư thế này sẽ hạn chế tối đa nơi tư mật kia bị thương, hơn nữa cũng dễ dàng hành động.

Theo phản ứng ngây ngô đáng yêu của Đỗ Vân Hiên, Cổ Sách kết luận đây là lần đầu của anh.

Nếu là lần đầu, không cần phải dùng tư thế quá khó.

Nhấn nạy khố hạ sừng đau, Cổ Sách chờ một lúc, nhắm tính thuốc bôi trơn ở chỗ sâu kia đã phát huy tác dụng, ngón tay lần hai xâm nhập vào nhục huyết mẫn cảm ngượng ngùng kia.

“A— A.. Urm..” Đỗ Vân Hiên không kịp đề phòng bất ngờ phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Tuyến tiền liệt bị đè ép, bản năng dục vọng, cảm giác say cùng được hiệu của thuốc bôi trơn kết hợp, ngọt ngào xen lẫn đau đớn giống như dòng điện đánh qua, khiến nửa thân dưới dấy lên khoái cảm dâm tà.

“Không.. A.. Không..Ừ!” Cho dù rất muốn mạnh mẽ nói ‘không muốn’ hoặc ‘dừng tay’ để lên án hành vi ác liệt giẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác, thế nhưng từng chữ dật ra khỏi đôi môi đều thấm đẫm hương vị khao khát trù mẫn.

Khóe môi Cổ Sách mang theo ý cười hàm súc, thoát nhìn vừa nguy hiểm vừa khó ưa, thế nhưng dưới nụ cười kia là dục vọng giãy dụa run rẩy, thậm chí còn run hơn thân mình Đỗ Vân Hiên lúc này.

Nghe thanh âm khàn khàn mê người của Đỗ Vân Hiên, hắn phải dùng ý chí lớn nhất mới khắc chế được bản thân, không như hổ đói vồ mồi mà đè lên thân mình thon dài trắng nõn, trực tiếp gặm anh sạch sẽ.

Cảm giác của người khác, hắn không muốn quan tâm.

Nhưng cảm giác của Gấu Nhỏ, hắn nhất định phải quản.

Đây là lần đầu tiên của Gấu Nhỏ, nhất định phải khiến Gấu Nhỏ cảm thấy thật thỏa mãn.

Đỗ Vân Hiên cắn chặt môi dưới, nhẫn nại không cho bản thân phát ra tiếng rên rỉ đáng xấu hổ. Cổ Sách cũng cắn răng, nhưng là để nhẫn nại khổ hạ không ngừng nhảy lên, dục vọng bành trướng đau đớn.

Một bàn tay giữ lấy vòng eo không ngừng trượt xuống của Đỗ Vân Hiên, tay còn lại thăm dò ở cánh mông, xâm nhập đầu ngón tay từng chút một, không mạnh không nhẹ mà tàn phá điểm nhỏ mẫn cảm nhất trong cơ thể Đỗ Vân Hiên.

Ngón tay dán sát màng thịt, cùng với thuốc bôi trơn và dịch ruột non phát ra âm thanh nhóp nhép nhỏ xíu lại cực kì dâm mỹ.

Theo tuyến tiền liệt bị đè ép, khoái cảm khó nhận được bị đầu ngón tay người đàn ông này chậm rãi gây lên. Đỗ Vân Hiên đối với khoái cảm xa lạ mà kịch liệt này cảm thấy vừa sợ hãi vừa bất lực, dưới thân mơ hồ co rút, nam căn phía dưới hoàn mỹ đáng yêu không kém dung mạo anh cũng dần dần thức tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu.

“Không.. A...Ừm... Không muốn...”

Đỗ Vân Hiên không chịu nổi thủ đoạn giày vò của Cổ Sách, thả môi dưới vẫn cố cắn chặt ra, giãy dụa nói không muốn, cuối cùng vòng eo run lên, bị ngón tay Cổ Sách bức bách bất tỉnh.

Dòng dịch trắng đục bắn lên bộ sô pha bằng da thật, nhột nhạt khó coi.

Trên hàng mi dày rậm cong vút của Đỗ Vân Hiên thấm đẫm hơi nước, anh thất thần nhìn bãi dịch trắng đục bắn ra từ cơ thể mình, không rõ tại sao giấc mộng này có thể hạ lưu dâm ác đến vậy.

Sau khi cao trào, thắt lưng mỏi nhừ, đùi cũng ần ần đau nhức.

Cảm giác uế oải từ giữa những ngón chân lan dần lên trên.

Đỗ Vân Hiên mở hé đôi mắt, chắc chắn đây là một giấc mộng, nếu không phải là mộng, tại sao trên người lại có thể bỗng nhiên xuất hiện khoái cảm kịch liệt đến vậy?

Khoái cảm như vậy, không có khả năng tồn tại thực trên đời.

Anh sống hai mươi mấy năm, chưa từng gặp phải khoái cảm tà ác đến vậy.

Nhất định chỉ là một giấc mơ, chỉ có trong mơ, viên ruby quý giá mới có thể nứt vỡ vô cớ, anh mới có thể bị một gã đàn ông diện mạo anh tuấn, nội tâm nguy hiểm tùy ý đùa bỡn.

Hơn nữa, giờ phút này anh rõ ràng không hề động dục, nhưng trần nhà trên đỉnh đầu lại không ngừng lướt qua, mà anh lại sinh ra một cảm giác trôi nổi bồng bênh.

Đây.. chỉ có thể là giấc mộng.

Cố Sách thật cẩn thận, cực kì kiên định mà hầu hạ Đỗ Vân Hiên lên đến cao trào, sau đó bế bổng anh lên, đi lên phòng chủ nhân ở tầng hai.

Có chút lo lắng Gấu Nhỏ tỉnh lại sau cao trào sẽ khóc lớn nháo loạn.

May mắn, chuyện này không có xảy ra.

Sau cao trào Gấu Nhỏ thực ngoan, ngoan ngoan nằm giữa khuỷu tay của Cổ Sách, đầu ngửa ra sau nhìn lên trần nhà, thực im lặng, vô tội đến mức khiến trái tim người ta run rẩy.

Cổ Sách cúi đầu nhìn anh, cánh tay hần cảm nhận được sức nặng của anh, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác vui mừng kì lạ.

Gấu Nhỏ, em trở lại rồi.

An tâm nằm đi, cánh tay của tôi rất cường tráng, rất có lực, có thể bảo hộ em, vĩnh viễn sẽ không làm em rơi xuống.

Tôi thề, sau này sẽ không trộm gấu nhỏ của em đi nữa.

Em thích gấu bông, tôi sẽ tặng em một ngàn con, một vạn con...

Cổ Sách đi vào phòng chủ nhân hoa lệ rộng lớn, đặt Đỗ Vân Hiên lên chiếc giường kingsize chưa từng cho phép bất cứ kẻ nào nằm lên, cúi đầu xuống, tại cánh môi bị Đỗ Vân Hiên cắn đến xuất huyết, ấn lên một nụ hôn thâm ý khác.

Hần không muốn nói lời dư thừa vô nghĩa.

Đêm nay với hắn mà nói quá mức đặc biệt, đến nỗi mọi từ ngữ đều không đủ dùng trong đêm nay.

Sau khi gặp lại Gấu Nhỏ, đây chính là đêm mà Cổ Sách dùng hết tình huyết lẫn linh hồn để chờ đợi.

Muốn Gấu Nhỏ vĩnh viễn lưu lại trong sinh mệnh của hắn, đêm nay chính là khởi đầu.

Trong lòng Cổ Sách ngũ vị tạp trần, đồng thời cũng không thể áp chế kích động hôn lên Đỗ Vân Hiên, đáy mắt nhu tình như nước, bên môi vẫn mang theo nụ cười.

Nét cười này, sau này bị Đỗ Vân Hiên coi là tượng trưng cho tà ác, là nguy hiểm sắp tới, dùng hết những từ ngữ xấu xa nhất để hình dung, Đỗ Vân Hiên cho rằng, đó chứng minh cho sự dối trá tàn bạo của Cổ Sách, ra vẻ đạo mạo, mặt người dạ thú, là chứng cứ rõ ràng cho thấy bụng dạ hằn toàn những ý nghĩ xấu xa.

Thực ra, Cổ Sách cười đến thật chân thành.

Gấu Nhỏ, Gấu Nhỏ.

Bắt được Gấu Nhỏ, giữ lấy Gấu Nhỏ, được quần chặt Gấu Nhỏ, hân quả thật vui mừng đến muốn khóc lớn.

“Muốn..” Người trên giường phát ra thanh âm suy yếu, thân mình khó chịu lắc lắc.

Cổ tay vẫn bị trói chặt ở sau lưng, rất khó chịu.

Cổ Sách quỳ một gối lên giường, nghiêng người Đỗ Vân Hiên qua, vừa rồi trong phòng khách, hân đã lột sạch không chừa một mảnh vải trên người Đỗ Vân Hiên, áo sơ mi bị trực tiếp xé rách nhưng vì có dây trói vướng lại, hai miếng vải vẫn còn treo trên cổ tay.

Hân tháo dây trói ra, còng tay bằng da bộ không làm người bị thương như còng kim loại, nhưng thể chất Đỗ Vân Hiên vốn dễ dàng thụ thương và lưu lại dấu vết, cổ tay vẫn sót lại vết dây.

Cổ Sách cầm lấy cổ tay anh, giúp anh xoa nắn để máu lưu thông.

Đỗ Vân Hiên vẫn chưa tỉnh rượu, tuy rằng trừng mắt nhìn hân thế nhưng đáy mắt kia lại một mảnh mơ hồ, sau cao trào cả người buông lỏng, anh thậm chí có hơi buồn ngủ, mí mắt nửa khép nửa mở.

Cổ Sách xoa xoa cổ tay anh, giống như điều dưỡng chăm sóc cho bệnh nhân, đỡ anh nằm xuống giường.

Sau đó từ từ cởi quần áo mình ra, lên giường, mở hai chân trắng nõn thon dài của Đỗ Vân Hiên ra, từ bên hông tiến vào...

“Arg—!” Đỗ Vân Hiên bị đau đớn bất ngờ kéo tỉnh, kêu lên một tiếng.

Đau đớn là cách dễ dàng nhất khiến một người thanh tỉnh.

Huống chi cái đau này từ nơi tư mật xấu hổ kéo đến, cơ hồ không có khả năng thừa nhận đau đớn.

Đỗ Vân Hiên lập tức hiểu rõ gã đàn ông trên người mình đang làm ra loại chuyện gì, như phát điên muốn giãy ra khỏi người Cổ Sách.

“Buông ra! A —! Cút.. Cút ra! Anh... tội phạm... cường...A —! Cường bức A – aa—!”

Thân thể chịu đựng va chạm kịch liệt, đau đớn xông lên não bộ khiến Đỗ Vân Hiên phần nộ đến mức không thể biểu đạt rõ ràng.

Thể lực của Cổ Sách ưu thế đến đáng sợ.

Cho dù tay không bị trói lại, anh vẫn không thể giãy ra.

Bị ép mở ra hai chân, địa phương vốn không nên sử dụng cho việc này bị hung hăng xỏ xuyên qua, Cổ Sách mạnh mẽ cử động vòng eo, hung ác hữu lực không gián đoạn cường ngạnh đánh vào thân thể Đỗ Vân Hiên.

“Khốn kiếp.. Tôi muốn giết anh... A.. ư...”

Mặc kệ Đỗ Vân Hiên chửi mắng thế nào, Cổ Sách vẫn không hề để tâm.

Sức mạnh tàn nhẫn kia, kịch liệt công kích, nóng rực cứng rắn đỉnh nhập vào cơ thể không giống con người, mà giống một cỗ máy.

Hai tay Đỗ Vân Hiên bị một tay Cổ Sách nắm lại, kéo ngược lên đỉnh đầu ép xuống đệm, dị vật xỏ xuyên qua cơ thể, như đỉnh xuyên đến tận tim phổi, phảng phất như đến cả yết hầu cũng bị đỉnh phá. Theo động tác đỉnh nhập của Cổ Sách, thân thể bạch ngọc của Đỗ Vân Hiên bị đâm đến chậm rãi xô dịch trên drap giường.

Nhục bồng tiến vào trong niêm mạc, đem cơ vòng giãn ra đến mức có thể rỉ ra tơ máu bất cứ lúc nào, dịch ruột cùng thuốc mỡ trở thành bôi trơn, khi ma sát phát ra âm thanh ngượng ngùng khiến Đỗ Vân Hiên phải giận dữ.

Mà điều đáng xấu hổ và giận dữ nhất là, lần trong đau đớn khi bị một người đàn ông kịch liệt xâm phạm đến không thể chịu đựng, khoái cảm khó nhịn vừa rồi xuất hiện khi cao trào, lại không mời mà đến.

Khoái cảm ở hạ thân kéo theo từng đợt hưng phấn.

Bên tai truyền đến hô hấp nặng nhọc của đàn ông, tuy không nói ra tiếng nào, nhưng Đỗ Vân Hiên theo bản năng biết được đối phương thực sự hưởng thụ.

Vừa nghĩ đến người kia hưởng thụ, là vì coi mình trở thành phụ nữ đùa bỡn, từ vật nóng rực thô cứng đang đâm vào cơ thể mình kia mà thành, Đỗ Vân Hiên xấu hổ và giận dữ đến muốn giết người.

“Tôi muốn giết anh..”

Cổ Sách như đang hưởng thụ trên thiên đường, bản thân hẳn rất ít khi hưởng thụ tình ái quá mức khoái nhạc, thế nên giờ khắc này hẳn thực sự hưởng thụ.

Có điều hăn nghe thấy tiếng Đỗ Vân Hiên nghiêng răng nghiêng lợi rên rỉ uy hiếp.

Hăn tuyệt đối không lo lắng Đỗ Vân Hiên sẽ giết mình.

Thế nhưng địch ý của anh khiến Cổ Sách cảm thấy khó chịu, bởi vì bất an, cho nên không thoải mái, không thoải mái vì câu nói của Gấu Nhỏ hiện ra ý cự tuyệt.

Bị Gấu Nhỏ cự tuyệt, một lần nữa bị Gấu Nhỏ bỏ lại, đây là điều Cổ Sách không thể chấp nhận.

Nếu Gấu Nhỏ không muốn ở cùng với hăn, vậy thì nhất định phải thu phục Gấu Nhỏ.

Cổ Sách là lão đại của lão đại, mười mấy năm qua thu phục không biết bao nhiêu nhân sĩ hắc đạo hung hăng độc ác, chỉ vì một điều, đó là so với tất cả mọi người hăn còn hung bạo tàn nhẫn hơn.

Chuyện thu phục này, Cổ Sách cực kỳ có kinh nghiệm, mấu chốt là phải chọn thời gian chuẩn xác, phải đủ cứng rắn, buốt đến thấu xương, làm đến mức về sau đối phương không dám trái ý mình.

Đúng, phải lập quy củ.

“Đêm nay là lần đầu của chúng ta, nhất định phải lập quy củ cho em.” Cổ Sách tiếp tục động tác xỏ xuyên, từ trên cao nhìn xuống mắt đối tượng mình muốn thu phục, thản nhiên cười, ngữ khí dửng dưng, “Nói, em nghe lời.”

Đỗ Vân Hiên trừng mắt nhìn người đàn ông đang mỉm cười phía trên.

Người này đầu óc nhất định có vấn đề!

“Nói đi, em nghe lời.” Cổ Sách dù ngữ khí dụ dỗ con nít dễ dàng anh.

Nếu không phải thân thể bị người đàn ông này làm thực sự đau đớn, Đỗ Vân Hiên thực sự muốn nổi điên cười nhạo tên thần kinh này vài câu, nhưng Cổ Sách xâm phạm tựa như cỗ máy già vào, khiến tinh lực mà anh sở hữu đều dồn để chống lại đau đớn cùng khoái cảm do bị xâm phạm sinh ra.

Trên trán Đỗ Vân Hiên chảy ra mồ hôi lấm tấm, cắn chặt môi dưới.

Cổ Sách nắm đùi Đỗ Vân Hiên gấp lên trên, tư thế cơ thể thay đổi khiến bộ vị kết hợp của hai người thiếp hợp càng chặt chẽ, nam căn hung mãnh tiến vào sâu hơn.

Đau đớn xộc đến, đôi mày tinh xảo của Đỗ Vân Hiên nhíu lại thành hàng.

“Về sau mỗi lần lên giường em đều phải nói những điều tôi muốn nghe.” Cổ Sách cắn cắn vành tai anh, phả ra hơi thở nóng rực, “Trước mặt tôi bày ra bộ dáng không chịu khuất phục? Tôi nói em nghe, tôi giỏi nhất chính là đối phó với loại anh hùng hảo hán anh dũng bất khuất này.”

Thân thể không nghe lời theo động tác bừa bãi của Cổ Sách mà lắc lư, nửa người dưới nhanh chóng vỡ vụn.

Tuyến tiền liệt không ngừng lọt vào công kích, đau đến nỗi không nói nên lời, khoái cảm rõ ràng lại xâm nhập vào xương tủy.

“Nói, em nghe lời.”

Không!

“Nói những điều tôi muốn nghe, vậy đêm nay làm xong lần này, tôi sẽ cho em nghỉ ngơi.”

Nằm mơ!

“Không chịu nói sao? Không sao. Tôi thích nhất chơi với cá nhỏ, cá nhỏ quẫy đạp không chịu nghe lời, tôi có thể lặn nó đến không thể giẫy dụa, ngoan ngoãn nằm trong nôi mới thôi.” Cổ Sách lộ ra răng nanh trắng nõn, dật ra nụ cười âm hiểm, “Cùng tôi độ sức sao, em tìm lắm người!”

Khoái cảm, đau đớn, cảm giác say vẫn chưa tiêu bớt, như tơ nhện quấn quanh.

Quất xuyên vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Cắm vào, rút ra, lại hung hăng thúc đến chỗ sâu nhất, tựa như thành động tác vĩnh hằng.

Giọng thầm thì nhẹ nhàng của Cổ Sách khiến người ta không rét mà run, quanh quẩn bên tai.

“Cho dù em có là khối thép, tôi cũng có thể mài em thành bột.”

Đêm dài vừa mới bắt đầu.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Đêm đầu tiên của Cổ Sách cùng Đỗ Vân Hiên kéo dài rất lâu, lâu đến cực kì thê thảm.

Có một câu Cổ Sách nói không sai, Đỗ Vân Hiên muốn độ sức với Cổ Sách, quả thực đã tìm nhầm người.

Đỗ Vân Hiên dĩ nhiên rất quật cường, cho dù bị Cổ Sách làm vài lần rớt cuộc vẫn không chịu nói ‘Tôi nghe lời’ theo ý người đàn ông đang cưỡng bức mình, loại yếu đuối hèn mọn này đối với Đỗ Vân Hiên mà nói, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nhưng chung quy Đỗ Vân Hiên vẫn không phải Cổ Sách, anh hồi nhỏ là đứa trẻ ngoan, lớn lên đi làm lại là nhân viên tốt, anh sinh hoạt tại thế giới giản đơn sáng tỏ, được mặt trời chiếu rõ, căn bản không thể hiểu được một kẻ phải lăn lộn chiến đấu, đạp lên huyết sắc để ngồi lên vương vị ở thế giới âm ám này tâm tính rốt cuộc phải thế nào.

Thà chết không chịu khuất phục không phải điều đáng sợ nhất, mà là sống không bằng chết.

Một buổi tối, Cổ Sách nói được làm được, thật sự coi anh như một con cá nhỏ, nấu đến triệt để, chỉ cần Đỗ Vân Hiên không nhận thua, hăn lập tức dùng sức lực lớn nhất giày vò anh. Thể lực hơn người, tinh lực hơn người, Cổ Sách làm đến cực kì đáng sợ, nếu không thì hăn đã không thể ngồi ở vị

trí hiện tại, Đỗ Vân Hiên chỉ qua một đêm, rồi cuộc khắc cốt ghi tâm hiệu được, gã đàn ông này chính là một tên bạo quân điên cuồng.

“Có phục không?”

Không phục!

“Nói hay không?”

Không nói.

Một buổi tối rồi cuộc là bao nhiêu tiếng? Trong trí nhớ Đỗ Vân Hiên bị tra tấn đến mất đi ý thức, có lẽ là một vạn năm? Ban đầu là đau, sau đó là chết lặng, sau nữa, chính là trong chết lặng mà dần dần đau đớn.

Từ nơi khó nói bị xâm phạm, đến nửa người dưới, đến mỗi tế bào thần kinh.

Anh ngất đi vài lần, tỉnh lại vài lần, lần cuối tỉnh lại phát hiện trần nhà đã thay đổi, chớp mũi người được mùi thuốc khử trùng. Đỗ Vân Hiên đoán nhất định thân thể mình đã không thể chống đỡ, sắp chết mới được đưa đến bệnh viện. Đỗ Vân Hiên cảm thấy có chút may mắn, rốt cục anh cũng chịu được, rốt cục không để Cổ Sách đạt được ý muốn.

Nhưng không ngờ, đây là bệnh viện tư của Cổ Sách.

Từ bác sĩ đến điều dưỡng, tất cả đều là người của Cổ Sách.

Bị bác sĩ kiểm tra một lượt, tiêm hai mũi, dùng một chút thức ăn lỏng xong, tất cả mọi người đều rời khỏi phòng bệnh.

Khi cửa phòng mở ra lần nữa, thân ảnh của Cổ Sách lọt vào mi mắt.

Hắn tự nhiên như ở nhà, thoải mái bước đến bên giường bệnh, mỉm cười nhìn Đỗ Vân Hiên, “Tỉnh rồi? Vậy tiếp tục đi.”

Đỗ Vân Hiên nhìn hăn ung dung tháo caravat, toàn thân lạnh lẽo, lập tức nhảy khỏi giường bệnh chạy về phía cửa phòng, ngay sau đó bị bắt lấy, ném trở lại giường.

“Buông tôi ra! Cứu!”

Nếu có người bên ngoài hành lang, nhất định có thể nghe tiếng hét của Đỗ Vân Hiên, thế nhưng từ đầu đến cuối không có ai vào cứu anh.

Cổ Sách dùng caravat trói tay anh lên đầu giường, hăn cố ý buộc thật chậm rãi, để Đỗ Vân Hiên hiểu rõ cái gì gọi là thực lực, cái gì là uy thế.

Khiến Đỗ Vân Hiên hiểu rõ, chỉ cần Cổ Sách tồn tại, thế giới này đều do Cổ Sách làm chủ, Đỗ Vân Hiên có thể chửi mắng, có thể chống cự, có thể thử trốn đi, nhưng chỉ cần Cổ Sách muốn, thì bốn phía quanh Đỗ Vân Hiên sẽ chỉ là bóng tối bao phủ đưa tay không thấy ngón.

“Tôi nói lời giữ lời, hơn nữa tính nhẫn nại của tôi rất tốt.” Đây là câu Cổ Sách nói lúc đầu.

Đỗ Vân Hiên bị trói trên giường bệnh, lại bị ép trở thành một con cá nhỏ chịu giày vò, thủ đoạn của Cổ Sách có rất nhiều, Đỗ Vân Hiên chưa từng nghĩ trên thế giới lại tồn tại nhiều phương pháp tra tấn dã man ngược đến vậy, Cổ Sách thực sự khiến anh đại khai nhãn giới.

Có đôi khi, thậm chí Cổ Sách không cần dùng đến hung khí nơi khổ hạ kia, mà chỉ dùng tay, dùng miệng, cũng có thể khiến Đỗ Vân Hiên chết đi sống lại.

Đỗ Vân Hiên không biết rốt cục mình bị giam trong bệnh viện bao nhiêu ngày, hai ngày? Ba ngày? Hay đã mười năm? Trăm năm? Mỗi giây mỗi khắc đều kiệt sức, bị tra tấn đến gần như sụp đổ. Nhưng Cổ Sách vẫn tiếp tục, quần riết không tha, tàn nhẫn đến mức khiến trái tim phát lạnh, Đỗ Vân

Hiên đến thở dốc cũng không còn khí lực, lại càng không có ý niệm thời gian.

Duy nhất nhớ rõ, mình cuối cùng đã nói ra ba chữ kia.

Không rõ tại sao Cổ Sách nhất định phải ép anh nói ba chữ này, hẳn là kẻ điên, là tên bạo quân điên cuồng cố chấp.

Duy nhất hiểu rõ, Cổ Sách thực sự nói được làm được.

Sau khi nói ra ba chữ kia, mưa rền gió dữ cùng đau đớn như trong địa ngục mà anh phải chịu đựng hết thảy đều ngưng lại, tiếp đến lại sấm rung gió giật, khử trùng, kiểm tra, bôi thuốc, đút đồ ăn... Giống như trong nháy mắt, Đỗ Vân Hiên từ một tù nhân chịu hết thảy tra tấn trở thành bảo bối trân quý nhất, được hết lòng chăm sóc.

Rốt cuộc Đỗ Vân Hiên có được nghỉ ngơi mà anh mong ngóng từ lâu, trước khi mí mắt nặng trĩu khép lại, liền phun ra một câu với Cổ Sách vẫn ngồi ở đầu giường quan sát mình.

“Anh là đồ điên.”

Cổ Sách dùng ngón tay giúp anh vén lên lọn tóc mềm mại buông trên má, cười đến mỹ mãn, “Tôi rất thích em nói, tôi là bạo quân.”

Lúc Đỗ Vân Hiên mới bị ép buộc, vẫn còn chút khí lực, dùng không ít từ để mắng Cổ Sách, trong đó có một từ, chính là ‘bạo quân’.

Không biết Đỗ Vân Hiên có nghe câu nói cuối cùng kia của Cổ Sách không, nhưng cơ thể cần phải nghỉ ngơi, nháy mắt đã chìm vào giấc ngủ. Khi Cổ Sách vẫn ngồi ở đầu giường quan sát gương mặt tái nhợt của anh ngủ say, Trương Bình mặc blouse trắng đẩy cửa ra, rón ra rón rén bước vào, nhỏ giọng nói, “Sách ca, anh ta ngủ rồi, anh cũng nghỉ một lát đi? Đã vài

ngày chưa chớp mắt, anh em nói nếu anh có chuyện anh ấy sẽ phế em luôn...”

Đỗ Văn Hiên tĩnh dưỡng trong bệnh viện vài ngày, rốt cuộc cũng có thể xuống giường, không biết có phải Cổ Sách cho anh thời gian tạm nghỉ không, đã chơi chán rồi, hay bận rộn việc khác, tóm lại Cổ Sách đã vài ngày không xuất hiện.

Sau khi có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại, việc đầu tiên Đỗ Văn Hiên làm chính là cứng rắn yêu cầu xuất viện, có điều thái độ cứng rắn của anh không ảnh hưởng lắm, dựa vào thái độ của bệnh viện dường như không định ép buộc anh ở lại.

Bác sĩ trẻ Trương Bình rất nhanh đã tìm đến, nhã nhặn giải thích tất cả phí chữa bệnh đã được thanh toán, hơn nữa anh còn tích cực giúp Đỗ Văn Hiên xử lý tất cả các thủ tục xuất viện.

Còn mấy mét là rời khỏi cổng bệnh viện, Đỗ Văn Hiên đột nhiên dừng bước, xoay người, nhìn gương mặt hòa ái dễ gần, đối diện với Trương Bình.

“Bác sĩ Trương.”

“Ừ.”

“Có chuyện này, muốn nhờ anh.” Bị bệnh vài ngày, giọng nói Đỗ Văn Hiên cũng khàn khàn, có điều chất giọng này kết hợp với ngũ quan tinh xảo cạnh của anh càng phát ra một loại mị lực khiến người ta khó có thể làm lơ.

“Không thành vấn đề.” Thái độ Trương Bình tốt đến không thể tốt hơn.

Làm sao anh dám tỏ thái độ không tốt với Đỗ Văn Hiên chứ?

Lần này bị Cổ Sách lôi đến làm bác sĩ riêng cho Đỗ Vân Hiên, Trương Bình thực sự bị những hành động cực kì khó tin của hắn hù sợ không nhẹ.

Sách ca là người thế nào chứ? Là thần tượng của Trương Bình lẫn anh trai anh, là người đàn ông nam tính nhất trên đời này.

Bình tĩnh, cuồng ngạo, sáng suốt!

Trầm ổn, tiêu sái, uy phong!

Muốn chiếm địa bàn nào đều chiếm được, muốn phế đại ca nào phế cả đôi, tay nắm quyền thiên hạ, say trên đầu gối mỹ nhân, hàng đêm trải qua phong tình.

Sách ca vĩnh viễn ở trong đào hoa lâm rực rỡ, có khi nào lại phiền muộn vì tình? Khi nào lại phiền muộn về ái? Cho nên, lần này Trương Bình thực sự bị thần tượng của mình hù sợ.

Người đàn ông ôm Đỗ Vân Hiên hôn mê bất tỉnh vọt vào bệnh viện, gào thét lập tức cứu người, đây mặt khẩn trương, sao có thể là Sách ca chứ?

Mỗi lần Đỗ Vân Hiên bị kiểm tra trong phòng bệnh, hay phải truyền dịch thì trước cửa phòng đều lộn xộn tàn thuốc bị đập đến nát bét, từng điều từng điều thuốc hàng hiệu đều bị bóp thành mảnh vụn, là sao thế này?

Sách ca sẽ vì một người đàn ông mà ăn không ngon, ngủ không yên, mới vài ngày đã gầy đi hai ba cân?

Chuyện này.. chuyện này thật quá quái gở!

Thấy Sách ca cao cao tại thượng, tựa như một vị thần đáng kính không chút khuyết điểm bỗng nhiên biến thành một sê phạm phu tục tử phát cuồng vì yêu, trông mắt Trương Bình loạch xoạch rơi xuống.

Không chỉ Trương Bình, đến cả Trương Hằng theo Cổ Sách hơn mười năm cũng một bên lột tròng, một bên nổi da gà.

Đây là chuyện gì? Chuyện gì xảy ra chứ?!

Nếu lo lắng cho người ta thì đừng có chĩnh chứ! Đã chĩnh người ta rồi thì sao lại đau lòng!

Loại người bên ngoài phòng bệnh thì lo lắng đến chết đi sống lại, bước vào phòng bệnh lập tức trở thành một kẻ lãnh khốc vô tình, tươi sống làm người ta đến hấp hối.. Quá mâu thuẫn rồi!

Trương Hằng vốn không muốn nhiều chuyện, về sau cũng nhịn không được. Đây không phải ai khác mà chính là lão đại thần thái phi dương, ý chí phong phát nhà hắc a, là một tiểu đệ hắc rất không đành lòng a.

Trương Hằng lớn mật mở miệng, “Sách ca không phải muốn anh ta về sau nghe lời sao? Anh cũng đừng miễn cưỡng quá, xem xem anh cũng gây đi này, để em gọi đến mười huynh đệ, tập thể giáo huấn anh ta một chút, sau đó dùng điện chích, một hai ngày là ngoan ngoãn ngay. Đến lúc đó anh muốn anh ta làm thế nào, anh ta liền nghe theo như thế.”

Vừa dứt lời, Trương Hằng đã bị ánh mắt tức giận khủng bố như lang như sói dọa sợ. Sau đó là bị tàn nhẫn dần cho một trận đến khắc cốt ghi tâm.

Nếu không phải Trương Hằng theo Cổ Sách đã nhiều năm, vẫn trung thành và tận tâm, thật không rõ liệu hắc có thể sống ra khỏi cửa bệnh viện không nữa.

Cho nên, Trương Bình đối với Đỗ Vân Hiên đã kéo Sách ca từ đám mây rớt xuống phạm trần kia, thái độ vô cùng tốt.

Có thể không tốt được sao?

“Đỗ tiên sinh, có chuyện gì cần tôi cứ nói một tiếng là được. Trăm ngàn đừng nói mấy lời khách khí như vậy.”

Trương Bình lộ ra nụ cười của một bác sĩ chuyên nghiệp.

“Tôi muốn mời anh làm chứng.”

“Làm chứng?” Trương Bình sững sốt.

“Cổ Sách xâm phạm tự do thân thể tôi, tội ác hằn gầy ra cho tôi, bác sĩ Trương có thể coi như nhân chứng.” Đỗ Văn Hiên hỏi, “Anh đồng ý giúp tôi làm chứng không?”

“A.. a.. a...” Cơ mặt Trương Bình hơi hơi run rẩy, nửa ngày sau phụt cười, “Đỗ tiên sinh thật biết nói đùa, haha, ha ha ha...”

“Xem ra là không được, đúng không?”

“Ha ha..”

Tất nhiên là không được! Giúp anh làm chứng tố cáo Sách ca? Tôi sống sao nổi? Cho dù Sách ca không giết tôi, anh trai cũng sẽ bóp chết tôi!

Sách ca vì anh tụt đi hai cân, không bị đưa vào nhà xác đã tốt lắm rồi còn muốn tố cáo Sách ca?

Thiết kế này a, làm nghệ thuật a, quả nhiên là sinh vật vừa đơn thuần vừa ngây thơ.

Bị Trương Bình rành rành cười nhạo như thế, trên mặt Đỗ Văn Hiên không có chút thất vọng, anh chỉ dùng ngữ khí hết sức lạnh nhạt nói, “Tôi biết các người cùng một giuộc.”

Biết rõ, vậy anh còn muốn tôi làm nhân chứng?!

“Tôi chỉ muốn thử một lần.”

Đỗ Vân Hiên nói xong, xoay người ra khỏi bệnh viện.

Đỗ Vân Hiên không đi về nhà, trực tiếp đến sở cảnh sát báo án.

Cảnh sát vừa nghe nói anh bị người ta giam cầm cưỡng bức, hành vi phạm tội nghiêm trọng như thế, đương nhiên không dám xem nhẹ, lập tức mời anh vào bên trong viết lời khai, hai cảnh sát ngồi đối diện, một phụ trách hỏi, một phụ trách ghi chép.

Nghe Đỗ Vân Hiên nói ra những chuyện đáng sợ mình phải trải qua, cảnh sát đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có vẻ cực kì tức giận.

“Xã hội pháp trị* lại có hành động vô pháp vô thiên như vậy sao?!”

*Xã hội được pháp luật cai trị.

Đỗ Vân Hiên bộ dạng đoan chính, gương mặt tái nhợt ưu nhã lại lộ ra chút suy yếu, còn có áp lực xấu hổ và giận dữ thuật lại, khiến cảnh sát rất thương cảm.

Đến cả cảnh sát phụ trách ghi chép cũng chửi ầm lên, nói kẻ như vậy nhất định phải tra ra, bắt về quy án, bằng không xã hội không yên, mắng đến khát khô, bưng chén nước trên bàn đến nhuận họng.

“Anh có biết tên kẻ đã xâm phạm anh không? Vị cảnh sát kia hỏi.

“Biết.” Đỗ Vân Hiên nói. “Hắn tên là Cổ Sách.”

Phụt!

Vị cảnh sát bên cạnh phụ trách ghi chép đang uống nước phun thẳng trà lên bức tường đối diện.

«Anh.. lặp lại lần nữa.. Hẳn tên là gì?» Cảnh sát rồi rầm xác nhận lại

«Cổ Sách.»

«Cổ trong cổ đại?»

«Đúng.» Đỗ Vân Hiên bình tĩnh nói, «Sách trong sách lược.»

«Nơi hẳn xâm phạm anh, địa chỉ của hẳn là..?»

Đỗ Vân Hiên nói ra địa chỉ biệt thự xa hoa của Cổ Sách.

«Anh đợi trong này một chút, chúng tôi sẽ sớm trở lại.» Viên cảnh sát phụ trách ghi chép lời người đang hỏi ra ngoài.

Chỉ một lúc sau, hai người đều trở lại, vẻ mặt nghiêm túc ngồi xuống bàn đối diện Đỗ Vân Hiên.

«Đỗ Vân Hiên tiên sinh, đối với lời cáo buộc của anh, xin hỏi anh có chứng cứ không?» Viên cảnh sát bỗng nhiên đổi thành gương mặt lạnh lùng thường ngày khi giải quyết sự việc.

«Có người nhìn thấy.» Đỗ Vân Hiên suy tư trả lời. «Nhưng bọn họ cũng với kẻ kia cùng một phe, sẽ không làm chứng cho tôi.»

«Vậy vật chứng đâu? Ví dụ như tinh dịch gì đó.»

«Không có.» Năm bệnh viện vài ngày, mỗi ngày đều có hộ sĩ riêng vệ sinh cho anh.

Huống chi, kẻ cưỡng bức anh mỗi lần xong việc, đều rất hưởng thụ.. tự mình xử lí cho anh sau lạc thú...

«Vậy tức là anh không có chứng cứ?» Cảnh sát nói xong câu này, hình như thở phào nhẹ nhõm, khép bản ghi chép lại.

«Tôi tự biết mình đã xảy ra chuyện gì. Hắn từng trói tôi lại, cổ tay tôi vẫn còn vết thâm.» Đỗ Vân Hiên đưa tay qua.

Trên cổ tay như bạch ngọc quả thật có chút vết ứ, có điều được chăm sóc trong bệnh viện, mỗi ngày dùng những loại thuốc tốt nhất, đã nhạt đi rất nhiều.

«Nhìn không giống như bị buộc chặt, có thể do tự va đập vào chỗ nào đó.» Cảnh sát dường như không muốn tiếp tục đối thoại, cầm bản ghi chép đứng lên, «Thật ngại quá, không có chứng cứ, chỉ bằng lời nói của anh chúng tôi không thể thụ lí án kiện.»

Đỗ Vân Hiên ngồi trên ghế, trầm mặc một lát, gật gật đầu, «Tôi hiểu rồi.»

Anh đứng lên, rời khỏi sở cảnh sát.

Sau đó, anh tìm một sở cảnh sát khác, tình huống cơ bản giống nhau, chỉ cần nghe đến tên Cổ Sách, chuyện báo án này, liền không bệnh mà chết.

Hai chữ Cổ Sách, tựa như ma chú.

Không ai dám đụng vào, sau khi Đỗ Vân Hiên thử vào hai sở cảnh sát, lại hiểu Cổ Sách hơn một chút. Nhưng anh dĩ nhiên không thể bỏ qua việc Cổ Sách coi mình trở thành phụ nữ mà sử dụng, còn khốn kiếp không kiêng kị gì giam cầm tra tấn mình.

Đỗ Vân Hiên thay đổi phương hướng, quyết định đi tìm luật sư.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện, so với sở cảnh sát, luật sư lại càng không phải đối tượng có thể đòi lại công lí cho anh, thậm chí thực thành khẩn tặng thêm một lời khuyên.

«Đỗ tiên sinh, anh còn trẻ, tại sao lại chọc đến nhân vật như vậy, còn nhiều thời gian, coi như bỏ qua đi.»

«Hắn ta phạm tội, chẳng lẽ thực sự không có cách khiến hắn trả giá vì tội ác của mình sao?»

«Trên thực tế...» Luật sư Thiết bất đắc dĩ chỉ ra một việc rất rõ ràng, «Cậu tay chân vẫn đầy đủ, còn thở được, có lẽ người kia thủ hạ lưu tình rồi.»

Đỗ Vân Hiên một lần nữa trầm mặc, dưới gương mặt trầm mặc tuần mỹ kia là một bụng tức giận đến muốn văng tục.

Anh trời sinh trầm tĩnh ưu nhã, chưa bao giờ nói ra những lời thô tục, thế nhưng chỉ vừa nghĩ đến Cổ Sách, anh liền muốn văng tục, muốn đánh người, muốn xé thứ gì đó, muốn lật bàn!

Bỏ cuộc tìm luật sư, Đỗ Vân Hiên nghĩ xem còn có lực lượng nào có thể đấu tranh chống cái ác, suy nghĩ nửa ngày, trên đường đi tùy ý mua hai tờ báo, tìm được số điện thoại in ở góc báo.

Anh gọi đến.

Gọi cho một phóng viên, vừa nghe thấy tố cáo, hơn nữa lại là hành vi trái pháp luật của nhân vật nổi tiếng, tin tức cực kì có hiệu ứng như cường bức giam cầm này, phóng viên kia hưng phấn như thể trúng độc đắc, lập tức hẹn Đỗ Vân Hiên gặp mặt.

«Tôi cam đoan với anh, tuyệt đối sẽ đem mọi chuyện anh đã phải trải qua, không bóp méo chút nào tường thuật lên báo. Nhất định phải khiến hắn ta phải chịu trừng trị của pháp luật!» Phóng viên trong điện thoại cực kì đồng ý.

Hai bên hẹn gặp tại một tiệm cà phê kín đáo.

Đỗ Vân Hiên như hẹn ngồi đợi trong quán cà phê một buổi tối, mãi đến khi quán đóng cửa, phóng viên vẫn không xuất hiện.

Anh thanh toán tiền, trở lại chung cư của mình mới phát hiện hộp thoại điện thoại có tin nhắn, thì ra phóng viên đã gọi điện đến chung cư. Di động Đỗ Vân Hiên đã đánh rơi ở biệt thự Cổ Sách, quần áo trên người và một ít tiền mặt đều là Trương Bình chủ động đưa cho anh khi xuất viện, nếu không phải anh đặt chìa khóa chung cư ở dưới thảm, hiện tại phỏng chừng đến chung cư của mình cũng vào không được.

Khi liên hệ với phóng viên, Đỗ Vân Hiên không có di động, liền để lại số điện thoại chung cư.

«Thực xin lỗi, Đỗ tiên sinh.» Trong ghi âm, giọng nói phóng viên tràn ngập sợ hãi cùng đau đớn, «Hôm nay khi đến cuộc hẹn với anh, tôi gặp tai nạn giao thông, chân trái bị gãy, tin tức anh muốn nói xin tìm phóng viên khác đi.»

Đỗ Vân Hiên tắt ghi âm, mệt mỏi ngồi bệt trên thảm.

Đỗ tiên sinh? Đỗ Vân Hiên nhớ rõ khi mình gọi điện cho phóng viên không hề nói họ của mình, nói vậy tức là Cổ Sách đã tìm người ‘dẫn mặt’ sao.

Đôi mắt xinh đẹp của Đỗ Vân Viên trong bóng đêm phát ra ánh sáng nhè nhẹ.

Đi một ngày, anh đã cực kì mệt mỏi, không còn chút khí lực.

Không chỉ là thân thể mệt mỏi, quan trọng hơn là tâm lí cũng vô lực, anh thậm chí buông bỏ cảm giác xấu hổ, bỏ qua ngại ngùng tố cáo chuyện mình bị một gã đàn ông cưỡng bức, không ngờ kết quả lại như vậy.

Cổ Sách.

Tên khốn điên khùng ngang ngược này, giống như một ông hoàng, khắp nơi đều có thể lực.

Đối với loại bạo quân điên cuồng này, Đỗ Vân Hiên không biết phải ứng phó thế nào, anh chưa từng gặp phải một kẻ vừa không phân phải trái, lại kiêu ngạo, vô sỉ, đê tiện, biến thái như vậy...

Còn là người có quyền có thế.

Muốn chống lại Cổ Sách, cũng giống như một ngọn cỏ muốn đập vỡ tòa Thái Sơn.

Đỗ Vân Hiên nghĩ trái nghĩ phải, nghĩ không ra phương pháp đưa Cổ Sách ra pháp luật, vậy nên anh không tiếp tục tự ngược nữa, mà nghĩ tới công việc.

Kẻ khác phạm tội với anh, anh sẽ không dùng tội ác người khác mà trừng phạt bản thân, đương nhiên muốn tiếp tục sinh hoạt, tiếp tục công tác, tiếp tục làm chuyện mình yêu thích.

Ngày mai, trở lại công ty làm việc!

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Đỗ Vân Hiên trở lại công ty, nhìn cửa kính ở trụ sở Lea được ánh sáng rực rỡ chiếu vào, cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Kỳ lạ là, đã mất tích nhiều ngày, trên thực tế coi như đã bỏ bê công việc nhiều ngày, Đỗ Vân Hiên trở lại bộ phận thiết kế lại không gọi ra bao nhiêu gợn sóng. Các nữ đồng sự hiển nhiên vô cùng nhớ nhung thiết kế Đỗ anh tuấn nho nhã, có hai người còn chủ động đặt phần cơm trưa đảm bảo dinh dưỡng ở nhà hàng bên ngoài cho anh.

Khi Ngũ Tiểu Lệ tỏ ra quan tâm hỏi đến vấn đề sức khỏe, Đỗ Vân Hiên phát hiện, tên khốn nào đó vậy mà đã cẩn thận gọi điện đến công ty giúp anh xin nghỉ phép ngay ngày đầu xảy ra chuyện kia.

Lí do xin phép, đương nhiên chính là thân thể không được khỏe.

“Người đó lấy thân phận gì xin phép cho tôi?”

“Ai?”

“Người gọi điện đến xin phép.”

“Đỗ thiết kế.” Ngũ Tiểu Lệ kinh ngạc nhìn anh, dường như lo lắng anh vẫn chưa khỏe hoàn toàn, “Là anh tự mình gọi điện đến xin phép mà, em nhận điện thoại, là giọng của anh. Không lẽ có chuyện gì sao?”

Đỗ Vân Hiên âm thầm kinh hãi.

Cổ Sách tìm ở đâu ra một người có giọng nói y hệt mình chứ, ngay cả trợ lí thường xuyên làm việc với mình cũng có thể gạt được?

Hắn muốn làm gì? Khoe ra hắn không có gì là không làm được sao?

Hắn thật sự tựa như một hoàng đế, ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, muốn làm gì thì làm.

Đỗ Vân Hiên gặp qua cảnh sát, luật sư, phóng viên, không thu hoạch được gì, trở lại công ty, không ngờ đồng nghiệp lại khiến mình nhớ tới việc khiến mình nhục nhã vạn phần kia.

Sinh hoạt hằng ngày của anh đều bị Cổ Sách hủy hoại, nhất định không thể khiến công việc cũng bị hắn phá rối.

Anh cúi đầu, cầm bút máy bắt đầu phác họa trên giấy.

Một bàn tay vươn qua áp lên trán anh, thế nhưng mấy ngày nay Đỗ Vân Hiên bị cưỡng ép tiếp xúc da thịt lại bị kích thích đến sợ hãi, cả người cứng lại, ‘chát’ một cái hung hăng gạt cánh tay kia đi.

Ngẩng đầu, mới nhận ra bàn tay kia non mịn tinh tế, vốn không phải bàn tay mang theo vết chai mỏng, tràn ngập ma lực của Cổ Sách.

Chủ nhân bàn tay, Ngũ Tiểu Lệ một mặt đáng thương, xoa bàn tay bị người tựa như Bạch mã hoàng tử đánh phát đau, vừa ấm ức vừa lo sợ, run cầm cập nói, “Em xin lỗi, Đỗ thiết kế, em chỉ muốn xem xem có phải anh đang sốt không...”

Đỗ Vân Hiên không cách nào hình dung tư vị trong lòng, gặp phải nam nhân kia, chẳng lẽ hành vi của mình lại trở nên vụn vặt như vậy sao? Vậy mà lại đối xử thô lỗ với phụ nữ như vậy, với tính cách mình trước đây căn bản không thể làm ra chuyện thế này.

Anh giải thích với Ngũ Tiểu Lệ, đến phòng nghỉ ngơi của nhân viên mang hòm thuốc dự phòng qua, tìm một lọ thuốc phun tiêu sưng bên trong, lấy ra phun một chút lên tay Ngũ Tiểu Lệ.

Đang chìm trong suy nghĩ về nam nhân anh tuần kia, anh căn bản không chú ý ánh mắt Ngũ Tiểu Lệ khi được mình phun thuốc, vừa ngưỡng mộ vừa vui mừng.

Giám đốc đá quý Lea vẫn luôn coi trong Đỗ Vân Hiên, biết nhà thiết kế trẻ đầy năng lực này đã khỏi bệnh đi làm, cố ý gọi Đỗ Vân Hiên đến phòng Giám đốc, sau khi ân cần hỏi han vài câu lại nhắc tới viên ruby đã vỡ vụn.

“Chuyện này cậu cứ yên tâm, sau khi bên quan hệ khách hàng cố gắng giúp đỡ, Cổ tiên sinh đã cực kì rộng rãi tỏ vẻ anh ta sẽ không truy cứu việc này trên pháp luật, cũng sẽ không yêu cầu bồi thường kinh tế.” Giám đốc cũng không rõ vì sao Cổ Sách lại độ lượng như vậy, nhưng nếu như có thể sắp xếp ổn thỏa, công ty không phải bồi thường giá trị cao như vậy đương nhiên là kết quả tốt nhất.

“Yêu cầu duy nhất là, muốn cậu hoàn thành độc lập thiết kế lần này. Từ những mảnh vỡ của viên đá tạo ra một thiết kế hoàn mỹ. Đỗ thiết kế, lần này khách hàng đã cho cậu một cơ hội rất tốt, cậu phải nắm thật chắc vào.”

Đỗ Vân Hiên im lặng ngồi, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

“Bao lâu giao ra bản thiết kế?” Một lát sau, Đỗ Vân Hiên hỏi.

“Khách hàng cho thời gian một tháng.”

“Ba ngày.” Đỗ Vân Hiên nói, “Ba ngày tôi sẽ giao bản thiết kế.”

“Ba ngày.” Giám đốc nheo mắt đánh giá anh, sau khi vừa lành bệnh, hai má hơi tái nhợt, cằm cũng gọn hơn, tuy rằng rất xinh đẹp nhưng lại khiến

người ta không khỏi lo lắng tình trạng thân thể anh, “Đỗ thiết kế, không cần phải quá miễn cưỡng.”

Giao ra bản thiết kế, để tên cầm thú kia mau biến khỏi thế giới của mình!

Mang những mảnh ruby vỡ trở lại phòng thiết kế, Đỗ Vân Hiên bắt đầu suy nghĩ về thiết kế. Hình tượng sóng biển cùng sinh mệnh trước kia toàn bộ vụt lên chín tầng mây, giọt nước ruby đã không còn tồn tại, hơn nữa cứ nghĩ đến hành vi heo chó không bằng của tên kia, Đỗ Vân Hiên lại muốn bùng nổ.

Anh không phải siêu anh hùng trong phim điện ảnh, bị đối xử không công bằng có thể xách AK47 đánh sập sào huyết của địch.

Là một nhà thiết kế đá quý, anh chỉ có thể đem tâm trạng bùng nổ phát tiết bằng hình ảnh trên trang giấy trắng kia.

Anh muốn đem toàn bộ cảm xúc của mình phát tiết dưới ngòi bút, muốn tống Cổ Sách vĩnh viễn cách xa thế giới của mình!

Thế nhưng...

“Đỗ thiết kế, hoa của anh.”

“Đỗ thiết kế, ở đây có một hộp chocolate ghi rõ tặng anh nè, Diana’s Chocolate cho tình nhân nha, rất cao cấp đó.”

“Đỗ thiết kế, lại có quà đưa tới này.”

“A? Lần này là caravat sao?”

«Chắc chắc, lại là hàng hiệu đó! Ai lại hào phóng như vậy? Hôm qua cũng chuyển một chiếc kẹp caravat đến đây nè.»

«Không hổ là Đồ thiết kế, nhất định là một tiểu thư quý tộc mê mẩn anh ấy. kẻ có tiền vung tay cũng thật kinh thiên động địa nha.»

Quà tặng rào rào gửi đến, bộ phận trợ lí thiết kế cũng hưng trí bừng bừng tám chuyện, có điều các nàng không biết mấy món quà quý giá vừa đến được tay Đồ Vân Hiên đã bị anh không chút do dự lạnh lùng vò nát, đập vỡ, xé ra, giẫm đạp rồi ném thẳng vào giỏ rác trong góc phòng thiết kế.

Ba ngày sau, bản thiết kế từ những mảnh ruby vỡ đúng hạn giao ra.

Giám đốc xem xong bản thiết kế, cảm thấy rất hài lòng.

«Không ngờ thiếc kết hợp với ruby lại có thể xuất sắc như vậy.»

Có thể được bổ nhiệm làm giám đốc của đá quý Lea, Trương Lam đương nhiên có con mắt thường thức với các thiết kế đá quý, cầm bản thiết kế mà tưởng tượng ra bảo vật sau khi được chế tác.

«Dựa theo hình tượng núi lửa thiết kế ra gạt tàn, dùng thiếc tính cứng làm bộ, ruby như dung nham phun trào, chủ đề tràn ngập sức dẫn. Phù văn trên miệng núi lửa cũng làm rất tốt, Đồ thiết kế lần này cho ra thiết kế mang hơi thở mạnh mẽ như vậy, vẫn theo phong cách tinh tế thường thấy của cậu. Rất tốt! Chắc chắn Cổ tiên sinh nhất định rất hài lòng với thiết kế này, tôi lập tức gọi người mang bản thiết kế cho anh ta xem qua.»

«Thiết kế này của Đồ thiết kế tràn ngập sức sống.»

Sức sống sao?

Không phải sức sống, đây là phần nộ!

Đồ Vân Hiên nhận lời khen của Giám đốc, từ phòng Giám đốc đi ra, mặt vẫn đăm đăm như cũ. Dốc toàn lực vẽ ra bản thiết kế này, không phải để lấy

lòng Cổ Sách, đây là cách Đỗ Vân Hiên giải tỏa áp lực, phát tiết cảm xúc, cũng là thái độ của anh đối với nhân sinh.

Ba ngày liên tục, vừa đập nát những thứ Cổ Sách đem tặng, vừa vẽ ra bản thiết kế tượng trưng cho phần nộ phun trào, cho nên tại giây phút đã hoàn thành này, mệt mỏi vô cùng.

Đỗ Vân Hiên trở lại phòng thiết kế, ngồi trên ghế tựa ngẩng lên nhìn trần nhà, nghĩ thế nào cũng không nhớ bữa cơm cuối cùng mình đã ăn vào thứ gì.

Lúc này, điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Đỗ Vân Hiên mệt muốn chết, điện thoại vang lên năm sáu lần, anh mới cầm lấy microphone.

«Đỗ Vân Hiên tiên sinh sao?» Là giọng đàn ông xa lạ, nghe qua có lẽ còn trẻ, nhưng từng chữ đều được nhấn mạnh trầm thấp rõ ràng, tạo cho người nghe cảm giác hữu lực.

«Là tôi.»

«Chào anh, tôi họ Hồng, là thành viên tổ điều tra cảnh khu liên hợp, anh có thể gọi tôi là cảnh sát Hồng. Cổ Sách là đối tượng chúng tôi đang điều tra.» Cảnh sát Hồng nói, «Nghe nói anh đã trải qua những chuyện tồi tệ do Cổ Sách gây ra, xin hỏi anh có nguyện ý phối hợp chúng tôi điều tra hay không?»

«Tôi đồng ý.»

«Vậy chúng ta chọn nơi đêm nay gặp mặt.»

«Không cần đến đêm, hiện tại đi.» Đỗ Vân Hiên không muốn đêm dài lắm mộng, lại phát sinh chuyện như phóng viên khi trước. Anh nói qua điện

thoại một chỗ hẹn.

Ngắt điện thoại, Đỗ Vân Hiên nhờ Ngũ Tiểu Lệ xin phép giúp anh, vội vàng rời khỏi bộ phận thiết kế.

Đang là giữa trưa, trung tâm người đến người đi, Đỗ Vân Hiên rời khỏi trụ sở công ty, khi vừa bước qua sân trước, ánh mặt trời gay gắt làm anh bỗng nhiên có chút choáng váng.

Anh không chú ý đến, trên đường lớn dừng một chiếc xe, khi anh vừa ra khỏi cao ốc, có hai người đàn ông bước từ trong xe ra, bất động thanh sắc tiếp cận anh.

«Đỗ thiết kế, hôm nay tan tầm sớm thật nha?»

Đỗ Vân Hiên nghe giọng nói từ phía sau, theo bản năng quay đầu, người kia cầm một lọ nhỏ như lọ nước hoa nhanh chóng phun một cái lên mặt anh, chớp mũi người được mùi hương kích thích kì lạ.

Tầm nhìn chợt lay động mơ hồ, đại não dường như không cảm nhận được tứ chi, đầu gối Đỗ Vân Hiên như muốn nhũn ra.

«Đỗ thiết kế, anh giúp vợ tôi thiết kế chai nước hoa này, cô ấy rất thích đó, đã nhiều lần muốn mời anh dùng cơm, hôm nay anh cho chúng tôi chút mặt mũi, đừng khách khí.» Nam nhân tự nhiên đỡ được thân thể mềm nhũn của Đỗ Vân Hiên, ngay sau đó chiếc xe đen đã vô thanh vô tức trượt đến trước mặt bọn họ.

Buông tôi ra!

Các người là đồ vô pháp vô thiên khốn kiếp!

Cứu mạng...

Giữa trưa, phố xá sầm uất, trên đường người đến người đi đều vội vàng, không phải vội làm việc thì cũng là vội đi ăn, không có ai chú ý đến khi Đỗ Vân Hiên bị người đàn ông kia dìu vào xe hơi, trong mắt kịch liệt giãy dụa.

«Đỗ tiên sinh, Sách ca muốn gặp anh.»

Đây là câu cuối cùng Đỗ Vân Hiên nghe được trước khi ngất đi trong xe hơi.

Phòng lớn xa hoa, trần nhà chạm khắc phù điêu, còn mình đang nằm trên chiếc giường mềm mại, rộng đến khó có thể tin nổi, đều khiến Đỗ Vân Hiên nhớ đến một đêm xấu hổ không chịu đựng được trong hồi ức.

Anh ngồi mạnh dậy.

«Tỉnh?» Phía sau truyền đến giọng nói nam tính tựa hồ mang theo ý cười.

Đỗ Vân Hiên quay đầu, thấy Cổ Sách kê móng bên cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực lấy ánh mắt mèo bắt chuột nghiền ngẫm đánh giá anh.

Dương quang từ cửa sổ chiếu vào, bị thân hình cao lớn của hắn chắn đi phân nửa.

Thân thể nam nhân thoải mái nhàn nhã, tựa như tự tin có thể nắm giữ hết thảy trong tay, sinh ra lực chấn nhiếp cực kì đáng sợ.

«Gặp lại tôi rất cao hứng sao, đến nỗi không nói nên lời?»

Không hỏi đến chuyện báo án, cũng không đề cập đến bản thiết kế ruby mới, Cổ Sách chỉ hỏi hai câu vô nghĩa, nói xong mới phát hiện, quả nhiên nói mấy câu vô nghĩa thế này không thể khiến Đỗ Vân Hiên bình tĩnh lại.

Đỗ Vân Hiên từ ngón chân cho đến đầu óc, đều hiện ra mười phần đề phòng, tuy rằng giờ phút này vẫn không nhúc nhích chờ ở trên giường,

nhưng hiển nhiên là, anh đang tìm cơ hội tốt nhất để chạy trốn mà thôi.

Con mèo bé bỏng ừ nhả cao ngạo, giờ phút này lại lộ ra bộ dáng cả người xù lông, thật đáng yêu, khiến người ta.. muốn giam em ấy vào trong lòng, muốn nghe em ấy chịu không nổi mà rên rỉ mê người, muốn cưỡng bức em ấy hưởng thụ tình ái mà lên đỉnh khoái cảm.

Muốn, khi dễ em ấy đến thút thít khóc.

«Không muốn nói sao? Vậy tôi đi tắm một chút, ngoan ngoãn nằm trên giường chờ tôi.» Khi Đỗ Vân Hiên vẫn đang vịn phần cánh giác nhìn mình chăm chú, Cổ Sách làm một động tác đuổi người rất vui mắt, đi vào nhà tắm.

Nước ấm từ vòi sen rào rào tuôn ra, bắn vào thân hình cao lớn trần trụi mà rắn chắc của Cổ Sách, tóc đen theo hướng nước rơi xuống mềm mại dán lên trên trán, đối diện cửa kính nửa người của nhà tắm, hắt lên rõ ràng tuần dung ma mị, cùng thân thể cường tráng khiến phần lớn phái mạnh hâm mộ không thôi.

Cổ Sách vừa tắm, vừa hồi tưởng đến bộ dáng đáng yêu của Đỗ Vân Hiên khấn trương ngồi trên giường, người hằn luôn để trong lòng, hiện tại có thể chạm tay tới, trong lòng thực thỏa mãn, thực vững vàng.

Nhấn bao nhiêu ngày?

Từ khi Đỗ Vân Hiên ở trên giường bệnh dùng ngữ khí suy yếu vô cùng nói ra một câu ‘tôi nghe lời’ kia, Cổ Sách bắt đầu nhấn.

Sợ ảnh hưởng đến Đỗ Vân Hiên dưỡng thương, Cổ Sách chủ động biến mất khỏi phòng bệnh, mỗi ngày đều cẩn thận nghe Trương Bình báo cáo tiến triển trị liệu, nhưng nghe chung quy vẫn chỉ là nghe, cách một vách

ngăn, không thể tự mình đến bên giường bệnh, chạm vào Gấu Nhỏ của hắn, nói chuyện một chút với Gấu Nhỏ của hắn, giống như người ở trong nước, chân không chạm đến mặt đất.

Ngày Đỗ Vân Hiên xuất viện, Cổ Sách rất muốn xuất hiện.

Có thể xuống giường tức là sao? Là có thể làm đó! Loại chuyện này, tổn hao thể lực là Cổ Sách, cũng không phải Đỗ Vân Hiên, hơn nữa lấy kỹ xảo thành thạo của Cổ Sách, nhất định có thể khiến Đỗ Vân Hiên khoái hoạt lên thiên đường.

Dục vọng chiếm hữu rực rạch, thúc giục Cổ Sách ôm lấy Đỗ Vân Hiên sắp ra đến cổng bệnh viện, ném lên giường, nhưng trong tâm lại đột nhiên hiện ra một giọng nói khác, đối với loại hành vi chỉ lo cho nửa người dưới của bản thân cực kì khinh thường.

Súc sinh!

Cầm thú!

Tiểu gia hỏa nằm viện nhiều ngày như vậy, vừa mới có thể xuống giường, đi đường còn chưa vững, mà đã vội vàng muốn thỏa mãn chính mình? Gấu Nhỏ là ai chứ? Là người mà muốn lưu lại một đời đó, mà đối với em ấy một chút kiên nhẫn cũng không có, dựa vào cái gì muốn em ấy ở lại?

Đỗ Vân Hiên hoàn toàn không biết, ngày đó anh rời khỏi cổng bệnh viện, cùng Trương Bình thương lượng có thể làm chứng tố cáo Cổ Sách hay không, thì nhân vật nguy hiểm mà anh muốn tố cáo kia thật ra đang đứng cách anh không xa, dùng ánh mắt vừa nguy hiểm, vừa tùy ý, đồng thời cũng vô cùng mâu thuẫn mà theo dõi anh.

Đỗ Vân Hiên càng không biết, một giây sau khi anh rời khỏi bệnh viện, một ‘hệ thống’ hoàn thiện nhất hắc đạo đã bắt đầu lấy anh làm tâm điểm,

nhANH chóng bắt đầu hành động.

«Sách ca, y vào sở cảnh sát Tây Điền.»

«Sách ca, y ra khỏi Tây Điền, có điều lại gọi taxi đến sở Lương Quảng.»

«Sách ca, y đi tìm luật sư.»

«Sách ca, y vào văn phòng luật thứ ba.»

«Sách ca, y mua hai tờ báo, hiện tại đang gọi điện thoại, nội dung bọn em đã ghi lại...»

«Sách ca...»

Nhất cử nhất động của Đỗ Vân Hiên, Cổ Sách rất rõ ràng.

Hắn đem trận thế phô lớn như vậy, cũng không lo lắng Đỗ Vân Hiên có thể tố cáo hắn thế nào, bản thân anh cố gắng thế nào, trong lòng Cổ Sách đều biết.

Hắn chỉ lo Gấu Nhỏ của hắn sau khi bị mình mạnh mẽ trực tiếp ‘cường ái’ xong, có thể... làm ra chuyện điên rồ hay không...

Đây là Gấu Nhỏ mà hắn nâng niu, tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra sơ xuất.

Nếu Đỗ Vân Hiên giống mấy cô nàng trong phim truyền hình, bị một nam nhân soái khí cực kì yêu thích mình, điều kiện tốt muốn điên, trời sinh bên nhau trọn đời ‘cường ái’ một lần, liền tức giận không cách nào đỡ nổi chạy đi nhảy lầu, cắt cổ tay, treo cổ tự tử, Cổ Sách sẽ lập tức tóm Đỗ Vân Hiên trở về, nghiêm khắc đánh một chút, rồi ‘yêu’ một chút, đánh một chút, lại ‘yêu’ một chút.

Giáo huấn Đỗ Vân Hiên để về sau không còn dám nghĩ ra mấy ý niệm kì cục thế này.

May mắn thay, Gấu Nhỏ không khiến mình thất vọng.

Cổ Sách nhìn Đỗ Vân Hiên chạy vào sở cảnh sát, chạy đến văn phòng luật, gọi điện tìm phóng viên bùng nổ, bên môi câu lên một mặt cười sùng nịch. Có điều Đỗ Vân Hiên lớn gan làm vậy, các huynh đệ liền không vui.

«Sách ca, tiểu thiết kế này ăn gan hùm mật gấu, y muốn Sách ca ăn cơm tù sao?!» Lâm Dũng lòng đầy căm phẫn, «Tiểu tử thói chán sống! Mẹ nó bọn ta chơi chết y!»

Con người Cổ Sách tóe sao tứ phía, chậm rãi liếc tới, ôn hòa hỏi, «Cậu vừa nói, muốn chơi chết ai?»

Lâm Dũng còn chưa nói xong, Trương Hằng đã giơ lên bàn tay như cái quạt bồ, hung hăng đập một cái lên trán hắn, «Uống phí mày theo đại ca nhiều năm, một chút tiến bộ cũng không có! Chỉ biết đâm đâm đá đá! Chơi chết cái gì cơ?! Không có tiền đồ! Sách ca nói mày đọc nhiều sách một chút, mày có đọc không? Không chứ gì! Tao nói nè, vô văn hóa, không lễ phép! Sách ca à anh đừng có nổi giận nha, em dạy dỗ nó!»

Hung tợn xách cổ Lâm Dũng lôi ra khỏi tầm mắt của Cổ Sách.

Vừa ra đến ngoài cửa, khuôn mặt tàn ác của Trương Hằng nhất thời biến thành vừa nghĩ đã sợ, lòng còn sợ hãi vỗ vai Lâm Dũng thở dài, «Vừa rồi thật sự là chỉ mảnh treo chuông, hôm nay suýt nữa là biến thành ngày giỗ của chú rồi. May mắn anh đủ nghĩa khí, đúng lúc xách chú đi ra. Nhớ cho kĩ, về sau chộc ai cũng không được chộc họ Đỗ kia.»

Kỳ thật, Cổ Sách chẳng những không vì hành động báo án của Đỗ Vân Hiên mà tức giận, ngược lại cảm giác rất vừa lòng. Mỗi lần Đỗ Vân Hiên

tìm cách đấu tranh, lại tăng mạnh ấn tượng dũng cảm của Đỗ Vân Hiên trong lòng mình.

Cố Sách muốn dùng thủ pháp này đánh phủ đầu Đỗ Vân Hiên, cho anh biết, anh không trốn khỏi tay Cố Sách.

Tại nơi Đỗ Vân Hiên không biết đến, Cố Sách dùng toàn bộ tâm trí của mình đặt lên người Đỗ Vân Hiên, đã thật lâu Cố Sách không hưởng qua cảm giác chờ mong cùng khoái cảm hưng trí bừng bừng khi đi săn này.

Hắn thay Đỗ Vân Hiên xin nghỉ phép, nhưng lại khinh thường kiểu ‘Tôi là người nhà cậu ấy» hay «Tôi là bạn cậu ấy» mà cố ý tìm người bắt chước khẩu âm của Đỗ Vân Hiên, làm như Đỗ Vân Hiên tự mình xin phép. Bởi vì hắn muốn Đỗ Vân Hiên biết, quy tắc trò chơi của thế giới này, dưới tay hắn hô mưa gọi gió đều có thể xoay chuyển.

Chỉ cần Cố Sách nguyện ý, hắn có thể tạo ra vô số giả tượng khiến Đỗ Vân Hiên không thể nào hiểu được.

Dù sao Gấu Nhỏ cũng là của hắn, Gấu Nhỏ cứ chạy đi, nhưng cuối cùng cũng sẽ chạy về trong lòng hắn, bị hắn mỉm cười ôm thật chặt.

Đỗ Vân Hiên trở lại công ty, tự nhốt mình vào phòng bắt đầu vẽ ra bản thiết kế, giám thị vẫn còn tiếp tục.

«Sách ca, hoa tươi đưa tới rồi.»

«Sách ca, y ném.»

«Sách ca, chocolate y cũng ném.»

«Sách ca... cái đồng hồ Thụy Sĩ kia cũng ném luôn rồi..»

Tiểu đệ báo cáo thực sự là tiếc của muốn chết, đập phá đồ đắt tiền như vậy, giống như không tiếc tiền vậy, cái gì chuyển đến họ Đỗ kia cũng lập

tức hủy luôn, một chút cũng không lưu tình.

Vậy mà mỗi lần báo cáo ‘ném’, người đem tặng đồ chẳng những không tức giận lại còn bày ra vẻ mặt không để ý, nhàn nhã cười đến tà mị soái khí.

Kỳ quái.

Tặng quà lại bị người ta khinh thường dùng sức ném đi, đây là chuyện mất mặt nhất, Sách ca so với Lang Vương còn lợi hại, còn hung bạo hơn thế nào vẫn còn cười được?

«Mấy thứ đó, vốn là để em ấy ném như rác.» Cổ Sách mỉm cười nói.

Tiểu bảo bối trong lòng ghen hỏa, cũng không thể để em ấy ghen chết được.

Vậy nên phải đưa qua chút đồ để em ấy trút giận.

Vung tiền như rác, điên cuồng tặng đồ liên tục ba ngày, Đỗ Vân Hiên không biết đã đem bao nhiêu tiền ném vào sọt rác, Cổ Sách cân nhắc, thấy Gấu Nhỏ chắc đã phát tiết được chút hỏa rồi, nơi nên thừa nhận yêu thương, chắc có thể thừa nhận yêu thương lần nữa rồi.

Vừa lúc lực nhẫn nại của mình, cũng đã đến cực hạn.

Cho nên hắt cho người ‘mời’ Đỗ Vân Hiên đến biệt thự.

Cổ Sách vui vẻ tắm rửa xong, ra khỏi phòng tắm.

Không ngoài dự đoán, trên giường rộng tuếch, bóng dáng Đỗ Vân Hiên đã sớm biến mất. Cổ Sách lắc đầu cười, mặc một chiếc áo choàng để lộ xương đòn gợi cảm, bắt đầu khúc dạo đầu trò chơi lãng mạn ấm áp bắt lấy Gấu Nhỏ.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Một giây sau khi bóng dáng Cổ Sách khuất sau cánh cửa nhà tắm, Đỗ Vân Hiên bắt đầu tìm cách bỏ trốn. Tác dụng của thuốc vẫn còn, anh bước từ trên giường xuống, nháy mắt chạm chân xuống thảm đầu có hơi choáng váng.

Có điều, anh nhanh chóng cố gắng ổn định cảm giác khó chịu.

Quần áo trên người vẫn còn nguyên, chỉ là không biết tên Cổ Sách đáng chết kia đã giấu giày anh đi đâu rồi. Đỗ Vân Hiên quét mắt nhìn bao quát sàn nhà, đến cả bóng giày cũng không nhìn thấy.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước róc rách, Đỗ Vân Hiên vừa nghĩ đến chuyện người kia sẽ làm với mình sau khi tắm, trong ngực đã nghẹn lại, cũng không cố tìm giày nữa, tất trắng đạp trên thảm không chút do dự chạy khỏi phòng.

Chạy xuống tầng một, thử mở cửa ra, nhưng bất kể dùng cách nào thì cả cửa lẫn khóa đều không có chút sứt mẻ. Đỗ Vân Hiên đoán trong phòng nhất định phải có hệ thống bảo an nào đó tương tự loại dùng ở Lea.

Anh nhìn trên tường một lúc, rất nhanh đã nhìn thấy bộ điều khiển hệ thống bảo an, Đỗ Vân Hiên chỉ là một nhà thiết kế đá quý, cũng không phải gián điệp cấp cao trong phim điện ảnh có thể xử lý giỏi loại chuyện này, tìm kiếm một lúc, anh bắt đầu nản. Dưới tình huống vân tay không khớp lại

không biết mật mã, bản thân hoàn toàn không thể hủy bỏ phong tỏa của hệ thống bảo an.

Khi lâm vào tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể làm.

Nếu không thể hủy bỏ, vậy thử xem có thể đập nát hệ thống hay không.

Đỗ Vân Hiên vội vàng tìm kiếm trong phòng khách, bỗng nhiên mắt lóe lên.

Bên trong tủ trang trí đặt rất nhiều vật có giá trị, trong đó có một bức tượng nữ thần bằng bạc cao tầm hai mươi phân, Đỗ Vân Hiên cầm xuống, phát hiện đúng thật rất nặng, anh lập tức chạy trở lại tường, đập mạnh xuống hệ thống khống chế bảo an.

Tu—— Tu—— Tu——

Tựa như chọc phải tổ ong vò vẽ, chuông báo động kêu lên ầm ỹ, khiến cả biệt thự nhất thời bị bao trùm bởi âm thanh điện tử đinh tai nhức óc.

Đỗ Vân Hiên đặt lại pho tượng, chạy tới dùng sức kéo cửa ra, phát hiện cửa chính vẫn chắc chắn như cũ, một chút lờ lững cũng không có.

Không ổn, âm thanh lớn như vậy nhất định sẽ kinh động Cổ Sách đang ở trong nhà tắm.

Đỗ Vân Hiên đành phải bỏ qua cửa lớn, ánh mắt chuyển hướng sang cửa sổ thủy tinh sát đất, Cổ Sách đã từng nói đây là thủy tinh chống đạn, nhưng vậy thì sao chứ?

Muốn chạy ra ngoài, ngoại trừ cửa chính chỉ còn cách đập cửa thủy tinh sát đất.

Lúc này Đỗ Vân Hiên mới nhớ tới, trong phòng ngủ tầng hai rõ ràng có cửa sổ mở, bản thân vừa rồi quá hấp tấp, đáng lẽ phải tìm cách nhảy từ cửa

số kia xuống mới đúng, tại sao lại ngốc nghếch chạy xuống tầng một chứ?

Trở lại lầu hai?

Không được! Lúc này trở về chính là chui đầu vô lưới, tiếng báo động lớn như vậy, kẻ kia không có khả năng không nghe thấy, nói không chừng đang bước xuống lầu, vậy hẳn có khả năng bắt được mình trên cầu thang.

Tiếng cảnh báo chói chúa chói tai, cơ hồ chấn động đến nóc mái nhà cũng muốn sập xuống.

Tựa như thúc giục Đỗ Vân Hiên mau ra quyết định.

Nghĩ đến Cổ Sách bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra từ một góc nào đó, Đỗ Vân Hiên càng thêm bất an, anh một lần nữa nhật pho tượng trên mặt đất lên, hung hăng đập mạnh hai cái lên cửa sổ sát đất, thủy tinh chống đạn chết tiệt kia, vật nặng như vậy mà đến một vết rạn cũng không xuất hiện.

Đỗ Vân Hiên hướng mắt nhìn lên cầu thang, trong lòng cân nhắc, nếu Cổ Sách đến đây dùng pho tượng này đập choáng hẳn thì xác suất thành công là bao nhiêu.

Thế chất cường hãn đáng sợ của người kia rõ ràng không thuộc về con người, phản ứng lại nhanh nhẹn như vậy...

Tỉ lệ thành công hình như không lớn.

May mắn, Cổ Sách vẫn chưa xuất hiện.

Đỗ Vân Hiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác mình vẫn còn nhiều thời gian để nghĩ cách bỏ trốn, anh đi một vòng quanh phòng khách, bỗng nhiên phát hiện lò sưởi chạm khắc hoa lệ ở trong phòng.

Đỗ Vân Hiên chạy đến trước lò sưởi, quỳ xuống, ngó nửa người vào, ngẩng đầu nhìn lên trên, trong tường lò sưởi có ống khói, nếu đủ rộng có lẽ

anh có thể trèo ra ngoài.

“Còn chưa chơi đủ?”

Nghe chất giọng nam tính vang lên, cả người Đỗ Vân Hiên cứng lại.

Trải qua nhiều ngày bị Cổ Sách trói trên giường ‘dạy dỗ’, khiến anh đối với Cổ Sách ngoại trừ phần nộ, còn có một loại cảm giác anh cực kì không muốn thừa nhận, trong lòng cảm thấy rất sợ hãi.

Cho nên, khi Đỗ Vân Hiên nghe thấy thanh âm tràn ngập bốn cột của Cổ Sách, anh không định xoay người, mà nghiêng răng bắt đầu leo lên ống khói lò sưởi.

Thắt lưng đột nhiên bị người nắm lấy.

Một cổ lực lượng căn bản không thể chống cự ập tới, thẳng tay kéo Đỗ Vân Hiên ra, ấn anh ngã xuống tấm thảm dày mềm mại trước lò sưởi.

Thân thể nặng trĩu áp ở trên người.

“Em thích chơi, tôi không trách.” Cổ Sách đè nặng anh, từ trên cao nhìn xuống mỉm cười, “Thế nhưng phải biết có chừng mực.”

Hắn vừa ra khỏi phòng đã nghe tiếng chuông cảnh báo kinh thiên động địa, có chút bất ngờ, lại có chút buồn cười, thì ra Gấu Nhỏ cũng biết phá đồ sao?

Đứng ở góc khuất hành lang ở tầng hai, nhìn Đỗ Vân Hiên mặc tất trắng vô cùng gợi cảm, đá cửa chính, đập cửa sổ, chạy loạn khắp phòng, hình tượng ưu nhã, đậm mạc, lạnh lùng anh có từ lúc sinh ra dường như đều sụp đổ. Đến cả đập phá cũng rất có phong tình, mê người không ai sánh được, khiến khóe môi Cổ Sách không khỏi cong lên.

Đợi đến khi phát hiện Đỗ Vân Hiên muốn bò qua ống khói, Cổ Sách mới xuất hiện ngăn cản.

Biệt thự sử dụng hệ thống bảo an tiêu chuẩn quốc tế, trong ống khói có trang bị tia hồng ngoại tự động kích điện, khi hệ thống bị phá hủy, bất cứ sinh vật nào tiến vào ống khói, chẳng những sẽ dẫn phát báo động, còn có thể bị giật thành một cục than đen.

Đương nhiên không thể cho Gấu Nhỏ làm chuyện nguy hiểm thế này.

“Cút ngay!” Chợt cảm giác được sức nặng người kia trên thân, cả người Đỗ Vân Hiên rùng mình, phần nộ khê gầm lên.

Ánh mắt Cổ Sách nheo lại nguy hiểm.

“Em vừa nói gì?” Vừa tắm rửa xong, tóc vẫn chưa khô. Cổ Sách cúi đầu, dùng ngữ khí ôn nhu gợi cảm hỏi, trên mái tóc đen buông rũ trượt xuống một giọt nước, rơi xuống gương mặt vì căng thẳng mà phiếm hồng của Đỗ Vân Hiên.

Vì muốn trừng phạt sự bất kính của Đỗ Vân Hiên, Cổ Sách không hề dùng tay chống hai bên, mà ác ý đem toàn bộ thể trọng áp lên người anh.

Cổ Sách cao tầm một mét tám mấy, thân thể cứng cáp lại cơ bắp, trọng lượng tuyệt đối không nhẹ.

Đỗ Vân Hiên bị ép tới mức phải cúi đầu a một tiếng.

“Thân thể người đàn ông của em, hẳn rất rõ ràng?”

“Anh.. lập tức... cút ngay... cho tôi!”

“Hửm? Em nói cái gì?” Cổ Sách giống như nghe không rõ, hơi hơi nghiêng tai, “Lặp lại lần nữa.”

Theo động tác của hắn, Đỗ Vân Hiên cảm thấy áp lực trên người càng lớn, giống như bị Thái Sơn đè nặng lên người, ép đến không thể hô hấp, trái tim cũng muốn ngưng đập.

Đến khi sắp bị ép tới ngất đi, Cổ Sách mới hơi buông lỏng.

Sau đó, rút ra sợi dây trói lấy từ tầng hai, bắt lấy hai tay Đỗ Vân Hiên kéo đứng lên.

“Dừng tay!”

Đôi tay bị trói lên trong tiếng phản đối của Đỗ Vân Hiên, lần này không phải trói sau lưng, mà hai cổ tay bị kéo lên đỉnh đầu, còng tay móc vào thanh sắt gắn chặt trước lò sưởi.

Cho dù hai tay Đỗ Vân Hiên có được tự do cũng không phải đối thủ của Cổ Sách.

Chỉ là Cổ Sách cảm thấy vẫn phải đã kích một chút ý định không biết sống chết mà phản kháng của Đỗ Vân Hiên.

Lại nói, da bộ cùng với làn da trắng nõn vô bì của Đỗ Vân Hiên chính là kết hợp mê người nhất trên thế gian, khí chất mỹ nhân run sợ bất lực bị giam cầm chính là thứ dễ dàng nhất có thể dẫn phát dục vọng sôi sục của nam nhân.

Khóa dây lưng bị người kia vuốt ve một lát, chậm rãi tháo ra.

“Dừng tay!”

Thắt lưng từng chút từng chút bị tháo ra, cố ý làm thông thả, tựa như đem ý chí Đỗ Vân Hiên từng chút từng chút rút ra khỏi cơ thể, vô thanh mà tàn nhẫn, áp bách lên tâm linh không chịu khuất phục.

“Dừng tay!”

“Em chỉ có một từ này thôi sao?” Cổ Sách buồn cười hỏi.

Không nhanh không chậm, đem khóa kéo từ từ kéo xuống.

Một phần quần lót bị lộ ra, khí quan nam tính trọng yếu nhất được bao quanh, mơ hồ thấy được hình dáng dưới lớp vải dệt.

Cổ Sách không làm như đêm đó, một phát đã lột sạch quần xuống, mà len tay vào dưới khóa kéo, cách một tầng vải dệt xoa nắn khí quan chưa thức tỉnh.

Đỗ Vân Hiên kịch liệt run rẩy, giọng nói thêm phần giận dữ xấu hổ, “Anh.. là tên biến thái!”

“Không nghĩ tới, là màu đen.” Cổ Sách nói.

Ý hẩn là màu sắc của quần lót.

Thân thể cao lớn chen giữa hai chân của Đỗ Vân Hiên, cho dù Đỗ Vân Hiên muốn khép chân lại thế nào cũng không làm được. Địa phương kia giống như một miếng thịt bị đặt trên thớt, bị người đùa bỡn.

Cách một lớp vải mà xoa nắn, bởi vì không trực tiếp tiếp xúc mà khoái cảm cũng không đến nhanh mà lặng yên tích tụ, ngọt ngào như làn nước ấm áp, tinh tế thấm vào bên trong.

Đỗ Vân Hiên bắt đầu thở dốc, dần dần sinh ra biến hóa.

Tại ngón tay xảo quyệt của Cổ Sách, quần lót chậm rãi đội lên, bị ngăn cách bởi một lớp vải mà khí quan không được giải phóng, phần đỉnh ma sát với chất vải tạo nên một cảm giác ngứa ngáy không thể nói rõ bằng lời.

Một điểm trên quần lót dần dần thấm màu lại, là do linh khẩu trên nam căn rỉ ra chất dịch chậm rãi thấm vào vải dệt.

“Nhanh vậy đã chảy ra rồi?” Nhắm ngay điểm kia, Cổ Sách cách một lớp vải dùng đầu ngón tay đưa bốn nộn nhục cùng niêm mạc trên linh khẩu.

Đỗ Vân Hiên kịch liệt run rẩy, lỗ mũi phát ra tiếng rên rĩ ướt át.

“Vậy giờ, muốn làm sao?”

Đỗ Vân Hiên đắm chìm trong khoái cảm nhục nhã, nghe ra nguy hiểm sau lời nói này, cố gắng trừng lớn mắt, dùng lực lắc đầu tỏ ý phản đối.

Đôi môi muốn nói lại bị nam nhân kia mạnh mẽ ngăn lại.

Đầu lưỡi bị kéo ra rồi cuốn lấy, từng góc ngách trong khoang miệng đều tràn ngập hơi thở thuộc về Cổ Sách.

Cổ Sách một bên cưỡng hôn anh, một bên véo lên ngọc hành đã cương một cái, khi Đỗ Vân Hiên đau đến cả người run rẩy, đem quần tây lẫn quần lót của anh một lần lột xuống.

Hạ thế bị bại lộ ập đến một trận lạnh lẽo, nhưng cái lạnh kia rất nhanh đã biến mất.

Người kia không chút do dự áp lên, nam khí khiến người ta kinh sợ chạm đến một nơi mềm mại, mặc kệ Đỗ Vân Hiên liều mình lắc đầu, khàn khàn nói không muốn, nhưng Cổ Sách tựa như một tên bạo quân độc tài không kẻ nào có thể ngăn cản, bạt mạng đâm thẳng vào sâu bên trong.

“Không... Đừng... A!” Toàn bộ các thớ cơ từ đỉnh đầu đến mũi chân của Đỗ Vân Hiên đều bị anh siết lại, ngược lại mang đến cảm giác càng sâu đến đáng sợ.

Dũng đạo không thích ứng với dị vật, niêm mạc bị ma sát, rõ ràng đến mức khiến da đầu người ta run lên.

Hoàn toàn bị phá vỡ từ bên trong.

“Nói không muốn với ai? Hửm?” Lực đạo tràn ngập uy hiếp đâm vào thật sâu.

“A—!” Cảm giác khuếch trương cực kì đáng sợ cùng với đau đớn bén nhọn khiến Đỗ Vân Hiên thất thanh kêu lên.

Cổ Sách dùng sức trều sáp mấy cái, sau đó ngừng lại.

Vươn ra đầu lưỡi nóng bỏng, tựa như báo gấm liếm láp huyết nhục trên thân thể con mồi, lướt qua hai má phát lạnh vì đau của Đỗ Vân Hiên.

“Còn muốn tôi rút đi sao?”

Lời nói vừa ra, lại liên tục mấy cái sáp đến.

“Còn muốn bảo tôi rút đi sao?”

Lại liên tục mấy cái thật mạnh.

“Biết tôi là ai chứ?”

Thắt lưng tinh tráng hữu lực như dồn nén toàn bộ thể lực, không lưu tình mà cử động, công kích đến nơi ngọt ngào sâu thẳm của Gấu Nhỏ, đem linh hồn không chịu khuất phục của Gấu Nhỏ ép ra, đập thành mảnh nhỏ.

Đây là duyên phận đã chú định trong sinh mệnh bọn họ.

Độc nhất vô nhị.

Không thể thay thế.

Tôi biết, em tức giận, em phẫn nộ, em không cam lòng.

Tức giận thì sao? Phẫn nộ thì như thế nào? Không cam lòng thì có việc gì chứ?

Sẽ không buông tha em.

Nhất định vậy!

Đem thân thể mềm mại mê người dưới thân, kể cả linh hồn, toàn bộ xuyên qua.

Mỗi một sợi tóc, mỗi một lỗ chân lông, đều phải thấm đẫm hương vị của Cổ Sách hẳn.

Hung hăng, nặng nề mà ra sức cử động thắt lưng.

Xỏ xuyên qua, càng lúc càng kịch liệt.

Động tác Cổ Sách tính cả biên độ lẫn lực độ đều cực kì đáng sợ, dịu dàng cười, nhẹ nhàng nói ra nguyên nhân đột trùng phạt này với Gấu Nhỏ đã bị hấn làm đến thê thảm không chịu đựng được...

“Tôi là người đàn ông của em. Con mẹ nó em dám bảo tôi rút đi sao?”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Khi Đỗ Vân Hiên tỉnh lại, tay chân vô lực, eo mỗi lưng đau, vẻ mặt vẫn còn chút ngơ ngẩn.

Địa điểm đã thay đổi, đại khái lúc anh té xỉu, Cổ Sách ôm anh từ chỗ lò sưởi trở lại giường lớn trong phòng chủ nhân ở lầu hai. Thân thể được đệm giường mềm mại nâng đỡ, xúc cảm nhẵn nhụi của tơ lụa hơi hơi vây lấy cơ thể.

Chỉ là... Nơi xấu hổ kia truyền đến đại não cảm giác khó chịu, dừng đạo đường như vẫn như trong kí ức, lưu lại cảm giác phải chống đỡ dị vật đến đáng sợ.

Đỗ Vân Hiên mở to mắt, ngây ngốc một hồi mới ý thức được cả người mình hoàn toàn trần trụi, thế nhưng không những không lạnh, ngược lại nóng hừng hực, bao phủ thân thể trắng nõn của anh không phải quần áo, mà là một người.

Cổ Sách cũng trần như nhộng, nằm chếch một bên, chân tay thon dài tựa như bạch tuộc, tràn ngập dục vọng chiếm hữu gắt gao bọc Đỗ Vân Hiên vào trong lòng.

Thấy khuôn mặt anh tuấn của Cổ Sách dù ngủ say vẫn không giảm bớt anh khí, Đỗ Vân Hiên liền hít sâu một hơi.

Tội phạm cường bức!

Làm ra loại chuyện không có thiên lí như vậy, còn ngủ thoải mái đến như thế?!

Duy trì tư thế bị Cổ Sách ôm lấy, Đỗ Vân Hiên cẩn thận dịch ra một bàn tay, sờ soạng hướng tủ đầu giường, chạm đến một chiếc đồng hồ cổ báo thức.

Đỗ Vân Hiên cầm lấy chiếc đồng hồ, nâng tay lên.

“Em thử xem?” Cổ Sách khép mắt, tựa như vẫn thoải mái ngủ, không hề lớn tiếng, “Buông.”

Đỗ Vân Hiên cứng ngắc, tay cầm đồng hồ báo thức ngừng lại giữa không trung.

Vài giây sau, phát hiện Đỗ Vân Hiên vẫn không nghe lời buông hung khí, Cổ Sách chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sâu thẳm rơi xuống trên mặt Đỗ Vân Hiên, da thịt nhất thời xẹt qua xúc cảm tê dại.

“Tối hôm qua vẫn chinh chưa đủ sao, còn muốn tiếp tục?” Giọng nói Cổ Sách lộ ra chút hứng thú trên người.

Nhớ tới hôm qua bởi vì nói ‘cút ra’ mà bị Cổ Sách dùng thân thể cường đại như một cỗ máy, thô bạo liên tục ‘dạy dỗ’ khiến chính mình một bên run rẩy thở dốc, một bên thút thít khóc nhận sai, Đỗ Vân Hiên vừa giận dữ vừa xấu hổ.

Nhưng đồng thời, thể xác lẫn tinh thần đều bị sợ hãi xâm lấn.

Với số lần tiếp xúc ít ỏi, Cổ Sách đã dùng không biết bao nhiêu hành động, mạnh mẽ chứng minh cho Đỗ Vân Hiên thấy một điều —— trước mặt người này mà chống cự, đối nghịch với hắn, hành động không khôn ngoan chỉ mang đến hậu quả nghiêm trọng.

“Nói em buông ra, không nghe sao?”

Yết hầu Đỗ Vân Hiên khẩn trương nuốt xuống một cái, cánh tay nắm đồng hồ rồi cuộc chạm rã buông xuống.

“VẬY MỚI NGOAN.” Cổ Sách vươn ra cánh tay thon dài, mặc kệ Đỗ Vân Hiên có nguyện ý hay không, ôm anh vào trong lòng, cho anh một nụ hôn sâu, cười dịu dàng đến tà mị, cắn cắn vành tai hỏi, “Còn đau không? Tối qua nước mắt cũng ướt ngực tôi, sau khi em ngủ tôi có bôi thuốc cho em, nếu còn đau, vậy tôi giúp em bôi thêm một chút.”

Khốn kiếp!

Bôi cái đầu anh đi!

Tôi thà đau chết cũng không khiến anh chạm vào!

Đỗ Vân Hiên thấy hảnh như cáo ăn gà còn giả mù sa mưa cười, hít mạnh một hơi, trong lòng ra sức mắng chửi.

Thế nhưng, thế giới vốn thực tế và tàn nhẫn như vậy, anh không mạnh bằng người kia. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Trước mặt Cổ Sách cậy thế lực hơn người, Đỗ Vân Hiên cho dù tâm cao khí ngạo cũng không thể đem những lời mắng chửi dưới đáy lòng mà nói ra miệng.

Anh nhạy bén cảm thấy, Cổ Sách dường như đang chờ mong mình không thức thời mà phản kháng.

Mà chỉ cần một hành động phản kháng của anh, Cổ Sách sẽ rất vui mừng bám lấy cái cớ này mà làm ra mấy chuyện cực kì đáng sợ với mình.

“Rốt cuộc có đau hay không? Không nói vậy tôi coi như em chấp nhận.”

Chấp nhận này có ý là, Cổ Sách sẽ một lần nữa bôi thuốc lên nơi kia cho Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên tuyệt đối không hi vọng chuyện này xảy ra.

“Không đau.” Đỗ Vân Hiên không thể trốn tránh, chỉ có thể mở miệng nói với Cổ Sách.

“Không đau là được.” Cổ Sách rất vui vẻ, nở một nụ cười, lát sau tuần dung lại lộ ra một tia thâm trầm nghiêm túc, “Nếu đã dậy rồi, vậy chúng ta ôn lại một chút hai ước định đêm qua.”

Đỗ Vân Hiên nhìn hắn.

Ước định? Tối qua chúng ta ước định cái gì? Ai cùng anh ước định?

Căn bản là tự anh độc tài! Là yêu cầu của anh! Thủ đoạn khốn nạn của anh!

Cái anh gọi là trừng phạt nhẹ nhàng ấy!

«Thứ nhất, có câu gì, em không thể nói với tôi?» Cổ Sách tựa như khảo bài cho học sinh tiểu học, hỏi.

Đỗ Vân Hiên cắn răng, như đầu gỗ cứng ngắc nằm trong lòng hắn.

«Quên? Không sao, nếu quên tôi có thể giúp em khắc sâu một chút.» Giọng nói nhẹ nhàng băng quơ, lại ẩn chứa uy hiếp đáng sợ.

Nhận ra Cổ Sách có ý định đặt mình lại trên nệm, trái tim Đỗ Vân Hiên căng thẳng, bắt lấy cổ tay Cổ Sách.

«Không thể nói.» Đỗ Vân Hiên chậm rãi hít một hơi, «Không thể nói anh cút ra.»

Cổ Sách vừa lòng mỉm cười, «Đúng vậy, rất đơn giản không phải sao? Vậy thứ hai là gì?»

Gấu Nhỏ chủ động cầm cổ tay của mình, tuy rằng có thể nhìn ra động tác của Gấu Nhỏ tràn ngập phòng bị, nhưng dù sao cũng là Gấu Nhỏ chủ động chạm vào mình.

Xúc cảm ấm áp trên cổ tay, thực thoải mái.

«Điều thứ hai thì sao?»

Trầm mặc quần bách bao trùm cả căn phòng.

«Xem ra trí nhớ của em không tốt lắm. Nhưng mà, em lại đáng yêu như vậy, cho nên nhắc em một chút.» Cổ Sách hòa ái nhân từ hỏi, «Tôi là gì của em?»

«...»

«Đỗ Vân Hiên, tôi là gì của em?»

Kí ức thảm thiết tối qua ở trong đầu mạnh mẽ hiện lên, huyết Thái Dương bị đâm đến thành thạch co rúm.

Đừng... Xin anh... Đau quá...

Tôi là gì của em? Nói, tôi là gì của em?

A.. Ha.. —- Tha tôi..

Ngoan, chỉ cần em hiểu rõ, tôi sẽ tạm tha em.

A...

Không được, thật sự chịu không được....

«Em thật là vật nhỏ dễ quên, tối hôm qua dạy dỗ vất vả như vậy, chúng ta đã ước định như thế, sau này em phải gọi tôi là gì? Tôi là gì của em? Haiz, vậy tôi giúp em ôn tập một chút thì hơn.» Cổ Sách thản nhiên thở dài một hơi.

Đỗ Vân Hiên run rẩy một chút.

«Đàn ông.» Anh nhanh chóng nói ra, cực kì khinh thường phun ra hai tiếng sỉ nhục kia.

«Không nghe rõ, lặp lại lần nữa, nói đầy đủ, tôi muốn nghe trọn câu.» Đầu ngón tay người kia chậm rãi mơn trớn da thịt trắng mịn trên vai, tựa như một loại bò sát chờ mong phạm tội.

«Tối hôm qua chính vì em ngoan ngoãn nói ra câu nói này tôi mới tạm tha cho em. Bây giờ em muốn ngoan, hay là không muốn?» Đôi môi Cổ Sách lướt qua vành tai tinh tế non mịn, trầm thấp cười, «Nếu em không ngoan... Tôi hiện tại, thực sự cũng rất muốn ‘ôm’ em.»

Trái tim Đỗ Vân Hiên tựa như bị dấm chua trộn lẫn cùng muối hắt lên.

«Anh là.. của tôi..của tôi...» Hàm răng tuyết trắng nghiền đến ken kết, nửa ngày mới oán hận nói ra, «Đàn ông.»

«Thông minh!» Cổ Sách hôn mạnh lên mặt anh một cái, «Xem, bảo bối của tôi thông minh như vậy, vừa xinh đẹp, lại thức thời. Có điều, em thông minh hay không cũng không quan trọng, tôi thích lập quy củ cho em. Lần sau vậy.»

Đỗ Vân Hiên bị hai chữ ‘lần sau’ này khiến tâm tình càng tệ, cúi đầu che giấu lửa giận bên trong mắt mình.

Ba!

Cái mông không được bất cứ lớp vải nào che giấu, bị Cổ Sách nhẹ nhàng vỗ lên một cái.

«Đừng tiếp tục chửi rửa tôi trong lòng, còn như vậy thực sự sẽ không nhìn được đê em ra. Xuống giường mặc quần áo, dùng bữa với tôi.»

Đỗ Vân Hiên tuyệt đối không muốn cùng ăn cơm với Cổ Sách, thế nhưng có thể mặc quần áo, đó là cầu còn không được.

Anh mượn cơ hội lách ra khỏi lòng Cổ Sách, tùy tiện kéo một góc tấm ra trải giường lên che đi thân thể.

Vốn tưởng rằng đồ vẫn bị ném lại trên thảm chỗ lò sưởi, nhưng anh nhận ra quần áo mình đã được giặt sạch sẽ, đặt chỉnh tề trên một chiếc tủ khác.

Đỗ Vân Hiên cầm lấy quần áo nhìn nhìn, quần tây, sơ mi, caravat, dây lưng đều còn.

«Thiếu quần lót?» Trong lòng rất rõ Đỗ Vân Hiên gặp phải chuyện gì, Cổ Sách lười biếng xuống giường, tuyệt đối không vì bản thân đang lỏa thể mà rụt rè, động tác ưu nhã như một con báo gấm.

Hắn có được dáng người tốt khó thấy, tứ chi thon dài, cơ bắp rắn chắc mà không lộ liễu khoa trương, không có quần áo, vừa hoàn mỹ lại tạo cảm giác áp bách.

«Mặc cái này.» Cổ Sách mở tủ quần áo, lấy một vật ra ném lại.

Đỗ Vân Hiên vừa bắt được đã thấy, là một chiếc quần lót màu đen, kích cỡ lớn hơn so với anh.

Hiển nhiên, đây là quần của Cổ Sách.

Mặc quần lót của người này?

Nếu là lấy từ trong tủ ra, tất nhiên đã được giặt sạch sẽ, nhưng vẫn đáng khinh khó tả, khiến Đỗ Vân Hiên cảm thấy bị sỉ nhục đến tận linh hồn.

Anh đỏ rựng, quắc mắt ném chiếc quần đen lại chỗ Cổ Sách.

«Em có ý gì?» Cổ Sách hỏi.

Ý là cảm thấy vô cùng khinh bỉ anh, coi thường anh, cảm giác anh quá mức ghê tởm!

“Không có ý gì.” Đỗ Vân Hiên nhanh chóng lấy khăn trải giường quần chạt mình, rời mắt, “Không phải size của tôi, quá lớn.”

“Lớn một chút có sao, mặc trước đi, lát nữa ăn cơm xong, tôi đưa em đến trung tâm thương mại mua size vừa với em.”

Bị Cổ Sách đưa đến trung tâm thương mại mua đồ lót?

Đỗ Vân Hiên chỉ cần tưởng tượng ra cảnh hạ lưu vô sỉ kia, cũng đã cứng họng.

“Không cần, tôi mặc quần tây là được, về nhà thay.”

“Bên trong không mặc sẽ khó chịu, đi đường quần tây ma sát sẽ làm đau tiểu đệ.”

“Không quan...” Đỗ Vân Hiên chợt dừng lại, vừa kinh ngạc vừa muốn nổi điên.

Tại sao anh phải cùng Cổ Sách thảo luận đề tài liên quan đến ‘tiểu đệ’ này chứ! Tên khốn nạn!

Đỗ Vân Hiên quay đi.

Quả nhiên, trên mặt Cổ Sách lộ ra nụ cười đùa cợt cực kì vui vẻ.

Đỗ Vân Hiên nổi giận, cầm lấy quần áo của mình trên tủ đầu giường, đi về phía nhà tắm, giữa đường lại bị Cổ Sách ngăn lại.

“Làm gì?”

“Lấy cái kia mang vào, thay.” Cổ Sách chỉ chỉ quần lót màu đen bị để lại trên giường.

“Tôi không muốn.”

“Hai lựa chọn.” Cổ Sách dựng thẳng lên hai ngón tay cho Đỗ Vân Hiên thấy, “Một, mặc quần lót người đàn ông của em, mặc quần áo, chúng ta tìm chỗ đi ăn. Hai, em cái gì cũng không cần mặc, ở lại đây, chúng ta lại lập thêm vài quy củ.”

“Anh...”

“Em chọn cái nào?”

Đỗ Vân Hiên trừng mắt, ánh mắt tựa như muốn thiêu Cổ Sách thành tro.

Cổ Sách bị Đỗ Vân Hiên nhìn chăm chăm vẫn bình thản ung dung, hăn đời này nhìn thấy quá nhiều ánh mắt oán hận ngoan độc, so với thế này còn tàn độc hơn gấp trăm lần, vẫn chưa khiến hăn phải chùn chân.

Đỗ Vân Hiên nhìn hăn chăm chăm, nhìn thế nào vẫn là Gấu Nhỏ đáng yêu, giống như bị người cướp mất bình sữa nhỏ mà làm nũng.

“Nói đi, chọn cái nào?” Trong giọng nói Cổ Sách tràn ngập không chế Đỗ Vân Hiên, cực kì tự tin có thể nắm giữ, “Muốn tôi giúp em chọn không?”

Rốt cuộc Đỗ Vân Hiên cũng phải chịu khuất phục trước uy quyền của hăn, oán hận cầm lấy chiếc quần đen trên nệm, bước vào phòng tắm.

Rầm!

Cửa phòng bị dùng hết sức đóng ập lại.

Gấu Nhỏ giận rồi, đáng yêu quá đi mất!

Cổ Sách có trực giác, cũng có hành vi của dã thú.

Dã thú sẽ dùng những phương thức khác nhau mà đánh dấu lãnh địa, với Cổ Sách mà nói, đồ lót cũng là một kiểu sở hữu, hẳn thích loại hàm súc ẩn chứa tình sắc cường liệt này, khiến Đỗ Vân Hiên xấu hổ không thôi lại không thể không nhận, từng chút từng chút dùng cách đem hơi thở của mình xâm nhập đến từng tấc thân thể của Đỗ Vân Hiên.

Gấu Nhỏ ở trong phòng tắm, tức giận thở hồng hộc cầm quần lót của mình mặc lên người...

Cổ Sách đứng ngoài cửa, cười đến kiêu ngạo soái khí, cách cánh cửa nhắc nhở, “Nghiêm túc mặc vào, lát nữa đi ra tôi sẽ tự mình kiểm tra.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Địa điểm dùng bữa, dĩ nhiên do Cổ Sách quyết định.

Đỗ Vân Hiên cũng không có ý kiến gì. ‘Ngộ tính’ của anh rất cao, bị Cổ Sách ‘giáo dục’ vài lần đã hiểu rõ phương thức làm việc cực đoan độc tài của hắn. Đại khái cũng chỉ có loại người này, mới có thể ngồi lên bảo tọa của đế vương hắc ám.

Dùng bữa tại một nhà hàng ẩm thực Trung Hoa 5 sao, tên là Tinh Diễm Lưu Ly, tên cùng đồ ăn đều giống nhau, cực kì tinh tế tao nhã, thường thấy trên những tạp chí ẩm thực. Đỗ Vân Hiên cũng có thường thức đối với tinh hoa ẩm thực Trung Hoa, cũng từng nghĩ, nếu được trả phí thiết kế cao sẽ đến nơi này tự khao mình một bữa, chỉ là vẫn luôn bận rộn công tác, phí thiết kế tuy rằng không ít, nhưng cũng phải tiêu đi khá nhiều, phải hiếu kính cha mẹ, chu cấp cho em trai du học, còn bản thân cũng cho thuê phòng để kiếm thêm thu nhập, cho nên cũng không định phung phí

Đến nhà hàng yêu thích đã lâu dùng bữa, đáng tiếc, đối diện là một tên sói xám đẹp dễ phóng khoáng, giơ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ ta là kẻ lắm tiền.

Khẩu vị của Đỗ Vân Hiên hạ xuống mức thấp nhất.

Đừng nói khẩu vị, chỉ cần nghĩ đến cái thứ chết tiệt mang hơi thở của Cổ Sách kia đang gắt gao dán vào bộ vị riêng tư nhất trên người mình, Đỗ Vân Hiên liền sinh ra cảm giác ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ.

“Tại sao không ăn?” Sói xám đối diện ngẩng đầu, nhìn qua cái đĩa trống trơn cùng đôi đũa.

“Không đói bụng.”

“Không đói cũng phải ăn.”

“....”

“Hôm nay tâm tình tôi không tệ, em hẳn cũng không muốn phá hủy nó chứ?” Thoải mái gắp một miếng nấm hương bỏ vào miệng, Cổ Sách ung dung nói ra, lại mang theo một chút cảnh cáo khiến Đỗ Vân Hiên bất an.

Đối diện Cổ Sách, thức ăn có ngon đến mấy vào miệng cũng giống như ăn bột, Đỗ Vân Hiên căn bản không để ý đến mình đang ăn thứ gì, vừa gắp đồ ăn vào miệng, lại vừa buông mi, liếc qua chén của mình.

Chiếc đĩa trắng như ngọc không có một chút đồ nào, trong khi chén lại chất đầy đồ ăn. Sườn được đưa lên, Cổ Sách gắp cho anh một miếng, cá hấp đưa lên, Cổ Sách lại gắp thêm một miếng... Sườn kho, chả cá, hoa trang trí, lại thêm một muống ngô xào hạt thông thành một chén đầy ắp, nổi lên thành một ngọn núi nhỏ.

“Nhanh vậy đã ngừng đũa? Không được, ăn thêm một chút, nếu không để tôi dứt cho em.”

Đáng ghét!

Chán ghét Cổ Sách cười híp mắt xem mình như phụ nữ... Không! Như sủng vật mà chăm sóc, liên tục gắp đồ ăn vào!

Càng chán ghét hẳn chăm chăm nhìn mình ăn, mở miệng như thế là chủ nhân mình vậy. Đỗ Vân Hiên cầm đũa lạnh lùng chọc đồ ăn trong chén, nghiền một miếng cá tươi ngon dằm dằm cơ hồ thành ruốc cá, lại đổi thìa, lật

qua lật lại chà đạp đồ ăn một lượt, dùng sức nuốt, tựa như ăn thịt Cỗ Sách vậy.

Ăn thì ăn.

Dù sao tuyệt đối không thể tạo cơ hội để Cỗ Sách tự tay dứt mình ăn được!

Trước mặt Cỗ Sách, đem ngọn núi đồ ăn nho nhỏ trong chén nuốt hết vào bụng, Cỗ Sách cuối cùng cũng không làm khó nữa, vui vẻ lau miệng, không để ý tới yêu cầu để mình về nhà của Đỗ Vân Hiên, lập tức đem anh vào một cửa hàng thời trang nam cao cấp.

Nhận ra Cỗ Sách xem mình như sủng vật, còn chuẩn bị mua trang phục cho mình, cả người Đỗ Vân Hiên đồng loạt nổi gai ốc.

Vất vả lắm mới rời khỏi biệt thự không khác gì nhà tù kia, Đỗ Vân Hiên cũng không dám chọc đến Cỗ Sách nữa. Anh biết tuy rằng đây là nơi công cộng, nhưng nếu người trước mặt nổi điên lên, hoàn toàn có năng lực không coi ai ra gì lôi anh đi ngay trước mặt mọi người.

Anh tận lực dùng giọng điệu ôn hòa thương lượng với Cỗ Sách, “Tôi đã có đồ, thực sự không cần mua thêm.”

Cỗ Sách đang nói chuyện với nhân viên trong cửa hàng về tây trang tơ tằm, nghe Đỗ Vân Hiên nói như vậy liền nói với cô ta, “Tây trang để lần sau đi. Đồ lót TL của các cô dựa theo size của bạn tôi, lấy trước hai lốc.”

Nhân viên cửa hàng ban đầu nghe nói không lấy tây trang, có chút thất vọng, vừa nghe đến muốn lấy hai lốc đồ lót lập tức rạng rỡ hẳn lên, hai mắt đánh giá đáng người Đỗ Vân Hiên, ước lượng kích cỡ rồi lập tức chạy đi lấy đồ.

Hiệu TL của bọn họ, giá khá cao.

“Không cần, ở nhà tôi có.” Đỗ Vân Hiên không nói ra hai chữ ‘quần lót’, trong lòng đã thầm nghĩ rằng.

“Không đủ.”

“Đủ.”

“Không đủ, bảo bối.” Cổ Sách ghé môi đến bên tai Đỗ Vân Hiên, thấp giọng cười nói, “Nhiều hơn nữa cũng không đủ cho tôi xé.”

Mặt Đỗ Vân Hiên đỏ lên, vừa may nhân viên mang đồ lót đã được gói lại tới, môi Cổ Sách mới chậm rãi rời khỏi tai anh.

Cổ Sách trả tiền xong, dẫn theo Đỗ Vân Hiên rời khỏi cửa hàng, lại thấy bên cạnh là một cửa hàng trang phục thể thao nổi tiếng thế giới, tiếp tục kéo Đỗ Vân Hiên vào cửa.

Đỗ Vân Hiên cầm túi giấy bị Cổ Sách nhét vào tay, tuy rằng được gói thanh lịch trang nhã, nhìn không ra bên trong là hai lốc quần lót, nhưng chỉ cần nghĩ đến Cổ Sách mua đồ dùng riêng tư của mình, còn bị ép nhận lấy, cả người Đỗ Vân Hiên khó chịu như bị cả đàn kiến bò lên, hận không thể nhanh chóng về nhà, khóa cửa lại, đốt lên một chậu than rồi ném hai lốc đồ cao cấp này vào đốt sạch thành tro.

Không nghĩ ra, Cổ Sách vậy mà giống hệt phụ nữ, thích đi shopping!

Vậy mà lại kéo anh đi shopping!

Trong cửa hàng đồ thể dục, Cổ Sách mua cho mình lẫn Đỗ Vân Hiên một bộ đồ vận động, lại nhét túi vào trong tay Đỗ Vân Hiên, ngông nghênh coi Đỗ Vân Hiên như đàn em mà sai sử.

Đi vòng vòng thêm chừng nửa tiếng sau, bước qua một cửa hàng đồ chơi, Cổ Sách dường như bị hấp dẫn bởi những con gấu bông đủ kích cỡ

trường trong tủ kính. Dừng bước nhìn nhìn, quay đầu hỏi Đỗ Vân Hiên, “Em thích con nào?”

“Đều không thích.” Đỗ Vân Hiên quét mắt nhìn tủ kính, “Tôi là người lớn, không phải trẻ con.”

“Em không thích?” Cổ Sách hỏi lại một lần nữa, trên mặt không có chút thất vọng, mỉm cười nói, “Nhưng tôi rất thích.”

Đỗ Vân Hiên chỉ quan tâm Cổ Sách khi nào mới chịu thả mình đi, không hề chú ý tới một câu này của Cổ Sách nói đến ý vị thâm trường.

“Tôi có thể về chưa?”

“Chọn một con.” Cổ Sách không thêm chú ý đến vấn đề của Đỗ Vân Hiên, chỉ vào tủ kính.

“Tôi không cần.”

“Con này thế nào?” Ngón tay Cổ Sách chỉ về một hướng, nhắm ngay con gấu cực bự cao gần một mét tám bên trong tủ kính, “Con này là đực, ôm sẽ rất thoải mái.”

Đỗ Vân Hiên kiềm chế tức giận, anh cho rằng ai cũng biến thái giống anh, vui vẻ ôm gấu đực sao?

Thấy Đỗ Vân Hiên nén giận đến trắng bệch cả mặt, Cổ Sách chậm rãi thu ngón tay về, “Chúng ta đi thôi.”

Hai gã đàn ông đi shopping cuối cùng cũng chấm dứt. Theo ý riêng của Đỗ Vân Hiên, tốt nhất là cứ vậy mỗi người đi một ngả, nhưng Cổ Sách chưa bao giờ là kẻ nghe theo mong muốn của người khác, trực tiếp ném Đỗ Vân Hiên lên xe thể thao, đạp chân ga.

Đến khi xe thể thao dừng lại, Đỗ Vân Hiên ngạc nhiên nhận ra, không ngờ lại đến một sân vận động tư nhân.

“Trên người em không có chút thịt nào cả, ăn cũng không bao nhiêu, cần phải rèn luyện.” Cổ Sách tóm Đỗ Vân Hiên xuống xe.

Vừa vào đến cửa, Lâm Dũng đã đem theo một đám huynh đệ hô to chào đón, mọi người cúi đầu, thi nhau gọi Sách ca.

“Sách ca, bãi đã dọn trống, hôm nay không tiếp vị khách nào khác, đặc biệt dành riêng cho Sách ca.”

Lâm Dũng hiện tại đã là lão đại một phường, dưới tay mở nhiều nhất chính là quán bar và cửa hàng âm thanh, sân vận động chỉ có một cái duy nhất, thể nhưng tiêu chuẩn phục vụ đều là đứng đầu, mỗi tháng thu vào không ít.

Có điều trước mặt lão đại chân chính – Cổ Sách này, Lâm Dũng làm sao có thể nhắc đến tiền bạc, đi theo Cổ Sách, tự mình đưa Cổ Sách đến sân cầu lông, trước tiên đưa cho Cổ Sách một chiếc khăn ẩm khử trùng để hăn lau tay, lại hiếu kỳ hỏi, “Sách ca vẫn luôn thích đánh billard, khi này anh gọi điện muốn đến đây, em đã gọi tiểu đệ chuẩn bị bàn billard xong rồi. Tại sao hôm nay bỗng nhiên muốn đánh cầu lông?”

Cổ Sách lau qua tay, ném khăn lại về phía Lâm Dũng, “Muốn quản chuyện của tôi?”

“Không dám! Tuyệt đối không dám!”

“Lấy hai cái vợt tốt lại đây.”

Sách ca có lệnh, Lâm Dũng ngay cả tiểu đệ cũng không thèm sai sử, trực tiếp đi cầm hai cái vợt tốt nhất đến. Cổ Sách cầm một chiếc, vung tay vài cái mang theo tiếng gió vút qua, cảm giác không tệ lắm.

Đỗ Vân Hiên dưới mệnh lệnh ngnang ngược của Cổ Sách, vào phòng thay đồ đổi đồ thể dục đi ra, bình thường đi làm đều mặc tây trang, đây vẫn là lần đầu tiên trước mặt Cổ Sách anh mặc một bộ đồ vận động ngắn tay, lộ ra cánh tay trắng nõn gần như trong suốt, cho dù nhìn qua cũng thấy được da thịt nhẵn nhụi mềm mại.

Đồ thể dục là chất vải cotton cực mỏng, loáng thoáng lộ ra đường cong duyên dáng của lồng ngực, đến cả hai điểm nhỏ mê người kia dường như cũng thoát ẩn thoát hiện.

Cổ Sách chọn chất vải này, là vì cotton mỏng thoáng khí, hẳn cũng không muốn Đỗ Vân Hiên bị mồ hôi làm khó chịu, không nghĩ tới lại có thêm hiệu quả ngoài ý muốn này.

Chết tiệt...

Mắt Cổ Sách nhìn chăm chăm Đỗ Vân Hiên không rời, trong lòng hung hăng mắng một câu thô tục.

Gấu Nhỏ của mình, chỉ mặc một bộ đồ thể dục đơn giản cũng có thể gợi cảm đến phun máu.

“Cầm.”Cổ Sách đem chiếc vợt được mình thử qua ấn vào tay Đỗ Vân Hiên, còn mình cầm lấy một cái khác.

Hai người đứng hai bên lưới.

Sân cầu rộng rãi, vợt tốt, thông gió tốt, đèn sáng chuẩn, nền cũng sạch bong, nhưng đánh cầu lại không thuận lợi như trong tưởng tượng, hai bên mạnh yếu cách xa nhau.

Thần kinh vận động của Cổ Sách cực kì tốt, vợt cầu lông vọt lên xé gió.

Sau khi tốt nghiệp, Đỗ Vân Hiên dồn toàn bộ tâm ý vào công việc, cực kì hiếm khi đặt chân đến sân vận động, cầu lông cũng chỉ đánh qua khi còn học đại học, hưởng hồ, anh căn bản là không muốn cùng Cổ Sách đánh cầu lông!

Ngay cả đón cầu cũng không thèm!

Lôi người ta đến sân vận động, ép phải đối đồ thể dục, ép phải chơi cầu, tên khốn này chính là một tên bạo quân hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của người khác!

Cho nên, hai bên lười ngán, một bên nhiệt tình, một bên lạnh lùng ; Một bên tích cực, một bên tiêu cực. Làm sao có thể đánh cho được?

Mỗi lần Cổ Sách đánh cầu qua, Đỗ Vân Hiên nếu không phải cố ý làm bộ thất thủ không đón được, thì là đánh cầu ra khỏi sân.

Đánh năm sáu phút, công phu toàn bộ đều dành cho việc nhặt cầu, Cổ Sách bắt đầu không kiên nhẫn, cười u ám, cách lười nói với Đỗ Vân Hiên, “Bây giờ bắt đầu, tính điểm.”

Đỗ Vân Hiên thầm cười lạnh, tính điểm thì sao, tôi vẫn thụ động đánh cầu.

Chính sách có tàn bạo có cứng rắn đến đâu, cũng chỉ có thể ép người khác làm việc mình không muốn làm, chứ không thể khống chế ý tưởng trong lòng người ta.

“Mười lăm trái một ván.” Cổ Sách cầm vợt, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay trái, khóe môi dật ra một nụ cười đẹp đẽ tà ác, “Em thua một lượt, tôi hôn em một cái. Em thua một ván, tôi lột một món đồ trên người em.”

Đỗ Vân Hiên ngẩn ra.

Cổ Sách không để ý tới anh, gọi Lâm Dũng bước đến, không chút e ngại mà phân phó, “Lát nữa ở đây khả năng sẽ có việc, cậu dọn sạch sẽ chỗ này, cũng không để đàn em của cậu bước vào. Tôi không muốn người của tôi bị kẻ khác nhìn thấy.”

“Đã rõ, Sách ca!” Lâm Dũng lớn tiếng trả lời, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cố gắng nhịn xuống sự tò mò có thể giết chết con mèo, lại liếc mắt thấy Đỗ Văn Hiên vẫn nhìn không chớp mắt, gương mặt tái mét, cả người cũng tức giận đến phát run.

Trương Hằng rất có nghĩa khí huynh đệ, đã sớm nhắc nhở hần, Sách ca thích tiểu thiết kế này đã đạt tới trình độ hai mắt đều hoa, thích đến mù quáng.

Được Trương Hằng cảnh báo trước, Lâm Dũng cũng không dám trêu chọc Đỗ Văn Hiên.

“Cậu cũng không được nhìn.” Cổ Sách nói tiếp với Lâm Dũng.

“Em nào dám, Sách ca, em cam đoan, trong sân này, bất kể Sách ca có chơi thế nào, cảnh xuân tuyệt đối sẽ không lộ ra ngoài.” Lâm Dũng nói xong, nhanh chóng đi kiểm tra lại một lượt sân vận động, lúc sắp rời đi lại đóng chặt lại cánh cửa của sân cầu.

Lúc này, Cổ Sách lại dời ánh mắt đến người Đỗ Văn Hiên, “Em phát cầu trước?”

Đỗ Văn Hiên liếc mắt nhìn cánh cửa sân cầu đóng chặt, trong lòng có chút sợ hãi.

Trần nhà vốn dĩ rất cao, lại dường như thấp lại, ép tới mức hô hấp không thông.

Giờ phút này, trong sân cầu lông rộng lớn, ngoại trừ mình ra cũng chỉ có một tấm lưới ngăn cách với Cổ Sách đang cầm vợt trong tay. Mà ánh mắt Cổ Sách tựa tiểu phi tiểu, dường như đang chờ đợi mình cho hẳn một cái cớ để chà đạp.

Đỗ Vân Hiên suy nghĩ một lúc, phát hiện mình chỉ có một con đường sống duy nhất, chính là tận lực để Cổ Sách ở lại bên kia lưới.

Anh xoay người nhặt lên trái cầu trên mặt đất, cũng không biết động tác thông thả mà tuyệt đẹp này của mình lại để lộ ra đường cong ở hông, thắt lưng co giãn khả ái, còn có cánh tay tuyết trắng, tất cả đều khiến đáy lòng Cổ Sách nhộn nhạo.

“Tôi đánh cầu không được tốt.” Đỗ Vân Hiên khó khăn mở miệng.

Ngụ ý là, hi vọng Cổ Sách thủ hạ lưu tình.

Anh không sợ thua cầu, nhưng lại sợ Cổ Sách bỗng nhiên nổi điên, bên trong sân bóng đói khát thả dê bỏ nhào đến xé đồ của mình.

“Nghiêm túc một chút cho tôi.” Cổ Sách cầm vợt, tiêu sái bày ra tư thế chuẩn bị, “Đến đi.”

Đỗ Vân Hiên một tay cầm cầu, một tay cầm vợt, phát cầu qua lưới.

Bắt đầu, cực kì, cực kì, cực kì... nghiêm túc, đánh cầu...

Cổ Sách thấy Gấu Nhỏ vốn không tập trung rồi cuộc chơi bỏ tâm tư cùng mình luyện tập, trong lòng rất đặc ý, vì chú ý đến lòng tự tôn của Đỗ Vân Hiên mà chủ động cho Đỗ Vân Hiên quyền phát cầu.

Đỗ Vân Hiên cầm cầu trong tay, suy nghĩ một chút, ném cầu lên không trung, thắt lưng xinh đẹp bày ra một độ cong duyên dáng, vung vợt lên một

chút, cầu nháy mắt vọt tới trước mắt Cổ Sách, nhắm thẳng trán của hắn.

Cũng may Cổ Sách một đời lăn lộn dưới họng súng, kinh nghiệm né đạn cực kì tốt, thân thể phản xạ có điều kiện, chân nghiêng sang một chút, còn không quên vung vợt đánh lại.

Cầu lông chạm vợt ‘phốc’ một tiếng, lại bay về bên sân của Đỗ Văn Hiên.

Nhưng mà... ra sân.

Tính điểm cầu thứ nhất, Đỗ Văn Hiên ngoài dự đoán lại thắng.

“Ha, có chút thú vị.” Cổ Sách cách lưới nheo mắt, “Còn kĩ thuật gì không? Phô hết ra.”

Đỗ Văn Hiên lạnh lùng liếc hắn, cánh tay cầm vợt nhẹ nhàng đóng đưa, động tác thư giãn cơ bắp vân đạm phong khinh, mang theo một chút bình tĩnh thành thực.

“1 – 0.” Đỗ Văn Hiên không cảm xúc nói ra điểm số, giơ vợt lên, làm động tác chuẩn bị.

Không khí trong sân cầu, bắt đầu nóng lên.

Cổ Sách vốn cũng đoán được sau khi sân cầu trống không, không khí sẽ cực kì nóng bỏng, nhưng cái nóng này lại không giống cái nóng kia, hắn chờ mong là được trêu đùa vờn giỡn Gấu Nhỏ quật cường, sau đó nhào đến hôn môi, nóng nóng bỏng bỏng ân ái chiếm lấy, sủng nịch liếm láp.

Chứ không phải cầm vợt đỡ trái hở phải.

Đúng vậy, là đỡ trái hở phải!

Ngay từ khi bắt đầu tính điểm, Đỗ Vân Hiên liền thay đổi hoàn toàn, trong mắt bốn phía lóe ra tinh quang, hai má kiên nghị thành thực, khí chất trước đây cố gắng che giấu Cổ Sách nháy mắt lại không hề e ngại bộc phát.

Phát cầu, cứu cầu, kích cầu... Không chút nào dây dưa, động tác không thể lưu loát hơn được.

Cổ Sách bị đánh úp, thua trái thứ nhất, sau đó tất nhiên đều dồn toàn bộ tinh thần đề phòng, nghiêm túc đánh cầu, đánh bốn năm trái, cùng Đỗ Vân Hiên thắng thua xen kẽ.

Không nghĩ tới, năm trái qua đi, toàn bộ thay đổi.

Sau khi đánh vài cú thăm dò, Đỗ Vân Hiên đã hiểu rõ năng lực của Cổ Sách. Thân thể hần phản xạ không tẻ, tốc độ chạy rất nhanh, lực đánh mạnh, nhưng nói đến kỹ thuật cầu lông...

“Lại dùng mánh khóe?” Thêm một lần nữa đánh cầu ra ngoại biên, Cổ Sách thua cầu, ánh mắt có chút bất mãn đối diện Đỗ Vân Hiên.

“8-3.” Đỗ Vân Hiên bất vi sở động, tiếp tục đánh.

Đây không phải mánh khóe, đây là kỹ thuật.

Theo anh quan sát, trên sân cầu muốn đối phó với Cổ Sách có hai cách dùng được, một là ở trước lưới bày ra động tác giả thu hút ánh mắt hần, bày ra động tác đỡ cầu, Cổ Sách thấy mình muốn đỡ cầu nhất định sẽ chạy đến gần lưới, sau đó mình lại đánh mạnh một cái, vụt cầu xa khỏi Cổ Sách nhất.

Không phải anh giỏi chạy sao? Chạy đi! Chạy nhanh hơn nữa cũng không cứu được cầu.

Một cách khác là đánh trái tay, đánh cầu đến vị trí không thuận tay của Cổ Sách, cho dù Cổ Sách có đánh được cầu sang lưới, nhất định cũng sẽ ra

khỏi biên.

Đỗ Vân Hiên rất thông minh, nếu không thể so thể lực, so tốc độ với Cổ Sách, vậy có thể so kỹ thuật, mảnh lưới, nhẹ nhàng vung vợt là có thể khiến Cổ Sách vì muốn đuổi bắt trái cầu lông kia mà chạy tới chạy lui, chạy trái chạy phải trên sân.

Vợt vung rào rào, lần nào cũng dùng lực quá mạnh, đánh cầu ra khỏi biên.

“12-3.”

Thắng bảy trái liên tục, Đỗ Vân Hiên càng phát ra thần thái phi dương, gương mặt thêm ửng đỏ, một giọt mồ hôi trong suốt lóng lánh rơi xuống, dưới ánh đèn khúc xạ trong sân, phút chốc sáng rực mê người, khiến người ta không thể rời mắt.

“Em thành thật cho tôi, có phải đã từng chơi giải chuyên nghiệp?” Cổ Sách gác tay lên lưới, thở hỗn hển hỏi.

Khóe miệng Đỗ Vân Hiên hơi hơi nâng lên, cố nhin cười.

Sau khi tốt nghiệp anh chuyên tâm vào thiết kế đá quý, không có thời gian rảnh rỗi đến sân thể dục. Nhưng khi còn học đại học, anh đã từng là một ngôi sao cầu lông triển vọng.

Bắt đầu đánh cầu lông khi còn học trung học, lúc bắt đầu chỉ là thú vui của một đứa trẻ, sau này lên đại học, mới phát hiện hóa ra đánh cầu lông tốt, cũng có thể giết được học bổng.

Khi học đại học ở Paris, điều kiện kinh tế trong nhà bình thường, học phí đắt đỏ cùng toàn bộ sinh hoạt phí tất nhiên không thể hoàn toàn dựa vào tiền tiết kiệm của cha mẹ được. Cho nên Đỗ Vân Hiên ngoại trừ dựa vào

thành tích xuất sắc nổi trội để lấy học bổng, còn dựa vào thành tích trong đội cầu lông, giành thêm học bổng thể dục.

Trong bốn năm đại học, anh nhiều lần đại diện trường tham gia thi đấu, thắng được không ít giải thưởng, huấn luyện viên thậm chí muốn đề cử anh vào đội tuyển chuyên nghiệp, nhưng Đỗ Văn Hiên từ chối.

Trong cảm nhận của Đỗ Văn Hiên, thiết kế mới là công việc anh muốn làm.

Mà cầu lông, chỉ là một thú vui có thể giúp anh hoàn thành việc học một cách tốt đẹp.

Không nghĩ tới, hôm nay Cổ Sách lại buộc anh đến đánh cầu lông.

Chẳng những buộc anh đánh, còn buộc anh phải đánh nghiêm túc.

Tính cách Cổ Sách thô bạo lại cực kì không nói lý, Đỗ Văn Hiên bị bức đến bất đắc dĩ, chỉ có thể nghiêm túc.

Vì thế... Đỗ Văn Hiên thực sự nghiêm túc, cho nên hậu quả cũng thực sự nghiêm trọng.

“15-3.” Liếc nhìn cầu lông rơi xuống ngoài biên, Đỗ Văn Hiên ngừ khí bình tĩnh tuyên bố kết quả một ván.

Từ trái thứ năm trở đi, anh không cho Cổ Sách thắng thêm một trái nào nữa.

Trên thế giới này, những kẻ dám giáp mặt ‘khi dễ’ Cổ Sách thực sự không nhiều.

Rõ ràng biết tình tình Cổ Sách cuồng ngạo, lại dám dùng cầu lông xoay Cổ Sách mòng mòng, đáng lẽ ra phải biết kiềm chế lại.

Thế nhưng, có lẽ đã lâu lắm rồi Đỗ Vân Hiên không có được khoái cảm ‘khi dễ’ người khác bằng cầu lông, hoặc do.. trong ngực tràn ngập lửa giận, rốt cuộc đã tìm được cách để phát tiết, Đỗ Vân Hiên vậy mà không có chừng mực, không cho Cổ Sách đường lui.

Anh hướng về phía Cổ Sách, bất động thanh sắc liếc nhìn, thản nhiên hỏi, “Còn đánh hay ngưng?”

“Đánh.” Cổ Sách đối với Gấu Nhỏ giao hoạt vừa yêu lại vừa hận, “Đương nhiên đánh.”

“Ván vừa rồi, anh thua.” Đỗ Vân Hiên không định bỏ qua cơ hội khiến Cổ Sách muối mặt.

“Đánh cược thua thì phải chịu.” Cổ Sách không nói hai lời, cởi đồ thể dục ra, ném ra ngoài sân, thân trên lập tức lỏa lồ.

||||| Truyện đề cử: |||||

Cơ ngực cùng cơ bụng tinh tráng, đường cong hoàn mỹ nhưng không hề khoa trương, bởi vì dính mồ hôi, cho nên làn da màu mạch trơn bóng, tản ra sự gợi cảm nam tính độc đáo.

Đỗ Vân Hiên nhìn thân thể cơ bắp cân xứng hoàn mỹ khiến nam giới cực kì hâm mộ kia, thỉnh linh nhớ tới lực lượng ẩn chứa dưới lớp cơ này, bị đôi tay kia gắt gao ôm lấy, ôm đến nỗi quả tim đập lên thỉnh thịch, đến nỗi không thở nổi, cái loại nóng bỏng không thể trốn tránh.

Không khỏi nhú mày.

Thua một ván cởi một món quần áo, đối với Đỗ Vân Hiên mà nói hoàn toàn không có chút tốt đẹp nào.

Ai muốn xem thân thể tên chết tiệt này chứ?

“Đến đi.”

“Ngừng, không đánh nữa.” Đỗ Vân Hiên nhớ đến đánh cược hoàn toàn không công bằng, bỗng nhiên ngán ngẫm.

“Không được, ít nhất đánh ba ván.” Cổ Sách thua cầu, nhìn qua như thể muốn đấu tiếp cùng Đỗ Vân Hiên, bên trong ánh mắt lộ ra uy hiếp, “Em dám lâm trận bỏ cuộc thử xem?”

Tên Cổ Sách khốn nạn này...

Chết tiệt!

Đỗ Vân Hiên trầm mắt, xoay người nhặt cầu lông lên, ném qua bên lưới đối diện, lạnh lùng nói, “Phát cầu.”

Trận thứ hai, Đỗ Vân Hiên càng nghiêm túc, hậu quả càng nghiêm trọng.

Anh ngập tràn giận dữ, đem tất cả các kỹ thuật ngày xưa học được ở trường ra vận dụng, động tác giả một cái tiếp một cái, cầu lông khi vọt lên trước, khi bay ra tận sau, khi trái, khi phải, đợi Cổ Sách đuổi theo, khó khăn lắm mới cứu được cầu về, Đỗ Vân Hiên lại khí thế như ưng, đột nhiên nhảy lên, sau đó lại như mãnh hổ hạ sơn, điên cuồng vồ về phía đối diện.

Kết thúc ván thứ hai, tỉ số 15-0.

Đỗ Vân Hiên kịch liệt áp chế thở dốc, ngạo nghễ cầm vợt đứng sừng sững ở nửa sân, một mặt lạnh nhạt xem tên kia xử lý thế nào.

Cổ Sách thoải mái cởi quần thể dục, toàn thân trên dưới chỉ còn lại một chiếc quần tam giác màu đen. Vài dệt đen thâm vây lấy vị trí nam tính phòng to.

Nếu có kẻ nào ở đây lúc này chụp một tấm hình Cổ Sách, ảnh chụp hoàn toàn có khả năng lên bìa tạp chí tình dục cho nữ giới.

Tuyệt đối chính là tuần nam dương cương gọi cảm!

Da thịt dính đầy mồ hôi tỏa sáng nhẹ nhàng, ngực nở, đường cong ở bụng, vai, lưng lẫn đùi đều cứng rắn đẹp đẽ, những vết thương trước kia có lẽ rất nghiêm trọng giờ chỉ còn là những vết sẹo nhàn nhạt, khiến Cổ Sách tăng thêm không ít nam tính.

Đỗ Vân Hiên nhìn hắn không hề e ngại cởi quần ra, thực sự không biết nào người này đã ném đầu rồi.

Trong lòng Đỗ Vân Hiên, thua cuộc phải cởi quần rõ ràng rành rành là một chuyện vô cùng nhục nhã, tên bạo quân khốn nạn Cổ Sách này tại sao lại cởi đứt khoát như vậy?

Không những cởi, hơn nữa cởi xong trên mặt một chút xấu hổ cũng không có, thậm chí khiến Đỗ Vân Hiên cảm thấy, Cổ Sách cởi sạch chỉ còn mỗi cái quần lót cho người ta thấy, còn rất đặc ý...

“Rất đẹp đúng không?” Cổ Sách thấy Đỗ Vân Hiên không dời mắt nhìn qua dáng người tuyệt đẹp của mình, cực kì tự hào nói.

Vấn đề này có chút ngốc, lại có chút quá mức đặc ý.

Trước mặt người khác, hắn vĩnh viễn là một lão đại khôn khéo, Sách ca.

Trước mặt Đỗ Vân Hiên, hắn lại nhịn không được mà trở về thời thiếu niên hăng hái, tựa như những thứ tốt đẹp vô thanh vô tức rời khỏi hắn trước đây, lại vô thanh vô tức mà trở lại.

Cho nên, trước mặt Đỗ Vân Hiên, hắn chính là một tên bạo quân tâm tình bất định, làm những chuyện kì lạ kiêu ngạo độc đoán, sau đó lại ngẫu nhiên lộ ra một chút trẻ con khiến người ta dở khóc dở cười.

Ánh nhìn chăm chăm đánh giá của Đỗ Vân Hiên lại bị Cổ Sách ác ý bẻ thành ‘chiêm ngưỡng cái đẹp’, nhất thời buồn bực, lỗ mũi hừ một tiếng, lại cầm lấy vợt cầu lông.

“Ván thứ ba, nếu anh vẫn thua, phải để tôi về nhà.” Đỗ Vân Hiên đối với cuộc đánh cược không công bằng này, đưa ra đề nghị sửa đổi.

Đến khi Cổ Sách thoả mái hứa hẹn xong, ván thứ ba bắt đầu.

Hai ván trước đã hao phí của Đỗ Vân Hiên không ít thể lực, mà thể lực của Cổ Sách lại khôi phục nhanh hơn so với Đỗ Vân Hiên, đến ván thứ ba thể lực đã có ưu thế, Cổ Sách như một con báo lao đi trên sân vận động, cuối cùng thắng được bốn trái.

Nhưng thắng bại vẫn như cũ không hề khác đi, ván này kết thúc, 15-4.

Đỗ Vân Hiên cuối cùng cũng thắng.

“Em thắng.”

Quả cầu cuối cùng rơi xuống đất, Cổ Sách tùy tay ném vợt trên mặt đất, cúi đầu cười luôn chiếc quần lót màu đen duy nhất còn sót lại trên người mình.

Đỗ Vân Hiên sửng sốt, “Anh làm gì?!”

“Thua thì phải chịu.”

“Anh đã nói, nếu ván thứ ba anh thua sẽ để tôi về nhà.” Đỗ Vân Hiên nhú mày kêu lên, “Anh đừng cười...”

Còn chưa nói xong, Cổ Sách đã cởi nốt quần lót ra.

Nam vật cự đại bên trong hơi hơi ngẩng lên, tựa như hung khí lộ ra.

Đỗ Vân Hiên nhìn thấy mà hoảng hốt, nhanh chóng xoay người, quay lưng lại với lưới cầu.

“Cổ Sách, anh định không giữ lời?”

“Không giữ lời chỗ nào?”

Bên tai hơi hơi nóng lên, cả người Đỗ Vân Hiên run lên kịch liệt, biết gã đàn ông cả người đã trần trụi kia thừa dịp mình xoay người lại đã lướt qua lưới, chạy tới bên người mình.

“Có kẻ nào không biết Cổ Sách tôi nhất ngôn cửu đỉnh? Đã nói thua phải cời đồ, thì nhất định sẽ cời, đã nói thả em đi, thì nhất định sẽ thả em đi. Có điều...” Cổ Sách nhắc vọt từ trong tay Đỗ Vân Hiên, ném lên mặt đất, “Chơi cầu cả người đầy mồ hôi, cũng phải tắm lại một chút chứ?”

Đỗ Vân Hiên nghiêng răng.

“Anh là đồ khốn nạn vô sỉ.”

“Chắc chắc, mắng người của em? Lá gan cũng không nhỏ nha.” Nụ cười của Cổ Sách ẩn chứa nguy hiểm.

Đỗ Vân Hiên không hi vọng gì tên khốn nạn vô sỉ này lại tìm được cái cơ mà làm ra chuyện tốt gì với mình, cắn răng trầm mặc.

“Nào, đi tắm. Cả người em đầy mồ hôi, sẽ cảm lạnh mất.”

Đỗ Vân Hiên không biết liêm sỉ của Cổ Sách bị con chó nào tha đi rồi, rõ ràng là thân thể hằn trần truồng lồ lộ, vật kia còn ngẩng đầu dưới thân, vậy mà kẻ quần bách xấu hổ không phải Cổ Sách hằn, mà lại là mình.

Trên đường bị Cổ Sách lôi đến nhà tắm, Đỗ Vân Hiên vẫn lo lắng sẽ ra sao nếu gặp kẻ khác trên đường?

Cũng may, Lâm Dũng làm việc rất triết để, từ sân cầu đi ra, bước qua hành lang, qua quầy tiếp tân, lại đến phòng tắm lớn, vậy mà một bóng người cũng không gặp.

Sân vận động riêng này hẳn là mới khai trương, các thiết bị trong phòng tắm đều đầy đủ mới tinh, cực kì rộng rãi, ngoại trừ phòng thay đồ, cách phòng tắm trắng còn có một hồ massage nước nóng, phòng xông hơi Sauna.

Đỗ Vân Hiên vất vả lắm mới trốn khỏi ma trảo của Cổ Sách, cầm lấy chiếc khăn tắm sạch sẽ, vào một phòng tắm trắng.

Vội vàng tắm rửa xong đi ra, lại phát hiện Cổ Sách đã sớm đứng đợi ngoài phòng tắm trắng, vừa thấy anh đến đã đẩy anh đi về phía bên trái.

“Cổ Sách! Đừng quên anh đã đồng ý cái gì!”

“Tắm xong sẽ để em đi.”

“Tôi không phải tắm xong rồi sao?”

“Xông Sauna một chút.” Cổ Sách hỏi, “Khô hay là ướt?”

Đỗ Vân Hiên bình tĩnh không nói tiếng nào, Cổ Sách đơn giản thay anh quyết định, mở ra cửa phòng xông hơi, đẩy anh đi vào.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Bởi vì là xông khô, cho nên tầm nhìn rõ ràng, không bị hơi nước ẩm ướt bao phủ, thế nhưng luồng nhiệt vô hình vẫn nhanh chóng vây lấy cơ thể, chân trần đặt lên sàn gỗ nóng rực, có điều cảm giác nóng bức này lại vừa vụn vặt trong giới hạn chịu đựng của con người.

“Nửa giờ trước, Hồng Lê Minh khi tham gia vây bắt bị thương, hiện tại đang nằm trong bệnh viện.” Khi tầm trắng, Cổ Sách nhận được một cú điện thoại, nghe được tin tức này.

Đỗ Văn Hiên ngẩn một lúc, mới ý thức được Cổ Sách đang nói chuyện với mình.

Bỗng nhiên nhớ tới cuộc điện thoại mình nhận được kia.

Cảnh sát bên trong điện thoại, không phải xưng họ Hồng sao?

Sau khi Đỗ Văn Hiên nhận được cuộc gọi, bước ra khỏi cao ốc đã bị người Cổ Sách phái tới bắt đi. Anh còn tưởng cuộc gọi kia là trò đùa của Cổ Sách, hóa ra thực sự tồn tại một cảnh sát như vậy.

Không đúng!

Hiện tại Cổ Sách nói ra những lời này, có nghĩa rằng hẳn biết rõ Đỗ Văn Hiên cùng vị cảnh sát này có liên lạc với nhau, hơn nữa còn coi trời bằng vung, đối với cảnh sát cũng...

Đây là muốn, đánh phủ đầu sao?

Nhớ tới trong phim, lão đại hắc bang sau khi phát hiện bị người của mình mật báo, sẽ đối với người đó trả thù tàn nhẫn, trái tim Đỗ Vân Hiên đập mạnh, tràn ngập cảnh giác nhìn Cổ Sách.

Thân trên Cổ Sách trần trụi, bên hông được một cái khăn lông vây lấy, kim đao đại mã* ngồi hưởng thụ khí xông cực nóng, lười biếng nói, “Nhìn tôi cảnh giác như vậy làm gì? Không phải tôi làm, nếu tôi ra tay, tên nhãi kia còn có cơ hội vào viện? Vào thẳng nhà xác luôn rồi.”

*thành ngữ => chỉ phong cách: dàng hoàng, đỉnh đạc thẳng thắn/trực tiếp, sắc sảo, sáng khoái

Trong lòng Đỗ Vân Hiên chợt bất an.

Anh chỉ là một nhà thiết kế đá quý, nếu là phác họa những đường nét mỹ lệ trên giấy, thiết kế ra những kết cấu tinh mỹ hoa lệ khiến người ta phải lóa mắt, anh tự tin có thể đối mặt bất cứ khiêu chiến nào.

Nhưng trong phòng xông hơi cực nóng, đối diện Cổ Sách nhìn qua ung dung nhàn nhã, thực tế lại là vua của dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên tấn công người ta, Đỗ Vân Hiên tự thấy mình không có bản lĩnh này.

Khóe mắt Đỗ Vân Hiên liếc đến cánh cửa gỗ của phòng xông hơi, trong lòng càng thêm bất an.

Hiện tại đã biết chút đỉnh về tốc độ phản ứng của Cổ Sách, muốn vọt tới cửa mà trốn đi, căn bản chính là người ngủ nói mê.

“Ngần ngơ cái gì? Ngồi xuống.” Thân thể ngồi trong phòng xông hơi nhanh chóng vã mồ hôi, đường cong cơ bắp ở thân trên Cổ Sách dưới tầng mồ hôi càng thêm rõ ràng. Hắn vừa nói, vừa vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh mình.

Đỗ Vân Hiên đương nhiên không ngốc đến mức tự chui đầu vào rọ.

Nếu không thể chạy đi, vậy chỉ có thể chấp nhận hiện thực phải ngồi trong phòng xông hơi với Cổ Sách. Có điều, chấp nhận hiện thực cũng có những phản ứng khác nhau, dựa theo tính tình kiêu ngạo của Đỗ Vân Hiên, cho dù biết mình có khả năng rơi vào trả thù tàn khốc, cũng không thể bày ra vẻ khúm núm.

Cổ Sách vỗ vỗ chỗ ngồi, là muốn Đỗ Vân Hiên vứt bỏ tôn nghiêm chủ động bước qua ngồi cạnh hắn sao? Nằm mơ!

Đỗ Vân Hiên ước lượng tình thế một chút, sau đó đi đến chỗ tránh xa Cổ Sách nhất mà ngồi xuống.

Cổ Sách hiểu rõ anh đang im lặng chống đối, trong lòng thầm cười lạnh, bàn tay đặt lên một cái nút bấm được bọc gỗ, hung hăng nhấn một cái.

Xì!

Một luồng nhiệt bỗng nhiên bốc lên trong phòng xông hơi, lập tức hóa thành hơi nước cuộn cuộn. Phòng xông vốn dĩ thoáng đãng trở nên có một chút mờ lung.

Độ nóng lập tức tăng lên.

Cạch! Cạch!

Cổ Sách bấm nút thêm hai lần, thấy Đỗ Vân Hiên ngồi trong góc khế nhú mào, rõ ràng được đẳng chân lân đẳng đầu, đầu ngón tay vẫn ấn giữ bên trên, hơi nước không ngừng bốc lên, độ ẩm càng ngày càng cao.

Cổ Sách mồ hôi như mưa.

Đỗ Vân Hiên lại càng không dễ chịu, anh cũng giống như Cổ Sách, cũng chỉ có một chiếc khăn quây bên hông, không khí vào mũi nóng rực như lửa,

lồng ngực chậm rãi phập phồng.

Tối hôm qua kịch liệt một đêm, nửa người dưới chính là trọng điểm công kích của Cổ Sách, nhất là hai bên đùi, dấu hôn xanh tím thực sự khó coi, may mắn đều bị khăn lớn che lại.

Nhưng phần lớn thân thể không được che đi, trên thắt lưng, cổ tay lẫn trên vai đều lưu lại dấu tay, không hỏi cũng biết đó là do Cổ Sách kịch liệt vận động, bị ấn xoa rồi nắm chặt mà sinh ra.

Ở quá lâu trong phòng xông hơi, da thịt trắng nõn của Đỗ Vân Hiên cũng dần dần nổi lên một tầng hồng nhạt, thậm chí ngay cả hai điểm nhỏ khả ái trên ngực cũng phiem sắc anh đào.

Da thịt xinh đẹp càng làm nổi bật dấu vết bị nam giới lưu lại, quả thực hoạt sắc sinh hương.

Cổ Sách nhìn xuyên qua làn sương trong không khí, chăm chăm nhìn vào Gấu Nhỏ vừa đáng yêu vừa đáng giận.

Còn không chịu mở miệng cầu xin?

Nói về sức chịu đựng của thân thể, em muốn so với tôi, không chỉ cách xa mười dặm phố, cứ như vậy cứng đầu chống đỡ, em cũng phải mất mặt té xỉu trong phòng xông hơi thôi.

Biết mà vẫn dám đối nghịch với nam nhân của mình sao.

Đáng giận! Sao có thể mê người đến thế...

Uy hiếp cùng trêu chọc, Cổ Sách không nói ra khỏi miệng, hai người đánh giá lẫn nhau, vô thanh thắng hữu thanh, hết thủy đều trong im lặng.

Rốt cuộc, bên trong mắt Cổ Sách hiện lên một chút khâm phục, buông ngón tay đang đè nút ra.

Độ nóng rất cực không tăng lên nữa, nhưng vẫn giữ nguyên nhiệt độ vừa rồi. Xoang mũi Đỗ Vân Hiên bị kích thích đến có chút khó chịu, nhưng vẫn quật cường cau mày không lên tiếng.

Trong phòng xông có một chiếc tủ lạnh dành riêng cho khách sử dụng, bên trong có đặt sẵn khăn khử trùng để tiện cho khách khi xông Sauna có thể làm mát hoặc lau mồ hôi.

Nhưng chiếc tủ lạnh kia lại cách cánh cửa khá xa, nếu muốn đến đó nhất định phải bước ngang qua Cổ Sách.

Đỗ Vân Hiên cho dù khó chịu cũng không muốn bước qua.

Thấy Đỗ Vân Hiên liếc nhìn chiếc tủ lạnh, Cổ Sách trầm mặc một lát rồi đứng dậy đi đến chỗ tủ lạnh kia.

“Cầm.”

Một bóng trắng từ trong không trung bay đến đập vào bờ vai trần của Đỗ Vân Hiên.

Trong căn phòng cực nóng như vậy, bỗng nhiên tiếp xúc với khăn mặt lạnh băng, cả người Đỗ Vân Hiên đều run lên. Anh cầm lấy khăn mặt, nghĩ thấy cái này thực giống như cáo đến chúc tết gà, Cổ Sách nhất định không có ý tốt.

Có điều, nếu đã đưa lại thì cũng không cần phải ném đi, Cổ Sách với mình chuyện gì cũng đã làm rồi, cũng không cần thiết phải hạ thuốc mê lên một cái khăn mặt.

Tất nhiên Đỗ Vân Hiên không định nói cảm ơn với Cổ Sách, phủ chiếc khăn lạnh lạnh lên mặt, tựa gáy ra sau bậc gỗ, bày ra bộ dáng muốn im lặng ‘hưởng thụ’ Sauna.

Phòng xông hơi an tĩnh lại.

Nút không còn bị ấn xuống, hơi nước không còn bốc trên không trung khiến sương mù rất nhanh tan ra, làm tầm nhìn trong phòng trở lại rõ ràng.

Thân thể Đỗ Vân Hiên bị khí nóng xông đến nổi da thịt hóa thành màu cánh hoa khả ái, cũng rõ ràng bày trước mắt Cổ Sách.

Phủ khăn lên che mặt, chính là thái độ cự tuyệt, muốn cách xa ngàn dặm.

Nhưng Đỗ Vân Hiên không biết, mình thuộc kiểu mỹ nhân lạnh lùng kiêu ngạo, thích hợp diễn vai người lạ chớ gần thể nào sao? Càng lạnh lùng càng cao ngạo, càng kích động dục vọng cấm kỵ của nam giới bộc phát.

Cổ Sách là lão đại hắc bang, coi trọng nhất chính là chữ Tín, nếu đã nói sẽ thả Đỗ Vân Hiên, vậy sẽ không nuốt lời, vốn định tắm rửa xong, xông Sauna một lúc rồi sẽ ‘thả gấu về rừng’, tất nhiên cùng lắm là thả một hai bữa, vài ngày sau vẫn phải tóm Gấu Nhỏ về bên cạnh mình.

Không nghĩ tới, hơi nóng bốc lên, dục vọng giống dục trong thân thể cũng theo đó mà mất thăng bằng bành trướng.

Nhìn Đỗ Vân Hiên phủ khăn lên mặt, lẳng lặng ngửa ra sau, mỗi tế bào trên người Cổ Sách đều nóng lên lạ thường, từng mao mạch đều thấm đẫm một cỗ khát vọng tê tê dại dại.

Hắn yên lặng rời khỏi vị trí, tựa như báo gấm, nhanh nhẹn vồ đến bên người Đỗ Vân Hiên.

“Làm gì?!” Đỗ Vân Hiên gầm lên một tiếng.

Đỗ Vân Hiên che khăn chợp mắt lại, thực chất tinh thần vẫn âm thầm chú ý nhất cử nhất động của Cổ Sách. Anh đã sớm biết thể nào Cổ Sách cũng sẽ đánh lén, tên hạ lưu này có gì không dám làm?

Nhưng Đỗ Vân Hiên không ngờ được động tác Cổ Sách lại nhanh đến như vậy, thật lặng im, tựa như trong nháy mắt đã đến bên người mình, bất ngờ tập kích.

Đỗ Vân Hiên vừa sợ hãi vừa giận dữ quát hỏi, thân mình đột nhiên nhảy dựng lên, một cước đạp về phía lão đại gian ác kia. Anh đã sớm nghỉ ngơi dưỡng sức, giữ khí lực mà đá ra một cước chớp nhoáng này. Một cước này đạp rất có lực, thế tới mạnh mẽ.

Cổ Sách có không ít kinh nghiệm cận chiến, chỉ nghe thấy động tĩnh của Đỗ Vân Hiên là đã biết một đạp này của anh không lưu tình chút nào, trong lòng không khỏi bức bối. Đối với người của mình mà cũng tàn nhẫn như vậy, em chán sống sao? Liền quyết định muốn cho Đỗ Vân Hiên biết thế nào là lợi hại, giáo huấn một chút.

Cho nên Đỗ Vân Hiên vừa xuất ra một đạp kia, thân thể Cổ Sách đã dịch sang bên trái một bước, thận tay nắm lấy mắt cá chân trắng nõn, kéo mạnh về phía mình.

Đỗ Vân Hiên dùng lực rất lớn để đạp ra, vốn đã không giữ được thăng bằng, lại bị Cổ Sách kéo mạnh một cái, hai lực mạnh ngang nhau đồng thời tác dụng lên người anh, nhất thời không thể đứng thẳng, không làm chủ được, cả người từ trên thềm gỗ trượt xuống, ngã mạnh về phía sau lưng Cổ Sách.

Cổ Sách kéo Đỗ Vân Hiên một cái, bỗng nhớ ra một chuyện, nhất thời giật mình.

Tiêu rồi!

Phía sau không phải là sàn trống, mà là than nóng rực của phòng xông hơi.

Nguy hiểm như vậy, quanh đó tất nhiên phải có vành ngăn cách, thế nhưng Đỗ Vân Hiên bị kéo mạnh như vậy, nếu ngã lên là tiêu!

Cổ Sách cực kì căng thẳng, lập tức trở tay muốn kéo Đỗ Vân Hiên lại, nhưng vừa rồi hần thuận tay dùng lực kéo qua, giờ làm sao kéo được trở về, gấp đến mức Cổ Sách đỏ mắt, bất chấp tất cả xoay mạnh thắt lưng, phi thân trở lại.

Đỗ Vân Hiên bị một cổ lực lượng không thể khống chế kéo đi, nhìn thấy mình sắp rơi vào đồng than đáng sợ, theo bản năng nhắm mắt lại.

Xùy!

Âm thanh giống như nước bị hắt lên đồng than nóng rực, thế nhưng lại có chút không giống lắm.

Trong nháy mắt, mùi anbumin bị đốt tràn ngập trong phòng xông hơi, mùi gay gay đáng sợ tràn vào khoang mũi.

Đỗ Vân Hiên nhắm mắt lại, đợi cơn đau nhức vì bị đốt bỏng truyền đến đại não, nhưng cơn đau trong dự đoán mãi chưa truyền đến, không khỏi kinh ngạc mở to mắt.

Lúc này mới phát hiện, vừa rồi anh ngã mạnh lên, không phải là lò than nóng rực, mà là lồng ngực cường tráng như sắt của người kia.

Vậy... mùi anbumin bị đốt cháy kia...

Sau khi cường bức rồi làm đủ chuyện khiến người ta không thể tha thứ xong, bỗng nhiên biểu diễn một màn thụ thương tương cứu, cái này hình như... quá mức câu huyết rồi?

Chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, Đỗ Vân Hiên đương nhiên không ngốc đến mức quên hết chuyện trước kia, đối với Cổ Sách cảm động đến rơi

nước mắt.

Nhưng mà, thực sự là Cổ Sách đã cứu mình.

Đỗ Vân Hiên hoàn toàn không muốn chấp nhận sự thật này, muốn coi như tất cả trước mắt chỉ là quỷ kế của Cổ Sách... Nhưng Đỗ Vân Hiên cao ngạo như vậy, sẽ không làm ra chuyện vô liêm sỉ, không phân phải trái.

“Anh muốn bơi thuốc không?” Đỗ Vân Hiên rút cuộc đánh vỡ im lặng, theo lương tâm mà cho Cổ Sách một câu nhắc nhở.

“Em về đi.” Cổ Sách buông anh ra, vung tay lên.

“Hả?”

Tên bạo quân này, hình như suy nghĩ không logic lắm? Người ta đang hỏi hắn có muốn bơi thuốc không, bảo người ta về nhà làm gì?

“Nói em về nhà, không nghe sao?” Ánh mắt Cổ Sách liếc đến chỗ Đỗ Vân Hiên, thản nhiên hỏi, “Hay là không muốn về?”

Nghe Cổ Sách lại giở giọng cao cao tại thượng đầy nguy hiểm, Đỗ Vân Hiên nhướn mày, quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Có thể đi, đương nhiên đi!

Mặc kệ anh!

Đỗ Vân Hiên nắm chặt chiếc khăn lông quấn bên hông, dưới chân như có gió nhanh chóng rời khỏi phòng xông hơi.

Nhìn bóng lưng Đỗ Vân Hiên rời đi, khuôn mặt vẫn duy trì bình tĩnh, mày cũng không có nhăn một cái của Cổ Sách nhất thời vặn vẹo kịch liệt, thở ra một hơi đau đớn.

Hắn đúng là đã trải qua mười mấy năm đẫm máu, thụ thương nhiều không đếm xuể, nhưng không có nghĩa thần kinh cảm giác của hắn mất rồi đâu.

Nhất là bị bỏng, lại bỏng lớn như vậy nữa...

Đau muốn chết luôn!

Đương nhiên, là một đế vương hắc đạo mẫu mực, cho dù đau đến chết cũng nhất định không được nhú mày trước mặt người mình yêu!

Sau này đến bệnh viện trị liệu, vì diện tích da bị bỏng quá lớn, Trương Bình sợ sẽ bị nhiễm trùng, năn nỉ ỉ ôi bắt Cổ Sách nằm viện. Cổ Sách phải nằm viện buồn bực vô cùng, ba bốn ngày sau, lại phái người ‘bắt cóc’ Đỗ Vân Hiên đến đây.

Màn xx trên giường bệnh kia, Gấu Nhỏ hình như không phối hợp cho lắm.

“Thật xin lỗi, để Cổ tiên sinh phải đợi lâu.” Căn phòng VIP bị đẩy mở ra, Lưu quản lí lấy một hộp đựng đầy trang sức tinh mỹ xuất hiện, cắt đứt dòng hồi tưởng của Cổ Sách.

Cổ Sách mỉm cười, “Không có gì, đợi cũng không lâu lắm.”

Từ ngày Gấu Nhỏ bước vào cánh cửa kia, khiến trái tim mình đập mãnh liệt, tính ra đến giờ đã gần một năm, dùng bao nhiêu thủ đoạn, người này vẫn tâm không cam tình không nguyện, nói em ấy đến sân bay đón mình một chút vậy mà làm như bị đưa đi hành hình.

Anh vừa khiến người ta muốn hung hăng dạy dỗ, nhưng cũng làm người ta yêu thương không thôi.

Hồi ức mỗi phút hai người ở chung đều rõ ràng trước mắt Cổ Sách, khiến hẳn không thể quên cảm giác lúc đó dù chỉ một giây.

“Đây là tất cả những tác phẩm mới nhất của thiết kế Đồ.” Lưu quản lí mở hộp lấy từng món đặt lên bàn, “Cổ tiên sinh ưng ý món nào...”

“Tất cả.”

Cổ Sách thản nhiên nói.

Trong lòng Lưu quản lí nảy lên, thực sự là người có tiền! Những tinh phẩm mới nhất của thiết kế Đồ được ra liên tục, giá trị cũng tăng lên nhiều, nếu tính tất cả những món đồ xa xỉ do anh thiết kế gộp lại, giá trị rất cao.

“Cổ tiên sinh, tất cả sao?” Lưu quản lí kìm nén lại sự vui mừng, cẩn thận hỏi lại một chút.

“Giúp tôi tính tiền, gói lại đi.” Cổ Sách căn bản không cần suy xét.

“Cám ơn Cổ tiên sinh. Mỗi lần đều ủng hộ thiết kế Đồ như vậy, thực sự là hiếm có.”

Cổ Sách từ chối cho ý kiến.

Đùa chắc?!

Người của tôi, tôi đương nhiên phải ủng hộ!

Cả đời yêu thương!

Một đời một kiếp!

Giữ chặt trong lòng bàn tay.

Bởi vì em ấy là Gấu Nhỏ, độc nhất vô nhị, của tôi.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1+1: Văn án

Ban đầu là cường bức xác thịt, dưới thủ đoạn tà mị của Cổ Sách cùng tính cách quật cường của Đỗ Vân Hiên, quan hệ này càng lúc càng trở nên phức tạp.

Đúng vào thời điểm trí mạng này, Chủ tịch trẻ tuổi thần bí của tập đoàn Lea bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Đỗ Vân Hiên, lại mang theo một đề tài thiết kế cực kì kích thích.

Gì cơ?!

Muốn có được tư cách tham dự cuộc thi thiết kế trang sức, nhất định phải thiết kế ra đại trình tiết gợi cảm nhất?

Chuyên chú vùi đầu vào thiết kế, Đỗ Vân Hiên không biết rằng cạm bẫy nguy hiểm chỉ cách mình trong gang tấc.

Đánh bại dã lang ngoại quốc bụng dạ khó lường, đoạt lại Gấu Nhỏ yêu dấu, đế vương hắc đạo hiểu rõ, lần này nhất định phải cược cả tính mạng – đại sát tứ phương

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1+2

Thành phố G nổi tiếng với những nhà hàng sang trọng, bao sương trên tầng hai được trang hoàng tráng lệ, các món ăn tinh xảo đặt trên bàn đều do đầu bếp đích thân làm, độ lửa vừa chuẩn, dưới ánh đèn rực rỡ từ trần tỏa xuống, màu sắc càng thêm mê người, khiến người ta phải chảy nước miếng.

“Đồ ăn chỗ này làm thật khá!”

“Đúng vậy! Sắc.hương.vị đều hoàn hảo. Bài trí cũng thoải mái. Cổ tiên sinh, ngài đừng khách khí, ăn nhiều một chút!”

“Cổ tiên sinh, cảm ơn ngài đã cho Minh Lỗi nhà chúng tôi cơ hội thế này. Nào nào! Tôi mời ngài một ly. Minh Lỗi à, con cũng mời Cổ tiên sinh một ly đi, con còn trẻ như vậy đã được vào thực tập ở một công ty bất động sản lớn như Sách lược, không dễ dàng gì nha!”

Nghe ba đã nói như vậy, Đỗ Minh Lỗi nhanh chóng đứng lên, mặt mũi đều lộ ra anh khí đặc trưng của tuổi trẻ, nâng ly rượu, “Cổ tiên sinh, một ly này tôi mời ngài.”

Vẻ mặt Đỗ mẫu cũng ngập tràn vui vẻ, “Ba nó kìa, Cổ tiên sinh bị mấy người mời rượu liên tục như vậy, cũng đừng có ép tổng giám đốc phải quá chén. Ông cũng không nên uống nhiều như vậy, sẽ hại gan a. Dừng bữa, dừng bữa đi.”

“Cổ tiên sinh, ngài ăn nhiều một chút.”

Vừa ân cần tiếp đón vị khách khí thế bất phàm này, Đỗ mẫu cũng không quên mất đứa con lớn của mình, quay đầu qua, “A Hiên à, con cũng ăn đi chứ. Con lại gầy đi nhiều rồi.”

“Đúng đó, anh hai, anh hôm nay cũng chưa đụng đũa luôn kìa.” Đỗ Minh Lỗi cũng ngó qua hỏi một câu.

Đỗ phụ quan tâm nhìn qua, ánh mắt dừng trên mặt Đỗ Vân Hiên.

“Mẹ, con không sao. Sáng nay con đã ăn hai cái bánh kẹp, bây giờ vẫn còn no. Mọi người ăn nhiều một chút.” Đỗ Vân Hiên đành lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, ôn hòa xoa dịu người nhà.

Đang lúc lơ đãng, tầm mắt lại đảo qua nam nhân đang mỉm cười đánh giá mình ở đối diện, một ngọn lửa phẫn nộ ầm ầm bùng lên trong đáy mắt.

Họ Cổ này, rốt cuộc muốn xen vào thế giới của mình đến mức nào mới chịu bỏ qua?!

Mình nhất định là xui xẻo tám đời mới có thể gặp được một tên ác ma ăn tươi nuốt sống như tên Cổ Sách này. Mà đáng giận nhất chính là, sau khi cưỡng bức, giam cầm, ngược đãi, khiến mình rốt cuộc tâm không cam tình không nguyện phải nhận thua, vậy mà Cổ Sách còn chưa thỏa mãn.

Lại nhất định lôi cả gia đình mình coi trọng nhất vào cuộc!

Minh Lỗi là em trai duy nhất của anh, vài năm này anh đảm nhận thiết kế mà kiếm tiền, ngoại trừ mua một căn nhà cho cha mẹ dưỡng lão, còn phần lớn đều dùng để chu cấp cho Minh Lỗi học kiến trúc ở Mỹ. Đối với đứa em này, Đỗ Vân Hiên thương yêu cậu hết mực.

Minh Lỗi tốt nghiệp trở về, anh so với ba mẹ còn vui mừng hơn, căn răng đặt sẵn bao sường trong nhà hàng đắt đỏ nhất để tẩy trần cho cậu, vốn định một nhà vui vẻ hòa thuận, hoan hoan hỉ hỉ ăn một bữa cơm, chung quy

Minh Lỗi hoàn thành việc học, lại tìm được một công việc thực tập không tệ, cũng là đại hỉ sự của nhà họ Đỗ.

Vậy mà không ngờ, xuất hiện trước mặt cả nhà họ Đỗ đang trông ngóng tại sân bay, ngoại trừ Đỗ Minh Lỗi, còn có một gã đàn ông chỉ cần xuất hiện sẽ dùng sức mạnh cường đại khống chế toàn bộ cục diện – Cổ Sách!

Đỗ Vân Hiên tựa như bị đập một cái thật mạnh lên gáy, choáng váng không thở nổi.

Ngồi ở trong bao sương hoa lệ mà mình tốn không ít tiền để đặt trước, đối với một bàn đầy những món ngon do chính mình lựa chọn, Đỗ Vân Hiên không có chút khẩu vị nào, hơn nữa còn cảm thấy mình thực sự quá mức ngu ngốc.

Điện thoại từ nước ngoài về, em trai cũng có nhắc qua với mình, cậu được chọn thực tập ở một công ty bất động sản nổi tiếng, vậy mà khi đó mình còn vui mừng thay cho em trai, còn nói chờ cậu trở về cả nhà sẽ cùng nhau ăn cơm chúc mừng.

Tại sao lúc đó không ngấm lại tên của tập đoàn này chứ?

Bất động sản Sách lược, chữ ‘Sách’ kia, không phải là ‘Sách’ trong Cổ Sách sao?

Người này, đến cùng đế quốc mà hăn năm giữ không lơ đến mức nào, Bất động sản Sách lược hình như cũng là một công ty mười lăm năm tuổi, nhưng mà hăn mới hai mươi chín tuổi, làm sao có thể đứng đầu một công ty lớn như vậy? Nói không chừng lại do hăn dùng thủ đoạn đê tiện nào đó chiếm lấy.

Cũng giống như hăn không từ bất cứ thủ đoạn nào mà xâm phạm cuộc sống của Đỗ Vân Hiên.

“Cổ tiên sinh, nghe Minh Lỗi nhà chúng tôi nói, lần này thông báo tuyển dụng sinh viên tốt nghiệp tại trường học, là ngài tự mình đến sao?”

“Đúng vậy. Công ty chúng tôi luôn luôn coi trọng nhân tài. Nhất là Minh Lỗi, có tinh thần hăng hái, biết dẫn thân, lại đi du học, tôi thực sự rất coi trọng cậu ấy.»

Cổ Sách khí thế bất phàm, dựa vào chức vị giám đốc, nét cười anh tuấn mê chết người, đã sớm khiến đầu óc Đỗ phụ Đỗ mẫu choáng váng, nghe hẳn khích lệ con trai mình, càng cười đến không thể khép miệng, ngoài miệng rất khiêm tốn, nhờ Cổ Sách dạy dỗ Minh Lỗi nhiều hơn, vừa biểu lộ sự tự hào của bậc làm cha làm mẹ.

“Không phải là tôi muốn khen con mình đâu, nhưng Minh Lỗi luôn rất thích đọc sách, giống anh trai nó.”

“A?” Tầm mắt Cổ Sách, rốt cuộc có cơ hội quang minh chính đại nhìn đến gương mặt Đỗ Vân Hiên, mỉm cười nói, “Hóa ra là có anh trai làm gương.”

Đỗ mẫu luôn luôn tự hào vì con mình, nhin không được bắt đầu mở máy phát, “Cổ tiên sinh, con lớn của tôi thực sự rất giỏi. Không sợ ngài chê cười, chứ bậc cha mẹ chúng tôi cũng không có năng lực gì, năm đó A Hiên học đại học, hoàn toàn là nhờ nó lấy được học bổng, bây giờ đang làm thiết kế đá quý. Nó vừa chịu khó, lại cố gắng...”

“Mẹ,” Đỗ Vân Hiên gấp một miếng sườn vào bát Đỗ mẫu, “mẹ ăn đi.”

“Mẹ ăn rất nhiều rồi, con ăn đi.” Đỗ mẫu lại gấp miếng sườn trở lại bát Đỗ Vân Hiên, còn không quên quay đầu lại tiếp tục nói với Cổ Sách, “A Hiên là đứa nhỏ ngoan, có điều công việc thật bận rộn. Giờ nó làm việc ở cái chỗ kia, cũng không nhớ rõ là cái gì đá quý nữa, ngày nào cũng bắt thiết kế phải tăng ca, đến ngày nghỉ cũng không có. Tôi cùng ba nó, mấy tháng cũng không nhìn thấy mặt nó rồi.”

“Mấy tháng cũng không thể gặp người nhà, ừm, vậy rất vất vả rồi.” Cổ Sách thở dài.

Đỗ Vân Hiên rất muốn đấm một phát lên khuôn mặt tuần tú tràn ngập đồng tình của Cổ Sách.

Mấy tháng không thể về thành phố G đến một lần, chẳng lẽ không phải vì tên điên độc tài là anh sao?

Chỉ cần có ngày nghỉ, Đỗ Vân Hiên nhất định sẽ bị Cổ Sách dùng các phương thức mạnh mẽ tiếp cận rồi bắt cóc đến một nơi nào đó, nếu không phải biệt thự, thì chính là một đảo tư nhân mà mình chưa từng nghe qua, đôi lúc lại là một căn phòng VIP xa hoa bí mật nào đó.

Sau đó chính là không kiêng nể gì xâm phạm, cùng những chuyện khiến Đỗ Vân Hiên xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Trong máu Cổ Sách dường như có một loại dục vọng khổng lồ, muốn đem hết thầy thu vào lòng bàn tay mà chà đạp, mỗi lần không ép buộc Đỗ Vân Hiên đến tình bì lực tẫn, thân thể lẫn tinh thần đều gần như sụp đổ, tuyệt đối không bỏ qua.

Những ngày nghỉ, đừng nói là về nhà, Đỗ Vân Hiên ngay cả muốn tự do xuống giường cũng không có.

Ba tháng có thể về nhà một lần gặp mặt cha mẹ, chính là kết quả của ‘lòng từ bi’ của Cổ Sách và một cái giá rất lớn mà Đỗ Vân Hiên phải trả.

“Tôi đã nói chuyện với A Hiên mấy lần, hiện tại nhân viên làm việc, làm gì có công ty nào không cho nghỉ ngơi chứ, công ty khắc nghiệt như vậy, không bằng chuyển công tác đi. Cổ tiên sinh, ngài quen biết nhiều như vậy, nếu có thể...”

“Mẹ,” Đỗ Vân Hiên ngắt ngang lời nói của Đỗ mẫu, bình tĩnh nói, “Chuyện của con, trong lòng hiểu rất rõ, không cần phải phiền đến người khác.”

“Vừa hay, tôi gần đây có thu mua một công ty đá quý, đang cần một nhà thiết kế chính.” Cổ Sách vận một thân tây trang thủ công của Ý, bình thản ung dung ngồi, nhìn về phía Đỗ Vân Hiên, ý cười trong mắt càng thêm nhiều, “Nếu thiết kế Đỗ nguyện ý chịu thiệt, vậy không thể tốt hơn.”

Sắc mặt Đỗ Vân Hiên khẽ tái đi.

“Thật sao?” Giọng nói kinh hỉ của Đỗ mẫu truyền đến màng nhĩ, “Cổ tiên sinh, ngài cũng đừng nói đùa chúng tôi nha.”

“Xin lỗi, con đi toilet một chút.” Đỗ Vân Hiên không đợi Cổ Sách mở miệng, soạt một cái đẩy ghế ra, đứng lên bước ra ngoài.

«Anh hai, trong bao sương có toilet riêng mà.» Phía sau truyền đến tiếng Đỗ Minh Lỗi nhắc nhở.

Đỗ Vân Hiên làm như không nghe thấy, cũng không quay lại mà đi ra ngoài.

Xuyên qua hành lang thật dài, Đỗ Vân Hiên đẩy cửa đi vào toilet.

Tầng hai nhà hàng đều là bao sương, trong mỗi bao sương đều có toilet dành riêng, toilet phía cuối hành lang rất ít có người đến, có điều vẫn được trang bị cực kì xa hoa, Đỗ Vân Hiên đứng trước gương, hai tay chống lên bồn rửa ốp đá cẩm thạch, hít sâu hai cái.

Cảm giác tuyệt vọng vô lực tràn ngập dưới đáy lòng.

Anh vẫn chờ mong, hứng thú của Cổ Sách với mình theo thời gian sẽ giảm bớt, rồi một ngày, anh có thể lần nữa trở lại thế giới riêng lặng lẽ của

mình.

Thế nhưng Cổ Sách hiển nhiên đã nhìn thấu tâm tư anh, lại đánh trả mạnh mẽ như vậy.

Tổng giám đốc công ty bất động sản Sách lược, tự hạ mình mà bay sang Mỹ dự ngày hội tuyển dụng sinh viên, tự mình thông báo tuyển dụng một thực tập sinh.

Coi trọng nhân tài? Chuyện vợ vẫn chỉ có cha mẹ đã về hưu, suy nghĩ đơn giản mới có thể tin tưởng!

Cổ Sách tuyển lấy Minh Lỗi, còn cùng Minh Lỗi lên máy bay trở về, đây rõ ràng là muốn nói cho Đỗ Vân Hiên biết, em trai mà em coi trọng đã nằm trong tay tôi, ngoan ngoãn một chút cho tôi!

Cửa đằng sau dường như khẽ mở ra.

Ấn đường Đỗ Vân Hiên cau lại, lập tức cảnh giác xoay người.

Quả nhiên, Cổ Sách đã xuất hiện trước mắt.

“Làm gì?” Đỗ Vân Hiên nghiêng người, muốn tránh khỏi cánh tay của đối phương, ngay sau đó, cái bóng trước mắt bỗng nhiên mở rộng, thân hình bị kẹp giữa Cổ Sách cùng bồn rửa tay.

Thắt lưng cảm nhận được độ ấm bàn tay người kia, sau đó chính là cảm giác bị hẫng.

Phát hiện mình bị Cổ Sách ôm đặt lên bồn rửa tay, hai chân mở ra nguy hiểm, Đỗ Vân Hiên không khỏi cao giọng, “Cổ Sách, đây là nhà hàng.”

“Sợ người khác thấy?” Cổ Sách cười khê, nghiêng đến tai Đỗ Vân Hiên, từ tính nói.

Đỗ Vân Hiên có khung xương thon dài cân xứng, bất cứ kiểu trang phục nào mặc lên người anh cũng đều trông có vẻ hơi rộng một chút, không kiềm được mà tự lộ ra sự thận trọng cao ngạo mê người. Hôm nay vì là ngày quan trọng đón em trai về nước, Đỗ Vân Hiên mặc một bộ tây trang được cắt may tương xứng với cơ thể, càng tôn lên thắt lưng tinh tế.

Cổ tay có vẻ mảnh khảnh lộ ra ngoài tay áo được ủi thẳng tắp, tinh xảo như một món điểm tâm ngon miệng nhất trên đời, khiến người ta thầm muốn cắn mạnh lên một cái, nếm thử hương vị da thịt trong suốt như bạch ngọc kia.

Vừa rồi lúc ăn cơm, ánh mắt Cổ Sách lướt qua cổ tay gác trên bàn ăn của Đỗ Vân Hiên, bề ngoài vẫn đậm phong khinh cười nói, bên trong lại nhắm đến khổ sở.

Hiên tại, tất nhiên là không cần nhắm nại.

“Đừng làm loạn.” Bị người kia cầm cổ tay lên, còn cắn một cái, cả người Đỗ Vân Hiên đều căng thẳng.

Lòng ngực tràn ngập phần nộ, khiến anh rất muốn chửi ầm lên, hoặc thẳng tay cho tên kia một vài phát tát.

Thế nhưng nghĩ đến những trả thù mà sau đó có thể phải đối mặt, Đỗ Vân Hiên không thể không mạnh mẽ kiềm chế hành động phản kháng.

Cổ Sách không chỉ là một tên khốn kiếp, còn là một tên bạo quân danh phù kỳ thực, Đỗ Vân Hiên nhiều lần bị hấn không kiêng nể gì hung ác chấn nhiếp. Khi đang ở nơi công cộng như nhà hàng, lại có người nhà đang chờ ngoài kia, người khác có lẽ sẽ có một chút kiêng kị, nhưng Cổ Sách? Trong từ điển của hấn vĩnh viễn không có từ ‘kiêng kị’ này.

Đỗ Vân Hiên biết, chỉ cần mình dám chọc giận Cổ Sách, rất có khả năng Cổ Sách sẽ ở trong này làm ra những chuyện khiến anh không thể chịu

đứng được, thậm chí kéo anh vào trong bao sương, trước mặt cha mẹ lẫn em trai anh, làm ra chuyện còn đáng sợ hơn.

Không thể chọc vào Cổ Sách, không thể cãi lại tên điên này, tuy rằng cảm thấy khuất nhục cùng phần nô, nhưng theo anh, kết cục so với chuyện anh đối đầu hẳn vẫn tốt hơn – tất cả những thứ này, thực ra chính là do Cổ Sách dày công sắp đặt, cố ý lưu lại những ấn tượng này với Đỗ Vân Hiên.

Hắn không cho phép Gấu Nhỏ dám sinh ra bất cứ ý nghĩ muốn rời khỏi mình nào.

“Anh có thể..” Đỗ Vân Hiên mở miệng, bỗng nhiên như nghẹn họng mà ngừng lại.

Dưới tình huống không gian bị Cổ Sách cố ý áp bách, vây ngồi trên bồn rửa tay, không có khả năng chạy đi, mình không khác gì con mồi hiểm thấy bị tên thợ săn kinh nghiệm phong phú, ung dung tự tay bắt được.

Vì đón em trai trở về, mà cố ý đặt may một bộ tây trang cao cấp, chất vải cực kì mềm mại trơn bóng, Cổ Sách nhớ tới xúc cảm da thịt Đỗ Vân Hiên, ngọn lửa trong lòng bùng lên nóng rực. Ngón tay thon dài cởi bỏ tây trang, chậm rãi hỏi, “Có thể cái gì?”

Tây trang màu đen sang trọng, bị chậm rãi cởi ra, đặt ở một bên bồn rửa.

Mặt Đỗ Vân Hiên đã trắng như chiếc sơ mi anh đang mặc trên người.

Anh bắt lấy bàn tay đang làm loạn trên sơ mi của mình, nháy mắt nhận được nụ cười mang theo nguy hiểm của Cổ Sách. Anh biết, mình có lẽ lại chọc đến Cổ Sách rồi, nhưng vẫn không buông tay ra.

“Đợi dùng bữa xong, trở về rồi...” Đỗ Vân Hiên tận lực nhã nhặn, “Có thể không?”

Cố Sách đánh giá anh một chút.

“Còn đau không?”

Mặt Đỗ Vân Hiên đang tái nhợt bỗng chuyển sang ửng đỏ lạ thường. Xấu hổ cùng tức giận bỗng nhiên từ nét đỏ ấy dật ra, tựa như hương hoa Dạ Lý Hương trong đêm đen theo gió vô tình bay vào chóp mũi, mê hoặc lòng người. Bởi vì kiêng kị Cố Sách mà Đỗ Vân Hiên càng áp chế cơn giận của mình, vì thế gương mặt đỏ rực trở thành nhẵn nhịn mà tuần mỹ vô bì, nháy mắt yêu diễm khắc cốt.

Bàn tay sờ soạn của Cố Sách không khỏi dừng lại một chút.

“Có thể trở về không?”

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Đỗ Vân Hiên biết hẳn đang nói đến cái gì, nhưng cũng không muốn trả lời, ngược lại còn nói sang một chuyện khác, “Tôi biết mình không có khả năng đối nghịch với anh, tôi sẽ không trốn đi. Anh cũng không cần phải hao tổn tâm tư gia tăng trói buộc trên người tôi. Minh Lỗi, chỉ là một đứa trẻ.”

“Trẻ tuổi rất tốt.” Cố Sách theo dõi ánh mắt anh, cười khẽ, “Tuổi trẻ, làn da cũng rất được.”

Đỗ Vân Hiên ngấn người một chút, rùng mình thật mạnh.

Anh không dám tin tròng Cố Sách, nửa ngày mới cứng nhắc nói, “Anh đang đùa.”

“Em có thể cho là tôi đang nói đùa.” Cố Sách nhún vai.

Toilet rộng rãi hoa lệ, bỗng như xuất hiện một đám mây đen dày đặc phủ lên đầu Đỗ Vân Hiên.

Tay Cổ Sách bắt đầu sờ soạng tới lui, hưởng thụ sự phần nộ cùng căng thẳng ẩn sau da thịt nhẵn nhụi, giọng nói từ tính mê người, lời nói ra lại khiến người ta không rét mà run, “Ở trên máy bay, em trai em đã ký hợp đồng bán mình cho công ty tôi rồi, nếu em muốn nói cậu ta hủy hợp đồng, trước hết hãy nghĩ đến số tiền mà cậu ta phải bồi thường cho tôi. Một đời nai lưng ra làm cho tôi không nói, chỉ cần tôi mở miệng, liền lập tức khiến cậu ta thân bại danh liệt. Đường đường tốt nghiệp ở một trường danh giá, loại nhân sinh ảm đạm không chút ánh sáng này, hẳn cậu ta cũng không muốn đâu.”

Đỗ Vân Hiên trừng mắt, đồng tử nhạt màu bởi vì cực kì phần nộ mà trở nên thâm lại, giống như một viên đá tỏa ánh sáng nhè nhẹ trong hang tối.

Cổ Sách nhin không được hôn lên mi mắt anh một cái, “Thật may là, cậu ta có một anh trai rất tốt.”

Lại hôn thêm một cái, lên sống mũi thẳng tắp mà xinh đẹp.

“Anh trai tốt của cậu ta, vẫn đối với tôi bằng mặt mà không bằng lòng, có lẽ trong lòng còn có chút tính toán không nên có, tỷ như tìm chút biện pháp làm hứng thú của tôi với em ấy mất đi, đại khái là chỉ mong có một ngày tôi chán ngấy, em ấy sẽ lập tức trốn đi.”

Lại hôn thêm một cái, lên đôi môi mềm mại tái nhợt.

“Hiện tại, người anh này chắc vô cùng vui vẻ. Có một kẻ thể thân xuất hiện, so với em trẻ trung hơn, so với em hăng hái hơn, tính tình so với em, cũng tốt hơn, chỉ cần tôi ngoắc ngoắc đầu ngón tay út, cậu ta sẽ ngoan ngoãn đến trước mặt tôi, so với em nghe lời hơn gấp mười. Nói không chừng, cả âm thanh trên giường cũng...”

“Anh câm miệng!” Đỗ Vân Hiên không thể nhin được nữa.

Khóe miệng người kia nâng lên, tà mị nhiếp nhân, “Sao vậy? Một lòng muốn chạy trốn, bỗng nhiên ghen tị sao? Nghĩ đến nơi em còn nằm tối qua sắp bị Đỗ Minh Lỗi cướp đi, nên ghen tị?”

Đỗ Vân Hiên đối diện với hắn, đáy mắt xẹt qua một ngọn lửa nóng rực.

Cánh tay mạnh mẽ vung lên, hung hăng giáng xuống gương mặt điển trai đáng giận tới cực điểm của hắn.

“Dáng vẻ ghen tuông thật đáng yêu.” Cổ Sách ở giữa không trung bắt lấy cổ tay anh, đưa đến bên môi, hôn đánh ‘chụt’ lên vài cái, ánh mắt lại chiếu thẳng vào anh, “Đối với em, một đời này tôi sẽ không chán. Đương nhiên, em cũng không hi vọng tôi chán phải không? Nếu không, em trai bảo bối của em, sẽ phải nếm thử thể lực hơn người của tôi.”

Đỗ Vân Hiên gắt gao nhú mày.

Cổ tay bị nắm thực sự đau, xương cổ tay tựa hồ sắp vỡ vụn.

Hé miệng thở dốc một lúc, mới dè nặng âm thanh mở miệng, “Cổ Sách, anh thật hèn hạ.”

“Bảo bối, em mắng người cũng thực hăng hái.” Cổ Sách cười lấy lòng, buông lỏng cổ tay sắp bị hắn bóp nát kia. Đỗ Vân Hiên vừa rồi đau đến khẽ run, thế nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ, điều này làm cho hắn thực hưởng thụ, cũng khiến lòng hắn ngứa ngáy.

Bản thân Cổ Sách cũng hiểu rõ, mình càng ngày càng thích khi dễ Đỗ Vân Hiên, quả thực một ngày không khi dễ thì không thể nhịn được.

Càng quật cường, càng muốn nhìn em ấy khóe mắt đắm lệ, ở trong lòng mình hóa thành một vũng nước ngọt ngào, mỗi lần thở dốc đều tràn ra hơi thở xấu hổ mà quyến rũ.

Sơ mi bị xả ra khỏi quần tây.

Khóa quần vô thanh bị kéo xuống.

Cổ Sách tựa như đối đãi với vật sở hữu của mình, thản nhiên đem tay tiến vào dưới lớp vải dệt, bắt lấy nam khí chưa thức tỉnh. Khí quan ủ rũ ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay, tuy bị che giấu dưới một lớp vải, thế nhưng sờ lên cũng cảm thấy gợi cảm.

Bên trong con mắt của Cổ Sách, hết thảy của Gấu Nhỏ đều cực độ gợi cảm.

Cánh môi giận dữ, đôi mắt phản nộ, chớp mũi vì hỗn hển mà hơi phập phồng, cắn lấy môi dưới, hầu kết trều động... Đương nhiên còn có nam khí thường xuyên bị Cổ Sách khi dễ đến nhỏ lệ, nhưng cuối cùng cũng sẽ run rẩy kích động phun ra bạch dịch.

“Ừ...”

Chỗ nam tính mẫn cảm đột nhiên bị bắt lấy, Đỗ Vân Hiên vốn muốn cắn răng nhịn xuống, không để Cổ Sách thấy bất kì phản ứng nào, thế nhưng vẫn không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ. Mông dán lên bồn rửa mặt, hai chân lơ lửng giữa không trung, muốn khép lại, lại bị Cổ Sách lợi dụng ưu thế, cứng rắn đem thân mình chen vào giữa hai đùi Đỗ Vân Hiên.

Cảm giác trên trời dưới đất đều không có cửa thoát, tuyệt đối trốn không ra thế này, chính là cảm giác thường xuyên xuất hiện nhất trong Đỗ Vân Hiên mỗi khi đối mặt với Cổ Sách.

Quần tây bị kéo xuống một đoạn, lộ ra quần lót cao cấp mà Cổ Sách mua cho Đỗ Vân Hiên, mơ hồ bao lấy hình dáng mê người.

“Đừng.” Đỗ Vân Hiên phun ra một chữ.

Giọng nói không lớn, nhưng vẫn nghe được sự giận dữ cùng xấu hổ bên trong.

“Để tôi xem.”

Cổ Sách lấy tay vuốt ve đùi trong, buổi tối hôm trước có hơi dùng lực, bên trong đùi Đỗ Vân Hiên đến giờ còn hiện lên những dấu vết xanh tím loang lổ, trên da thịt trắng nõn vô bì còn lộ ra dấu hôn thâm lại cùng vài dấu răng, dâm mỹ đến mức khiến người ta huyết mạch sôi sục.

Khổ hạ Cổ Sách đã sớm rục rịch, bây giờ lại càng thêm hưng phấn.

Nhưng hân cũng chỉ có thể chịu đựng.

Người nhà mà Gấu Nhỏ đang coi trọng nhất đang ở chung một tầng chờ họ trở về, nếu bây giờ hân nuốt xuống Gấu Nhỏ ngay tại đây, hương vị tất nhiên vô cùng tốt, nửa người dưới cũng sẽ rất thỏa mãn, nhưng sẽ rất nhức đầu – trấn an sau đó, nhất định sẽ phải đau đầu đến cực điểm.

Cổ Sách thoát nhìn không sợ trời không sợ đất, thế nhưng cũng không dám làm quá mức quá đáng, phải khó khăn lắm mới bắt được Gấu Nhỏ, hân sẽ không tùy tiện để Gấu Nhỏ chạy loạn khỏi mình. Nếu làm quá mức giới hạn, chọc Gấu Nhỏ giận đến thà chết cũng không chịu khuất phục, ngọc nát đá tan, vậy Cổ Sách hân biết tìm ai khóc đây?

Chỉ là, cứ làm người tốt mãi cũng không được.

Thỉnh thoảng phải nhất định chinh một phen, khiến Gấu Nhỏ thành thật một chút, ngoan ngoãn ở lại bên người mình.

“Chắc, làn da còn mềm mại hơn cả đậu hũ, cần nhẹ một chút liền lưu lại dấu vết.” Kẻ gây ra một bên sẫm soi dấu vết, một bên vô liêm sỉ đổ trách nhiệm lên thể trạng của người bị hại, thái độ cùng ngữ khí vô cùng bình thản.

Đầu ngón tay mơn trớn lên da thịt bên trong đùi, ngoại trừ ngứa ngáy, còn khiêu khích khiến người ta khó chịu đến cực điểm. Trái tim Đỗ Vân Hiên đập nhanh một chút, theo bản năng nâng gối, thế nhưng lại kẹp lấy thân mình Cổ Sách.

Tư thế này ái muội đến không thể ái muội hơn, Cổ Sách còn chưa kịp bồn chồn, Đỗ Vân Hiên đã xấu hổ đến mức nổi một tầng hơi nước trên trán. Mỗi phân da thịt tiếp xúc với Cổ Sách đều nóng đến dọa người, tâm trí bỗng nhiên hiện lên rõ ràng bộ vị nóng rực đến khắc cốt ghi tâm của Cổ Sách, va chạm trong cơ thể còn kịch liệt hơn so với đóng cọc.

Đỗ Vân Hiên không được tự nhiên quay đi.

Rất nhanh, đã bị Cổ Sách siết cầm, quay lại đối mặt với hắn.

“Cơm nước xong, trở về biệt thự.”

Đỗ Vân Hiên cứng người một chút, gật đầu. Về biệt thự, có nghĩa là bụng sắc lang này đã kêu réo, muốn ăn. Đỗ Vân Hiên nhớ tới thời điểm Cổ Sách lên giường long tinh hổ mãnh, cái mộng cũng khẩn trương co rút lại. Có điều, so với cùng hắn dây dưa trong này vẫn tốt hơn.

Thực sự nếu không trở về bao sương, Đỗ Vân Hiên lo lắng ba hoặc em trai có thể tìm đến hay không.

Thấy Đỗ Vân Hiên đã gật đầu, Cổ Sách mới thỏa mãn thu lại.

“Để tôi.”

Không cho Đỗ Vân Hiên đụng tay vào, Cổ Sách tự thu dọn tàn cục mình gây ra, nhét áo sơ mi bị mình xả ra trở lại trong quần, kéo khóa trở lại.

Tháo xuống caravat cho Đỗ Vân Hiên, lại thành thành thật thật mà thắt vào.

Nhắc tây trang đã bị lật xuống bỏ một bên lên, còn phúi phúi, giũ giũ, dịu dàng mặc lại cho anh.

Cổ Sách lui ra sau một bước, quan sát kỹ một lượt, đảm bảo Đỗ Vân Hiên so với khi bước vào vẫn tươi tắn như cũ, sau đó lại bước lên một bước, đến trước mặt Đỗ Vân Hiên.

Chỉ chỉ vào môi của mình.

Đỗ Vân Hiên nhướn lên đôi mày tinh tế, đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng, sau khi tầm mắt giao nhau một lát, hiểu rõ nếu mình không ngoan ngoãn làm theo, cục diện mình khó khăn lắm mới có được này sẽ coi như vứt đi.

Không thể làm khác, đành phải nhú mi, hơi hướng người về phía trước.

Môi nhẹ nhàng lướt qua miệng Cổ Sách.

«Làm cho có lệ.» Cổ Sách bất mãn quở trách một câu, bắt lấy Gấu Nhỏ đang muốn lui lại, mạnh mẽ ấn lên người anh một nụ hôn sâu nồng đậm đến mức khiến người ta không thể hô hấp.

Cuối cùng, hắn rốt cuộc thả Đỗ Vân Hiên ra, để Đỗ Vân Hiên trở về bao sương trước.

Về phần Cổ Sách, tuy rằng tinh thần hấn vững như thép, thế nhưng dù sao cũng chỉ là con người bình thường, còn cần thêm một chút thời gian để xử lý bộ vị trọng yếu đã hưng trí bừng bừng mà không có cơ hội ‘vận động’.

Đường đường là đế vương hắc đạo, vậy mà phải chịu ủy khuất đến mức này...

Trên thế giới này, cũng chỉ có thể là Gấu Nhỏ mới khiến cả hấn, lẫn đại bảo bối sinh long hoạt hổ phía dưới kia phải nhịn đến cực điểm.

Cố Sách càng ngẫm càng thấy mình phải chịu quá nhiều ấ ứ ứ, trong lòng vừa yêu lại vừa hận, khi Đỗ Vân Hiên mới bước ra toilet đã chạy lại, ôm Đỗ Vân Hiên vào trong lòng, cắn cắn vành tai, lại nghiêng răng bỏ thêm một câu, «Lát ăn no một chút, tối nay em cần phải có thể lực.»

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Đỗ Vân Hiên ở trên giường chậm rãi trở mình, chỉ sợ cả đời này cũng không thể thích ứng được thắt lưng bủn rủn, cùng với cảm giác kỳ quái chết tiệt ở nửa người dưới.

Anh đã rất hưởng thụ những ngày Cổ Sách phải bận rộn công việc biến mất liên tục mấy ngày, nhưng đồng thời cũng e ngại những ngày như vậy, bởi vì sau mỗi lần không gặp, Cổ Sách đều giống như muốn bù lại tất cả những thời gian ấy.

Khiến Đỗ Vân Hiên tức giận là, chuyển đi Mỹ này, rõ ràng là Cổ Sách cố tình làm vậy, vậy mà cũng bắt mình dùng thân thể để trả lại thời gian mà hăn hao phí!

Rốt cuộc là còn tính toán đến thế nào nữa?

Một lúc sau, Đỗ Vân Hiên mới từ từ ngồi dậy trên giường.

Nắng sớm chiếu qua khung cửa sổ, ánh lên mặt thảm cùng mép giường một màu quất xinh đẹp vui mắt. Anh đợi một lúc, không nghe thấy tiếng người trong biệt thự, đoán chừng Cổ Sách đã bận rộn làm gì mà rời đi.

Trong tay chạm đến một cục bông.

Không cần cúi đầu, Đỗ Vân Hiên cũng biết đó là một con gấu bông nhỏ Cổ Sách đặt vào tay mình.

Anh chộp lấy con gấu nhỏ, tùy tay ném đi. Gấu nhỏ ở giữa không trung vẽ nên một đường vòng cung, lọt vào bên trong giỏ rác nằm trong góc. Bị Cổ Sách ép buộc bao nhiêu lần, liền nhận được bấy nhiêu gấu. Đỗ Vân Hiên ném vô số lần đã sớm thuần thục, nhắm mắt lại cũng có thể một phát ném chuẩn.

Xuống giường tắm rửa thay quần áo ra, Đỗ Vân Hiên chịu đựng hạ thế khó chịu, lái xe đi làm.

Cũng không còn cách nào khác.

Nếu thân thể cứ không khỏe lại xin nghỉ phép, chỉ sợ một năm anh phải xin nghỉ đủ ba trăm sáu mươi ngày, nghĩ đến Cổ Sách kia có thể năng lực tinh lực mà con người vốn dĩ không thể có, thái dương Đỗ Vân Hiên thành thịch đập mạnh.

Tối hôm qua Cổ Sách đề anh ra làm không biết mấy lần, bỗng nhiên chôn vào ngực anh, thì thào nói gì đó.

Rốt cuộc là đã nói gì?

Tôi thích em?

Không phải chứ?

Người nhà?

Đỗ Vân Hiên lắc đầu, lúc đó đã bị Cổ Sách ép đến kiệt sức, lấy đầu ra tâm trí đáp lại, chỉ là có chút cảm giác, một khắc kia Cổ Sách nhẹ nhàng gần bên anh, trở nên không chút thô bạo, thậm chí còn có một chút bất lực ỷ lại như con thú bị thương.

Đỗ Vân Hiên ngậm một hồi, lại lắc đầu, hơn nữa bật cười.

Cổ Sách cho dù bị thương, cũng sẽ chỉ là một con mãnh thú thị huyết.

Loại người cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn này, làm sao có thể ý lại vào ai? Cũng không có khả năng liên quan đến từ ‘bất lực’ này.

Đỗ Vân Hiên mở ra chiếc Regal của anh, lái đến đá quý Lea, vừa đến đã nhìn thấy quản lý Trần, vẻ mặt tươi cười nói chúc mừng, “Thiết kế Đỗ, ghim gài ngực của cậu được khách chọn đi rồi.”

“Là vị khách nào?”

“Đương nhiên là Cổ tiên sinh. Hắn ta rất thưởng thức thiết kế của cậu, trông thấy cái ghim, không cần suy nghĩ đã mua đi, nói là muốn tặng bạn gái.”

Đỗ Vân Hiên không nói lời nào, mặt không đổi sắc đổi hướng đi về phía thang máy.

Đáy lòng có một chút giận dữ.

Đương nhiên không phải ghen, anh chỉ thấy kinh ngạc vì sự vô sỉ của Cổ Sách!

Hôm qua ban ngày thì hạ lưu tỏ vẻ có hứng thú với Minh Lỗi, buổi tối lại đem mình lăn qua lăn lại đến gần chết, sáng sớm đã đến đây mua đi thiết kế mình hết sức tâm đắc, lấy làm lễ vật cho bạn gái. Gã đàn ông này, thực sự là tùy tiện làm bậy, không quan tâm đến cảm thụ của người khác.

Ghim gài ngực kia, vốn là Đỗ Vân Hiên đặc biệt thiết kế cho tiệc sinh nhật của Văn Cơ tiểu thư, nhưng Văn Cơ tiểu thư lại chọn thiết kế của Trác Thanh. Cho nên sau khi chế tác xong ghim gài này, chỉ có thể trưng ra bán, cuối cùng lại rơi vào tay tên Cổ Sách lưu manh kia!

Sớm biết như vậy, cứ đơn giản xé bản thiết kế cho xong!

Đỗ Vân Hiên nghĩ đến tác phẩm mình dồn hết tâm huyết, khả năng bị Cổ Sách mỉm cười chê thành, tình tình ý ý gài lên người một vị tiểu thư, trong lòng liền khó chịu vô cùng.

Khi cửa thang máy mở ra, vừa lúc gặp phải vị trợ lý trẻ tuổi.

“Thiết kế Đỗ, hôm nay hình như tâm tình anh không được tốt?”

Đỗ Vân Hiên khó hiểu liếc cô một cái.

“Lông mày anh nhíu lại thật chặt.” Ngũ Tiểu Lệ quan tâm hỏi, “Đặc trợ của chủ tịch đã đến, có phải rất căng thẳng không?”

“Đặc trợ?”

“Đúng vậy, đặc trợ của Lea tiên sinh, trưa nay ông ấy sẽ đến, nghe nói là vì chọn ra hai người tham gia cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai, được chủ tịch đặc biệt phái đến. Anh thật sự không nhận được tin báo sao?” Ngũ Tiểu Lệ kinh ngạc hỏi.

“Không.”

“Vậy thật kỳ lạ, thiết kế Trác nói anh ta sẽ thông báo cho anh, còn có thể bàn riêng với anh về những thứ phải lưu ý. Không được, em phải đi hỏi anh ta.” Thời điểm Ngũ Tiểu Lệ vừa xoay người, Trác Thanh vừa vọt xuất hiện tại đầu hành lang bên kia.

“Thiết kế Trác...”

“A, thiết kế Đỗ đến rồi, cậu nhận được email rồi chứ?”

Thấy Đỗ Vân Hiên trầm mặc, Trác Thanh đầy mặt kinh ngạc, “Tối qua tôi đã gửi cho cậu, thông báo hôm nay đặc trợ của Lea tiên sinh sẽ đến đây, còn nhắc nhở cậu phải chọn lấy ba mẫu thiết kế vừa lòng nhất, phải trình bày ý tưởng thiết kế, cả bản thiết kế gốc cũng phải mang đến. Thực sự

không nhận được thư sao? Haizz a, hiện tại internet thật không thể tin được, email lúc nào cũng rơi rụng. Nhưng nói qua cũng phải nói lại, nếu chiều hôm qua thiết kế Đỗ không xin nghỉ cũng đã không xảy ra chuyện này.”

Chiều hôm qua, Đỗ Vân Hiên xin nghỉ nửa ngày, đến sân bay đón em trai về nước.

Trác Thanh giải thích cho có lệ xong, xoay người trở về phòng thiết kế của mình, Ngũ Tiểu Lệ trợn mắt nhìn bóng dáng hảnh, tức giận đến đỏ mặt, “Làm sao... làm sao có thể như vậy? Chuyện quan trọng như vậy, còn phải chuẩn bị nhiều thứ như thế. Thực sự là quá đáng!”

Đỗ Vân Hiên không nói gì, đi vào phòng thiết kế của mình, bắt đầu lật xem mấy bản thiết kế gần đây của mình tại Lea.

Những thứ này đều do anh thiết kế, trình bày ý tưởng thiết kế cũng không có gì khó khăn, chỉ cần cho anh một chút thời gian, bản thiết kế gốc anh hoàn toàn có thể vẽ lại.

So với trợ lí cực kì tức giận, phản ứng của Đỗ Vân Hiên có thể nói là vô cùng bình tĩnh.

Thiết kế của Trác Thanh rất lộng lẫy, thiên về chọn những nguyên liệu quý giá nhất để tăng thêm giá trị của thiết kế, nhưng Đỗ Vân Hiên vẫn cảm thấy bên trong mang theo một chút hẹp hòi, kết cấu không đủ phóng khoáng.

Sự việc hôm nay, chính là một bằng chứng.

Không biết nghĩ rộng, không thể thành đại nhân.



Đặc trợ của chủ tịch là một người Nhật Bản tên là Mitsuishi Yamato. Có thể làm việc bên người đứng đầu tập đoàn Lea, Mitsuishi Yamato đương nhiên cũng là một người khôn khéo có năng lực. Hẳn là một người đàn ông bốn mươi tuổi tác phong nhanh nhẹn, bởi vì biết tự chăm sóc mình rất khá, cho nên đáng vẻ nhìn qua không đến ba mươi, nhưng thỉnh thoảng biểu lộ ra ánh mắt sắc bén thể hiện kinh nghiệm phong phú của mình.

Giám đốc đá quý Lea Trương Lam đưa bốn nhà thiết kế được chọn đến đón hẳn.

Người do chủ tịch tập đoàn cử đến cũng như khâm sai thời xưa, cho dù chỉ là thân phận đặc trợ cũng khiến người ta không thể khinh thường. Đến cả Trương Lam cũng để lộ sự cẩn thận mà nhiệt tình, sau khi hàn huyên đôi câu liền đưa bốn nhà thiết kế từng người một giới thiệu, sau đó bắt đầu bàn công việc.

“Nói vậy, các vị cũng biết mục đích tôi đến hôm nay.”

Tuy là người Nhật Bản, thế nhưng Mitsuishi Yamato có thể nói tiếng Trung lưu loát, không ảnh hưởng chút nào đến cuộc nói chuyện.

“Bốn vị thiết kế sư có thể được giám đốc Trương đề cử lên Lea tiên sinh. Đối với thành tích những năm nay của đá quý Lea, Lea tiên sinh rất vừa lòng.” Mitsuishi Yamato mỉm cười nói, “Cũng có nghĩa là, kì vọng của Lea tiên sinh đối với cuộc thi Ngự Lai này, cũng trở nên càng lớn.”

Quả thực là lời khen khiến người ta vui vẻ, thế nhưng trong đó cũng có trách nhiệm nặng nề.

Trương Lam nghe Mitsuishi nói như một cơn gió xuân, càng cảm thấy có một chút áp lực vô hình, tập đoàn lần này tốn không ít nhân vật lực mới có được hai suất tham dự cuộc thi Ngự Lai, nếu không có thu hoạch gì, ông làm sao ăn nói với chủ tịch đây.

“Mitsubishi đặc trợ, đây là thành tích của bốn vị thiết kế sư.” Trương Lam đưa văn kiện đã được chuẩn bị tốt qua.

Mitsubishi Yamato lật xem một hồi.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt rơi lên người Đỗ Vân Hiên, “Thiết kế Đồ, cậu vào Lea chưa đến ba năm đã đạt được thành tích thế này, rất khó thấy.”

“Cám ơn.” Đỗ Vân Hiên không kiêu không nịnh, “Tôi làm hết sức.”

Khóe môi Trác Thanh gợi lên một nụ cười mỉa.

Lời nói của Mitsubishi đặc trợ nghe như khen ngợi, kỳ thực lại chỉ ra điểm trí mệnh của Đỗ Vân Hiên, kinh nghiệm tại công ty quá ít ỏi. Đỗ Vân Hiên đúng là có tài, nhưng bàn về khôn khéo, có thục ngựa cũng không theo kịp Trác Thanh hẳn.

Tư liệu Trương Lam chuẩn bị ngắn gọn lại chính xác, chỉ có một xấp nhỏ đã chỉ ra thành tích của các thiết kế sư trong công ty rất rõ ràng. Mitsubishi Yamato chỉ mất rất ít thời gian đã xem xong, sau khi khép lại tư liệu, trầm mặc một lát, tầm mắt lại rơi lên người Đỗ Vân Hiên, “Không nghĩ tới thiết kế Đồ tuổi trẻ như vậy, thiết kế cho khách VIP lại có thành tích không tệ.”

Đây là lần thứ hai Mitsubishi Yamato vừa mở miệng đã đem đề tài dừng trên người Đỗ Vân Hiên.

Mitsubishi đặc trợ lần này đặc biệt vì để quyết định người đại diện tham gia cuộc thi thiết kế Ngụy Lai mà đến, hẳn chú ý đến Đỗ Vân Hiên như vậy, chẳng lẽ có vài phần coi trọng anh? Mặt khác ba vị thiết kế kia không khỏi căng thẳng lên, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Vân Hiên cũng thay đổi.

Cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai đối với các nhà thiết kế có ý nghĩa đặc biệt. Vạn Kỳ Ngọc vẫn tương đối bình thản, ông là nhà thiết kế chính, kinh nghiệm lại nhiều nhất, trong hai người dự thi này ông chắc chắn chiếm

một, thế nhưng Ngũ Tư Dân đã làm nghề này nhiều năm có được không ít thành tích, vài lần đã từng tiếp xúc với cuộc thi thiết kế trang sức Ngụ Lai, y quả thật rất muốn có một suất trong này.

Trác Thanh thì lại càng không cần nói.

Gia đình Trác Thanh có truyền thống trong nghề, bản thân hắn đã nổi danh từ khi còn là thiếu niên, ý chí phong phát[hăng hái], hiện tại chỉ cần thêm giải thưởng ở cuộc thi quan trọng nhất trong giới thiết kế thì hắn sẽ thêm phần rực rỡ. Lần dự thi này, Trác Thanh quyết tâm phải tham dự. Ngũ Tư Dân mặc dù có kinh nghiệm, thế nhưng thiết kế lại lỗi thời, khuyết thiếu hơi thở thời đại.

Người mà Trác Thanh kiêng kị nhất, chính là Đỗ Vân Hiên.

Hắn đã xem qua chiếc gạt tàn núi lửa ruby mà Đỗ Vân Hiên thiết kế cho Cổ Sách, rất rõ ràng thiết kế của Đỗ Vân Hiên có sức sống và chứa đựng cảm xúc mạnh mẽ thế nào.

Còn có ghim gài hồ điệp mà Đỗ Vân Hiên thiết kế cho sinh nhật của tiểu thư Văn Cơ, tạo hình độc đáo linh động, nếu không phải Trác Thanh xuất mã đúng lúc, ở bữa tiệc dùng ngôn từ phân chia độ sang hèn của nguyên vật liệu tác động lên Văn Cơ tiểu thư, chỉ sợ Văn Cơ thực sự sẽ chọn thiết kế của Đỗ Vân Hiên.

Đối thủ như vậy nếu có cơ hội bộc lộ tài năng ở cuộc thi thiết kế trang sức Ngụ Lai, cho dù không giành được giải thưởng lớn, nhưng chỉ cần anh hấp dẫn được nhân vật có thực lực nào đó trong giới đá quý, e rằng rất nhanh tỏa sáng mạnh mẽ, thậm chí còn vượt qua Trác Thanh một bậc.

Đây là chuyện Trác Thanh tuyệt đối không hi vọng nhìn thấy.

“Không sai, Mitsubishi đặc trợ, thiết kế Đỗ tuy rằng tuổi trẻ nhưng rất có cố gắng, sau khi vào công ty đã rất nhanh có thành tựu. Hiện nay con số mà

khách hàng VIP chỉ ra mua tác phẩm của thiết kế Đỗ mỗi tháng đều tăng lên.” Người thực sự cảm thấy cao hứng khi thấy Đỗ Vân Hiên được Mitsubishi Yamato chú ý e rằng chỉ có mỗi Trương Lam.

Đỗ Vân Hiên dù sao cũng là do một tay ông đề bạt.

“Thiết kế Đỗ hẳn đã kiếm không ít lợi nhuận cho công ty.” Mitsubishi Yamato mỉm cười, đột nhiên xoay sang chuyện khác, “Có điều hình như những khách VIP có thể được thiết kế Đỗ thu hút, hình như rất cố định.”

Không khí trong phòng họp bắt đầu căng thẳng.

Trác Thanh vốn đang bắt đầu lo lắng, tim lại hẫng thêm một cái.

“Trước khi rời khỏi tổng công ty, tôi có xem qua tư liệu của đá quý Lea, trên cơ bản cũng giống như những tài liệu mà giám đốc Trương đưa cho tôi xem. Chỉ là tôi thấy trên đó có liệt kê rõ những khách VIP của các thiết kế sư. Những tác phẩm cao cấp của thiết kế Đỗ, hình như mỗi lần đều có một vị Cổ tiên sinh mua đi, đúng không? Mà gần đây thiết kế Đỗ có thiết kế một món trang sức cho một vị tiểu thư danh giá cũng không được khách hàng lựa chọn, cuối cùng vẫn là vị Cổ tiên sinh kia chọn mua.”

Phòng họp im lặng, âm điệu của Mitsubishi Yamato tuy không cao nhưng lại sắc bén đến mức người ta khó có thể chống đỡ.

Vạn Kỳ Ngọc lão luyện thành thực im lặng, mà Trác Thanh cũng cẩn thận không lộ ra biểu tình vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

Ngũ Tư Dân vừa rời cũng lo lắng sẽ bị Đỗ Vân Hiên cướp mất tư cách dự thi, thế nhưng nhìn thấy anh bị đặc trợ chủ tịch phái tới không chút lưu tình làm muối mặt, không khỏi cho anh ánh mắt đồng tình.

“Vị Cổ tiên sinh kia, là bạn riêng của thiết kế Đỗ sao?”

“Đặc trợ tiên sinh, Cổ tiên sinh đúng là có mua những tác phẩm do tôi thiết kế, mua những món nào, giá trị bao nhiêu, tin chắc tư liệu trong tay ngài đã ghi rõ. Chúng ta hiện tại đang bàn công việc.” Đỗ Vân Hiên lãnh đạm buông xuống hàng mi dày, “Về phần quan hệ giữa tôi và Cổ tiên sinh, là việc riêng của tôi.”

Mitsubishi Yamato sửng sốt một lúc, hậm hực nói, “Xin lỗi, tôi quả thật không nên hỏi đến việc riêng của nhân viên. Nhưng mà nguồn khách vip của thiết kế Đỗ chỉ có một, đây là sự thật.”

Đỗ Vân Hiên trầm mặc một lúc, “Chuyện này tôi không phủ nhận.”

Bốn vị thiết kế sư ở đây, Vạn Kỳ Ngọc cùng Ngũ Tư Dân đều có kinh nghiệm thiết kế hàng chục năm nên có được nhiều khách VIP, còn lại Trác Thanh lại là dựa vào gia thế cùng với năng lực giao thiệp trong giới thượng lưu mà tranh thủ được những vị khách VIP trẻ tuổi.

Còn Đỗ Vân Hiên....

Ngoại trừ dốc hết tâm sức trong phòng thiết kế, thời gian dư ra cùng tinh lực đều bị tên Cổ tiên sinh khốn nạn có thể lực lẫn dục vọng khiến người ta không rét mà run kia, vắt kiệt.

Một chút rảnh rỗi cũng không có!

Nếu bản thân có năm đấm hữu lực như Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên nghĩ, anh chắc chắn đánh cho hắn năm bò lăn lộn, để hắn không bao giờ dám tùy tiện làm bất cứ thứ gì với mình nữa.

“Khách hàng VIP cần phải có thời gian để tích lũy.” Trương Lam khụ một tiếng, “Tuy rằng khách hàng quen của thiết kế Đỗ chỉ có Cổ tiên sinh, thế nhưng về phương diện kiểu dáng tiêu thụ hàng ngày của thiết kế Đỗ thì rất rõ ràng.”

Kiểu dáng tiêu thụ hàng ngày, là thiết kế đặc thù cho một đối tượng khách hàng nào đó, chính là kiểu dáng cho phép tiêu thụ đại chúng.

Những trang sức được thiết kế ra sẽ được đặt trong tủ trưng bày, để những khách hàng phổ thông chọn mua.

“Hiện tại chúng ta đang thảo luận về cuộc thi thiết kế Ngụy Lai, là cuộc thi cao quý nhất trong giới châu báu. Nếu nhà thiết kế chỉ có thể thỏa mãn những người tiêu thụ phổ thông lại không thể hấp dẫn những khách hàng VIP, vậy liệu hẳn có năng lực tham gia một cuộc thi cấp cao thế này không?”

Lời nói mà Mitsubishi Yamato thông thả nói ra lại giống như một khối đá đè nặng trong lòng Đỗ Vân Hiên.

“Có điều tôi cũng không phải chỉ nhìn những số liệu trên giấy, bảo thủ cứng nhắc không biết nhìn thoáng. Các vị thiết kế sư xin cứ yên tâm, mọi người có nửa tháng để đánh giá. Trong nửa tháng này, ngoại trừ xem xét những cống hiến của các vị cho công ty, cũng sẽ nhìn trên những phương diện khác. Sau đó sẽ tổng hợp thành tích của các vị báo lại cho Lea tiên sinh. Lea tiên sinh sẽ quyết định ai là người thích hợp nhất tham gia cuộc thi.”

Trong nhất thời, Mitsubishi Yamato hoàn toàn nắm giữ không khí trong phòng họp.

Không nhanh không chậm nói xong những điều trên, hẳn chuyển sang một đề tài khác. “Các vị hẳn đã chuẩn bị tốt các tư liệu về ba tác phẩm mình vừa lòng nhất?”

Các thiết kế sư đều cầm tư liệu trong tay chuẩn bị đưa lên.

Mitsubishi Yamato đặt tư liệu lên trên bàn họp nhưng lại không lập tức xem, ngược lại nhắc ra một cái vali xách tay, “Vì muốn đánh giá các vị toàn

diện nhất, Lea tiên sinh có giao cho tôi mang đến một đề tài thiết kế.”

Mọi người đều thầm rùng mình, nghĩ rằng màn quan trọng nhất rốt cục đến rồi.

Lea tiên sinh mới là người quyết định sau cùng, nếu không thể giao ra một bản thiết kế làm hài lòng Lea tiên sinh, như vậy thành tích cho dù có tốt đến mấy cũng không được gì.

Dưới tầm mắt nóng rực của mọi người, Mitsubishi Yamato ung dung mở vali ra.

Thứ đặt trong vali, khiến vài nhà thiết kế, bao gồm cả giám đốc Trương đều có chút nghi hoặc, thứ này vượt ngoài ý muốn của mọi người, không phải những thứ trang sức bình thường như vòng cổ, nhẫn hay ghim cài ngực gì đó.

“Dùng những trang sức bình thường sẽ rất khó để các nhà thiết kế phát huy được hết mức khả năng của mình. Bởi vậy, Lea tiên sinh đưa ra cho mọi người một đề tài mới lạ.” Mitsubishi Yamato nhắc thứ có hình dạng kỳ dị kia từ trong vali ra.

Vật đó do vài bộ phận tạo thành, khẽ lắc một cái bỗng nhiên tạo ra cảm giác cực kì dâm mỹ đánh sâu vào thị giác.

“Đây là một bộ đai trình tiết được thiết kế theo phong cách cũ. Đây là đai trói buộc ở trên lưng, đây là châm trói buộc trên tính khí, còn đây, là trang sức kẹp nhũ...” Mitsubishi Yamato thần thái tự nhiên giới thiệu.

Mà đối diện với hẳn, mọi người đều hóa đá.

Vạn Kỳ Ngọc lớn tuổi nhất, mắt cũng tròn to nhất, quả thực không thể tin được đây là đề mục do chủ tịch vĩ đại của bọn họ giao cho.

“Vật liệu tùy ý lựa chọn, yêu cầu là thiết kế hoa lệ, gợi cảm, có thể thể hiện được nét đẹp nam tính của thân thể rõ ràng nhất. Đương nhiên quan trọng là không được ảnh hưởng đến chức năng sử dụng cơ bản. Trang sức, nhất định phải vừa thích hợp để đeo vừa thể hiện được sự mỹ lệ.”

Phòng họp im lặng đến mức có thể nghe tiếng châm rơi, mỗi một lời một chữ của Mitsubishi Yamato đều truyền rõ ràng vào màng nhĩ của họ.

Hắn nói xong đề tài thiết kế khiến người ta phải ghen hòng trần trối này, thân nhiên quét mắt qua những người đối diện, nói thêm một câu, “Mong các vị tận tâm thiết kế, đưa phương án tốt nhất cho Lea tiên sinh lựa chọn chế tác ra thành phẩm. Đó chính là lễ vật Lea tiên sinh tặng cho em họ mà ngài ấy yêu thương nhất. Alexa Lea thiếu gia.”



Cuộc họp cùng với đặc trợ của chủ tịch, thực sự là cuộc khảo nghiệm với năng lực thừa nhận.

Áp lực lớn đến đáng sợ, còn phải thừa nhận đề tài thiết kế hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, có điều các thiết kế sư của đá quý Lea đều không phải những người đơn giản, bốn người được chọn ra này, càng không thể khinh thường.

Cơ sở qua đi, bốn người đều rất chuyên nghiệp dời sự chú ý trở lại về phương diện thiết kế.

Khách VIP cũng là người, ai lại không có một ham muốn đặc thù? Chức trách của một nhà thiết kế chính là, ở góc độ đẹp nhất mà thiết kế ra vật phù hợp với yêu cầu của khách hàng.

Ý thức được điều này, tâm trạng nhóm thiết kế sư nhanh chóng bình ổn trở lại.

Đương nhiên khi cuộc họp kết thúc nhóm thiết kế sư vẫn nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Đề tài đặc biệt mà Lea tiên sinh giao cho buộc họ phải suy nghĩ cẩn thận, nhưng bây giờ vẫn chưa phải thời điểm để vội vàng bắt đầu suy nghĩ. Xuất phát từ sự tôn trọng và lễ độ, công ty không thể né tránh việc tiếp đãi Mitsubishi Yamato một phen. Trương Lam làm giám đốc tất nhiên phải tham gia, bốn vị thiết kế sư đương nhiên cũng phải tiếp khách.

Rời khỏi phòng họp, Đỗ Vân Hiên trở lại phòng thiết kế để gọi một cuộc điện thoại cho Cổ Sách báo cho hắn tối nay mình sẽ ra ngoài ăn cơm với công ty.

Đây là một trong những quy củ mà Cổ Sách lập ra sau khi tốn không ít thời gian nhiều lần ‘giáo huấn’ anh.

Nếu có tăng ca hoặc không thể về nhà, nhất định phải gọi điện báo trước.

Đỗ Vân Hiên chán ghét bàn tay độc đoán chiếm dụng của Cổ Sách, anh cũng không phải vật sở hữu của Cổ Sách, dựa vào đâu mà ăn một bữa cơm hay động một cái là phải gọi điện báo cáo?

Nhưng cho dù trong lòng ra sức mắng chửi, trên thực tế Đỗ Vân Hiên cũng biết mình không thể chọc vào Cổ Sách, nếu không thỏa mãn sự chiếm dụng điên cuồng của hắn, kế tiếp phải đối mặt sẽ là ngược đãi tình dục không ai chịu đựng được.

Đỗ Vân Hiên ở trên giường vô số lần bị hắn làm đến muốn sống không được chết cũng không xong, cũng không có ngu ngốc đến mức chọc vào hắn.

“A lô! Là tôi. Tối nay công ty có liên hoan, tôi sẽ về muộn.”

“Liên hoan tập thể? Máy người? Là những ai?”

Nghe giọng điệu tựa như quản thúc trẻ con của Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên cảm thấy rất khó chịu.

Nhớ đến giữa cuộc họp, bị Mitsubishi đặc trợ hỏi đến quan hệ với Cổ Sách, xấu hổ cùng quần bách lại bốc lên trong lồng ngực, càng hận không thể đập thẳng điện thoại vào mặt Cổ Sách.

“Ít nhất sáu người, giám đốc Trương, thiết kế Vạn, thiết kế Trác, thiết kế Ngũ, còn có đặc trợ tổng công ty phái đến.” Đỗ Vân Hiên nén giận trả lời.

Cổ Sách bên trong điện thoại nghĩ nghĩ một lúc.

“Tối nay tôi cũng bận rộn công chuyện, để em ra ngoài giải khuây đi.” Lại là giọng điệu từ bi khiến Đỗ Vân Hiên cực kì phản cảm.

Phần tử độc tài này, hoàn toàn không biết đến từ ‘quyền lợi cá nhân’.

“Không được về nhà quá muộn.”

Chỉ cần có thể không nhìn thấy anh, tôi tình nguyện một đời không trở về.

“Không được đùa giỡn phụ nữ.”

Tôi cũng không phải anh.

“Lại càng không được trêu ghẹo đàn ông.”

Tôi cũng không phải anh!

“Không được để kẻ khác chấm mút.”

Anh nghĩ ai cũng biến thái như anh à?

“Có nghe không?” Một lúc lâu không nghe thấy Đỗ Vân Hiên trả lời, giọng nói Cổ Sách bên trong điện thoại trầm lại, tràn ngập nguy hiểm,

“Cùng chồng mình chơi trò im lặng phản kháng? Có tin không tôi lập tức lái xe đến đá quý Lea, trước mặt mọi người lôi em về biệt thự, lại lập thêm quy củ? Những lời tôi vừa nói, em có nghe thấy không?”

“...Nghe.” Đỗ Vân Hiên nghiêng răng nghiêng lợi gằn ra một chữ.

“VẬY MỚI NGOAN.” Lời nói của Cổ Sách bỗng nhiên nồng đậm ái muội, “Nhớ kĩ, phần đêm nay tôi sẽ tìm ngày bù lại.”

Ầm!

Đỗ Vân Hiên không thể nhịn được thêm, một lần nữa đập nát di động.



Trong bao sương bài trí tinh tế, thức ăn sắp xếp tinh xảo mang đậm phong cách Nhật Bản, không khí so với ban ngày ở phòng họp thoải mái hơn.

Mitsubishi Yamato cũng trở nên thân thiện hơn không ít, sau khi tiếp nhận những chén rượu được Trương Lam cùng Trác Thanh mời xong, trên mặt càng thêm tươi cười.

“Thiết kế Đỗ, tại sao không uống rượu?”

“Xin lỗi, tôi sẽ không uống.”

“Là không thích sake Nhật Bản sao?”

“Không phải.” Đỗ Vân Hiên nói, “Tôi không thích uống rượu.”

Mitsubishi liếc mắt đánh giá anh, mỉm cười nói, “Không uống rượu đối với thân thể có lợi, tuy nhiên trong công việc biết uống một chút vẫn tốt hơn. Nhưng mà đương nhiên tối nay cứ thoải mái đi, không uống cũng không sao, ăn nhiều đồ ăn một chút.”

Cầm chén rượu trắng trong tay, nâng lên với Trương Lam.

Trương Lam mỉm cười bồi ẩm một ly.

Vốn tưởng rằng chỉ cùng ăn một bữa cơm chiều, nhưng hóa ra công ty tiếp đón Mitsubishi Yamato cũng không ngừng ở chỗ này. Sau bữa cơm chiều thịnh soạn xong, lại đến một nhã gian yên tĩnh xinh đẹp.

Đỗ Vân Hiên cùng các đồng nghiệp bước xuống xe, nhìn qua phong cách trang trí đơn giản lại độc đáo của nhã gian liền nhú mày.

“Thiết kế Đỗ không thích ngâm Onsen sao?” Mitsubishi Yamato chú ý tới sắc mặt của anh, “Ngâm onsen chính là hưởng thụ lớn nhất trong nhân gian, nếu ngay cả thứ này cũng không thích, thực sự là rất cô phụ nhân sinh.”

“Ha ha Mitsubishi đặc trợ nói có lý, nhân sinh hắn nên tận tình hưởng thụ, chỉ biết có công việc không biết thư giãn, vậy thực sự là không đáng.” Trương Lam cười phụ họa, dẫn đầu đi vào trong.

Mitsubishi Yamato, nhóm Trác Thanh đều cùng vào theo, Đỗ Vân Hiên đành phải nhập gia tùy tục.

Tiến vào nhã gian, có một thiếu nữ trẻ tuổi mặc kimono quỳ gối ở một bên tiếp đón, mọi người đến phòng thay đồ nam thay quần áo. Đỗ Vân Hiên đứng ở trong phòng thay đồ riêng, nghiêm túc kiểm tra một chút, cũng may hôm qua cho dù Cổ Sách có ép buộc cũng chỉ chủ yếu tập trung ở nửa người dưới, nửa người trên không lưu lại quá nhiều dấu vết xấu hổ.

Đỗ Vân Hiên tìm một cái khăn lông lớn quấn chặt bên thắt lưng, che kín đôi chân thon dài đến tận đầu gối, lúc này mới đi ra.

Công ty đã đặt sẵn một hồ nước nóng riêng ở trong góc, lộ thiên dưới ánh trăng, bốn phía có bình phong che phủ, thập phần u tĩnh. Nếu cần phục

vụ, bên cạnh hồ có một chuông bấm gọi phục vụ lên, sắp xếp rất chu đáo.

Đám người Mitsubishi Yamato đã sớm ngâm vào hồ onsen lát đá cổ kính, Trác Thanh ở trong nước thấy Đỗ Vân Hiên đi ra liền cười nói, “Thiết kế Đỗ cuối cùng đã đến, chậm một chút nữa chắc chúng tôi phải báo nguy.”

Ngũ Tư Dân nói, “Thiết kế Trác, thiết kế Đỗ là người văn nhã, thay quần áo chậm một chút cũng không có gì lạ.”

Mitsubishi Yamato đang tán gẫu với Trương Lam, quay đầu liếc mắt nhìn Đỗ Vân Hiên một cái rồi lại quay trở về, tiếp tục cùng Trương Lam nói chuyện.

Đỗ Vân Hiên quây một chiếc khăn lông lớn bên thắt lưng, bước xuống onsen, tìm một góc ngồi.

Trác Thanh nói, “Thiết kế Đỗ, lại đây cùng nhau trò chuyện đi.”

“Không cần.” Giọng nói Đỗ Vân Hiên tựa như ngôi sao trên bầu trời, trong trẻo thanh thuần, ngữ điệu không cao không thấp, “Tài ăn nói của tôi không bằng thiết kế Trác, ngồi một bên nghe là được rồi.”

Cầm một cái khăn nhỏ sạch sẽ che phủ đôi mắt, cảm nhận gió đêm trong lành cùng nước suối ấm áp.

Định ngâm một lúc rồi nghĩ lí do cáo từ trở về nhà.

Đỗ Vân Hiên tự biết mình không phải là người quá thân thiện, anh có rất nhiều thứ không thích, không thích uống rượu, không thích cùng người khác quá thân cận, không thích bị tên cuồng khổng chế Cổ Sách kia dây dưa, cũng không thích... Cùng một đám đàn ông để trần nửa người trên ở trong hồ nói chuyện trên trời dưới đất.

Quá mức gần gũi với người khác sẽ khiến anh không được tự nhiên.

Đây chính là thiên tính chảy xuôi trong máu, muốn chạy trốn thật xa.

Thế nhưng hôm nay Đỗ Vân Hiên thực sự có chút mệt mỏi. Sau một đêm ứng phó với yêu cầu vô độ của Cổ Sách, sau đó bị Trác Thanh chơi xỏ, trong một thời gian rất ngắn Đỗ Vân Hiên phải viết ba bài thuyết minh ý tưởng thiết kế, một lần nữa vẽ lại ba bản thiết kế gốc, tất cả những thứ đó không có cái nào là không tiêu hao nghiêm trọng tinh lực của anh.

Không khí ban ngày rất áp lực, thậm chí trong cuộc họp còn bị Mitsubishi đặc trợ cố ý nhằm vào, còn cả bữa tiệc mệt chết người kia.

Hơi ước bốc lên không trung, một nhọc trong người dường như theo da thịt mà tan ra, từ ngực trở xuống được nước hoàn toàn vây lấy, sóng xanh gợn nhẹ, khẽ đập dềnh như massage. Lưng Đỗ Vân Hiên dựa vào mép đá, đầu ngửa ra sau được khăn che phủ, gáy tựa lên bờ, cảm giác thân thể càng ngày càng nhẹ, tiếng mọi người nói chuyện bên tai cũng ngày càng xa...

Vành tai có chút ngứa ngáy.

Cái ngứa ấy dường như lại di động, đầu tiên ở bên tai vờn quanh, sau đó chậm rãi chuyển qua hai má rồi ra sau gáy, giống như một con ong vo ve không ngừng khiến người ta bực mình.

Đến khi di động đến bên môi, chút ngứa ngáy ấy biến thành một loại áp bức ái muội.

Đỗ Vân Hiên lúc này bình tĩnh, xả mạnh khăn lông trên mặt xuống.

“Ông làm gì?” Đỗ Vân Hiên một tay đẩy gã đàn ông thiếu chút người đè lên người mình ra, không dám tin gầm nhẹ.

Không biết từ khi nào, trong hồ chỉ còn anh cùng Mitsubishi Yamato.

Thiên không trống trải u tĩnh, bốn phía đều có bình phong ngăn trở tầm mắt khiến anh cảm thấy nguy hiểm.

“Thiết kế Đồ, em đây là lát mềm buộc chặt sao?” Mitsuishi Yamato từ trong nước hồ chập vật đứng lên, rất nhanh mỉm cười khôi phục tác phong nhanh nhẹn.

“Biến thái!” Đồ Vân Hiên đứng lên, muốn bước ra khỏi hồ onsen.

Mitsuishi Yamato từ phía sau bắt được anh, ấn anh ngã lên bờ hồ, “Bây giờ mới muốn đi sao, chỉ sợ là quá muộn. Em cố ý giả bộ ngủ lưu lại, cùng tôi một chỗ, không phải vì muốn dâng mình sao? Để có tên trong danh sách tham gia cuộc thi Ngụy Lai đàm thiết kế sư đều nguyện ý trả một cái giá rất lớn. Nhưng mà, em quả thực rất xinh đẹp.”

“Đừng nghĩ tôi cũng hèn hạ như ông.”

“Khẩu khí thực chính trực. Có điều, thân thể em cũng đâu sạch sẽ như vẻ bề ngoài.” Mitsuishi Yamato cười xốc lên vạt khăn lông.

Hai chân trắng nõn thon dài, cùng dấu vết trên đùi đều lộ ra.

Đồ Vân Hiên ở trong nước giơ chân đạp hắt ra, lại gắt gao đè chặt khăn lông trên thắt lưng của mình, anh không có sở thích lỏa thể trước mặt đàn ông.

“Chắc chắn, những dấu vết nhiệt tình kia hẳn là do vị Cổ tiên sinh nào đó lưu lại rồi. Không cần phải thẹn thùng, tôi có thể hiểu mà, muốn đàn ông mỗi tháng đều chi tiền cho em, đương nhiên không trả giá một chút thì sao được chứ? Tất nhiên thân thể khả ái như vậy, bất cứ đàn ông nào cũng nguyện trả giá cao.”

“Buông tôi ra!” Cầm bị đôi môi ghê tởm của hắn chạm vào, Đồ Vân Hiên lắc đầu kịch liệt.

“Cứ việc gào lên đi, chỗ này vốn dĩ là để hưởng lạc, quá an tĩnh quả thật không tốt. Giọng nói của em thật mê người, arg, xúc cảm làn da cũng rất tuyệt, giống như có lực hút. Nơi thừa nhận đàn ông yêu thương, nhất định cũng hút lấy cơn th*t không buông đi. Yên tâm, tôi sẽ khiến em thật thỏa mãn, tuy đã bốn mươi tuổi nhưng tôi là cao thủ Yudo đã nhiều năm, bất kể là kỹ thuật hay thể lực hoàn toàn không thua kém người trẻ tuổi.”

Một tay hắn bắt lấy hai tay Đỗ Vân Hiên, ấn chặt lên bãi đá, tay còn lại vuốt ve đường cong mê người nơi thắt lưng.

Đỗ Vân Hiên vừa sợ lại vừa giận.

Tại sao mấy tên cận bã này lúc nào cũng động vào mình! Hơn nữa thể lực cũng hơn xa mình!

Không nói đến tên Cổ Sách khốn nạn kia, hắn chém chém giết giết trở thành đế vương hắc dạ, khí lực hãn lớn không có gì kì lạ.

Nhưng tại sao một lão già chết tiệt, cũng có thể một tay ấn mình không thể động đậy?

Đi chết đi chứ cao thủ Judo!

“Cút ngay! Đồ biến thái!” Đỗ Vân Hiên ra sức mắng, “Dám chạm vào tôi, ngày mai ông sẽ thành một đồng thịt vụn!”

Cổ Sách chết tiệt này, ngày thường điều võ dương oai trước mặt mình ra vẻ uy phong, còn nói mình phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ*, như thế có thể thống trị thế giới.

*Ngửa tay là mây úp tay là mưa.

Thời điểm cần hãn xuất hiện, lại không thấy tăm hơi bóng dáng!

“Liếm lên còn có vị ngọt, không hổ là da thịt mỹ nam.”

Đầu lưỡi tham lam liếm lung tung lên da thịt, tựa như ong tham mật nước, xúc cảm khiến Đỗ Vân Hiên ghê tởm đến phát run.

“Đừng đụng vào tôi!”

Bị tên Cổ Sách khốn kiếp kia chạm vào đã đủ xui xẻo, anh cũng không ngờ mình lại bị một gã đàn ông xấu xa ghê tởm tùy tiện đụng chạm!

Thời điểm Đỗ Vân Hiên bị tùy tiện đùa bỡn, nhục nhã đến gần như tuyệt vọng, bỗng nhiên một tiếng gầm như sấm sét vang lên.

“Muốn chết!”

Sức nặng nam nhân đè lên người mình, bỗng nhiên biến mất.

Mitsubishi Yamato bị kéo ra, hung hăng ném vào trong hồ.

Cuối cùng cũng đến!

Đỗ Vân Hiên không biết vì sao, lại nhẹ nhõm thở ra một hơi khi thấy Cổ Sách đến, gặp tình trạng khẩn cấp liền coi Cổ Sách như cọng rơm cứu mạng, tâm tình thế này khiến Đỗ Vân Hiên cảm thấy rất khó mở miệng, có điều nếu Cổ Sách không xuất hiện, vậy mới thực sự không ổn.

Đỗ Vân Hiên giãy dụa đứng lên, vớt cái khăn lông dưới nước dùng tốc độ nhanh nhất quần lại thắt lưng.

Đừng hi vọng anh sẽ nói cảm ơn Cổ Sách, cho dù Cổ Sách có cứu anh từ tay bọn biến thái một vạn lần cũng đừng trông đợi! Bởi vì tên kia chính là biến thái trong bạo quân, bạo quân trong biến thái!

“Cậu không sao chứ?”

Giọng nói truyền vào trong tai khiến Đỗ Vân Hiên đang cúi đầu quần lại khăn lông đột nhiên cứng đờ.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp như miêu vì kinh ngạc mà bỗng nhiên mở to.

“Anh là ai?” Vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, đến giọng nói của Đỗ Vân Hiên cũng có chút khàn khàn. Bộ dạng thâm thúy quấy của anh vốn dĩ đều chỉ có Cổ Sách nhìn thấy, vậy mà hôm nay lại phá lệ thêm một gã đàn ông xa lạ.

“Cậu nghĩ là ai?” Người kia buồn cười ôn hòa hỏi lại.

Y mặc một thân tây trang thủ công đắt đỏ, vừa rồi ra tay đánh bay Mitsubishi Yamato khiến bọt nước văng khắp quần áo y, thế nhưng vẻ mặt y, lại thông dong cao quý tựa như đứng trong cung điện xa hoa nhất.

Tóc huyền, mắt đen, thế nhưng ngũ quan lại quá mức sắc sảo, nghệ thuật tựa như một bức tượng điêu khắc thời La Mã cổ đại.

Có lẽ là một con lai anh tuấn có huyết thống Á châu.

Đỗ Vân Hiên không có tâm tình thưởng thức vẻ tuấn nhã cùng anh khí của vị khách không mời kia, tâm tình của anh rất tệ. Mình đáng bị như vậy, ai bảo ngu ngốc theo người ta đi tắm nước nóng, ai bảo lại mơ mơ màng màng ngủ quên, ai bảo mình vào lúc này, vậy mà lại điên khùng chờ mong Cổ Sách sẽ xuất hiện?

Rào!

Mitsubishi Yamato bị ném đến hít thở không thông, rốt cuộc chật vật bò được từ đáy hồ lên, sau khi vượt hết nước trên mặt xuống, nhìn rõ người vừa rồi ném mình ra ngoài như một cái bị liền khiếp sợ kêu lên, “Le... Lea tiên sinh?!”

Sắc mặt nháy mắt trắng bệch!

Đỗ Vân Hiên cũng ngần ra.

Rốt cuộc nhìn không được mà thăm mắng một câu thô tục.

Xúi quẩy của anh lại bách xích can đầu, tăng thêm một bậc.

[Bách xích can đầu = người leo đầu sào; chắc là để chỉ ảnh đang xui đến đỉnh điểm; mọi người gg để tìm hiểu thêm nha =.,=]

Sau khi bị một lão già khi nhục, hơn nữa lại còn ngớ ngẩn đi chờ mong Cổ Sách xuất hiện, mà sau khi Cổ Sách đáng chết kia còn chưa thấy mặt mũi đã bị chủ tịch công ty thấy được bộ dạng chật vật khó coi nhất của mình.

Mất hết thể diện!

“Mitsubishi Yamato, ông làm tôi thật thất vọng.” Randy Lea không còn găm lên giận dữ như khi nãy mà vô cùng ôn hòa mở miệng.

Điều này làm cho gã đàn ông chật vật đứng trong hồ nước nóng không nhìn được mà run rẩy.

“Lea tiên sinh, ngài có thể đã nhìn thấy gì đó, nhưng đó cũng không phải tình hình thực tế.” Mitsubishi Yamato cố gắng khống chế thanh âm run rẩy, tự biện hộ cho mình, “Vị thiết kế sư này vì muốn được tham gia vào cuộc thi thiết kế Ngụy Lai, từ lúc mới nhìn thấy tôi đã không ngừng phát ra ám chỉ, dùng đủ mọi cách dụ dỗ tôi. Lúc tôi muốn đi thì hắn lại lôi kéo tôi lại, cầu xin tôi cho hắn một chút thời gian. Có lẽ tôi không đủ kiên định, tôi thừa nhận, một khắc vừa rồi kia tôi quả thực động tâm. Thế nhưng tôi tuyệt đối sẽ không vì dục vọng cá nhân mà bán đứng lợi ích của công ty.”

Nghe thấy Mitsubishi Yamato vô cùng nhanh chóng, cực độ vô sỉ cắn ngược lại, Đỗ Vân Hiên lạnh lùng liếc hắn một cái.

Không có quá nhiều phần nộ.

Bởi vì sự phần nộ của Đỗ Vân Hiên lúc này, đều đối với sự chờ mong không nên có của mình với Cổ Sách, cùng với tên Cổ Sách ngày thường trên trời dưới đất không gì không làm được, kết quả lúc cần xuất hiện lại không thấy tăm hơi, không dư thừa một chút nào cho Mitsubishi Yamato.

Đối với một con chó cắn người, phần nộ là một loại lãng phí.

Đỗ Vân Hiên đến liếc mắt cũng không cho Mitsubishi Yamato một cái.

“Chuyện đêm nay, tôi sẽ xem Lea tiên sinh xử lí thế nào.” Đỗ Vân Hiên thản nhiên nói với vị con lai có khí thế vương giả kia, “Nếu xử lí không thỏa đáng, vậy công ty ngài, còn có Đặc trợ của ngài sẽ lần lượt nhận được thư từ luật sư của tôi.”

Anh nắm thật chặt khăn lông trên thắt lưng, sải bước trên thềm đá, lập tức đi về phía phòng thay đồ.

Đỗ Vân Hiên là người mẫn cảm, lại rất tự tôn, mặc kệ là sói xám kia hay là chủ tịch, đã nhìn thấy tình cảnh quần bách nan kham của anh, anh đều không muốn tiếp tục chạm mặt.

Nhưng thực hiển nhiên, từ sau khi Đỗ Vân Hiên gặp phải Cổ Sách, vận khí vẫn luôn không tốt, thường không được như mong muốn.

Thay xong quần áo, đi ra khỏi phòng thay đồ, Đỗ Vân Hiên phát hiện vị Lea tiên sinh vận bộ đồ sang quý gặp chuyện vẫn không lộ chút bối rối kia đang dùng một tư thế tiêu sái ưu nhã dựa vào tường phòng thay đồ nam, tựa như đang chờ ai đó.

“Mitsubishi Yamato đã bị đuổi khỏi tập đoàn Lea. Đoàn luật sư của tập đoàn Lea sẽ dùng tội danh quấy rối tình dục nghiêm trọng nhân viên công

ty để tổng hản vào tù.” Randy Lea mỉm cười nói với Đỗ Vân Hiên, “Thiết kế sư của đá quý Lea, cũng là nhân viên của tôi.”

Đỗ Vân Hiên một chút cũng không cười nổi.

Dường như đoán được e ngại của Đỗ Vân Hiên, vị chủ tịch trẻ tuổi còn bổ sung một câu, “Người bị hại trong quấy rối tình dục sẽ được bảo hộ, tên tuổi và những tư liệu liên quan tuyệt đối sẽ không bị tiết lộ ra ngoài.”

Đỗ Vân Hiên trầm mặc một lát, “Cám ơn.”

“Ông ta là đặc trợ của tôi, đáng lẽ phải là tôi xin lỗi. Trước đây cũng có nhân viên tố cáo hản quấy rối, nhưng bộ phận điều tra trong công ty lại bưng bít cho hản, có lẽ điều tra viên đã nhận được lợi lộc gì đó. Lần này là tôi tự mắt nhìn thấy, sẽ không có khả năng bỏ qua. Đợi trở về tổng công ty, những nhân viên điều tra liên quan, cũng phải thanh lọc một chút.” Câu cuối cùng tuy vẫn đậm phong khinh, nhưng lại lộ ra uy nghiêm của người cầm quyền.

Nhưng ngay sau đó, uy nghiêm lại lui đi, ngữ khí trò chuyện với Đỗ Vân Hiên tràn đầy quan tâm, “Cần tôi đưa cậu về nhà không?”

“Không cần.”

“Chuyện đêm nay, tôi thực xin lỗi.” Randy Lea nói, “Nếu cậu chấp nhận, tôi đồng ý bồi thường.”

Đỗ Vân Hiên lạnh lùng nói, “Bồi thường tốt nhất, là tất cả về nhà ngủ, vĩnh viễn đừng nhắc tới chuyện này nữa.”

Không có người đàn ông nào lại hi vọng loại chuyện ảnh hưởng đến tự tôn này lưu lại trong trí nhớ của kẻ khác.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Trở lại chung cư của mình lại tắm rửa một lần nữa, hung hăng lau sạch những nơi bị gã hạ lưu kia đụng chạm mới nằm sấp lên giường ngủ.

Không biết bao lâu sau liền cảm giác ngực bị đè nặng, như một khối đá lớn đè lên ép đến không thở nổi, Đỗ Vân Hiên khó chịu mở mắt ra. Ngoài cửa sổ âm u một mảng xám trắng mờ mờ, có lẽ vẫn chưa đến sáu giờ, đè trên ngực không phải là tảng đá, mà là một gương mặt anh tuấn đến nỗi khiến người ta phải phẫn hận.

Đỗ Vân Hiên cảm tức nâng tay, muốn đẩy tên chết tiệt đang ép mình tới khó chịu kia ra. Bàn tay chạm đến gương mặt Cổ Sách lại cảm nhận được xúc cảm thô nhám, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng có những sợi râu lún phún mọc ra.

Tên bạo quân lúc nào cũng một bụng xấu xa này luôn luôn chú trọng vẻ bề ngoài, lúc nào cũng muốn bày ra bộ dáng ngọc thụ lâm phong, hào hoa phong nhã, chỉ khi bận rộn đến tối mặt tối mày mới có thể quên cạo râu.

Tối qua lại thức trắng cả đêm?

Đỗ Vân Hiên chăm chú nhìn khuôn mặt đang gần ngay trước mắt, mơ hồ nhìn ra vài phần mệt mỏi.

Mệt đến bộ dáng khó coi này còn không trở về trong biệt thự xa hoa kia mà ngủ đi, lại chạy đến đây quấy rối lương dân vô tội. Tối hôm qua khi tên

Mitsubishi Yamato kia làm xăng làm bậy hấn lại cướp bóc* ở đâu?

*nguyên văn打家劫舍, Hán Việt: đả gia kiếp xá = vào nhà cướp bóc:v

Đỗ Vân Hiên nhớ tới chuyện tối qua, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia lửa giận dữ, thiếu chút nữa quăng một tát lên mặt tên Cổ Sách đang đè lên người mình như một con chó săn kia, nhưng lý trí ngăn cản anh lại.

Không phải thương tiếc.

Mà là hậu quả của việc ra tay khiêu khích Cổ Sách, anh không muốn phải chịu.

“Nghĩ kĩ?” Giọng nói nam tính bỗng nhiên truyền tới.

Đôi mắt vẫn khép chặt.

Đôi môi mỏng dính lưỡi biếng khép mở, phả hơi thở nóng rực ái muội lên lồng ngực Đỗ Vân Hiên, “Muốn ra tay không nên suy xét quá nhiều, nhìn trước ngó sau dững khì tự nhiên mất đi. Tôi kỳ thật rất chờ mong em thỉnh thoảng lộ vuốt.”

“Anh không ngủ?”

“Chồng của em cho dù có ngủ, lỗ tai vẫn còn thức.” Cổ Sách rút cuộc mở to mắt, tuy rằng mới dậy, nhưng trong đôi mắt vẫn ẩn chứa một chút tà mị sắc bén, “Có phải đè em khó chịu rồi?” Bàn tay to lớn sờ lên lồng ngực của Đỗ Vân Hiên hỏi.

Đỗ Vân Hiên ngồi dậy, vẻ mặt trấn định né tránh động tác tiếp theo của hấn.

“Tôi đói.”

“Gọi đàn em của anh gọi bên ngoài.”

Cổ Sách nằm ở trên giường thưởng thức thân hình thon dài của Đỗ Vân Hiên, hất hàm sai khiến, “Tôi muốn ăn mì em làm.”

“Hôm nay tôi có rất nhiều việc.”

“Em làm cho tôi ăn, hoặc là nằm xuống cho tôi ăn.”

Đỗ Vân Hiên khó hiểu ngẩn ra, mất một lúc lâu mới hiểu được một câu có vẻ vui đùa, thực ra lại hàm ẩn ý nghĩa đùa bỡn hạ lưu tràn ngập uy hiếp.

Khuôn mặt tuấn tú nhất thời đỏ lên.

“Anh thực quá... hạ lưu.” Đỗ Vân Hiên kiềm chế thanh âm.

“Cho chút hành thái, thêm hai trái trứng chần nước sôi.”

“.....”

“Hôm nay tôi đã vô cùng nhân nhượng.” Cổ Sách không kiên nhẫn mở mắt ra, tựa tiểu phi tiểu, “Sáng nay trở về thấy em ngủ thực sự say, cho nên mới nhịn không gọi em dậy. Hay là phần đêm qua bây giờ chúng ta bù lại đi?”

Ý tứ ‘gọi dậy’ trong miệng Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên hiểu rất rõ.

Anh chán ghét mình bị Cổ Sách coi như đầu bếp mà sai sử, càng chán ghét việc làm mì cho Cổ Sách, thế nhưng so với việc bị đàn ông lôi lên giường phát tiết dục vọng, việc nấu mì này khiến anh tương đối chấp nhận.

“Mấy phần mì?” Đỗ Vân Hiên cắn răng.

“Ba.” Cổ Sách ngáp một cái, giống như một quân vương cao cao tại thượng được tâng bốc hầu hạ đến mỹ mãn, dặn dò thêm một câu với Đỗ Vân Hiên đang bước đến nhà bếp, “Cho thêm mấy giọt dầu vừng.”

Đỗ Vân Hiên trầm mặc bước tiếp đến nhà bếp, đáng vẻ tràn ngập không cam tâm, Cổ Sách cũng thấy rõ sự không cam tâm đó, nhưng mà.. kệ đi.

Gần đây rất bận rộn, bên Mississippi xảy ra biến cố, hãn hợp tác với gia tộc Barlow xem ra đã khiến kẻ khác không vừa mắt, một thế lực bên hắc đạo đã nhúng tay vào, nhiều lần phá đám bên trong.

Cuộc tranh đoạt lợi ích giữa các tụ đảng thường không có chỗ để mà hòa giải, dựa theo phong cách hành sự của Cổ Sách, chống ta thì chết, bất kể là ở nơi này, hay ở Mississippi.

Cổ Sách liên thủ cùng gia tộc Barlow, ngáng chân những tụ đảng kia mấy lần khiến đối phương thiệt hại có chút nghiêm trọng, tất nhiên không chịu để yên. Vì thế, gần đây nhất những phân bộ phía dưới thường xuyên bị tập kích.

Ngay tối hôm qua, nightclub vừa mới được nâng cấp lại bị người lén gài bom trong bao sương, không phải là thuốc nổ mà là bom quân đội chuyên dụng, nếu không phải nghe được tin tức tìm ra đúng lúc, phiền toái sẽ rất lớn.

Trong địa bàn của Cổ Sách giờ trò với hãn, chính là chọc vào một con sói thị huyết.

Tốc độ trả thù của Cổ Sách nhanh đến độ sét đánh không kịp bưng tai, trải ra mạng lưới hắc ám rộng lớn của hãn, tìm hiểu nguồn gốc lẫn dây rề liên quan, giữa đêm diệt sạch đám người từ Mississippi phái tới, một con chuột cũng không tha. Xem như một lời nhắc nhở với tên cầm đầu ở bên kia đại dương, con mẹ nó mày chọc lộn người rồi!

Bận rộn một buổi tối đến sáng trở về bụng kêu òng ọc, vậy mà không dám ăn luôn Gấu Nhỏ đang nằm trên giường ngủ đến ngọt ngào.

Chỉ mở miệng muốn một chén mì.

Bản thân mình dạo này đối với người nào đó quả thật rất nhân nhượng.

Vậy mà người ta cố tình không cảm kích.

Đỗ Vân Hiên nấu mì xong mới có thời gian vào phòng tắm rửa mặt, thay quần tây sơ mi vào.

Cổ Sách ngồi trước bàn ăn thấy anh đang thắt caravat từ phòng tắm đi ra, nhú nhú mày, “Ai cho phép em thay đồ ngủ?”

Trên bàn còn lại một cái tô to dùng trống rỗng, ba phần mì, hai cái trứng chần vàng óng ngon lành có hành thái, thêm vài giọt dầu vừng trong lúc Đỗ Vân Hiên thay đồ đã hoàn toàn vào bụng Cổ Sách.

Đế vương hân hiện tại cơm no rượu say, dục vọng bắt đầu rục rịch.

Huống hồ ở trước gương, Đỗ Vân Hiên xinh đẹp lạnh lùng đang thắt caravat, cổ hơi ngưỡng lên phản xạ trong gương làn da bán trong suốt như ngọc thạch, khiến người ta hô hấp nặng thêm.

“Lại đây.” Cổ Sách đẩy cái tô trống không trên bàn sang một bên, cong ngón trở gõ gõ lên mặt bàn, “Giúp tôi cạo râu.”

“Tôi sắp đi làm muộn.”

“Đúng rồi, Đỗ Minh Lỗi hôm nay cũng đến báo danh ở Sách lược.” Cổ Sách cực kì bình thản nhắc tới.

Bóng người trong gương, động tác bỗng nhiên trở nên ngưng trệ.

Đỗ Vân Hiên xoay người, lạnh lùng nhìn Cổ Sách.

Cổ Sách nhàn nhã tựa khuỷu tay phải lên bàn ăn, mỉm cười với anh.

Nấu mì cho hăn, giúp hăn cạo râu, kế tiếp có phải giúp hăn bưng trà rót nước rửa chân?! Đỗ Vân Hiên đi đến phòng tắm lấy bọt cạo râu cùng dao cạo, trở lại trước bàn ăn, chuẩn bị xoay người hầu hạ vạn tuế gia. Chap mới luôn có tại || T r ù m T r u y ệ n .m e ||

“Ngồi lên đây.” Cổ Sách ngồi ở trên ghế thoải mái duỗi duỗi thân thể, vỗ vỗ lên đùi mình.

“Đừng được đăng chân lên đăng đầu.”

“Ngồi lên đây, bảo bối.” Cổ Sách nhẹ giọng ôn hòa nói, “Không thì tôi sẽ khiến em, à không, là Đỗ Minh Lỗi hiểu được thể nào thực sự là được đăng chân lên đăng đầu.”

Ngữ điệu nói ra những từ kia rất kì lạ, tràn ngập cảm giác dâm tà.

Đỗ Vân Hiên đành phải cầm dao cạo, khóa ngồi lên đầu gối Cổ Sách.

“Em thật quan tâm em trai mình.” Cổ Sách chờ anh ngoan ngoãn ngồi lên đùi mình, vuốt ve gương mặt anh.

“Ừ.”

“Tôi cũng vậy, rất quan tâm em tôi.” Cổ Sách có một thâm ý khác, chăm chú nhìn anh, “Xem ra, ít nhất chúng ta cũng tìm thấy điểm chung.”

Ánh mắt Cổ Sách rất sáng, ngọn lửa bên trong không phải là mãnh liệt thiêu đốt, mà âm ỉ như ngày đông.

Đỗ Vân Hiên vị hăn nhìn đến có chút loạn nhịp, chuyển tầm mắt xuống dao cạo râu sáng loáng trong tay.

“Bắt đầu đi.” Cổ Sách tựa lưng vào ghế, ngẩng mặt lên.

Động tác của hắn, cũng làm thay đổi trọng tâm Đỗ Vân Hiên đang ngồi trên người mình. Mông cách một lớp vải tiếp xúc đến cơ nhục căng chặt của nam nhân, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ, vì bộ vị cứng rắn nào đó đang chọc vào người mình.

Đỗ Vân Hiên yên lặng dịch đi một chút, vừa mới đụng đây, cổ họng Cổ Sách đã phát ra một tiếng rên rỉ hưởng thụ trầm thấp vì ma sát, “Bảo bối, em đây là đang đùa bỡn với súng thật đạn thật.”

Đỗ Vân Hiên không dám cự quây nữa.

Vật đang chọc vào người mình, trở nên càng thêm nóng bỏng, cho dù cách quần, cũng khiến mặt anh nóng bừng.

Gã đàn ông này, vừa hạ lưu, lại vừa vô sỉ.

Đỗ Vân Hiên che đậy sự xấu hổ vì bị vật kia của đàn ông chọc vào mông, nghiêm túc bôi bọt cạo râu lên cằm của Cổ Sách, xoa đều lên mặt, cân nhắc phải bắt đầu hạ dao ở đâu.

Dứt khoát, anh thầm nghĩ, một dao cắt đứt.

Bản thân đang cầm dao cạo râu sắc bén, mà hắn thì đang ngưỡng cổ, tựa như một con sói đang buông lỏng cảnh giác.

“Tìm được chính xác động mạch cảnh chưa?”

Đỗ Vân Hiên bị nói toạc ý nghĩ hơi hơi chần động.

Cổ Sách lười biếng hé mắt, “Giết người, phải nhanh.chuẩn.độc. Nhắm ngay chỗ trí mạng, mạnh một chút, chấm dứt. Tối kị nhất là chỉ làm việc nửa vời, ra tay, kết quả không làm gì được đối phương. Dã thú thụ thương, lòng trả thù sẽ rất mạnh mẽ.”

Đỗ Vân Hiên có ngốc cũng sẽ không thực sự thử xem mình có thể nhanh.chuẩn.độc hay không, cầm dao cạo, kê lên cằm Cổ Sách, bắt đầu không nhanh không chậm cạo râu.

Tư thế ái muội, khoảng cách hai người thực sự rất gần.

Hô hấp nóng rực của Cổ Sách phả lên mặt Đỗ Vân Hiên.

Ánh mắt của hắn, cũng chăm chú dán lên gương mặt Đỗ Vân Hiên, tựa như nhìn thấy cảnh đẹp một đời cũng không muốn buông tay.

“Nhìn cái gì?” Đỗ Vân Hiên bị hắn nhìn chăm chăm đến nỗi cả người không được tự nhiên.

“Giám thị em. Miễn cho em nhất thời tâm ngoan, vẽ một đường lên cổ tôi.”

“Hóa ra anh cũng sợ chết.” Đỗ Vân Hiên nâng tay, lướt nhẹ qua má phải Cổ Sách, lưỡi dao mang theo những mẩu râu ngắn.

“Sống ở thế giới ngầm cũng chỉ có một cái mạng. Chết có gì đáng sợ?” Cổ Sách thối một hơi lên gương mặt anh, thông thả nói, “Nhưng mà, có em ở đây, tôi quả thực muốn sống lâu hơn một chút.”

Bàn tay to lớn chạm vào hạ thân Đỗ Vân Hiên.

Tay Đỗ Vân Hiên đột nhiên run lên, dao cạo không tiếng động xẹt qua, trên cằm Cổ Sách vẽ ra một vết cắt.

Một vệt đỏ rực ghê người nhiễm lên bọt biển trắng xóa.

Không xong!

Cổ họng Đỗ Vân Hiên khô khốc nuốt xuống một cái. Bình thường mắng hắn hai câu đã bị chinh đến chết đi sống lại, bây giờ thấy máu, còn không

bị hấn trực tiếp đánh chết sao?

Nhìn Cổ Sách sau khi hơi hơi sừng sốt, khóe môi gợi lên một nét cười tà, lưng Đỗ Vân Hiên nổi lên hàn ý.

“Thật sự muốn mưu sát chồng?”

Cổ Sách nhắc tay tước con dao cạo Đỗ Vân Hiên còn nắm trong tay, quăng xuống sàn nhà.

Tiếng kim loại chạm vào gạch men vang lên leng keng, trong phòng khách tĩnh mịch dị thường rõ ràng.

Theo tư thế hiện tại, Cổ Sách ôm đầu gối Đỗ Vân Hiên đứng lên, dễ dàng đặt anh lên bàn ăn tựa như một món điểm tâm ngon miệng.

Cúi đầu dùng sức.

“A...”

Đầu lưỡi tham lam tiến vào, mạnh mẽ đảo qua lợi cùng niêm mạc bên trong khoang miệng, đem đầu lưỡi hồng nhạt muốn lẫn trốn của Đỗ Vân Hiên kéo ra, hung ác quần lấy mút vào. Hơi thở dương cương mang nặng hương vị nam tính, cùng với vị bạc hà của bọt cạo râu hòa với mùi máu tươi, mặc kệ kháng cự mà tràn vào, khiến đầu óc Đỗ Vân Hiên choáng váng mơ hồ.

Bọt biển từ cằm Cổ Sách cọ lên mặt Đỗ Vân Hiên, lên cằm cổ trắng nõn, lên cổ áo sơ mi, lên caravat đã được thắt cẩn thận, hỗn loạn đến rối tinh rối mù.

Cũng gợi cảm đến rối tinh rối mù.

Đỗ Vân Hiên tựa như bị nhốt vào một phòng tắm hơi cực nóng, đôi môi hồng hé mở như một đóa sắc vi bị người hung hăng ngắt đến rỉ nhựa, thở

hồn hển nhắc nhở lão đại đã bị dục vọng làm mù đầu, “Anh đang chảy máu.”

“Hương vị thế nào?” Cổ Sách cọ cọ vết thương trên cằm lên chóp mũi của Đỗ Vân Hiên, lại tiếp tục hôn lên. Lưỡi chạm lên lưỡi, mềm mại ướt át nhưng mạnh mẽ tiếp xúc mang theo mùi máu nhàn nhạt lại kích thích, trầm thấp cười, “Nếm máu của tôi, chính là người của tôi.”

“Nhảm nhí.”

Cổ Sách không giảng đạo với anh, để vương hắc dạ, luôn luôn không nói đạo lý, chỉ dùng hành động.

Quần tây đã mặc chỉnh tề, lẫn quần lót của Đỗ Vân Hiên cùng lúc bị lột xuống.

Nắm lấy hai mắt cá chân mảnh khảnh của Đỗ Vân Hiên tách ra hai bên, gác lên vai của mình.

“A —!” Con mồi bị đâm thủng, phát ra thanh âm áp lực mà quần bách.

Cổ Sách tựa như đang cạy mở một con sò ngang bướng, đóng đưa thắt lưng cường tráng, quá trình xâm nhập chậm rãi khiến Đỗ Vân Hiên đang dán lưng lên bàn ăn cũng dần dần căng thẳng, có lẽ là bản năng khi nhận phải công kích, hai tay dùng lực bắt lấy nửa người trên của Cổ Sách.

Ban đầu anh còn cắn răng chịu đựng.

Nhưng cảm giác trong thân thể càng lúc càng mãnh liệt, nam khí cứng rắn cường tráng đảo loạn bên trong nơi mềm mại kia, niêm mạc bên trong bị nghiền đến tê dại mà ngọt ngào.

Môi dưới buong ra, tiếng rên rỉ xấu hổ vô cùng dật khỏi yết hầu.

Cổ Sách hướng vào sâu bên trong đẩy mạnh một cái, Đỗ Vân Hiên theo động tác của hắn mà a lên một tiếng.

“Em hôm nay, đặc biệt miễn cảm.” Cổ Sách nói, lại bắt đầu đóng đưa thắt lưng tràn ngập lực lượng của hắn.

Đổi góc độ cảm vào, ma sát đến một nơi mới mẻ miễn cảm khác, Đỗ Vân Hiên bị ức hiếp rỉ ra một tiếng nước nở rất lớn, móng tay hung hăng bầu lên vai Cổ Sách, cào xuống hai đường.

“Hưng phấn đến như vậy?”

“Đừng... A! Đừng như vậy!”

“Đừng thế nào? Như vậy?” Cổ Sách chết tiệt lại đâm mạnh thêm một cái.

Cổ ý nâng lên đôi chân như bạch ngọc, dùng lực rất gần, góc độ nam khí tiến vào càng thêm xảo quyệt, Đỗ Vân Hiên bị kích thích đến nổi nửa người nằm trên bàn ăn nghiêng người hỗn loạn, nếu không phải có Cổ Sách đè lại, thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Bị đồng tính đùa bỡn đến mức này, thực sự là sỉ nhục khắc cốt ghi tâm.

Nhưng nửa người dưới không chịu nghe lời, bị nam nhân từng chút từng chút đánh vào bên trong, dần dần cương lên.

Cổ Sách trong cơ thể Đỗ Vân Hiên mạnh mẽ rong ruổi, cố tình lơ đi dục vọng ở phúc hạ Đỗ Vân Hiên, cuối cùng, hắn rốt cục vươn tay âu yếm tiểu khả ái đã thẳng tắp xinh đẹp kia, đôi mắt đẹp đẽ của Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên phủ kín sương mù.

“Anh... khốn nạn...” Đỗ Vân Hiên thở hỗn hển, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ.

Giận Cổ Sách hạ lưu, giận hắn bụng dạ khó lường.

Giận bản thân.

Vậy mà lại cảm thấy âu yếm của Cổ Sách, thực sự là... con mẹ nó quá thoải mái...

Ở cùng một kẻ lưu manh, thiết kế sư tài hoa tốt nghiệp cao học, cứ vậy mà biết nói lời thô tục.

“Vô lại!” Đỗ Vân Hiên nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng, cả thân thể lẫn trái tim đều run lên.

Đối với sự khiêu khích của anh, Cổ Sách chỉ phong độ mỉm cười đáp lại, lại bỗng nhiên tăng mạnh cường độ.

Bị hấn đâm đến nỗi bàn ăn cũng cộc cạch dịch chuyển, Đỗ Vân Hiên hét toáng lên.

“A! A! Anh ... Anh chậm một chút.. khốn nạn!” Nơi thừa nhận vật đó của đàn ông bị ma sát đến nóng rực.

Càng đau đớn kịch liệt, bụng dưới càng bị nhiệt khí dồn lên, khí quan giữa hai chân cũng dường như khấn cầu bàn tay thô ráp của nam nhân vuốt ve.

“Mắng tôi khốn nạn hai lần, tôi dùng lực gấp đôi với em.” Cổ Sách vỗ vỗ gương mặt dính bọt biển lẫn hơi ẩm của Đỗ Vân Hiên, lộ ra hàm răng trắng đẹp cười lớn lên.

Động tác dừng mãnh, cơ hồ đâm nát lục phủ ngũ tạng của Đỗ Vân Hiên.

Dồn hết khí lực lên người Đỗ Vân Hiên, khi ban tặng tinh hoa phái mạnh còn không quên căn hai cái lên cần cổ trắng nõn như để tuyên bố quyền sở hữu.

Đỗ Vân Hiên thét chói tai, bụng dưới co rút mạnh, bắn tung tóe lên hạ phúc của Cổ Sách.

“Ha...”

Cả người Đỗ Vân Hiên phủ đầy mồ hôi, hai chân vẫn bị Cổ Sách nâng lên cao rồi cuộc xụi lơ buông xuống bên cạnh bàn.

Cổ Sách mồ hôi đầy mình, nửa người trên đè lên thân thể anh.

Thở dốc liên tiếp, mùi tanh nồng còn vương lại trong không khí, mỗi lần hô hấp đều hút vào phế quản.

Một lúc lâu sau, Đỗ Vân Hiên nhìn trần nhà như ẩn như hiện, mở miệng hỏi, “Anh có thể đi ra được không?”

“Tại sao?”

“Đè tôi khó chịu.”

Cổ Sách nghĩ nghĩ, thế nhưng lại hiếm khi hợp tác, thực sự đem đầu rời khỏi ngực Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên vất cả nâng tay lên, mắt nhìn đồng hồ, lông mày xinh đẹp nhăn lại.

“Anh lại hại tôi đi làm muộn.” Vừa rồi làm tình vẫn không ngừng nước nở, cổ họng trở nên có chút khàn khàn.

“Thực xin lỗi.” Hấn nói.

Phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

“Sao vậy?” Cổ Sách hỏi.

Đỗ Vân Hiên lắc đầu, “Không có gì.”

Nam nhân này, vậy mà cũng nói xin lỗi.

Một dao vừa rồi, không cắt đứt dây thần kinh quan trọng nào của hắn chứ?

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Khi trở lại đá quý Lea, Ngũ Tiểu Lệ vừa bước vào văn phòng liền nói ra một tin tức quan trọng.

“Thiết kế Đồ, tin tức chấn động, Đặc trợ của chủ tịch bị sa thải!”

“Thật sao?”

Cung cách làm việc của Lea tiên sinh, quả thật là sấm rung gió giật.

“Thiết kế Đồ à, anh cũng thật bình tĩnh quá, nghe tin tức chấn động như vậy mà lông mi cũng không động một cái. Nhưng mà, anh biết vì sao ông ta bị sa thải không?” Ngũ Tiểu Lệ nhìn trái ngó phải, cuối cùng ghé vào tai Đồ Vân Hiên bùng nổ, “Quấy rối tình dục nhân viên công ty đó! Vị đặc trợ kia ngày hôm qua không phải vẫn họp cùng các anh sao? Đường đường là đặc trợ a, nghe nói đã đi theo chủ tịch rất nhiều năm, lại còn nói gì nữa a, còn phải truy cứu trách nhiệm trước pháp luật. Thật là không chừa lại chút tình cảm, ha, tâm của đại nhân vật quả nhiên đủ cứng rắn. À mà, anh có biết hấn gây rối ai không?”

Đồ Vân Hiên đang định bước đi, dừng lại hỏi. “Ai?”

“Công ty không chính thức công bố, nhưng mà, em đoán được.” Ngũ Tiểu Lệ nhìn Đồ Vân Hiên, thần bí hạ giọng.

Đồ Vân Hiên lạnh mặt quay lại nhìn cô.

“Ồ, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, làm gì nhìn em hung dữ vậy.” Ngũ Tiểu Lệ nói ra tin tức độc nhất vô nhị, “Hôm qua em thấy Dư Tiêm Tiêm ở bên trong toilet khóc thầm đó, mắt cũng sưng húp luôn. Hỏi cô có chuyện gì, cô cái gì cũng không chịu nói, lắc đầu nguầy nguậy, còn cầu xin em đừng nói cho người khác. Đặc trợ của chủ tịch hôm qua đến đây họp, không phải Dư Tiêm Tiêm tiếp đón sao? Hôm nay hẳn bị đuổi việc, Dư Tiêm Tiêm cũng không đến công ty làm. Không hỏi cũng biết cô chính là người bị quấy rối tình dục.”

Dư Tiêm Tiêm là trợ lý trong phòng giám đốc Trương Lam, Ngũ Tiểu Lệ đoán vậy cũng coi như có cơ sở.

Chỉ là trong lòng Đỗ Vân Hiên biết rõ, mình mới là người bị hại xui xẻo kia.

“Đừng đoán bậy. Mặc kệ ai là người bị hại, công ty không công bố danh tính cũng là vì muốn bảo vệ danh dự người đó. Nếu tên đặc trợ vô đạo đức kia đã bị trừng phạt, chuyện này cứ im lặng để qua đi.”

Nói xong, Đỗ Vân Hiên xoay người vào phòng thiết kế của mình.

Công việc trọng tâm hôm nay, là đề tài thiết kế của Lea tiên sinh.

Vì để tiện cho nhóm thiết kế sư, tài liệu liên quan đến đề tài đã nén lại thành file, để trong máy chủ công ty, những thiết kế sư được lựa chọn tham gia có thể truy cập vào mạng nội bộ để đọc. Đỗ Vân Hiên đóng cửa lại, ngăn cách mình khỏi thế giới bên ngoài, mở máy tính cẩn thận nhìn qua tư liệu một lần.

Đại trình tiết của đàn ông ngày xưa, không phải đơn lẻ, mà có thành một bộ.

Nửa người dưới của đàn ông, phía trước tính khí phía sau cục huyệt, lại lên đến hai điểm mẫn cảm trước ngực, trong khi thiết kế, phải đảm bảo cả

tính thực dụng cũng như độ thâm mỹ.

Đỗ Vân Hiên vừa xem vừa không tin nổi lắc đầu.

Trong yêu cầu thậm chí nói ra rất rõ ràng, nam hình nhân tạo trong đại trình tiết thiết kế sư có thể tùy ý lựa chọn loại đá khảm lên, thế nhưng khi chế tạo ra đến hàng thật phải đảm bảo kích cỡ. Hơn nữa trong tài liệu còn nói, khi sử dụng thành phẩm vào bên trong cơ thể người phải đạt tới hiệu quả mong muốn.

Khoái cảm?

Đỗ Vân Hiên đảo qua hàng chữ kia, yên lặng tưởng tượng, bị thứ này cắm vào nơi đó, cho dù làm bằng vàng hay khảm ruby, giá trị đến đâu chỉ sợ cũng chỉ khiến người ta thống khổ?

Chiều dài cùng với độ thô này, quả thực có thể so với Cổ Sách.

Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên giật mình kinh ngạc với chính bản thân mình, vậy mà đang trong thời gian làm việc nghiêm túc, nhớ đến khí quan hạ lưu của nam nhân ức hiếp mình đến gần chết trên bàn ăn thế nào.

Nửa người dưới vẫn còn đau nhức, cảm giác khuếch trương cùng hỗn loạn do bị nam khí cắm vào đường như lại rõ ràng xuất hiện.

Thực sự khốn nạn!

Đỗ Vân Hiên cầm ly nước trên bàn, ngửa đầu uống hết nước lạnh bên trong để tự xốc mình tỉnh táo.

Cổ Sách gần đây tựa như một con chó săn cuồng chủ, tựa đầu lên ngực Đỗ Vân Hiên ngủ, anh thường xuyên bị đè đến nỗi gặp ác mộng ban đêm. Hôm nay cho hắn một dao khiến hắn đổ chút máu, coi như chút trả thù đi. Không biết miệng vết thương có thể để lại sẹo hay không.

Có sẹo cũng đáng lắm!

Nhưng mà tên kia, gần đây có phải hơi gầy đi không?

Hiện tại vẫn là thời gian làm việc!

Đỗ Vân Hiên cầm ly lên, muốn tự làm mình tỉnh táo, mới phát hiện vừa rồi mình đã uống cạn.

Hôm nay tâm tình hết sức không tốt, nhất định là tại buổi sáng bị Cổ Sách càn quấy, nếu bận rộn đến nỗi không có thời gian cạo râu, làm sao còn có thể lực làm cái việc kia chứ?

Cái đề tài thiết kế quý dị này ảnh hưởng rõ ràng đến tinh thần nhà thiết kế chuyên nghiệp. Chẳng lẽ đây chính là mong muốn của Lea tiên sinh khi chọn đề tài này sao? Khiến nhóm thiết kế tâm hoảng ý loạn, khó khăn phát huy ý tưởng, cần phải đột phá?

Đỗ Vân Hiên nhớ tới vị chủ tịch rất có phong phạm quý tộc tối qua, khẽ cắn môi.

Nếu không tận lực giành lấy tư cách tham gia cuộc thi thiết kế đá quý Ngụy Lai, vậy thật uống là một nhà thiết kế đá quý. Nếu cả một người lớn tuổi như Vạn Kỳ Ngọc cũng phải đẹp qua bối rồi, dùng sự chuyên nghiệp để ứng phó, vậy bản thân mình tuyệt đối có thể làm được.

Anh mở máy tính lên, quật cường chọn bộ phận khiến mình cảm thấy khó chịu đựng, cũng khó ứng phó nhất – nam hình nhân tạo mà bắt đầu.

Tìm kiếm trên mạng những hình ảnh liên quan đến nam hình nhân tạo, mới kinh ngạc phát hiện hóa ra sức sáng tạo của nhân loại lại kinh khủng đến vậy, những tạo hình vô cùng kỳ quặc, chất liệu không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn có thiết kế hai đầu đâm tà đến đáng sợ chuyên dùng để gây sức ép trên tuyến tiền liệt.

“Còn không ngoan ngoãn, tôi sẽ để em ném thử vài đạo cụ mà em cho dù nghĩ cũng không nghĩ tới.” Bên tai bỗng nhiên quanh quẩn tiếng uy hiếp của Cổ Sách.

Lên giường không phối hợp, thường xuyên sẽ bị Cổ Sách uy hiếp như vậy, sau đó dùng thể lực quất mình đến kiệt sức.

Những cái nam hình nhân tạo này, chắc hẳn cũng thuộc về ‘đạo cụ nghĩ cũng không nghĩ tới’, lưng Đỗ Vân Hiên phát lạnh, nếu Cổ Sách dám dùng những thứ ghê tởm này lên người anh, anh nhất định sẽ cắt đứt cổ hắn.

Ri ri ri!

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, Đỗ Vân Hiên đang nhìn chăm chăm vào màn hình đầy dâm loạn kia giật nảy mình, anh không chút do dự tắt đi trang web khiến mình đổ mồ hôi lạnh kia, cầm lấy điện thoại.

“Là thiết kế Đồ sao? Giám đốc thông báo, bởi vì đặc trợ Mitsubishi đã tạm rời vị trí công tác, cho nên tư cách tham dự cuộc thi thiết kế đá quý Ngụy Lai sẽ do Lea tiên sinh tự mình xử lý. Lea tiên sinh hiện đang ở trong văn phòng giám đốc, về đề tài thiết kế hôm qua, Lea tiên sinh sẽ cho bốn vị thiết kế được chọn, mỗi người một giờ hỏi ý kiến.”

“Đã rõ, cảm ơn.”

Cái này cũng giống những đơn hàng bình thường của khách VIP khác, sau khi đưa ra yêu cầu, nhà thiết kế sẽ gặp trực tiếp khách, trong một khoảng thời gian ngắn tận lực hiểu rõ ý tưởng của khách hàng và nhu cầu thực sự, như vậy vừa thuận tiện cho thiết kế vừa khiến khách hàng hài lòng.

Người khác nghĩ rằng thiết kế trang sức chỉ là vẽ vời trên giấy, sau đó lựa chọn vàng bạc, đá quý, thực ra cũng không chỉ đơn giản như vậy, nhà thiết kế nhất định phải có khả năng hiểu rõ ý muốn của khách hàng. Cũng

không phải có nghĩa là nhà thiết kế phải biết ăn nói lanh lợi, mạnh vì gạo bạo vì tiền, mà là phải có khả năng thể nghiệm và quan sát.

Hiếu biết thấu đáo, thậm chí có thể nói là phân tích nội tâm của khách hàng, thường thường là mẫu chốt để thiết kế ra một tác phẩm tốt nhất.

Đỗ Vân Hiên đang vì đề tài thiết kế đặc thù này mà cảm thấy khó giải quyết, người ra đề mục lại nguyên ý gặp mặt để đặt câu hỏi, vậy không thể tốt hơn.

Anh gọi điện thoại trở lại phòng giám đốc, hỏi thư kí của Trương Lam thời gian có thể gặp mặt, Đỗ Vân Hiên hiển nhiên là người cuối cùng được thông báo, mặt khác ba nhà thiết kế khác đã gọi đến, hơn nữa sắp xếp ổn thỏa thời gian gặp mặt.

“Buổi sáng đã sắp xếp hết rồi sao? Vậy buổi chiều tôi có thể gặp Lea tiên sinh không?”

“Thực xin lỗi, thiết kế Đỗ, buổi chiều Lea tiên sinh có chuyện quan trọng khác, không thể sắp xếp được thời gian cho anh.” Thư kí bên trong điện thoại hơi ngừng lại, hình có ai bên cạnh đang nói gì với cô, thư kí nói với điện thoại, “Xin chờ một chút.”

Một lúc sau, giọng nói của thư kí một lần nữa lại vang lên trong điện thoại, lễ độ nói, “Thiết kế Đỗ, Lea tiên sinh nói buổi chiều ngài ấy thực sự không chừa ra thời gian. Nhưng vì để thiết kế sư tham gia vào đề tài này được công bằng tuyệt đối, ngài ấy đồng ý gặp mặt anh vào thời điểm dùng cơm trưa.”

“Cám ơn.”

Gác điện thoại xong, Đỗ Vân Hiên đánh giá một chút thời gian, cách thời gian nghỉ trưa còn có nửa tiếng. Trước khi gặp Lea tiên sinh, có lẽ phải xem

xét qua một chút, tình ái xa xỉ phẩm, không phải thể mệnh của anh, cần phải cẩn thận nghiên cứu.

Đang lúc nghiên cứu những đường cong tà ác mà khêu gợi, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Đỗ Vân Hiên nhìn qua đồng hồ, cách giờ nghỉ trưa còn có nửa tiếng, không lẽ lịch trình của chủ tịch lại có sự thay đổi.

“Thiết kế Đỗ.” Lần này là giọng nói trong trẻo của Ngũ Tiểu Lệ, “Anh có một bưu kiện được gửi đến, muốn em đưa vào cho anh không?”

“Không cần, tôi tự mình lấy.”

Đỗ Vân Hiên luôn luôn không thích người khác bước vào phòng thiết kế riêng của mình, nhất là hiện tại, trên màn hình còn đang có những hình ảnh tính cụ độ phân giải cao, anh không muốn người khác hiểu lầm.

Đưa tới không chỉ có một kiện hàng, mà còn có một bó hoa bách hợp tuyết hạ nhĩ lan, nhóm tiểu cô nương trong văn phòng vây quanh bó hoa kia, vừa sốc lại vừa ước ao nói nhỏ, “Hoa này em từng thấy trên mạng rồi, rất đắt đó!”

“Soái ca thật là hạnh phúc quá, ngày nào cũng có người tặng quà đưa hoa
=^=”

“Mỹ nam như thiết kế Đỗ, nếu tôi có tiền, tôi cũng nguyện ý theo đuổi.”

Thấy cửa phòng thiết kế mở ra, thân ảnh Đỗ Vân Hiên xuất hiện.

“Thiết kế Đỗ, là bách hợp tuyết Hạ nhĩ lan đó, bạn gái của anh thật có con mắt tốt quá đi.” Một trợ lý nhìn qua đã biết hàng cười nói với Đỗ Vân Hiên.

Mọi người giải tán trở về vị trí, vừa bắt tay vào làm việc, lại vừa trộm liếc vị thiết kế sư tuần mỹ mỗi ngày đều nhận được quà cáp kia.

Đỗ Vân Hiên vừa nhìn thấy bó hoa đã biết là ai đưa đến, rất muốn thuận tay ném vào thùng rác cách tay phải không xa, nhưng anh biết rõ hành động này chỉ chọc cho nhóm trợ lý đang hóng chuyện thêm kinh ngạc và quan tâm, sau đó ở trong văn phòng sẽ có thêm những tin tức nho nhỏ về anh.

Anh không thích trở thành nhân vật chính trong mấy chuyện tào lao ở văn phòng.

Đỗ Vân Hiên đem những thứ kia trở về phòng thiết kế, đóng cửa lại, sau đó bắt đầu xử lý cái gọi là lễ vật.

Động tác thứ nhất, chính là tiến bó hoa xinh đẹp đặt đồ kia đến nơi mà nó nên đến – góc thùng rác.

Động tác thứ hai, chính là để cho gói đồ được bọc tinh mỹ đi cùng bó hoa làm bạn.

Vài giây sau, thùng rác liền phát ra âm thanh đình tai nhức óc.

Đỗ Vân Hiên nhú mày, đợi một lúc, tiếng chuông vẫn tiếp tục, tựa như có thể kéo dài đến thiên trường địa cửu, anh mới bước đến thùng rác nhặt chiếc hộp ở bên trong, mở ra, nhìn thấy một con gấu bông tươi cười khả ái.

Bên cạnh con gấu, còn có một chiếc di động mẫu mới nhất, đang liên tục đổ chuông.

“A lô?!”

“Tại sao bây giờ mới nhận điện thoại?”

“Có chuyện gì?”

“Đừng nghĩ tôi không biết hôm qua em lại đập vỡ điện thoại.” Giọng Cổ Sách bên trong điện thoại vẫn cao cao tại thượng như thể chủ nhân, “Cái mới này lúc nào cũng mang trên người cho tôi.”

“Không có chuyện gì, tôi ngắt máy trước.”

“Bảo bối,” Thanh âm ái muội của Cổ Sách quanh quẩn trong microphone, từ tính lại mang theo ma lực, “Sáng nay em kẹp tôi thật...”

Đỗ Vân Hiên đột ngột bấm nút nguồn, cắt đứt cuộc trò chuyện.

Anh quăng điện thoại lại trên bàn, kéo ghế ngồi xuống, tiếp tục tìm kiếm tư liệu trên máy tính. Chóp mũi bỗng nhiên ngửi được hương thơm, ánh mắt Đỗ Vân Hiên quét qua phòng thiết kế, cuối cùng dừng ở chỗ thùng rác.

Bách hợp tuyết hạ nhĩ lan kia, hương thơm quả thực đặc biệt, thấm vào ruột gan.

Ước lượng thời gian đã đến, Đỗ Vân Hiên đi gặp chủ tịch.

Văn phòng giám đốc chỉ là phòng của Trương Lam tại đá quý Lea, nhưng nếu chủ tịch tập đoàn đã tự mình giá lâm, Trương Lam tất nhiên không nói hai lời đã trao ra văn phòng. Đỗ Vân Hiên đi vào, phát hiện Lea tiên sinh đúng thực là đang dùng cơm.

Có thể nhìn ra Randy Lea là người cực kì chú trọng chất lượng sống, cho dù bận rộn công vụ mà không thể không ăn đồ ăn bên ngoài, vẫn được sắp xếp rất tỉ mỉ. Bàn làm việc được dọn dẹp sạch sẽ, bên trên trải lên một tấm khăn trải tinh xảo.

Đồ ăn theo tiêu chuẩn của nhà hàng cao cấp.

Đỗ Vân Hiên phát hiện, trên bàn còn bày đồ ăn cho hai người.

“Mời ngồi.” Randy Lea đang cầm dao nĩa, ưu nhã hưởng thụ beefsteak tươi ngon, thấy Đỗ Vân Hiên tiến vào, liền chỉ vào ghế đối diện.

“Cám ơn, tôi không đói.”

“Thiết kế Đỗ, hãy coi tôi là khách hàng VIP của cậu.” Chủ tịch tuổi trẻ anh tuấn nhìn anh mỉm cười, “Mà vị khách hàng này của cậu, không thích người ta nhìn chăm chăm khi mình đang ăn cơm. Cùng nhau ăn, không khí hòa hợp sẽ có lợi cho cậu có thể hiểu được yêu cầu của tôi.”

Đỗ Vân Hiên nghĩ nghĩ, ngồi xuống.

Ngón tay anh thon dài trắng nõn, động tác cầm dao nĩa bằng bạc, kỳ thật ưu nhã không thua gì Randy Lea, hơn nữa còn có một cổ mê người không như những người khác. Vị chủ tịch mỉm cười nhìn anh cắt một miếng beefsteak đưa vào đôi môi mỏng nhạt màu.

“Uống một chút rượu?”

“Xin lỗi, tôi không uống rượu.” Tâm tư Đỗ Vân Hiên hoàn toàn không đặt trên đồ ăn, xuất phát từ lễ độ mà ăn hai miếng nhỏ sau đó chuyển đề tài sang thiết kế, “Khi công bố đề tài thiết kế, tôi nghe nói thành phẩm sẽ trở thành lễ vật của Lea tiên sinh cho ai đó.”

“Đúng vậy, tôi sẽ tặng chúng cho em họ tôi, Alexa Lea.”

“Anh ta là người thế nào?”

Randy Lea không trả lời ngay, mà dùng ánh mắt hứng thú đánh giá anh.

“Hiểu về người cuối cùng đeo nó có thể giúp tôi suy nghĩ chu đáo hơn khi phác thảo thiết kế.” Đỗ Vân Hiên giải thích rõ hơn, “Ví dụ như, hình thể. Hình thể không giống nhau, trang sức thích hợp đeo trên người sẽ có chút khác biệt, chất liệu cũng sẽ khác biệt.”

“Nếu xét theo hình thể.” Người con lai anh tuần chậm rãi nói, “Em ấy cùng cậu không chênh lệch lắm. Thiết kế Đỗ, cân nặng của cậu, chắc khoảng sáu mươi kg đi, cao khoảng một mét tám? Hay là một mét bảy chín?”

Đỗ Vân Hiên ngưng một chút.

Bỗng nhiên đưa số liệu bản thân anh vào cuộc thảo luận này, khiến anh cảm thấy có một chút không thoải mái.

Nhưng theo góc độ của Lea tiên sinh mà nói, cũng không thể trách cứ đối phương.

“Tôi cao một mét bảy chín. Cân nặng, cũng không chênh lệch lắm so với phông chùng của Lea tiên sinh.”

“Như vậy hình thể em họ tôi, dường như giống hệt thiết kế Đỗ. Em ấy cũng có một đôi chân dài xinh đẹp khiến người ta khó có thể quên”

Đỗ Vân Hiên buông mắt, nhìn thoáng qua chân chính mình.

Randy Lea nhận ra hành động của anh, khóe môi dịu dàng gợi lên, “Alexa, em ấy có làn da của người phương Đông, tựa như tơ lụa, tóc lẫn mắt đều đen huyền. Gia tộc Lea là tập hợp các loại gen vĩ đại của các gia tộc lâu đời, nghe nói tổ tiên của chúng tôi đã từng cưới công chúa Sa Hoàng. Tổ phụ chúng tôi có một phần tư huyết thống Đông Á, một phần tư huyết thống Đức, đại khái còn có một phần huyết thống của Mississippi. Điểm này, từ trên người tôi chắc cậu cũng có thể nhìn ra một chút.”

“Đúng vậy.”

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Đỗ Vân Hiên đã đoán được trong người Randy Lea có huyết thống Á Châu.

“Về phần Alexa, em ấy so với tôi càng giống người châu Á hơn, bởi vì mẹ của em ấy là một người phụ nữ châu Á” Randy Lea nói, “Nếu cậu muốn suy xét phải dùng bảo thạch màu gì để phối hợp với làn da, vậy cứ giả định là người châu Á đi. Đương nhiên, em họ tôi cũng không phải một người thuần Á, em ấy là một con lai vô cùng xinh đẹp”

Đỗ Vân Hiên lấy ra sổ tay luôn mang theo người, ghi chú nhanh lên trên.

Ghi xong, anh lại ngẩng đầu lên, bỗng phát hiện Randy Lea đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt phiêu đảng dường như chứa một chút thâm ý ái muội, vượt qua hần phạm vi thảo luận tác phẩm giữa nhà thiết kế và khách hàng, Đỗ Vân Hiên liền cảnh giác, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Randy Lea mỉm cười một chút.

“Thiết kế Đỗ, cậu cần một chút... thuốc tiêu sưng không?”

Đỗ Vân Hiên bị vị chủ tịch hỏi ra vấn đề kì quái như vậy liền lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Chỗ này của cậu,” Randy Lea chỉ chỉ cổ của mình, “Hình như bị thương.”

Đỗ Vân Hiên theo bản năng vươn tay lên cổ sờ sờ, nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, sau đó mặt đỏ đến tận mang tai. Cổ Sách đáng chết, cắn lên cao như vậy, đến cổ áo cũng không thể che được dấu răng của hắn!

Đỗ Vân Hiên bối rối một hồi, “Thực xin lỗi, thất lễ.”

“Đừng để ý, là tôi không tốt, không nên nhắc tới chuyện này.” Randy Lea giữ phong độ chủ động giải thích, thường thức nói, “Cậu có một tình nhân thật nhiệt tình, đây là một chuyện rất đáng cao hứng.”

Đem con sói cắn người kia đập một phát chết tươi, mới là chuyện đáng để cao hứng!

Đỗ Vân Hiên tận lực kéo cổ áo lên cao để che đi, nhưng dường như không có tác dụng lắm. Tình cảnh rất xấu hổ, đến nỗi anh nghĩ có nên cáo từ hay không, nhưng mới bắt đầu nói chuyện với khách hàng, cứ như vậy bỏ qua cơ hội, cũng giống như việc buông tay khỏi tư cách dự thi.

Người bạn rợn như Lea tiên sinh, không phải lúc nào cũng có thể hèn được.

Vốn đang do dự, đầu óc bỗng nhiên xây xẩm nóng lên, sau đó đến ngực cũng bức bối, Đỗ Vân Hiên cảm nhận được thân thể đột nhiên không ổn, sắc mặt khê biến.

“Thiết kế Đỗ, cậu không thoải mái sao?”

“Không có gì, tôi chỉ hơi...” Thanh âm Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên ngưng lại, anh đứng mạnh lên, bước nhanh vào toilet chuyên dụng trong phòng giám đốc.

Dạ dày khó chịu ghê gớm, khiến anh vừa bước vào toilet đã chật vật quỳ xuống trước bồn cầu nôn không ngừng.

“Cậu không sao chứ?” Randy Lea đi theo đến đây, lại quỳ một gối xuống bên người anh, vỗ vỗ tấm lưng đang cong lên của anh

Đỗ Vân Hiên lắc đầu, lão đạo muốn đứng lên, nhưng thân hình mới thẳng được một nửa đã quỳ mạnh trở lại.

Đến khi cả giọt dịch vị cuối cùng tựa như cũng bị nôn ra hết, anh mới nhận ra vị chủ tịch bên cạnh cũng như cá trong chậu [người vô tội gặp họa], trên tây trang tinh tế bằng tơ tằm được may thủ công đã dính nhiều vết nôn.

“Thực xin lỗi.”

“Tôi cũng không hẹp hòi đến mức so đo với một người không khỏe.”

Randy Lea cởi áo khoác đặt lên bồn rửa tay, đỡ lấy đầu gối như nhũn ra của Đỗ Vân Hiên.

“Tôi có thể tự mình đi.”

“Phải không? Cậu đi vài bước cho tôi xem.”

Đỗ Vân Hiên làm không được, tuy thân thể anh không cường tráng được như Cổ Sách, nhưng tuyệt đối không phải dạng yếu đuối, thân thể lần này không khỏe thực sự rất không đúng lúc, làm người ta trở tay không kịp, hơn nữa tình huống cũng rất nghiêm trọng. Sau khi nôn sạch sẽ những thứ trong bụng xong, khí lực lập tức mất sạch, tầm nhìn lúc sáng lúc tối, trong đầu ong ong như có bầy ong vò vẽ bay loạn.

Anh đi thử hai bước, đã vô lực ngã trở lại khuỷu tay của vị chủ tịch trẻ tuổi

“Cậu cần nghỉ ngơi.”

Randy Lea ôm anh ra khỏi toilet, ấn một cái nút nào đó, một cánh cửa ngầm bên trong phòng giám đốc vô thanh trượt ra, bên trong đặt một chiếc giường để có thể nghỉ ngơi, có lẽ là để giám đốc Trương Lam có thể ngẫu nhiên nghỉ ngơi một lúc.

Đỗ Vân Hiên bị đặt lên chiếc giường mềm mại, quần áo anh cũng bị dính uế vật, người kia không hỏi anh, trực tiếp thuận thực giúp anh cởi ra tây trang, tháo caravat xuống.

Hai cúc áo trên cùng của sơ mi được tháo ra, càng nhiều dấu hôn cùng vết răng bị lộ ra.

“Uống nước.” Randy Lea lúc này không giống một chủ tịch đứng đầu tập đoàn khổng lồ, mà giống một nam phó ân cần lại kinh nghiệm. Y giúp Đỗ Vân Hiên uống nửa ly nước ấm, lại đỡ anh nằm xuống, “Tôi thấy cậu là một nhóc quá độ, thiết kế Đồ. Không thể như vậy được, cậu là tài sản quý giá của tập đoàn Lea. Ngoan ngoãn nằm trong đây một lúc, cậu sẽ nhanh chóng cảm thấy tốt hơn.

Y đưa tay vuốt ve cổ cùng cằm của Đỗ Vân Hiên.

Ngày thường Đỗ Vân Hiên tuyệt đối sẽ không cho phép một người xa lạ tiếp xúc thân thể mình như vậy, thế nhưng lúc này đầu óc anh đã hôn mê phân nửa, làn da không hiểu vì sao bị đốt cháy đến phát đau, bàn tay của Randy Lea lại giống như một mảnh lụa mỏng mềm mại có thể giảm đau, sờ đến nơi nào, nơi đó thoải mái.

Đỗ Vân Hiên nửa hé ra đôi mắt trong veo, một lúc lâu mới ý thức được chủ tịch cùng mình tiếp xúc không được đúng lắm, liền vươn tay muốn bắt lấy bàn tay đang vuốt ve hai má mình, nhưng đến khi lực nâng tay lên cũng không có, đầu ngón tay mềm mềm lướt qua cổ tay Randy Lea.

“Nếu chúng ta phải ở trong đây một lúc, vậy đừng ngại gì bắt lấy cơ hội này mà nói chuyện về em họ của tôi.” Vị chủ tịch này dường như không nhận ra Đỗ Vân Hiên muốn mình ngừng lại, dịu dàng vuốt ve anh.

“Alexa, là con một của chú Kelvin Lea của tôi. Chú tôi là con út của ông nội tôi, là một người tràn ngập mị lực thần bí, trên người y dường như có một loại mê hoặc người rất sâu, thậm chí như ma lực khiến người ta phải điên cuồng. Thứ ma lực này cũng khiến nhiều kẻ làm ra những chuyện không theo lí trí, bao gồm cả anh trai y, cũng là cha của tôi, Lowry Lea. Ông yêu chú ấy đến điên cuồng.”

Cho dù không có ý thức, Đỗ Vân Hiên vẫn nghe được một chút, gian nan nâng lên đôi mắt ẩn chứa một chút kinh ngạc.

Nội tình loạn luân của một đại gia tộc, đôi lại là Ngũ Tiểu Lệ có lẽ sẽ hai mắt phát quang, thế nhưng Đỗ Vân Hiên chán ghét nhất là những chuyện xấu xa bậy bạ như vậy. Vì muốn chế tạo được một lễ vật hoàn mỹ cho em họ, Randy Lea có thể trực tiếp nói ra bí sử gia tộc cho người ngoài như anh nghe, đối với ý nghĩ của vị chủ tịch này, Đỗ Vân Hiên cảm thấy khó có thể hiểu được.

“Trong một thời gian, cha tôi rất cuộc chiếm được chú ấy. Có điều thời gian đó vô cùng ngắn ngủi, còn không bằng một giấc mộng. Người chấm dứt giấc mộng đẹp này, là ông nội tôi.”

“Cậu có thể tưởng tượng, biết giữa hai đứa con ruột của mình phát sinh quan hệ thân mật, đối với ông nội luôn giữ lấy thể diện của tôi là một chuyện cỡ nào không thể tha thứ.”

“Vốn dĩ, đối tượng mà ông nên nghiêm khắc xử lý là cha của tôi. Chung quy ông mới là người dùng bạo lực ép phát sinh chuyện bất luân này. Thế nhưng, cha tôi là đích tử của ông nội, còn chú Kelvin, lại chỉ là con của một người phụ nữ xuất thân từ gia đình bình thường, nói cách khác, chú ấy là con riêng.”

“Ông nội không thể để mất đi người thừa kế chính thống, chỉ có thể dễ dàng tha thứ tội ác mà cha tôi phạm phải. Nhưng ông tuyệt đối cũng sẽ không để hành vi phạm tội tiếp tục phát sinh trước mắt mình, cho nên ông đuổi chú Kelvin đi, hoặc là nói, giấu đi.”

“Chú Kelvin từ đó rời khỏi thế giới của cha tôi, ở một nơi không có ai biết đến kết hôn sinh con. Em họ thân ái của tôi, Alexa là cốt nhục duy nhất của chú ấy. Tôi đã nhìn thấy bức ảnh quý giá chụp chú ấy của cha tôi, Alexa, em ấy cùng cha mình có vẻ bề ngoài cực kì giống nhau, đến cả khí chất cũng thập phần tương tự.”

“Tôi muốn vào ngày sinh nhật của Alexa, tặng em ấy một lễ vật lộng lẫy nhất, cũng khó quên nhất, lễ vật này nhất định phải làm nổi bật được sự mê người của em ấy.”

“Bởi vì, số mệnh gián đoạn của cha, cùng chú Kelvin, có lẽ...”

“Đã rơi xuống trên người tôi, và Alexa.”

Randy nói hết bí sử dài dòng của gia tộc xong, tốn không ít thời gian. Thân thể Đỗ Vân Hiên từ trạng thái cực kì khó chịu đã bắt đầu có chuyển biến, ít nhất đã có được chút khí lực, liền đưa tay muốn Randy biết mình không muốn bị người khác vuốt ve, cho dù giúp thư giải cũng không thích hợp, cũng xin miễn cho.

Randy Lea dừng động tác lại, sẵn sóc giúp anh đệm một cái gối đầu.

“Nếu ngài không ngại, tôi có thể hỏi chút vấn đề không?”

“Mời nói.”

“Em họ của ngài, vị Alexa Lea tiên sinh kia, người đó sẽ nguyện ý đeo một thứ ...” Đỗ Vân Hiên suy nghĩ một chút, cảm giác vẫn nên nói trắng ra, “Một món sang sức mang tính ngược dục thể này sao?”

Nam hình nhân tạo thô to cắm vào trong thân thể, trói buộc dương v*t, còn có kẹp nhũ, những thứ này đều không phải người thường có thể chấp nhận.

Randy Lea tựa như là lần đầu tiên tự hỏi vấn đề này, trầm tư một lúc, lộ ra nụ cười như gió xuân, “Tôi nghĩ, tôi sẽ khiến em ấy nguyện ý.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Trên bàn trà cổ điển mang phong cách Baroque là một chiếc hộp trang sức nhung thiên nga tinh xảo.

Chủ nhân Đinh Mã Lệ tiếp nhận hồng trà Anh quốc mà nữ hầu đưa lên, không nhìn đến chiếc hộp trang sức, mà đảo qua gương mặt cá tính của người đàn ông điển trai lại giàu có ngồi đối diện mình.

“Trên mặt sao vậy?”

“Vết thương nhỏ.” Cổ Sách dùng ngón trỏ sờ miếng băng OK trên mặt mình, không để tâm nhún vai, “Bị người không cẩn thận vạch một cái.”

“Nam, hay nữ?”

“Có gì khác nhau?” Cổ Sách biếng nhác nhìn nàng, mỉm cười.

Ánh mắt có chút tà ác, lại vô cùng mê người.

Đinh Mã Lệ không hi vọng mình một lần nữa lại rơi vào đôi mắt sâu tựa biển của người đàn ông này, sa vào đến không thể phân biệt phương hướng, đem tầm mắt chuyển tới bên ly, dùng cái muỗng bạc chậm rãi khuấy hồng trà ấm áp, “Em đã nghĩ một trăm năm nữa anh cũng không đến tìm em.”

“Là sai sót của tôi.” Cổ Sách đuổi đôi chân rắn chắc thon dài trên sofa mềm mại, tư thế ngồi nhàn nhã tiêu sái, “Để xin lỗi, có thể nhận chút tâm ý của tôi không?”

“Em là loại phụ nữ đàn ông chỉ cần đưa chút tiền, tặng chút lễ vật sẽ đầu váng mắt hoa sao?” Đinh Mã Lệ lạnh lùng hỏi lại.

“Tác phẩm thượng đẳng của đá quý Lea, được thiết kế sư tài hoa nhất của bọn họ dốc hết tâm huyết sáng tác.” Cổ Sách nhắc chiếc hộp trang sức trên bàn lên, mở ra trước mắt nàng, “Tôi cam đoan, em sẽ thích nó.”

Đinh Mã Lệ nhìn thoáng qua, lập tức bị vật trên tay Cổ Sách hấp dẫn ánh mắt.

Đó là một chiếc châm gài hồ điệp, đường nét đơn giản mà duyên dáng, họa nên tư thái hồ điệp muốn tự do tung bay, ruby cùng ngọc bích điểm xuyết tạo ra cảm giác lộng lẫy lạ thường, tràn ngập hơi thở sinh mệnh.

Đôi cánh hồ điệp dường như lay động, lại là một nguyên liệu rất ít khi xuất hiện trong các vật phẩm trang sức cao cấp, dưới ánh mặt trời dịu dàng tỏa ra ánh cầu vồng mê người.

Làm Đại tiểu thư Đinh gia, Đinh Mã Lệ có rất nhiều món trang sức được định chế, trong đó có cả bút tích của những thiết kế sư nổi tiếng tài hoa, thế nhưng chiếc châm gài hồ điệp này độc đáo lại ưu nhã như vậy, khiến nàng kìm không được mà yêu thích.

Nam nhân Cổ Sách này, nhìn như hữu tình, kỳ thật lại vô tình, không biết đã khiến bao nhiêu phụ nữ phải nát tâm

Có điều phải thừa nhận, mắt chọn lễ vật của hắn thật không tệ.

Đinh Mã Lệ nhắc chiếc châm gài ngực từ trong hộp ra, ánh mắt tràn ngập tán thưởng.

“Đây là.. vỏ sò sao?”

“Cái này là vỏ sò màu ánh kim, người thiết kế ra nó đã nói vậy.”

Chiếc châm gài hồ điệp này chẳng những do Đỗ Vân Hiên thiết kế, mà cũng do tự tay Đỗ Vân Hiên chế tác. Tâm can bảo bối của Cổ Sách có đôi tay khéo léo trời sinh, không chỉ có thể vẽ bản thiết kế, hơn nữa khả năng không chế cũng rất mạnh mẽ, vững vàng. Sau khi Trương Lam biết Văn Cơ tiểu thư không nhận bản thiết kế châm gài của Đỗ Vân Hiên, cảm thấy vô cùng đáng tiếc, vốn bản thiết kế bị khách hàng từ chối sẽ rất khó có khả năng được chế tác thành vật thực, thế nhưng Trương Lam không ngại thử một lần, sau khi chế tạo ra thành phẩm, ít nhất có thể đặt vào tủ trưng bày, có lẽ sẽ có khách hàng khác coi trọng.

Cho đến nay, Đỗ Vân Hiên đã học tập rất nhiều trên phương diện thiết kế, về cách khảm nạm và chế tác trang sức, cũng không phải anh không tin tưởng các lão sư kinh nghiệm dồi dào, mà bản thân anh cho rằng khi một thiết kế sư tự tay chế tác có thể thể hiện được ý tưởng một cách hoàn mỹ.

Bởi vì nguyên liệu lựa chọn cũng không quá đắt đỏ, khi Đỗ Vân Hiên đưa ra yêu cầu tự mình chế tác với công ty, Trương Lam suy nghĩ một lúc liền đáp ứng.

Có thể nói, không kể đến những vật phẩm mà Đỗ Vân Hiên luyện tập không ngừng chế tạo ra, thì chiếc châm gài ngực này là thành phẩm đầu tiên mà Đỗ Vân Hiên tự tay chế tác hơn nữa được đem ra tiêu thụ.

Có lẽ là do tự tay thiết kế sư chế tác, từng chi tiết trên châm đều được làm thực hoàn mỹ, độ cong trên cánh hoàn hảo lại tự nhiên tới cực điểm.

“Không thể tưởng tượng ở đá quý Lea cũng có thiết kế sư tài hoa như vậy, có thể so với những công ty đá quý lâu năm rồi.” Đinh Mã Lệ vươn đầu ngón tay mềm mại vuốt ve cánh hồ điệp, xúc cảm trơn nhẵn của vỏ sò khiến nàng yêu thích không muốn buông tay.

“Nếu em thích, vậy không thể tốt hơn.”

Đình Mã Lệ nhìn nam nhân tràn ngập mỉa mai lại gợi cảm đến đáng giận trước mắt.

Trời cao thật không công bằng mà, có nam nhân trời sinh chính là ác ma dụ hoặc nữ nhân, cho dù trên cằm có dán một cái băng cá nhân, mê người vẫn tỏa ra bốn phía, thậm chí còn tăng thêm khí chất dương cương cuồng dã khiến tim người ta phải đập loạn.

“Bỗng nhiên xuất hiện ở nhà em, lại đưa đến lễ vật tốt thế này, anh nhất định có mục đích gì đi.”

“Tại sao lại hỏi vậy?”

“Vô duyên vô cớ, không phải lễ tình nhân, cũng chưa đến sinh nhật em.”

“Sinh nhật của em tất nhiên chưa đến. Nhưng mà, nghe nói em sẽ tham dự tiệc sinh nhật của Văn Cơ.”

Văn Cơ?

Những người qua lại với giới thượng lưu, không ai lại không biết hai vị tiểu thư Văn Cơ cùng Đình Mã Lệ này. Hai người đều có gia thế khiến người ta phải hâm mộ, dung mạo mỹ lệ, cách nói năng xuất chúng cùng với thường thức hơn người, bởi vì có quá nhiều ưu điểm giống nhau, mà mỗi lần chạm mặt khó tránh khỏi bị người ta so sánh.

Dần dà, chẳng những người ngoài so sánh hai người với nhau, mà bản thân nội tâm của các nàng, cũng tránh không được đem đối phương trong ngoài cao thấp – từ tóc đến ngón chân, từ quần áo đến trang sức, nghiêm túc nghiên cứu một lượt, lại so sánh chấm điểm với mình.

Trước khi Cổ Sách đến đây, Đình Mã Lệ đang cùng với stylist riêng của mình thảo luận, trong sinh nhật của Văn Cơ nên mặc cái gì.

Nói vậy đêm đó sẽ có không ít khách quý đến tham dự, Văn Cơ nhất định dồn hoàn toàn tâm tư vào phục trang, Đinh Mã Lệ đã quyết tâm cho dù không thể giọng khách át giọng chủ thì cũng không thể thua người ta một cái đầu, đánh mất mặt mũi Đinh gia.

“Anh bận rộn như vậy, cũng rất ít để tiệc sinh nhật của người khác ở trong lòng.” Ánh mắt Đinh Mã Lệ đánh giá Cổ Sách hơn một chút nghi hoặc, “Có hứng thú với Văn Cơ?”

“Tôi sẽ không có hứng thú với phụ nữ không có mắt.”

“Không có mắt?” Đinh Mã Lệ rất ít khi nghe có người đánh giá Văn Cơ như vậy.

Ánh mắt Văn Cơ, chính là nổi tiếng khó tính.

“Chiếc châm gài này, vốn là để mang lên ngực cô ta, để cô ta thêm tỏa sáng trong bữa tiệc.” Cổ Sách nói, “Cô ta cự tuyệt thiết kế này, chọn một tác phẩm của một thiết kế sư khác.”

Đầu ngón tay Đinh Mã Lệ vuốt ve cánh hồ điệp chột ngừng lại.

“Ý của anh là, thứ Văn Cơ không cần, anh mang đến tặng cho em?” Đinh đại tiểu thư tuổi trẻ kiêu ngạo, sắc mặt không quá dễ coi.

“Tôi cho rằng, ánh mắt của em tốt hơn cô ta rất nhiều, ít nhất hiểu được thế nào là thiết kế thượng đẳng.”

Một câu nói của Cổ Sách, thối một chút bất mãn Đinh Mã Lệ vừa toát ra tan thành mây khói.

Nang đặt châm gài vào lòng bàn tay trắng nõn mềm mại, nhàn nhã chăm chú nhìn.

Thiết kế sư nhất định đã hao tổn không ít tâm huyết lên nó, mặc kệ quan sát ở góc độ nào, những đường cong của chiếc chân đều phóng khoáng như vậy, tựa như một sinh linh bé nhỏ mê người. Ánh sáng lưu chuyển trên chiếc vỏ sò thẫm màu, phủ nên nó một tầng sắc thái thần bí cổ điển.

Đây chính là một tác phẩm nghệ thuật mỹ lệ lại tràn ngập nội hàm.

“Còn có một bộ quần áo [=đầm dạ tiệc?!] đặt riêng vì em, đêm nay sẽ đưa đến quý phủ. Quần áo xinh đẹp cũng cần phải phối hợp với quần áo phục tương xứng.” Cố Sách bình thản ung dung nắm giữ không khí buổi nói chuyện, khi hắn mỉm cười mở miệng, chung quy càng khiến trái tim nữ nhân đập loạn hơn, “Chúc em tại tiệc sinh nhật của Văn Cơ, trở thành nữ thần ưu nhã cao quý nhất.”

Đinh Mã Lệ sâu kín thở dài một hơi

“Sao vậy?” Cố Sách trên sofa hơi nghiêng người về phía trước.

Càng chăm chú nhìn gần, đôi mắt kia lại càng như biển sâu, ẩn chứa ma lực vô hạn.

“Chỉ là bây giờ em mới nhận ra, lại trúng bẫy của anh rồi.” Đinh Mã Lệ hỏi, “Rốt cuộc Văn Cơ cô ấy đã đắc tội gì với anh, khiến anh tổn nhiều tâm tư, thả một cái lưới lớn như vậy, mượn em để cô ấy rút dài?”

Cố Sách nhún vai, “Chỉ là chán ghét phụ nữ không có mắt mà thôi.”

Dám cự tuyệt thiết kế tâm huyết của Gấu Nhỏ nhà mình sao?!

Gấu Nhỏ dồn hết tâm huyết nhào vào chỉnh chỉnh sửa sửa cái thiết kế này suốt một tháng, vì chiếc chân gài này thậm chí thời gian cùng mình cũng rất ít. Trả một cái giá lớn như vậy, thật vất vả mới ra được thành quả, vậy mà bị vứt bỏ như một chiếc giày cũ.

Nếu không phải Gấu Nhỏ cuồng công việc, hơn nữa thái độ kiên quyết phản đối bất cứ kẻ nào nhúng tay vào công việc của em ấy, loại nữ nhân chỉ biết nhìn giá trị bên ngoài, hoàn toàn không hiểu nội hàm thiết kế là gì, đáng lẽ phải sớm bị bắt tới một chỗ tối tăm hung hăng mà dạy dỗ.

Chỉ để Đinh Mã Lệ nổi bật hơn hẳn trong sinh nhật cô ta, Cổ Sách cảm thán bản thân mình thật quá khoan dung độ lượng.

“Đây là danh thiếp thiết kế sư.” Cổ Sách lấy từ túi áo tây trang, hai đầu ngón tay đẩy qua. Người này xa cách lại cao ngạo, hiện tại chỉ nhận đơn hàng của khách hàng VIP.”

Ý muốn ban đầu của Đỗ Vân Hiên là sau khi tan tầm sẽ trở về chung cư của mình nghỉ ngơi một lát, tùy tiện ăn một chút gì đó rồi tiếp tục chiến đấu với đề tài thiết kế này.

Có điều vừa ra đến cửa lớn của công ty, đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng ở bên đường, anh liền biết ý định của mình đành phải nhúng nước.

Vừa nhận ra thân ảnh của anh, một người đàn ông mặc tây trang bước ra khỏi xe hơi, đến trước mặt anh.

“Thiết kế Đỗ, Sách ca nói tôi đến đón anh.” Mặt mày người đàn ông này khí chất hiên ngang, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật dễ chọc vào, nhưng khi nói chuyện với Đỗ Vân Hiên ngữ khí trầm thấp, lễ độ dị thường.

Đỗ Vân Hiên không cần quay đầu cũng biết cách đó không xa nhất định đang có một người khác quan sát hành động của anh.

Chỉ cần Đỗ Vân Hiên lộ ra biểu hiện không phối hợp, bọn họ liền sẽ trước sau vây kích, trực tiếp lôi Đỗ Vân Hiên lên xe, đưa đến trước mặt Cổ Sách.

Trước đây Đỗ Vân Hiên xem phim có cảnh bắt cóc, luôn tưởng rằng chuyện này chỉ có thể phát sinh ở hẻm nhỏ đêm khuya, từ khi gặp Cổ Sách kiến thức được mở mang hơn nhiều, phát hiện hóa ra bắt cóc hoàn toàn có thể phát sinh giữa ban ngày ban mặt, trước mặt đám đông, chỉ cần nhìn lá gan của đạo tặc lớn đến đâu, có thể thấy lão đại có bao nhiêu bản lĩnh.

Cổ Sách... thật sự là cao thủ trong lĩnh vực này.

Đỗ Vân Hiên không có hứng thú thử chạy trốn một lần nữa, sau đó lại bị người ta như điều hâu tha gà con bắt trở về, cho Cổ Sách lí do để trừng phạt mình. Đã hơn một năm qua đi, anh phản kháng để rồi bị trừng phạt, sau khi bị phạt lại tiếp tục phản kháng, đến cuối cùng đã khắc cốt ghi tâm tổng kết ra kinh nghiệm, phát hiện tất cả cố gắng, đến cuối cùng cũng không thể thoát khỏi bốn chữ – ác tính tuần hoàn[sự việc biến chuyển càng ngày càng xấu]

Không ai thích tứ chi bị trói lại, để người khác ép buộc mấy ngày mấy đêm.

Thời điểm tan tầm cũng là lúc người bước qua sân nhiều nhất, ai ai cũng vội vội vàng vàng, không hề chú ý tới Đỗ Vân Hiên tâm không cam tình không nguyện bị ‘mời’ ngồi vào xe hơi ven đường.

Đưa Đỗ Vân Hiên đến biệt thự xa hoa của Cổ Sách, hai nam nhân uy mãnh mặc tây trang cùng xe hơi đều tự động biến mất.

Đỗ Vân Hiên phát hiện phòng khách không một bóng người, tầng hai cũng hoàn toàn trống rỗng, nhưng trong nhà ăn lại đã để sẵn đồ ăn Trung Hoa, có trứng tráng với hẹ Đỗ Vân Hiên thích ăn và canh trúc sanh vân nhĩ đều đang bốc hơi nóng, hiển nhiên là nhà hàng đưa đến trước khi anh tới một chút.

Xem ra Cổ Sách thực sự đang bận.

Đỗ Vân Hiên ngồi một mình trong phòng ăn ăn cơm chiều, giữa trưa gặp mặt Randy Lea, đến mặt cũng nôn ra hết, may mắn sau khi nghỉ ngơi một lúc đã nhanh chóng tốt hơn, đợt không khỏe này tựa như bão ở Châu Phi, tới nhanh mà đi cũng nhanh không kém, không lưu lại một chút dấu vết.

Bệnh cũng có cái tốt của bệnh, ít nhất từ Randy Lea mà anh đã lí giải được không ít mối quan hệ rối rắm phức tạp giữa y cùng em họ.

Đỗ Vân Hiên mơ hồ phát hiện, Randy Lea thoát nhìn nhả nhận nho nhả, sâu trong nội tâm lại có sự cuồng nhiệt làm người ta phải kinh ngạc, nếu muốn biểu đạt ra tình ái chấp nhất mà cấm kị của Randy Lea với em họ y, hẳn là nên dùng những màu sắc bạo dạn mạnh mẽ.

Về phần bị nôn khi gặp mặt, bị chủ tịch ôm lên giường nghỉ ngơi, còn vuốt ve để mình thư giải, Đỗ Vân Hiên không nghĩ đến nhiều.

Anh hẳn là bởi vì thường thường bị Cố Sách động chân động tay, lâu ngày đến hiện tại đã hình thành phản xạ có điều kiện, thần hồn nát thần tính, mới có thể để ý chuyện Randy Lea cùng mình tiếp xúc, nếu lui lại một bước mà nghĩ, đây vốn dĩ là tiếp xúc bình thường giữa hai người cùng giới.

Dù sao chuyện giữa trưa đã qua đi, thân thể không khỏe cũng đã không còn.

Hiện tại chỉ thấy hơi hơi đói bụng.

Có điều... Cố Sách, vậy mà lại gọi người chuẩn bị canh trúc sinh vân nhĩ... Sức quan sát thế này, loại tỉ mỉ thể nghiệm và quan sát như vậy làm nghề liên quan đến phục vụ tuyệt đối là hạng nhất, tội gì lẫn lộn với đao thương không có mắt ở hắc đạo.

Đỗ Vân Hiên cúi đầu, nhả nhận cẩn thận uống hết một chén canh lớn.

Trong bụng ấm áp, đối với người đã ‘mời’ mình đến đây còn bản thân lại không thấy bóng dáng, cũng bớt chút oán thăm.

Không xuất hiện càng tốt, có thể yên yên tĩnh tĩnh mà làm việc.

Ăn xong cơm chiều, anh mở vali lấy từ công ty về ra. Thư phòng bên trong biệt thự này vốn là của Cổ Sách, có điều dần dần đã trở thành nơi làm việc của anh, năm ngoái bên trong còn đặt thêm một cái bàn làm việc, đặt những dụng cụ tinh xảo mà thực dụng.

Đỗ Vân Hiên chưa từng nói với Cổ Sách chính mình muốn thử tay chế tác, cũng không biết Cổ Sách dựa vào đâu mà đoán được tâm tư anh, hỏi cũng không hỏi đã đưa một bộ dụng cụ đến. Loại dụng cụ chuyên nghiệp cao cấp giá trị đắt đỏ này, cùng với vàng bạc và một đồng nguyên thạch[kiểu đá thô, đá chưa được mài giũa ấy.__.], tổng giá trị của những thứ trong phòng này cộng lại, đều đạt đến mức khiến người ta muốn ra tay đánh cướp.

Mới bắt đầu học chế tác trang sức đã dùng bảo nguyên thạch làm nguyên liệu thí nghiệm, là quá mức xa xỉ lãng phí.

Đôi khi Đỗ Vân Hiên ngẫm lại, cũng hiểu được Cổ Sách tại một phương diện nào đó đối với mình có lẽ đã quan tâm không ít, thế nhưng chưa bao giờ mình nói cảm kích hẳn. Mỗi lần thật vất vả mới có chút cảm động, đều bị Cổ Sách tựa như một ngọn Thái Sơn cường thế chiếm đoạt cùng những va chạm vĩnh viễn không ngừng trong cơ thể đập tan thành mây khói.

Người này, hoàn toàn chính là dùng thể lực hơn người của mình để tra tấn ép buộc người ta.

Đặt vali trên mặt bàn, Đỗ Vân Hiên lấy bản vẽ bên trong ra, trên đó ghi chú những tư liệu hôm nay tìm thấy, phần lớn là ghi chép tạm thời. Mặt khác, trước khi cáo từ chủ tịch, bên trong nội tâm xấu hổ nhưng bên ngoài

anh vẫn trấn định hỏi xem liệu chủ tịch có thể cung cấp cho anh một kiện hàng mẫu của thiết kế hay không.

Khi Mitsubishi Yamato công bố đề tài thiết kế, từng có bày ra một bộ đại trình tiết, đó là để bọn họ biết cấu trúc cơ bản của thiết kế này.

Đỗ Vân Hiên nghĩ, muốn làm tốt thiết kế, trước tiên phải biết rõ ràng về cấu trúc của nó

Randy Lea lúc ấy nghe xong, ánh mắt nhìn anh có thêm vài phần ái muội, sau đó vài phần ái muội kia lại hóa thành thường thức. Y đáp ứng yêu cầu của Đỗ Vân Hiên, hơn nữa trước lúc Đỗ Vân Hiên tan tầm liền phái người đưa một bộ đến phòng thiết kế của anh.

Đỗ Vân Hiên nhìn qua tư liệu lẫn bản vẽ một lúc, lại lấy ra mấy tấm trong đó trải lên mặt bàn, bắt đầu bày ra những loại hình thiết kế của người xưa, sau đó lấy hàng mẫu đại trình tiết bên trong vali ra.

Đại trình tiết mà Randy Lea cung cấp hoàn toàn không có một chút trang sức nào, đây là để tránh những ảnh hưởng không cần thiết với thiết kế sư, thế nhưng những chức năng cơ bản đều được thể hiện.

Đỗ Vân Hiên dịch đèn bàn sang một chút, dưới ánh đèn bắt đầu nghiên cứu cấu tạo các bộ phận.

Không thể nghi ngờ, mục đích bộ đồ này chính là để trói buộc và kiểm soát. Trên vòng sắt có một cái núm tròn. Đỗ Vân Hiên không biết cái đó có tác dụng gì, liền dùng tay xoay vài cái, phát hiện dùng để điều chỉnh độ dài đai lưng bằng kim loại.

Chỉ cần xoay cái này, thắt lưng người đeo đại trình tiết sẽ dần dần bị siết chặt.

Đỗ Vân Hiên rất nhanh lại nhìn đến một cái núm tròn khác, thế nhưng lần này anh không thử vặn nó nữa. Là đàn ông, hơn nữa là một người đàn ông thường xuyên bị một tên như Cổ Sách điên cuồng đùa bỡn những nơi tư mật của thân thể, Đỗ Vân Hiên có thể đoán được cái vòng kim loại kia vây quanh nơi nào.

Nếu nói thắt lưng bị siết chặt còn có thể chịu đựng được, vậy nơi không chế chỗ đó bị xoay tròn, từng chút một siết chặt, chính là thống khổ lớn nhất của nam giới.

Nhìn đại trình tiết nguyên thủy không có chút trang trí nào, đồng thời lại dâm tà đến mức khiến tim người đập mạnh này, Đỗ Vân Hiên khẽ lắc đầu. Xem ra trên thế giới này, quả thật có những người thích cảm giác đau đớn bị lăng ngược, nghe nói SM đã trở thành trào lưu, đối với chuyện này, Đỗ Vân Hiên không thể hiểu rõ.

Có điều, anh cũng không thể tỏ vẻ đạo mạo trang nghiêm mà phát biểu tuyên ngôn về đạo.

Mỗi người đều có quyền lựa chọn những phương thức tình ái riêng.

Là một thiết kế sư, làm ra một thiết kế tuyệt vời mới là trọng điểm.

“Lại đang tăng ca?”

Nhiệt khí bỗng nhiên phun vào trong tai, cùng với vành tai nhói đau vì bị cắn.

Đỗ Vân Hiên vốn đang hết sức chăm chú đắm chìm vào công việc, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, bất mãn quay đầu, “Anh không thể dùng phương thức bình thường chào hỏi sao?”

“Thế nào gọi là phương thức bình thường? Thân ái, tôi đã trở về?” Cổ Sách ngả ngón véo véo lên khuôn mặt đã trầm xuống của anh, “Lại đang

bạn cái gì?”

Ánh mắt quét lên bàn làm việc để đẩy những đồ vật

Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên bối rối, “Chỉ là thiết kế của khách hàng mới thôi.”

Xoay người thu dọn những bản vẽ bày đầy bàn.

Nhưng tốc độ của anh, làm sao nhanh bằng của Cổ Sách?

“Xem ra, đề tài em nhận được cũng thật kích thích.” Cổ Sách tùy tay cầm lên một bản vẽ, nhìn kĩ dưới đèn bàn, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Vân Hiên, trầm thấp cười chế nhạo, “Con số trên này, là kích cỡ em vừa lòng nhất sao? Hóa ra của tôi lớn hơn so với con số mà em muốn, trách không được, mỗi lần ôm em, em đều không vui như vậy.”

Đỗ Vân Hiên hung hăng giật bản vẽ khỏi tay hắn, “Anh đã đồng ý không can thiệp vào công việc của tôi.”

“Ha, sắc mặt em với chồng mình cũng thật khó coi. Đừng quên, tôi cũng là một khách VIP của em, hơn nữa còn là người ủng hộ em nhất.”

Không nhắc đến thì thôi, vừa nói đến, Đỗ Vân Hiên lại nhớ đến cảnh ở cuộc họp, bị tên biến thái cuồng Mitsubishi Yamato thẳng mặt làm khó dễ.

“Tôi muốn tiếp tục làm việc.” Ngụ ý, chính là đuổi khách.

“Đây là thư phòng của tôi.”

“Vậy tôi sang phòng bên.”

Đỗ Vân Hiên ôm một chồng bản vẽ đầy trong ngực, vừa xoay người lại đã đụng vào thân hình nhanh như quỷ mị của nam nhân.

Chóp mũi bị lồng ngực cứng rắn của Cổ Sách đụng một cái phát đau.

“Anh muốn làm gì?”

“Lấy tư cách là khách hàng VIP trung thành nhất của em, kiểm tra công tác của em một chút.” Cổ Sách ôm lấy Đỗ Vân Hiên, kéo ghế tựa ra ngồi xuống, ép buộc anh phải ngồi trên đầu gối của mình, đối diện bàn làm việc.

“Buông tôi ra.”

“Đừng xoay đến xoay đi trên người tôi.” Cổ Sách dán vào lỗ tai anh, “Trừ phi em muốn hiện tại dùng tiểu động mê người kia xác định lại kích cỡ của tôi. Tư thế cười ngứa, chắc sẽ đi vào rất sâu.”

Một trận nhiệt khí đảo quanh vành tai Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên an tĩnh lại.

“Chúng ta cùng xem xem, trọng tâm công tác của thiết kế Đỗ như thế nào. Đạo cụ đưa vào hậu môn của nam, tạo hình dương v*t dựa theo phong cách Ấn Độ, đặc điểm là, phần quy đầu được làm lớn hơn. Cổ Sách cầm một bản vẽ trước mặt, đọc hai dòng ghi chú bằng bút máy phía dưới bức ảnh chụp đạo cụ thâm tà, là chữ viết mạnh mẽ phiêu lượng của Đỗ Vân Hiên, “Phong cách Ấn Độ sao? Quả nhiên nghiên cứu thực sự dụng tâm”. Ánh mắt trêu tức, xem xét gương mặt càng lúc càng xấu hổ của Đỗ Vân Hiên.

“Đủ rồi!”

“Không đủ, ở đây còn có một bản, ừm, đồ chơi tính dục quý tộc thế kỉ thứ mười bảy sử dụng, ở đây viết... Phải chú ý khắc họa tinh tế mỹ cảm đặc thù khi phối hợp với nước da người dùng?”

Những ghi chú nghiêm túc trong công việc, từ miệng Cổ Sách chậm rãi đọc ra bỗng nhiên lại dính đầy hương vị ái muội đậm mỹ, nghĩ tới những câu chữ này đều xuất phát từ ngòi bút của mình, ánh mắt tà mị thâm thúy của Cổ Sách, tựa như nhìn xuyên qua những rung động dù là nhỏ bé nhất sâu tận linh hồn, Đỗ Vân Hiên bỗng có xúc động muốn chạy trốn.

“Đừng nóng vội, thiết kế Đồ, công việc quan trọng như vậy, cũng không thể bỏ dở giữa chừng.”

Một tay Cổ Sách nắm lấy thắt lưng Đỗ Vân Hiên, không để anh chạy khỏi đầu gối, tay còn lại ung dung lật tìm những bản vẽ đặt trên bàn làm việc.

“Đối với kích thích ở tuyến tiền liệt, dương v*t nhân tạo có ba loại phương thức xử lý được sử dụng phổ biến...”

“Đừng đọc!” Đỗ Vân Hiên giống một con mèo nhỏ bị chọc tới xù lông.

Công tác vốn đang yên lành, bị Cổ Sách đọc hai ba câu nghe còn hạ lưu hơn cả truyện sex.

“Những cái này đều là tự tay em viết.”

“Anh... anh thật bỉ ổi. A!” Đỗ Vân Hiên không kịp đề phòng bất ngờ phát ra âm thanh.

Vành tai bị cắn, hơn nữa cắn thực sự mạnh.

Đau.....

“Lại quên quy củ rồi, hửm? Em đúng là bé con cứng đầu thiếu dạy bảo mà.” Cổ Sách hung hăng cắn một cái, lại vươn ra đầu lưỡi, dùng lực liếm dấu răng của mình trên vành tai của Đỗ Vân Hiên, liếm đến nỗi khiến Đỗ

Vân Hiên run lên một trận, “Có điều, coi như em thông minh, biết mang về thứ khiến tôi kinh hỉ thế này.”

Nhấc tay lên cầm lấy.

Xoay trên đầu ngón tay, chính là mẫu đai trình tiết vừa rồi Đỗ Vân Hiên đang nghiên cứu.

Thân thể Đỗ Vân Hiên cứng đờ, nhảy mạnh khỏi đùi Cổ Sách.

Cổ Sách lần này không ngăn cản anh, chờ anh chạy khỏi thư phòng đến trên hành lang, mới thông dong bước ra ngoài bắt lấy anh, ôm ngang người về ném lên chiếc giường kingsize trong phòng chủ nhân. Caravat trên cổ Đỗ Vân Hiên bị tháo xuống, trở thành vật trói buộc hai cổ tay anh.

Một đầu khác bị cột chặt lại trên thanh gỗ đầu giường.

Làm xong một loạt động tác này, Cổ Sách đi ra ngoài, chỉ một lúc sau tay đã cầm đai trình tiết khi nãy đặt lại trên bàn làm việc xuất hiện ở cửa phòng.

“Đó là hàng mẫu!” Đỗ Vân Hiên bị trói trên giường hỗn hển kêu lên.

“Nếu là hàng mẫu đương nhiên cần dùng thử.”

Cổ Sách ưu nhã mà nguy hiểm tựa như một con báo gấm bước đến bên giường, tránh khỏi bàn chân Đỗ Vân Hiên đạp đến, cúi xuống, động tác thuần thục lưu loát đem Đỗ Vân Hiên lột sạch thành một chú dê con trắng mũm mềm mại.

Sau đó tháo ra chiếc móc khóa giản dị trên đạo cụ.

Chiếc đai kim loại rộng bằng ngón cái quấn quanh lưng Đỗ Vân Hiên.

Cách!

Khi âm thanh móc kim loại bị khóa lại vang lên, cả người Đỗ Vân Hiên cứng ngắc.

“Cái này chắc là phải vòng qua khố hạ.”

“Cổ Sách.....”

“Vòng qua phía trước, phải nhét vật đó vào bên trong thân thể, nhét đến tận gốc, nếu không thì không giữ được.”

“Cổ Sách!” Đỗ Vân Hiên bỗng dừng rống lên một tiếng.

Cổ Sách đang đùa nghịch đạo cụ đâm tà ngẩng đầu lên, thông thả ừ một tiếng, bình tĩnh nhìn anh.

Đỗ Vân Hiên muốn tiếp tục giữ khí thế vừa rồi, ra sức mắng hằn, bảo hằn cút, nói hằn tránh ra! Nhưng tận dưới đáy lòng của Đỗ Vân Hiên biết rõ kịch liệt chống cự đối với người đàn ông này vĩnh viễn là tổn công vô ích, ngược lại không cẩn thận còn tạo thành hậu quả không mong muốn

Anh phần nộ nhìn đế vương hắc dạ tiêu sái ung dung, trừng mắt một lúc lâu, thế nhưng khí thế lại dần dần yếu đi, những lời vọt ra khỏi miệng cũng yếu ớt không chịu nổi “Tôi... sợ thứ này..”

Cổ Sách đột nhiên sửng sốt.

Vô số đêm hằn ức hiếp Gấu Nhỏ, nghe em ấy ra sức mắng, nghe em ấy khóc, nghe em ấy nghiêng răng nghiêng lợi nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thế nhưng chưa từng nghe Gấu Nhỏ dùng loại ngữ khí tủi thân như vậy nói, “Tôi sợ.”

Tôi sợ.

Hai chữ này chính là ma chú, tựa như hai thanh mật ong bị đông thành băng tiễn bất ngờ từ đâu bắn tới. Phốc, phốc, không chút cố sức mà đâm

thành hai lỗ hồng vĩnh viễn trong nội tâm cứng rắn của Cổ Sách, lại tựa như đục ra hai ánh mắt chờ mong.

Gấu Nhỏ nói, tôi sợ.

Đáng thương như vậy, oan oan ức ức, tựa như một tiểu vương tử bị người ta ức hiếp, bèn chạy đi méc thị vệ trung thành của mình, tìm kiếm sự bảo hộ. Trong nháy mắt, Cổ Sách nhớ đến bé con bước vào cô nhi viện ngày ấy, trong tay siết chặt chú gấu nhỏ, lẻ loi đứng ở một góc khuất, im lặng ôn thuần mà tràn đầy cảnh giác.

Em ấy, kỳ thật rất sợ hãi.

Cổ Sách lúc ấy đáng lẽ phải bảo vệ cậu, dỗ cậu, nói cho cậu biết cậu không cần phải sợ. Anh của em là đại ca trong cô nhi viện, nhất định sẽ bảo vệ em.

Kết quả Cổ Sách lại không làm như vậy.

Hắn tàn nhẫn vô cùng, trộm đi con gấu nhỏ kia.

Chính mình, thật sự là khốn kiếp!

“Đừng sợ.” Cổ Sách nói hai chữ, thanh âm dịu dàng đến nỗi có thể tan thành nước.

Hắn kéo Đỗ Vân Hiên tới gần, anh nhất thời bất an lui về phía sau. Cổ Sách lúc này mới nhận ra trên tay mình còn cầm bộ phận hình dạng dâm tà của đai trình tiết kia, nhanh chóng vứt nó lên mặt đất, vỗ vỗ hai tay tỏ rõ lập trường, sau đó nhanh chóng ôm Đỗ Vân Hiên vào trong ngực.

“Đừng sợ.”

Cổ Sách hôn đôi môi hơi lạnh của Đỗ Vân Hiên, giống như muốn đem nhiệt độ từ mình truyền sang cho anh.

“ Đừng sợ.”

Gỡ đai lưng vừa cài lên xuống, ném xuống nền.

“ Đừng sợ.”

Tháo caravat trói hai cổ tay, ném xuống nền.

“ Đừng sợ.”

Cổ Sách xả sơ mi trên người ra, khuy áo văng loạn trên giường.

Lồng ngực rắn chắc rộng rãi trần trụi lộ ra, nước da màu mật tràn ngập nét đẹp nam tính dương cương

Cổ Sách đem Đỗ Vân Hiên, thật cẩn thận ôm vào lồng ngực mình, để mặt anh đặt kề lên nơi có trái tim.

“ Đừng sợ.....”

Đỗ Vân Hiên trong lòng mắng to, tên chết tiệt, có phải là anh đang tìm cách ‘chơi’ khác không?! Muốn thử dụ dỗ?! Tôi tuyệt đối không mắc mưu!

Nhưng mắng thì mắng, đai lưng được tháo ra, cổ tay cũng không bị trói nữa, không thể không nói cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Nhất là, lồng ngực của Cổ Sách, rắn chắc như vậy, ấm áp như vậy, trong cứng rắn ẩn chứa mềm mại, còn... quen thuộc như vậy...

Hôm nay anh đã bận cả ngày, buổi sáng nấu ăn cho Cổ Sách, cạo râu cho hần, còn phải ‘cùng’ hần trên giường, đến trưa thân thể lại không khỏe, nôn đến rồi tỉnh rồi mù, về nhà còn phải tăng ca. Bị Cổ Sách coi như trâu bảo mà ôm lấy, những mỗi một trong người tựa như trong nháy mắt từ kẽ ngón tay chảy ra.

Đỗ Vân Hiên nghe Cổ Sách an ủi từng tiếng “Đừng sợ”, cảm giác thân thể vốn nặng nề lại chậm rãi trở nên nhẹ nhàng.

Vốn không nghĩ sẽ tựa lên người tên lưu manh hắc đạo này mà ngủ, thế nhưng ngại gì ngủ một lần? Cổ Sách gần đây luôn đè lên ngực anh như một con chó săn to dùng ngủ rất nhiều lần.

Đỗ Vân Hiên nhắm mắt lại, hơi hơi dịch dịch người, tìm một tư thế tương đối thoải mái.

Không để ý nữa, thiếp đi.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

“A...”

Tính khí đàn ông ở trong thân thể, hung ác thúc đẩy vờn quanh tuyến tiền liệt khiến cơ nhục ở bụng dưới của Đỗ Vân Hiên từng đợt co rút lại, phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Quả nhiên! Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Tối hôm qua trước khi thiếp đi trong ngực Cổ Sách, trong lòng đã có nghi hoặc, chẳng lẽ tên này cũng có ngày hoàn toàn giác ngộ, biết tôn trọng ý nguyện của người khác?

Kết quả trời vừa hửng sáng, đã bị vật cứng rắn vô sỉ kia quấy rối tỉnh lại.

“Sáng sớm sung mãn, là đàn ông bình thường đều sẽ có phản ứng.”

Sau một câu giải thích vô liêm sỉ, kế tiếp chính là phiên giang hải đảo, vận động kịch liệt khiến giường gỗ dường như cũng bị lay động.

“Nhẹ.. Nhẹ thôi!”

Đại khái trong tiếng nước nở nghe ra Đỗ Vân Hiên đã sắp tới cực hạn, Cổ Sách liền thả chậm động tác, chậm rãi mài bên trong niêm mạc mãi cảm, đưa tay vén lên lọn tóc đen rũ xuống bên trán Đỗ Vân Hiên.

“Mới bắn một lần, nhanh như vậy đã có cảm giác?” Bồn cột mang theo cảm giác tự hào.

Đỗ Vân Hiên cảm tức trùng hăn.

Dị vật trườn sấp trong thân thể, lại khiến sương mù tình dục phủ kín ánh mắt, chỉ có thể càng thêm kích động dục vọng xâm phạm của nam nhân.

Cổ Sách liếm lên chóp mũi anh, đầu lưỡi mang theo những gai vị giác, khê đau, lại rất kích thích.

“Tôi phát hiện, em đặc biệt thích góc độ này.” Hăn trầm thấp cười.

Đỗ Vân Hiên muốn hung hăng mắng đầy mặt hăn, chỉ là thực sự khó có thể kiềm chế hạ thể đang co rút rõ ràng.

Nơi hai cổ thân thể tương liên, nhờ có dâm dịch bôi trơn mà nhóp nhép ra vào, loại âm thanh hạ lưu như vậy truyền đến màng nhĩ, ảnh hưởng nặng nề đến đại não đã phân nửa tan rã.

Đúng như Cổ Sách nói, vừa bị xâm nhập vào chỗ sâu trong thân thể, lại vừa chạt vật không chịu nổi cương lên.

Cảm giác hưng phấn ngọt ngào ở nửa người dưới chậm rãi lan tỏa, Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên không cảm thấy đau đớn khi bị nam khí cường tráng xâm nhập.

“Có phải thích không? Hửm?” Cổ Sách chạm vào vành tai lẫn tóc mai anh, nửa người dưới nhịp nhàng thúc vào, “Nói cho tôi biết, em thích.”

Trả lời của Đỗ Vân Hiên, là mở miệng cắn một phát lên bờ vai cực kì gợi cảm của Cổ Sách.

“Ha, không hổ là thiết kế Đỗ năng lực học hỏi đứng đầu, hôm qua mới học tập một chút tri thức tương quan, hôm nay đã biết cách làm nũng với

chồng mình rồi. Dùng lực cản, dùng lực làm nũng.” Cổ Sách phun vào lỗ tai anh một luồng nhiệt khí, “Tôi thích.”

Độ cứng rắn cùng độ thô trước sau như một, chỉ có tần suất va chạm là giảm đi.

Ngược lại càng khiến Đỗ Vân Hiên có nhiều thời gian để cảm nhận kích thích khi thân thể co rút vây lấy vật kia, nơi mềm mại vây lấy trụ trượng, còn có cảm giác tràn ra khi quy đầu chạm đến cơ vòng, rõ ràng đến mức khiến da đầu người ta run lên.

Khoái cảm, cũng khiến da đầu run lên.

“A— Bảo bối, mộng đừng cản chặt như vậy, tôi không muốn nhanh như vậy đã tước vũ khí đầu hàng. Có điều, nếu em làm nũng thêm chút nữa, có lẽ tôi sẽ thả em một con ngựa.”

Làm nũng cái đầu anh!

Đỗ Vân Hiên cắn lên bả vai dày rắn chắc của Cổ Sách, vòng eo lại càng thêm run rẩy.

Trước khi Cổ Sách tước vũ khí đầu hàng, anh đã tước vũ khí đầu hàng trước...

Hôn quân hoang dã vô độ sau khi làm xong chuyện vô sỉ, lại đói bụng.

Có điều Cổ Sách coi như cũng có chút lương tâm.

Thấy Đỗ Vân Hiên xụi lơ nằm trên giường, Cổ Sách liền buông bỏ ý nghĩ muốn Gấu Nhỏ làm mì cho mình, sờ sờ mũi, tự mình xuống giường.

Sau khi bận rộn một lúc trong nhà bếp, thân thể hắc đạo nam tính trần trụi đẹp đẽ chỉ tùy tiện khoác một cái tạp dề, bưng một cái khay vuông xuất hiện ở cửa phòng.

“Tỉnh rồi? Muốn ngủ thì ngủ tiếp đi, không ngủ vậy dậy ăn một chút.”

Đỗ Vân Hiên là người cuồng công việc, hơn nữa đã dưỡng thành đồng hồ sinh học cố định, chỉ cần đến thời gian làm việc, cho dù mệt đến mấy cũng phải đứng lên.

Tay chân mềm nhũn ngồi dậy trên giường, nhìn đến thứ được đưa đến trước mặt.

“Gì đây?”

“Bữa sáng.”

Trên khay đặt một ly sữa, còn có một chiếc đĩa tròn lớn. Trên đĩa là một cái trứng tráng vàng óng, hai miếng thịt muối vàng ruộm, bốn năm miếng khoai tây hấp, vài lát dưa leo, nhìn cũng không tệ.

“Mua ngoài?”

“Không phải.” Cổ Sách nói, “Tôi làm.”

Thấy ánh mắt hồ nghi của Đỗ Vân Hiên, hần nói, “Em nghĩ tôi vừa sinh ra đã vấy vùng trong giang sơn này sao? Năm đó từ cô nhi viện ra, có cái gì chưa từng làm qua, tài xế, khuân vác, trông coi bãi giữ xe.. chúng chỉ đầu bếp tôi cũng thi đậu rồi, rốt cục vẫn là hắc đạo hợp với tôi nhất.”

Quá khứ chưa xót trước đây, từ miệng Cổ Sách nói ra không có một chút xót xa nào.

Nói xong, khóe miệng còn gợi lên một nụ cười tà mị, “Có phải chờ chồng mình dứt cho không?”

Đỗ Vân Hiên im lặng không lên tiếng, dịch cái khay về phía mình, nhắc lên dao nĩa đã được lau sáng bóng, bắt đầu ăn từng miếng nhỏ.

Cố Sách ngồi trên giường nhìn, một lúc lâu sau cảm khái nói, “Dáng vẻ em ăn thật mê người.”

Đỗ Vân Hiên không chớp mắt, thông thả mà ưu nhã cắt thịt muối.

Đối với tà ngôn tà ngữ của Cố Sách, không nói gì chính là cách đáp lại tốt nhất.

“Mấy thiết kế đồ chơi tình dục kia là vị khách nào đặt hàng?” Cố Sách dùng ngón trỏ bốc một miếng khoai tây ở mép đĩa ném vào miệng, ăn xong chậm rãi hỏi.

“Hỏi để làm gì?”

“Người có nhu cầu như vậy chắc chắn là biến thái. Qua lại với người như vậy em không sợ sao?”

Đỗ Vân Hiên thản nhiên liếc người ngồi cạnh mình.

Anh thì tốt đến đâu chứ?

“Đây là đề tài để chọn người tham dự cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai.” Đỗ Vân Hiên biết nếu không giải thích rõ ràng, Cố Sách không biết sẽ nghĩ ra ý tưởng kỳ quái làm người ta kinh hãi thế nào, vừa uống sữa vừa giải thích, “Người ra đề mục này đã có đối tượng, y hi vọng chúng tôi sẽ thiết kế ra một bộ tinh phẩm, tặng cho em họ mình.”

“Em họ?”

“Ừ, em họ.”

Đỗ Vân Hiên uống sữa xong, buông ly xuống, nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Anh vốn không muốn nói, cũng không biết vì sao, nhìn Cố Sách chống khuỷu tay tại đầu giường, ôn hòa cùng mình nói chuyện phiếm, hoàn toàn

không có kiêu ngạo ương ngạnh, bừa bãi đáng giận như trước đây, Đỗ Vân Hiên cảm giác chính mình hẳn nên giải thích với hắn thêm hai câu.

Có lẽ bị Cổ Sách giáo huấn bấy lâu, vẫn là theo bản năng cẩn thận, muốn cho hắn bình tĩnh hơn một chút nữa.

Bằng không, chính là bên trong bữa sáng đã bị hạ bùa.

Cho nên Đỗ Vân Hiên mới không hề muốn vội vàng trốn khỏi hắn.

“Không chỉ là y cùng em họ. Theo khách hàng nói, trong lịch sử gia tộc bọn họ, cũng từng xảy ra chuyện anh em... cùng một chỗ. Có điều đây là chuyện nhà người ta, tôi chỉ lấy bốn phận thiết kế sư để lý giải là được rồi.”

Cổ Sách tựa hồ đối với lời nói của anh mà nổi lên hứng thú, “Anh em cùng một chỗ, chuyện này em thấy thế nào?”

“Có cái gì mà thấy thế nào, đây là loạn luân.” Đỗ Vân Hiên nói, “Trên đời này có nhiều người để lựa chọn như vậy, cố tình không chọn lại chọn chuyện đó, khiến người ta không thể hiểu được.”

“Trên đời này có nhiều người để lựa chọn như vậy, lại cố tình không chọn mà lựa chọn chuyện đó.” Cổ Sách đưa mặt lại gần, liếm một chút sữa còn dính lại bên miệng anh, thấp giọng nói, “Có lẽ là bởi vì, ngoại trừ người độc nhất vô nhị kia, ai hắn cũng không muốn.”

Đỗ Vân Hiên cảm giác trái tim tựa như bị một cái gì đó mềm mại cứng rắn chen vào.

Anh quay sang, nhìn gương mặt góc cạnh đang ở khoảng cách rất gần.

Sau đó, cầm lấy chiếc đĩa đã trống trơn, mặt không chút thay đổi đưa cho Cổ Sách, “Tôi phải đi làm.”

Nhờ Cổ Sách ban tặng, hôm nay lại đi làm muộn.

Cho dù giám đốc Trương Lam rất coi trọng mình, bình thường sẽ không phê bình vì việc nhỏ thế này, thế nhưng Đỗ Vân Hiên cũng hiểu được phải bù lại thế nào, quyết tâm lấy thành tích xuất sắc để bù lại lỗi thường xuyên đi muộn.

Trở lại phòng thiết kế, vừa ngồi xuống liền cảm giác mông không được tự nhiên, nhất là nơi buổi sáng bị nam nhân quất xuyên, càng sưng lên nhức nhức khó có thể nói.

Đỗ Vân Hiên khẽ cắn môi, tập trung tinh lực bắt đầu thử đụng đến lĩnh vực mà mình hoàn toàn không quen thuộc kia.

Một khi đã tập trung, bữa trưa trực tiếp bị xem nhẹ.

Bận rộn đến gần tan tầm, mới phác thảo được một thiết kế cơ bản sử dụng ở hạ thế nam giới, bút máy phác ra những đường cong tự nhiên, vẽ được vị trí ở phần móc khóa, thế nhưng đường nét ở vật phẩm trang sức dán vào bắp đùi cho dù sửa chữa nhiều lần vẫn cảm thấy có chút lệch lạc.

Ngũ Tiểu Lệ bước đến gõ cửa

“Thiết kế Đỗ, có khách hàng hỏi anh ngày mai có rảnh gặp mặt hay không, hi vọng có thể mời anh thiết kế trang sức theo yêu cầu.” Trên mặt Ngũ Tiểu Lệ không giấu nổi hưng phấn, hạ giọng, “Em đã tra hết, đều là khách VIP đó.”

Đỗ Vân Hiên vốn dĩ bình tĩnh, khi nhìn thấy danh sách Ngũ Tiểu Lệ đưa qua, mới lộ ra một chút kinh ngạc, “Năm khách hàng?”

“Đúng vậy, bình thường một người cũng khó gặp được, hôm nay lại giống như hẹn nhau tìm đến cửa. Bọn họ toàn bộ đều chỉ định muốn thiết kế Đỗ anh, không biết có phải đã bị tác phẩm nào của anh hấp dẫn không.”

Đỗ Vân Hiên cười nhạt.

Nhìn thấy tác phẩm của anh mà bị hấp dẫn? Anh chỉ là người mới của đá quý Lea, kiểu dáng đại chúng tiêu thụ không tệ, thế nhưng không có khả năng sinh ra ảnh hưởng ở giới thượng lưu. Vốn dĩ tiệc sinh nhật của Văn Cơ tiểu thư là cơ hội không tệ, tiếc là Văn Cơ tiểu thư lại từ chối thiết kế của anh.

Còn cái châm gài hồ điệp kia, hiện tại đang mang trước ngực người bạn gái nào đó của Cổ Sách chẳng?

Nghĩ đến Cổ Sách đem tâm huyết của mình đi lấy lòng nữ nhân, đáy lòng Đỗ Vân Hiên lại cuộn sóng, nhưng lập tức mạnh mẽ nén xuống. Tác phẩm của thiết kế sư đương nhiên là để bán ra, Cổ Sách là khách hàng, sau khi mua muốn đưa cho ai, là tự do của khách.

“Thiết kế Đỗ, vừa hay cậu ở trong này.”

Vừa cất danh sách khách hàng xong, Đỗ Vân Hiên nghe phía sau truyền đến một giọng nói.

Quay đầu lại đã thấy Ngũ Tư Dân, một trong bốn người được chọn đi đến phía mình.

“Thiết kế Ngũ.”

“Tôi đến chúc mừng cậu.” Ngũ Tư Dân đến trước mặt anh, mỉm cười thấp giọng nói, “Không thể tưởng tượng một người nhân giới cao như Đinh tiểu thư, cũng chú ý tới tài hoa của thiết kế Đỗ.”

“Đinh tiểu thư? Đinh tiểu thư nào?”

“Đương nhiên là Đinh Mã Lệ tiểu thư rất có sức ảnh hưởng trong giới có tiền. Thiết kế Đỗ, cậu cũng không cần phải khiêm tốn như vậy, tôi làm trong đây cũng đã mấy chục năm, nguồn tin coi như cũng nhanh nhạy. Tối hôm qua tại tiệc sinh nhật của Văn Cơ tiểu thư, Đinh tiểu thư mang thiết kế

châm gài hồ điệp của cậu, đúng là hấp dẫn không ít ánh mắt, khiến Văn Cơ tiểu thư là chủ nhà hoàn toàn không so được. Hơn nữa không biết là ai thả lời đồn ra ngoài, nói Văn Cơ tiểu thư cự tuyệt thiết kế châm gài hồ điệp thanh lịch thần bí của cậu, lại chọn một cái tục vật khảm nạm kim cương... Tồi qua Văn Cơ tiểu thư... đúng là mất hết mặt mũi a.”

Ngũ Tư Dân thở dài nói, “Lần này thiết kế Trác rút dài không ít.”

Trác Thanh chính là nguyên do khiến Văn Cơ tiểu thư cự tuyệt thiết kế của Đỗ Vân Hiên, hơn nữa nàng còn chọn thiết kế của Trác Thanh, nếu Văn Cơ tiểu thư mất hết mặt mũi, vậy Trác Thanh tuyệt đối không có trái ngọt ăn.

“Thiết kế Đỗ, tôi luôn biết cậu có năng lực, có điều lần này cậu vẫn khiến tôi bất ngờ.”

Đỗ Vân Hiên đối với Ngũ Tư Dân chặc chặc cảm thán, chỉ có thể tiếp tục giữ im lặng.

Chuyện này từ đầu đến cuối, anh một chút cũng không biết.

Không biết Cổ Sách ở bên trong là nhân vật thế nào.

“A, còn có một chuyện muốn bàn với cậu một chút.” Ngũ Tư Dân nhìn quanh hành lang, kéo Đỗ Vân Hiên đến một góc khuất, cân nhắc hỏi, “Đề tài Lea tiên sinh đưa ra, thiết kế Đỗ có gặp khó khăn khi phác thảo không?”

Tinh thần Đỗ Vân Hiên lập tức tỉnh táo lên, “Có, không thể nắm bắt được đường nét. Thiết kế Ngũ cũng gặp khó khăn như vậy sao?”

“Cũng vậy.” Ngũ Tư Dân nói, “Tôi và cậu lĩnh vực thiết kế tương đối tương tự, trang sức trên người, bình thường thiết kế vòng cổ hay nhẫn, không thì là châm gài ngực. Trên cơ thể, cổ, ngón tay, khung xương hay

bắp thịt chúng ta đều rất quen thuộc. Thế nhưng lần này lại thiết kế trang sức sử dụng ở bộ vị kia...”

Cả hai người cùng trầm mặc.

Quả thật, thiết kế một món đồ chơi tình dục xa xỉ như vậy, yêu cầu bọn họ phải đặt chân vào lĩnh vực chưa bao giờ tiếp xúc, tính thách thức không nhỏ.

“Thiết kế lần này có liên quan đến giới tính, nếu muốn làm thật tốt xem ra phải có hiểu biết rõ ràng trên phương diện đó. Gọi cảm là một trong những yêu cầu mà Lea tiên sinh đã nhấn mạnh. Không thể tưởng tượng được một người bốn mươi tuổi như tôi, hiện tại vì cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai lại phải lần nữa khổ công nghiên cứu phương diện này. Không giấu gì cậu, lão bà nhà tôi rất nóng nảy, tôi chỉ có thể trộm nghiên cứu, nếu để bà ấy phát hiện có giải thích thế nào cũng không được.” Ngũ Tư Dân cười khổ một chút, lại trầm ngâm một lát mới thử thăm dò, «Tôi định đến nightclub, thiết kế Đồ có hứng thú đi dạo một lúc không?»

“Nightclub?”

Đỗ Vân Hiên ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã hiểu được.

Muốn trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ hai chữ gọi cảm, vậy cứ đến nơi thanh sắc khuyến mãi một phen có lẽ chính là phương pháp hữu hiệu nhất.

Gọi cảm không chỉ liên quan đến cơ thể con người, mà nó cũng liên quan đến bầu không khí.

Đại trình tiết thuộc loại công cụ khống chế tính dục, ở nightclub có lẽ sẽ có thể gặp được những người có sở thích với phương thức tình ái này, nếu như có thể hiểu một phần về họ sẽ có lợi cho việc thiết kế.

“Nếu thiết kế Đỗ thấy không tiện, vậy quên đi. Thực ra tôi cũng rất xấu hổ, cái nơi như vậy khi còn trẻ cũng chỉ đi một hai lần.” Ngũ Tư Dân ngượng ngùng cười cười.

Đỗ Vân Hiên tự hỏi một lát, gật đầu nói, “Chúng ta cùng đi.”

Hôm nay cũng thực vừa vặn, Cổ Sách không phải người đến ‘mời’ đi.

Sau khi tan tầm, Đỗ Vân Hiên và Ngũ Tư Dân cùng nhau xuất phát. Đỗ Vân Hiên chưa từng đến nightclub, vậy nên Ngũ Tư Dân là người dẫn đường. Vị thiết kế sư có chút an phận này thực ra cũng không rành rẽ gì, có điều mấy ngày qua đã khảo sát một chút, đại khái cũng biết được một hai nightclub náo nhiệt nhất, thiết kế trang hoàng lẫn không khí bên trong đều hấp dẫn người ta nhất.

“Chỗ này là Thiên Đường mỹ lệ, nightclub nổi tiếng nhất thành phố.”

Hai người bước vào một bao sương, nhìn chung quanh, quả nhiên ánh đèn cùng cách bài trí bên trong đều tràn ngập ý tứ khiêu khích như có như không.

Rất nhanh đã có người lại tiếp đón, hỏi xem muốn mấy vị tiểu thư.

Đỗ Vân Hiên cùng Ngũ Tư Dân thoáng nhìn lẫn nhau.

“Có nam không?” Thiết kế là đại trình tiết, chỉ rõ là dùng cho nam.

“Xin lỗi quý khách, nơi này của chúng tôi chỉ có các em gái.”

Ngũ Tư Dân áy náy nhìn Đỗ Vân Hiên, làm sao ông lại quên mất chuyện quan trọng nhất chứ, đáng lẽ phải tìm nightclub có các cậu trai mới phải. Có điều nếu đã đến đây, không thể ngồi chưa ấm lòng đã đi được...

Vẫn là nên quan sát một chút tình huống xung quanh.

“Chúng tôi đến đây là vì công việc, bà cứ gọi một người đến đi.”

Chỉ một lát sau, má mì đã đưa một cô gái vào bao sương, đầy mặt tươi cười giới thiệu, “Hai vị khách này, đây là Lysa vừa non nớt lại thanh thuần của chúng tôi, vừa mới nhập vào, rất sạch sẽ, lại nghe lời. Lysa, mau chào hỏi khách đi.”

Đỗ Vân Hiên vừa ngẩng đầu, bỗng dừng sừng sốt, hình như có chút quen quen.

Bên tai đã nghe Ngũ Tư Dân kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Dư trợ lý?”

Cô gái trước mắt mặc chiếc áo để vai trần, nhìn rõ cả ngực, mặc váy ngắn cũn cỡn trang điểm dày đặc, không phải chính là trợ lý giám đốc Dư Tiêm Tiêm của công ty đá quý Lea sao?

Dư Tiêm Tiêm trang điểm rất đậm, lúc mới vào cửa sợ hãi rụt rè, hai vai thẳng đầu, tầm mắt vẫn nhìn xuống dưới chân, bỗng nhiên có người gọi cô ‘Dư trợ lý’, không khỏi ngẩng đầu. Thấy hai khuôn mặt quen thuộc, cả người đều run lên, nhất thời òa một tiếng khóc lên.

“Thiết kế Đỗ! Thiết kế Ngũ!” Cô giăng ra khỏi bàn tay má mì, chạy tới trước sofa, bắt chập tất cả ôm lấy một người tựa như ôm cọng rơm cứu mạng, gắt gao không buông, “Cứu tôi với! Tôi không muốn tiếp khách!”

Má mì vội vàng đến kéo cô ra, “Lysa, trước mặt khách, cô nổi điên cái gì!”

Đỗ Vân Hiên đập bàn tay má mì thò tới, “Bà tránh ra!”

“Quý khách, đây là...”

“Đây là đồng nghiệp của chúng tôi,” Đỗ Vân Hiên lạnh lùng hỏi, “Tại sao cô ấy lại ở đây?”

Phát hiện hình như vị khách trước mặt hình như có quan hệ với Lysa, biểu tình má mì ngoa ngoắt hẳn lên, giọng nói dài ra, “Yo, trách không được ôm chặt như vậy, hóa ra gặp được người quen. Gặp người quen cũng vô dụng, Lysa làm việc ở đây để trả nợ. Cha cô ta đánh bạc thua năm sáu trăm vạn, cô ta tự tay kí hợp đồng, ở lại nơi này làm việc ba năm. Đừng nhiều lời vô nghĩa, buông tay ra. Tối này Lysa không tiếp hai người các vị. Lysa, theo tôi về.”

“Thiết kế Đồ, anh giúp tôi! Xin anh hãy giúp tôi!” Dư Tiêm Tiêm vô cùng sợ hãi kêu lên, sống chết nắm lấy tay áo Đỗ Vân Hiên không buông.

“Bà đừng đụng vào cô ấy!” Đỗ Vân Hiên đẩy má mì đang chạy đến kéo Dư Tiêm Tiêm.

Tuy không quen biết Dư trợ lí, thế nhưng chuyện không có thiên lý này, là đàn ông thấy đều sẽ ra tay tương trợ.

Má mì bị đẩy đến lão đảo cũng nổi nóng, “Ở chỗ của tụi tao muốn quấy rối sao, mà ngại mệnh quá dài hả? Có biết đây là địa bàn của ai không? Đắc tội với ông chủ chúng tao, mà muốn chết khó coi bao nhiêu khó coi bấy nhiêu!”

Ngũ Tư Dân do dự, nhỏ giọng nói với Đỗ Vân Hiên, “Thiết kế Đồ, chúng ta không thể trêu vào loại người ở chỗ này, chúng ta có nên ra ngoài trước, sau đó báo án không?”

Dư Tiêm Tiêm khóc lên cầu xin, “Đừng bỏ lại tôi, cầu xin anh, thiết kế Đồ! Tôi phá hỏng việc ở nightclub, chỉ cần các anh bước ra, họ sẽ đánh chết tôi!”

“Chúng ta đi.” Đỗ Vân Hiên một tay kéo nữ trợ lí đã khóc đến hỗn loạn, cả người phát run đi ra ngoài.

Má mì ngăn bọn họ lại, sau đó gân cổ hét lên, “Có người phá rồi! Có người phá rồi!”



Ở Thiên Đường mỹ lệ, trong một bao sương lớn khác chung tầng, đang nhiệt tình đón tiếp một lão đại đến đây thị sát.

“Hằng ca, chai rượu này của em rất quý đó, vẫn không nỡ uống, chỉ để đợi Hằng ca đến đây.”

“Hằng ca, ăn nho đi.”

“Hằng ca, xì gà.” Tiểu thư quyến rũ nhất nightclub đưa xì gà đến bên miệng Trương Hằng, nũng nịu cầm lấy bật lửa, “Hằng ca, em giúp anh châm lửa.”

Trương Hằng vắt chân ngồi trên sofa, ngậm xì gà, mập mờ nói, “Trần Bình, tiểu tử cậu có tiến bộ. Nightclub này giao cho cậu quản lý cũng không tệ.”

“Hằng ca quá khen!” Trần Bình, quản lý nightclub Thiên Đường mỹ lệ bình thường là nhân vật nói một thì không ai dám nói hai, giờ phút này cười đến nịnh nọt, “Em nào dám, còn không phải học hỏi được một góc móng tay của Hằng ca sao. Bình thường em vẫn nói cùng các anh em, đời này em bội phục nhất chính là Hằng ca. Có bản lĩnh, lại rất nghĩa khí, làm người vô cùng hào sảng, đối với anh em cũng tốt. Các người nói có phải không?”

Trần Bình quay đầu.

Một đám tiểu đệ trong nightclub nhao nhao gật đầu

“Đúng vậy! Bình ca lúc nào cũng nói Hằng ca rất lợi hại.”

“Đương nhiên rồi, Hăng ca là ai cơ chứ? Chính là tâm phúc của Sách ca!” =))

“Câm!” Trương Hăng bất mãn nhướn mày, “Các người một đám không biết trên dưới, còn chưa đến lượt các người. Cái gì Sách ca? Sách ca là để các người gọi sao? Gọi Cổ tiên sinh!”

“Đúng đúng! Cổ tiên sinh!”

“Bọn em có thể gọi Hăng ca, cũng đã rất vui rồi.”

Trương Hăng quét mắt nhìn một đám nhốn nháo, lại quay mặt về phía Trần Bình, “Ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi. Hăng ca tôi dặn cậu vài câu, gần đây có tổ chức nước ngoài vào đây gây chuyện, quấy rối không ít. Ở đây của cậu tuy chỉ là một chỗ nhỏ, nhưng cần thận một chút cho tôi. Nếu không làm tốt mọi chuyện, đừng trách tôi không nể tình anh em. Quy củ Sách ca định ra, cậu hẳn cũng biết.”

“Đã rõ, Hăng ca!” Trần Bình vỗ thùm thụp vào ngực, “Chỗ khác không dám nói, nhưng chỗ này do em tự mình quản lí, lổc xoáy đến đây cũng quật không đổ. Nếu có kẻ dám đến gây chuyện, em thấy một người bóp chết một người, thấy một đôi bóp chết một...”

Còn chưa nói xong, cửa bao sương đã ầm một cái bị đẩy ra.

Một tiểu đệ chạy vào báo cáo, “Bình ca! Có người phá rồi!”

Đang khí cái sơn hà vỗ ngực, đã có người nhảy vào không chút khách khí làm mất mặt.

Trương Hăng ngáp một cái, cười lạnh nói, “Xem ra, bảng hiệu của tiểu tử cậu cũng không vang lắm? Không thì, như thế nào lại để người đập lên cửa chứ? Tôi còn định đề cử cậu với Sách ca, cũng may chưa mở miệng.” =))

Hai má Trần Bình một trận co giật, xoay người đối diện với một đám tiểu đệ, tức giận đến đỏ mặt tía tai, “Chúng mày điếc hết rồi hả?! Đứng ở đây đợi ăn khuya chắc?! Mau đi theo tao!”

Dẫn một đám tiểu đệ đi ra ngoài, hùng hổ vây cứng ba người Đỗ Vân Hiên lại trên hành lang.

“Còn muốn chạy?”

Nhóm nam nhân hắc đạo tựa như hung thần ác sát vây quanh đám người Đỗ Vân Hiên.

Trần Bình lôi Dư Tiêm Tiêm sang, nâng tay tát một cái vang dội, “Con điếm!”

Đỗ Vân Hiên bị hai tên tiểu đệ bắt lấy hai tay vặn ngược lại, đưa đến trước mặt Trần Bình đang nổi điên, “Lão đại, chính là tiểu tử này phá rồi! Xử lí thế nào đây?”

Trần Bình ngoan độc nheo lại hai mắt, “Dám phá rồi ở địa bàn Trần Bình tao, tiểu tử mày có gan đấy. A? Dáng vẻ cũng không tệ nha...” Giơ tay nắm lấy cái cầm quạt cường của Đỗ Vân Hiên.

“Đừng chạm vào tôi!” Đỗ Vân Hiên rống giận.

Trương Hằng từ trong bao sương tả ủng hữu ôm đi ra, nhìn một đám người bu lại ở cổng lớn.

Không cần hỏi cũng biết mấy tên phá rồi đã bị bắt lại.

Nay Trương Hằng đã là một lão đại chân chính, sẽ không hỏi đến những việc cụ thể lật vật ở những địa bàn nhỏ, cùng đi ra chỉ vì muốn quan sát một chút năng lực xử lí mọi chuyện của tiểu tử Trần Bình.

Hắn ngáp một cái đầy mùi rượu, đứng ở sau đám người biếng nhác chờ xem kịch vui.

Đúng lúc này, lại nghe thấy một tiếng, “Đừng chạm vào tôi!”

Cái tiếng ‘Đừng chạm vào tôi!’ này, hắn đã không chỉ nghe thấy một lần, trong trẻo, dễ nghe, lại mang theo kịch liệt phản kháng, tràn ngập phần nổi lằn khinh thường, khó có thể tin nổi mà kích phát dục vọng chinh phục của đàn ông.

Lúc trước Sách ca bắt người nào đó lại trong tay, thường xuyên diễn ra tiết mục phản kháng rồi lại trấn áp, người nọ kêu “Đừng chạm vào tôi!” “Đừng chạm vào tôi!”, kết quả mỗi lần đến cuối cùng đều bị Sách ca ‘chạm’ đến thực sự triệt để.

Đây đây đây đây.. không phải là giọng nói của thiết kế sư tâm can bảo bối của Sách ca sao?!

“Bố mày muốn chạm! Oắt con, đêm nay cưng ngoan ngoan chơi đùa cùng các anh em đi!” Tiếng cười tàn nhẫn tà ác của Trần Bình lại quanh quẩn trước cửa, “Kéo nó đến vũ đài trong đại sảnh, chúng ta cùng vui vẻ!”

Trương Hằng đột nhiên phát run, rượu ngon vừa uống xong toàn bộ đều hóa thành mồ hôi lạnh từ cột sống túa ra.

Một phen đẩy ra hai tiểu thư hồng bài đang đỡ mình, Trương Hằng bước lên tách đám người ra, hét lớn một tiếng “Dừng tay!”

Trần Bình sửng sốt, nhanh chóng rặn cười, “Hằng ca, sao lại phiền anh đi ra...”

“Hằng mẹ mày chứ ca! Gọi Trương tiên sinh!” Trương Hằng chỉ ra một ngón tay sang bên trái, “Đây là có chuyện gì?”

“Cha cô ta thiếu nợ cờ bạc, đã ký hợp đồng làm việc với nightclub. Thằng nhãi này có lẽ quen biết cô ta, muốn đem nó đi...”

“Mang thì mang đi, vây quanh người ta làm cái gì?”

Trần Bình lần này là thực sự sửng sốt.

Hằng ca đại nhân à, không phải anh thực sự uống say rồi chứ? Đương nhiên không thể cho tụi nó mang đi a!

“Hằng ca, cô ta thiếu...”

“Cha thua bạc, bắt con gái người ta làm gì? Các người quả thực điên rồi! Bất trị!” Trương Hằng thẳng tay chọc một phát lên mặt Trần Bình, thiếu chút nữa chọc gãy mũi hắn, cực kì nghiêm trọng nói, “Tao nói bao nhiêu lần rồi? Không được làm chuyện thương thiên hại lý! Mẹ mày không nghe sao!”

Bỗng nhiên quay ngoắt lại, ánh mắt thiếu chút nữa có thể ăn thịt người trừng hai tiểu đệ đang ngu người nằm Đỗ Vân Hiên.

“Năm người ta làm gì? Buông tay!”

Hai tiểu đệ kia sợ tới mức lỏng tay ra.

Đỗ Vân Hiên rốt cuộc được tự do, cúi đầu chậm rãi xoa bóp bả vai bị kéo phát đau.

“Thiết kế Đỗ, anh không sao chứ.” Trương Hằng nhanh chóng đi lại, trái ngược với thái độ dữ tợn đối với Trần Bình, lần này cười đến vô cùng cẩn thận, “Thực sự xin lỗi, đây là nơi sinh ý của đàn em tôi, một đám để chửi không biết phép tắc, tôi sẽ phạt họ thật nặng để anh hả giận.”

Bọn Trần Bình chưa từng thấy nét mặt tươi cười xán lạn không bì được như vậy của Hằng ca, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Trong lòng Đỗ Vân Hiên thở phào một hơi.

Anh biết, chính mình đang ở trên địa bàn của Cổ Sách.

“Đồng sự của tôi, có thể đưa đi không?” Đỗ Vân Hiên thản nhiên hỏi.

“Tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Giấy nợ...”

“Lập tức xé! Tôi cam đoan từ nay về sau tuyệt đối không có ai tìm cô ấy quấy rối!”

“Ừ.” Đỗ Vân Hiên khẽ gật đầu, “VẬY TÔI ĐI.”

“Tôi lái xe đưa anh.”

“Không cần.”

Dẫn Ngũ Tư Dân đang trợn mắt há mồm cùng với Dư Tiêm Tiêm đầy mặt không dám tin, đi ra khỏi cổng lớn của nightclub.

“Thiết kế Đỗ, đi cẩn thận.” Trương Hằng giống như một kẻ giữ cửa, mỉm cười cung đưa.

Một lúc lâu sau, quay đầu đối mặt với đám người của nightclub, nhất thời chuyển thành bộ dáng ăn thịt người, quát đến rung trời, “Các người muốn chết thì tự đi mà chết, đừng liên lụy đến ông đây! Người kia là người bọn bây có thể đụng vào sao?”

Đám người Trần Bình bị mắng đến đồng loạt rụt cổ.

Đợi Trương Hằng mắng hết một lượt, lửa giận nhỏ hơn, Trần Bình mới dám đến gần, rón rén hỏi, “Hằng ca, vị vừa rồi chẳng lẽ cũng là tâm phúc của Sách ca sao?”

“Mẹ mày mới là tâm phúc của Sách ca!” Trương Hằng hung tợn đá hắt một cái, “Không nên hỏi thì đừng hỏi, dù sao về sau nhìn thấy y thì mày tự gắt đuôi đi. Người này mày không thể trêu vào!”

Thiết kế Đồ, chính là nhân vật lợi hại có thể vạch một dao trên mặt Sách ca mà vẫn sống dễ chịu đó!

Vị nhân huynh này, trên đời này còn có ai có gan chọc vào a!

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Sau khi Đỗ Vân Hiên rời khỏi nightclub liền cùng Ngũ Tư Dân chỉ nghĩ cũng đã sợ muốn chết mỗi người một ngã. Anh mở cửa chiếc Regal của mình, hỏi địa chỉ nhà Dư Tiêm Tiêm, đưa nữ trợ lí run rẩy như lá vàng trước gió về nhà.

Đưa Dư Tiêm Tiêm về nhà, không để ý gì đến thiên ân vạn tạ hợp tình hợp lí của cô, Đỗ Vân Hiên lái xe trở về chung cư của mình.

Tuy rằng cũng coi như anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng Đỗ Vân Hiên không có quá nhiều cảm xúc. Anh chỉ làm chuyện mà mọi người ai cũng sẽ làm, hơn nữa trong lòng cũng không thoải mái, đến nightclub cũng vì thiết kế, kết quả không tìm được linh cảm lại rước đến một đồng phiền toái.

Vì bù lại thời gian lãng phí ở nightclub, Đỗ Vân Hiên tiếp tục tăng ca, chung cư anh mua đương nhiên không xa hoa được như biệt thự của Cổ Sách, cũng không có thư phòng riêng biệt. Dưới ánh đèn cú đầu phác họa, Đỗ Vân Hiên có chút nhớ đến... bộ dụng cụ chuyên nghiệp trong thư phòng ở biệt thự của Cổ Sách.

Đồng hồ gõ liên tục mười hai tiếng, Đỗ Vân Hiên mới xoa xoa mắt ngẩng đầu lên, vẫn vùi đầu vào làm việc, thắt lưng đã cứng ngắt tê mỏi, anh chậm rãi đứng lên, lấy tay ấn ấn thắt lưng vài cái, mới tắm rửa rồi đi ngủ.

Vốn tưởng rằng thiếu con sói xám đè lên ngực, chất lượng giấc ngủ sẽ tốt hơn những ngày trước, hóa ra lại không phải như vậy. Cả đêm Đỗ Vân Hiên gặp phải ác mộng, mơ mình không ngừng trượt chân trên mặt đường kết băng, đứng lên, lại trượt... Đứng lên, lại trượt chân một lần nữa...

Nếu có thân mình dễ chịu ấm áp của Cổ Sách làm chăn bông, có lẽ không gặp phải giấc mơ lạnh lẽo như vậy.

“Tỉnh rồi?”

Đỗ Vân Hiên mở to mắt, thấy gương mặt nam tính trên đỉnh đầu, ánh mắt mơ hồ có chút mệt mỏi, thế nhưng vẫn như cũ rất có thần.

“Lại thức cả đêm?” Đỗ Vân Hiên thuận miệng hỏi một câu, không đợi nam nhân trả lời, bước xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Vừa bước ra ngoài, đã ngửi thấy hương vị mê người khiến người ta chảy nước miếng.

Bánh rán hành vừa rán xong đặt trên bàn ăn, bên cạnh còn có một ly sữa đậu nành lớn còn bốc khói, Đỗ Vân Hiên giữa không trung chạm đến ánh mắt của Cổ Sách, do dự một lúc liền đến ngồi xuống trước bàn ăn.

“Anh thực sự từng thi chứng chỉ đầu bếp?”

“Có thi, nhưng không lấy bằng.”

Đỗ Vân Hiên nhã nhặn xé bánh rán hành thơm ngào ngạt, “Tại sao?”

“Tôi xuyên giám khảo.” Cổ Sách nhẹ nhàng băng quơ cười cười, “Lão nói nếu tôi muốn lấy được chứng chỉ đầu bếp thì phải dứt tiền, vừa lúc tôi không có tiền, trong tay lại có một con dao. Hương vị thế nào?”

Rất ngon.

Trong lòng Đỗ Vân Hiên thầm trả lời, nhưng lại giấu trong cổ họng, không có nói ra. Ăn xong nửa cái bánh rán hành, anh lau sạch tay mới cầm lấy sữa đậu nành chậm rãi uống.

Cổ Sách một tay chống lên bàn ăn, nâng cằm, thưởng thức tướng ăn được giáo dưỡng vô cùng tốt của anh, đột nhiên hỏi, “Nightclub chơi có vui không?”

Trong lòng Đỗ Vân Hiên lộ độ một chút.

“Tôi đến nightclub là vì muốn tìm linh cảm thiết kế. Đối với gợi cảm và đường nét trên cơ thể, tôi không đủ thấu triệt.” Anh cân nhắc từng câu từng chữ giải thích.

“Không trách em được, là lỗi của tôi.”

Nghe hẳn nói vậy, Đỗ Vân Hiên kinh ngạc nâng mi.

Nụ cười Cổ Sách mang theo thâm ý khác, “Có thể thấy tôi dạy dỗ em vẫn chưa đủ hiệu quả, ừm.... gợi cảm và đường nét cơ thể.”

Đỗ Vân Hiên thấy hẳn dựa sát lại đây, bàn tay cầm cốc thủy tinh run lên. Cổ Sách nhấc cái ly khỏi tay anh, ngón tay thon dài chọc chọc lên mũi Đỗ Vân Hiên, “Ăn uống no đủ lại muốn đập ly? Vậy không được nha.”

Đỗ Vân Hiên nhìn bóng lưng của hẳn biến mất trong nhà bếp, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cũng may, chỉ là sợ bóng sợ gió.



Vừa đến đá quý Lea, Ngũ Tiểu Lệ đã bước đến đầu tiên báo lại những tin tức quan trọng.

Chuyện thứ nhất, là Dư Tiêm Tiêm biến mất nhiều ngày đã đi làm trở lại, gầy đi không ít. Phòng chừng là tên Mitsuishi Yamato biến thái quấy rối tình dục kia đã bị đuổi việc, người bị hại sau khi ổn định cảm xúc rồi cuộc đã xốc lại được tinh thần.

Chuyện thứ hai là hình như thiết kế Ngũ bị bệnh, bà xã của ông gọi điện đến xin nghỉ bệnh cho ông, đúng lúc Ngũ Tiểu Lệ tiếp điện thoại. Càng đúng lúc là, thiết kế Trác lúc nào cũng mi phi sắc vũ[mặt tươi như hoa]cũng cùng lúc bị bệnh.

Chuyện thứ ba là người thăm ngưỡng mộ Đỗ Vân Hiên lại gửi đến bách hợp tuyết hạ nhĩ lan thơm nức sang quý mê người, Ngũ Tiểu Lệ đã tìm riêng một cái lọ cắm hoa đặt vào phòng thiết kế cho Đỗ Vân Hiên.

Chuyện thứ tư...

“Đúng rồi, giám đốc mời anh đến phòng giám đốc một chuyện.”

Tiểu trợ lý khả ái không phân rõ mọi chuyện nặng nhẹ thông thả cấp bách, cứ vậy nói hết chuyện tào lao trong công ty xong mới nói đến công tác nghiêm túc.

Đỗ Vân Hiên nhanh chóng đến văn phòng giám đốc, trên đường đi gặp được Dư Tiêm Tiêm đã tẩy đi lớp trang điểm dày dậm, một lần nữa mặc vào trang phục công sở. Đỗ Vân Hiên không muốn nói nhiều với cô, gật đầu rồi đi tiếp.

“Thiết kế Đỗ, tôi luôn biết cậu sẽ có một ngày như vậy.” Trong phòng giám đốc, Trương Lam cười đến thực sự sáng khoái, vỗ vỗ bả vai Đỗ Vân Hiên ý nói anh ngồi xuống, “Thiết kế của cậu thực sự xuất sắc, được khách hàng VIP chú ý đến là chuyện sớm muộn. Nghe nói hai ngày này có không ít khách hàng muốn hẹn gặp cậu.”

“Tôi cũng không ngờ đến.”

“Đây là chuyện tốt.” Trương Lam mở hộp xì gà ra đưa một cái qua, Đỗ Vân Hiên lắc đầu, Trương Lam tự mình lấy ra một thanh, kẹp giữa ngón tay trâm ngâm một lát, “Có điều, tôi muốn cậu tạm thời dời những cuộc hẹn đó lại.”

Đỗ Vân Hiên sững sốt một lúc, lộ ra biểu tình có chút dăm chiêu.

“Khách hàng VIP rất quan trọng. Thế nhưng đối với một thiết kế sư mà nói, quan trọng nhất vẫn là cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai. Nếu cậu có thể tham dự, thậm chí đoạt giải trong cuộc thi, khi đó cậu sẽ ưu tiên vì khách VIP quá nhiều ấy. Tôi hi vọng cậu sẽ dùng toàn lực ứng phó để hoàn thành đề tài của Lea tiên sinh.”

Điều Trương Lam nói Đỗ Vân Hiên cũng đoán được. Anh suy xét một lúc, rất đồng ý với cách nói của giám đốc. Tham quá thì ăn không được, muốn đi xa hơn trên con đường thiết kế, quả thực không thể quá nông nổi.

Đồng thời ứng phó với khách hàng VIP lẫn đề tài thiết kế, thiết kế ra mấy thứ không ra gì không bằng chuyên tâm chú ý để cho ra một món đồ cao cấp.

Phát hiện Đỗ Vân Hiên dễ dàng chấp nhận đề nghị của mình, Trương Lam có vẻ rất cao hứng.

“Thiết kế Đồ à, cậu cùng với những thanh niên khác không giống nhau, cậu có nội tâm rất sâu sắc lại an tĩnh. Loại khí chất đặc biệt này của cậu khiến người bên cạnh cậu cảm thấy rất thoải mái.”

“Giám đốc quá khen.” Đỗ Vân Hiên nói xong câu đó liền đứng lên muốn cáo từ trở về làm việc.

“Đừng đi vội vậy.” Trương Lam lại vỗ vỗ bờ vai anh, ôn hòa nói, “Có người muốn gặp cậu.”

Đỗ Vân Hiên khó hiểu nhìn Trương Lam, sau đó nghe thấy tiếng xoay mở cửa phòng.

Anh quay đầu lại, vừa lúc thấy chủ tịch phong độ bước vào.

“Lea tiên sinh, thiết kế Đỗ đã chờ ở đây rồi.”

“Cám ơn, Warren.” Randy Lea gọi tên tiếng Anh của Trương Lam.

Trương Lam gật đầu cười cười, chủ động nhường lại văn phòng của mình, biến mất ở ngoài cửa.

Cửa phòng làm việc lại bị đóng lại.

“Đã lâu không gặp, thiết kế Đỗ.” Vị chủ tịch đứng trước mặt Đỗ Vân Hiên, thân mật mỉm cười.

“Hai ngày trước chúng ta vừa gặp nhau, Lea tiên sinh.”

Nam nhân tràn ngập khí chất quý tộc trên người không bởi vì Đỗ Vân Hiên nói trắng ra mà lộ ra bất cứ vẻ mặt khó chịu gì, tiếp tục bình thản cười, “Trung Quốc có câu, một ngày không thấy, như cách ba thu. Nhất là đối với những gì chờ mong đã lâu, tôi là nói đến thiết kế của cậu.”

“Ngài muốn gặp tôi có chuyện gì, Lea tiên sinh? Nếu không có gì quan trọng, tôi...”

“Có chuyện quan trọng.” Lea ấn vai anh xuống, ý bảo anh ngồi trở lại sô pha.

Đỗ Vân Hiên thầm ngạc nhiên. Người đàn ông thoạt nhìn nho nhã này, lực đạo trên tay cùng với ấn tượng y cho người khác thấy hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Động tác của Lea tràn ngập kỹ thuật, nhìn không ra một chút bạo lực nào, thế nhưng Đỗ Vân Hiên bị y nhấn một cái như vậy, còn chưa kịp định thần đã bị ấn ngồi xuống sô pha.

Randy khoanh hai tay trước ngực, hông kê lên bàn trà, đối mặt với Đỗ Vân Hiên đang ngồi trên sofa.

Đường đường là một chủ tịch lại bày ra tư thế không đủ nham nhĩ như vậy, thế nhưng Randy Lea lại làm đến tiêu sái mà điển trai, cổ ưu nhã kia phảng phất đã khảm trong xương cốt y, bất kể làm động tác thế nào cũng không thấy thô lỗ. Một thân tây trang thủ công của Ý, cho dù gác chân trên bàn trà vẫn đủ để người ta chụp áp phích treo giữa đường lớn.

“Lần trước khi gặp mặt, tôi có nói vài chuyện khiến cậu kinh ngạc. Kỳ thực sau đó nghĩ lại, chính bản thân tôi cũng cảm thấy kinh ngạc, vậy mà tôi lại dễ dàng mang những chuyện khiến người ta kinh sợ nói ra như chuyện gia đình ngày thường. Thiết kế Đỗ, mong cậu tin rằng bình thường tôi không có như vậy. Có lẽ vì cậu có quá nhiều điểm tương đồng với em họ tôi, cho nên tôi nhìn không được nói ra chuyện này với cậu. Có điều, cho tới bây giờ, tôi vẫn nghĩ rằng cậu là một người đáng tin tưởng để tâm sự.”

Đỗ Vân Hiên trầm ngâm.

“Nếu ý của ngài là muốn tôi giữ bí mật, vậy từ giờ trở đi, chuyện ngày đó chúng ta nói với nhau, tôi sẽ không nhắc tới với bất cứ ai khác.”

Sở dĩ nói ‘từ giờ trở đi’ là bởi vì anh đã nói với Cổ Sách một chút.

Đỗ Vân Hiên vốn dĩ không phải kẻ lắm mồm, anh cũng rất ngạc nhiên bản thân mình sáng hôm đó bỗng nhiên có một chút xúc động muốn chia sẻ chuyện mình nghe được với Cổ Sách.

Chẳng lẽ là bởi vì Cổ Sách nấu ăn thực sự quá tuyệt vời?

Cảnh Cổ Sách trần trụi đeo tạp dề ngồi ở trên giường bỗng nhiên hiện lên trong đầu tựa như một bức họa lịch sử.

Thực sự gọi cảm muốn chết.

Đỗ Vân Hiên trong lòng thầm kêu một tiếng cứu mạng, không chế những ý nghĩ hỗn loạn của mình. Gần đây bị cái đề tài thiết kế quỹ dị kia quấy nhiễu, cả ngày nghĩ xem phải như thế nào mới thể hiện được sự gọi cảm, vậy mà lúc nào cũng nghĩ đến Cổ Sách.

“Đối với chuyện cậu sẽ giữ bí mật, tôi rất cảm kích.” Lea tiên sinh đánh giá trên dưới Đỗ Vân Hiên, “Thân thể cậu tốt hơn chút nào không?”

“Không có việc gì, ngày đó chỉ là bất chợt thấy không khỏe.”

Nhớ tới hôm đó nôn đến thiên hôn địa ám, sau đó bị người đàn ông trước mắt cười tây trang lẫn sơ mi, vuốt ve nửa ngày, trên mặt Đỗ Vân Hiên lộ ra một tia quần bách.

Ánh mắt mất tự nhiên nhìn xuống chân dưới bàn trà.

Cho nên mới không ý thức được người đàn ông kia đảo mắt qua hầu kết của mình, nhìn đến dấu răng đánh dấu sở hữu rất mờ trên đó, con mắt thâm thúy của Randy Lea bỗng nhiên nheo lại một chút, nháy mắt khôi phục như thường.

“Tôi còn rất nhiều việc phải làm, nếu...”

“Đang muốn cùng cậu thảo luận về đề tài thiết kế.”

“Thiết kế?” Nghe thấy có liên quan đến công việc, Đỗ Vân Hiên vừa định nâng mông lên lại một lần nữa ngồi trở lại sô pha.

“Tôi đã xem xét lại tình huống của Alexa một chút, căn cứ theo tình huống hiện tại của em ấy, tôi muốn điều chỉnh một chút trên thiết kế.”

Đỗ Vân Hiên gật gật đầu, quả thật cần phải điều chỉnh, yêu cầu thiết kế ban đầu quá cực đoan, vừa có dương v*т giả đắm vào sâu trong cơ thể, lại

còn có vật bao quanh thắt lưng và bộ vị nam tính trọng yếu có nút để siết chặt lại, còn cả kẹp nhũ kết cấu như hàm cá sấu...

Em họ của Lea tiên sinh nhận món lễ vật này, cho dù y bị cưỡng ngược, trên tâm lý chịu được, thân thể cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Lỡ may tai nạn chết người cũng không vui vẻ gì.

“Nếu giảm bớt một chút...”

“Không...” Lea tiên sinh mỉm cười ngắt lời Đỗ Vân Hiên, nói “Là tăng thêm.”

“Tăng thêm?”

“Đúng vậy, tôi muốn tăng thêm mấy thứ. Đây là quà tặng em họ Alexa thân ái của tôi, tôi hi vọng nó phải thật hoàn chỉnh, trọn vẹn một bộ. Chỉ có nửa người dưới và hai điểm trước ngực là chưa đủ. Tôi mong tất cả những bộ phận xinh đẹp trên người em ấy đều được ‘săn sóc thật tốt.’”

Ánh mắt y ôn hòa vô hại.

Nhưng Đỗ Vân Hiên đối diện với y, đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác sờn tóc gáy không thể giải thích được.

Chỉ là vì bị tinh thần chuyên nghiệp của một nhà thiết kế đá quý độc đáo, Đỗ Vân Hiên vẫn không có khả năng vì ý muốn sửa chữa của khách hàng không hợp với ý mình mà đứng lên tùy hứng bỏ đi.

Đỗ Vân Hiên ho nhẹ một tiếng, “Tôi không rõ ý ‘săn sóc thật tốt’ của ngài là ý gì, Lea tiên sinh.”

“Cậu thật sự rất thanh thuần, thiết kế Đồ. Xin lỗi, là tôi không giải thích rõ ràng, tôi vốn dĩ nghĩ rằng cậu có một tình nhân nhiệt tình như vậy, trên phương diện này kiến thức sẽ rộng rãi hơn so với nhóm thiết kế Vạn rất

truyền thống.” Nam nhân nâng khóe môi, “Nói thẳng ra, là tôi muốn thêm khóa miệng, vòng cổ...”

Ánh mắt một lần nữa lướt qua cổ Đỗ Vân Hiên.

“... Và cả, châm.”

“Châm?”

“dương v*t châm, chính là thứ đồ đâm vào niệu đạo. Tôi tin cậu có thể thiết kế nó mỹ lệ mê người tựa như nhành hoa tươi cắm vào lọ. Vật bén nhọn cắm vào chỗ đàn ông tiểu tiện sẽ sinh ra cảm giác đau đớn, thế nhưng khi ở trên giường, đau đớn sẽ hòa trộn với khoái cảm, không phải sao? Có lẽ, về sau cậu cũng có thể thử một chút, thiết kế Đồ.”

Cho dù biết người trước mặt là chủ tịch đồng thời là khách hàng trọng yếu nhất, Đỗ Vân Hiên vẫn nhìn không được lạnh lùng liếc mắt nhìn y, “Lea tiên sinh, tôi không thích đem công việc thiết kế lẫn lộn với chuyện riêng của tôi.”

“Thực xin lỗi, tôi đã mạo phạm.”

Chủ tịch rất có phong độ mà nói xin lỗi.

“Như đã nói ở trên, chính là việc tôi muốn sửa lại yêu cầu thiết kế lần này, ba vị thiết kế kia cũng sẽ nhận được thông báo, có điều họ sẽ nhận được văn bản trình bày từ đặc trợ mới của tôi. Về phần cậu, thiết kế Đồ, nếu đã định cùng nhau gặp mặt vậy tôi vẫn nên tự mình nói với cậu. Hi vọng cậu hiểu rõ, trong bốn nhà thiết kế, tôi đối với cậu là mong chờ nhiều nhất.” Lea tiên sinh nói xong, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Trở lại phòng thiết kế, Đỗ Vân Hiên vẫn cảm nhận được dư âm của hàn ý còn lại sau lưng.

Nói chuyện trực tiếp với chủ tịch, áp lực vẫn quá lớn. Đặc biệt khi nội dung cuộc trò chuyện lại có nhiều đề tài không phù hợp với trẻ em thế này.

dương v*t Chambers...

Đỗ Văn Hiến chỉ nghĩ qua thôi đã thấy đau, vị Alexa thiếu gia kia quả nhiên không phải người phàm, có lẽ cũng chỉ có Randy Lea có thường thức độc đáo như vậy mới có thể cùng nhau.

Anh chỉnh đèn trên bàn thiết kế sáng hơn, chớp mũi bằng người thấy mùi hương thấm vào tận gan ruột.

Ngũ Tiểu Lệ tự ý cầm bách hợp tuyết hạ nhĩ lan vào trong bình đặt ở một góc bàn thiết kế, dưới ngọn đèn, cánh hoa tuyết trắng mềm mại nở ra, diễm đam yêu như thế, khiến người ta cảm giác vươn tay ngắt hoa thực sự là một tội lỗi không thể tha thứ.

Hoa lần trước Cổ Sách đưa đến, Đỗ Văn Hiến đều không chút do dự mà ném thẳng vào sọt rác.

Còn bây giờ... Tạm thời để nó thanh lọc không khí cũng được.

Không để ý tới lọ hoa nữa, Đỗ Văn Hiến tiếp tục tập trung tinh thần vào thiết kế, sau vài lần gặp phải khó khăn, Đỗ Văn Hiến bắt đầu nghĩ có lẽ phương hướng ban đầu của mình đã đi sai, anh chọn bộ phận khó khăn nhất ở nửa người dưới, hoàn toàn chính là phần khó bắt tay vào nhất.

Có lẽ bắt đầu từ những phần bên ngoài của thiết kế sẽ khá hơn.

Hai lựa chọn là dương v*t Chambers và kẹp nhĩ, Đỗ Văn Hiến theo bản năng mà tránh xa. Chọn đến chọn đi, rốt cuộc vẫn chọn đối mặt với vòng đeo ở cổ ít áp lực hơn một chút.

Anh một lần nữa trải một tờ giấy trắng lên mặt bàn, cầm bút máy bắt đầu sột soạt phác họa...

Lần này có lẽ đã tìm đúng điểm để bắt đầu, một ngày qua đi kết quả cũng không tệ lắm, Đỗ Vân Hiên phác thảo ra bốn năm bản vẽ vòng cổ, có kiểu cổ định, cũng có kiểu nửa phong kín, những hoa văn bên mép đại khái cũng đã thành hình.

Mỗi lần có tiến triển trong công việc, Đỗ Vân Hiên đều sinh ra một loại cảm giác hơi hơi hưng phấn tựa như đang dần hình thành nên một sinh mệnh mới trong tác phẩm, hôm nay cũng không ngoại lệ, anh nôn nóng muốn có được khoái cảm khi vuốt ve những đường nét này.

Sau khi tan tầm, anh không trở lại chung cư mà trực tiếp lái Regal đến biệt thự của Cổ Sách, nếu muốn chế tác ra một hàng mẫu đơn giản, chỉ ở nơi đó mới có những dụng cụ thuận lợi.

Không biết Cổ Sách có phải cố tình dùng bộ dụng cụ này để dụ dỗ anh hay không, cho nên mới hạ nghiêm lệnh không cho chuyển những thứ này về chung cư, chỉ có thể dùng trong biệt thự.

Một chiều này thực sự dùng được....

Bận rộn trong thư phòng chừng mười phút, bỗng nhiên có người ấn chuông cửa.

Đỗ Vân Hiên cảm thấy kì lạ.

Cổ Sách chưa bao giờ ấn chuông cửa, nam nhân này có bản lĩnh quý dị, tựa như cho dù đến bất cứ đâu cũng sẽ không gặp phải trở ngại, toàn bộ tường cửa gì đó đều phải cúi đầu trước tên đế vương hắc ám này.

Chung cư của Đỗ Vân Hiên đã đổi khóa hơn hai mươi lần, thế nhưng chỉ cần Cổ Sách muốn, tùy thời đều có thể vô thanh vô tức xuất hiện bên trong.

Sau rất nhiều lần nửa tỉnh nửa mê bị Cổ Sách lên vào xâm phạm kịch liệt, Đỗ Vân Hiên rốt cuộc đã có được nhận thức rõ ràng – tất cả các loại khóa trên đời này đối với Cổ Sách đều chỉ là thứ trang sức vô dụng.

Đỗ Vân Hiên mở cửa, phát hiện người tới quả nhiên không phải Cổ Sách mà là một bồi bàn mặc đồng phục của nhà hàng cùng một bàn đồ ăn vẫn đang nóng hừng hực.

Hẳn là nhà hàng Cổ Sách vẫn thường gọi bên ngoài, bồi bàn nhìn qua có chút quen mắt, không cần Đỗ Vân Hiên mở miệng đã nhanh chân nhanh tay dọn thức ăn còn nóng đến nhà ăn, đến cả khăn ăn đẹp mắt cũng được bày ra tươm tất.

Một màn này có chút quỷ dị, thực ra nói trắng ra rất đơn giản, biệt thự của đế vương hắc ám không phải ai cũng có thể tùy tiện tiến vào, nhìn qua u tĩnh không người kỳ thật bảo an bố trí trong ngoài ba tầng.

Đỗ Vân Hiên ở đây vừa dùng khóa mở ra cổng lớn, bên kia đàn em phụ trách bảo an của biệt thự đã thông báo cho Cổ Sách.

Cổ lão đại nhật lý vạn cơ, cũng không thể không suy nghĩ đến cái bụng của Gấu Nhỏ yêu dấu của hắn một chút.

Nhật lý vạn cơ: (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Đỗ Vân Hiên chỉ khi say mê đắm chìm trong công tác mới có thể chủ động đi tới biệt thự, mà khi anh đã bắt đầu làm việc chắc chắn sẽ mất ăn mất ngủ, Cổ Sách đối với chuyện này cực kỳ rõ ràng.

“Không phải canh trúc sinh vân nhĩ sao?” Đỗ Vân Hiên ngồi xuống bàn ăn, mở nắp thổ nhìn thoáng qua.

“Là canh đỗ trọng đẳng sâm nhũ cấp.” Người mang đồ ăn tới cung kính trả lời, sau đó lẩm miêng bỏ thêm một câu giải thích, “Canh này bổ thận, hiệu quả rất tốt.”

Đỗ Vân Hiên đang đưa muống tới bên môi, đột nhiên dừng động tác lại.

Chuyển qua cầm lấy đôi đũa, yên lặng bởi cơm.

Sau bữa cơm tự nhiên sẽ có người thu dọn bát đũa khiến nhà ăn trở lại vẻ sạch sẽ ngăn nắp. Đỗ Vân Hiên lập tức trở lại thư phòng, tiếp tục thao tác trên bộ dụng cụ anh đã dùng đến cực kì thuận tay.

Hàng mẫu lần đầu tiên, anh định dùng nguyên tố bình thường nhất là bạc, đặt bạc vào trong bát kim loại rồi dùng máy để hóa lỏng nó, đổ vào khuôn đã đúc sẵn để thành hình.

Dựa theo sơ đồ phác thảo thiết kế làm ra vài cái vòng cổ đã là nửa đêm, Đỗ Vân Hiên bị cảm giác hưng phấn khi làm việc chống đỡ, lại bắt đầu mài một lượt, đại khái tạo hình hoa văn. Vốn muốn làm cho hoa văn tinh tế hơn, thế nhưng thực sự đã rất mệt mỏi, hơn nữa đây chỉ là hàng mẫu, làm tỉ mỉ hơn tạm gác qua một bên cũng được.

Đỗ Vân Hiên đặt vòng cổ lại trong thư phòng, vội vàng tắm rửa một cái rồi ngã hân lên giường, cơ hồ vừa đặt đầu xuống đã thiếp đi.

Thời điểm bị Cổ Sách lay tỉnh, mở mắt liền hoảng sợ.

Ngọn đèn đủ mọi màu sắc lay động trong tầm nhìn, âm nhạc nổi bật yêu mị truyền vào trong tai khiến anh nháy mắt nghĩ rằng mình đang ở trong mộng cảnh, thế nhưng người đàn ông trước mắt tràn ngập khí chất bá chủ, hơn nữa lại điển trai đến khó có thể tin được, hình như cũng quá chân thật rồi.

Trần nhà trên đỉnh đầu được chạm trổ tinh tế, bức tranh với những màu sắc rực rỡ miêu tả đủ các tư thế giao hợp của nhân loại khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Đỗ Vân Hiên vẫn còn buồn ngủ hỏi, “Tôi ở đâu?”

“Nightclub.”

Thiết kế sư vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mắt không có trong veo sắc bén như ngày thường, bộ dáng phản ứng chậm chạp vô cùng khả ái, một lúc sau anh rốt cuộc tỉnh táo lại, hơn nữa tinh thần đều tràn ngập đề phòng.

Hiếu rõ chuyện ngày đó tự tiện đến nightclub vẫn bị Cổ lão đại cường độ chiếm dụng này ghi tạc trong lòng.

Đỗ Vân Hiên ngồi dậy mới phát hiện vừa rồi mình nằm trên một cái ghế sofa. Diện tích không gian ở đây rất lớn, hẳn là đại sảnh của nightclub, hơn nữa trang hoàng xa xỉ lại nồng đậm nhục dục này... Chính xác chính là Thiên Đường mỹ lệ mà ngày đó mình đã đến.

Chỉ là ngày đó đến khắp phòng đều là khách nhân, hiện tại ở nơi rộng lớn như vậy lại chỉ có anh và Cổ Sách.

“Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

“Em không phải thích nightclub sao? Chồng em đương nhiên muốn đưa em đến để kiến thức một chút.” Cổ Sách chậm rãi nói.

Thấy ánh mắt nam nhân từ trên cao nhìn xuống đánh giá mình, mộng Đỗ Vân Hiên theo phản xạ co rút nhanh chóng.

“Nơi này chính là vũ đài trong đại sảnh. Vũ đài của Thiên Đường mỹ lệ tiếng tăm không nhỏ, mỗi đêm ở đây sẽ trình diễn rất nhiều tiết mục... thú vị.”

Bỗng nhiên sinh ra cảm giác bị hẫng.

Đỗ Vân Hiên đang ngồi trên sofa bị nam nhân không chút cố sức ôm ngang lên, ở giữa không trung chao đảo một chút, lưng cảm giác được có gì đó cứng rắn chống đỡ. Anh phát hiện mình bị đưa lên vũ đài trong đại sảnh nightclub. Đây chính là nơi đèn tập trung chiếu vào nhiều nhất, nhiệt độ từ những cột sáng đánh lên người khiến anh có cảm giác tựa như bị bại lộ trước con mắt thế gian.

Cách đỉnh đầu anh không xa lắm là một chiếc cột thép sáng bóng, nối tiếp vũ đài với trần nhà.

“Tiết mục thường xuyên nhất ở chỗ này chính là múa cột, những chàng trai cô gái xinh đẹp sẽ ở đây vận vẹo thân thể theo âm nhạc, chậm rãi cởi từng món đồ trên cơ thể mình xuống. Sau đó ở trên chiếc cột này dùng đủ loại tư thế, ma sát bộ vị khêu gợi nhất trên người mình.”

Đỗ Vân Hiên bị nam nhân nắm cổ áo, từ sàn vũ đài kéo lên.

Cổ tay cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại.

Hai tay bị còng lại, móc lại trên cột tản ra hương vị dâm mỹ.

“Sau lưng tôi đến nightclub tìm linh cảm?” Cổ Sách ấn mạnh anh lên cột, ép đến nỗi anh hô hấp khó khăn, trầm thấp hỏi, “Nếu ngày đó không phải Trương Hằng vừa vận đến đây thì sát, biết em sẽ có kết cục gì không? Vũ đài này, chính là nơi em bị mấy thằng đàn ông kia chơi đến tởm!”

Một câu gầm nhẹ cuối cùng cũng không quá vang dội.

Cường độ ấn chứa bên trong lại đủ để chấn vỡ tâm phế.

“Nơi không đứng đắn như vậy, em cũng dám vụng trộm tiến vào sau lưng tôi?”

“Kẻ cầm đầu ở nơi không đứng đắn này không phải là anh sao?” Đỗ Vân Hiên bị ép tới phát đau, lỗ tai lại bị quát tới nổi ù lên, trong mắt nổi lên ngọn lửa phản kháng, “Chính là bởi vì có những kẻ như anh, cho nên mới có nơi vô pháp vô thiên này tồn tại!”

“Chậc chậc, còn dám tranh luận.” Cổ Sách thực sự tức giận bỗng nhiên thấy thú vị nở nụ cười.

Nụ cười vừa tàn lại vừa độc.

Vừa cười, vừa xé bỏ quần áo của Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên bị hấn lòi đến trong lúc đang ngủ, chỉ mặc một cái áo ngủ trắng dài đến gối, thắt lưng chỉ có một cái đai bằng vải, quả thực chính là thứ quần áo dễ lột nhất trên đời này.

Đem Đỗ Vân Hiên lột sạch tựa như một anh nhi mới sinh sạch sẽ vô hà, Cổ Sách không lập tức trực đảo Hoàng Long, mà dùng động tác so với những vũ nam thoát y còn gợi cảm hơn chậm rãi cởi quần áo trên người mình.

黄龙 <<Lạc Việt>>

✚ [huángróng] phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch)

Khí quan nam tính cực đại từ trong quần được giải phóng, dường như so với trong ấn tượng còn thô to hơn, gân xanh hiện lên, tà ác mà khủng bố.

Đỗ Vân Hiên nghiêng mặt qua một bên.

Nếu có thể chạy trốn, anh tuyệt đối sẽ chạy, nhưng hiện tại một chút cơ hội cũng không có, thân thể anh trần trụi bị còng lại trên cột giữa vũ đài bị

ngọn đèn tự lại.

Bất an chờ đợi một lúc tựa như bị khổ hình trên tinh thần. Phát hiện Cổ Sách không có lập tức nhào đến như mọi lần, Đỗ Vân Hiên cảm thấy kì quái, chẳng lẽ người này nhảy thoát y đến nghiện rồi sao, còn đang tiếp tục uốn mông lắc eo, anh thật cẩn thận quay đầu thoáng nhìn qua.

Da đầu đột nhiên run lên.

Cổ Sách đang cúi đầu, dùng một sợi dây kì quái quấn lên vật có thể coi như hung khí của hắn, thô nhám quấn quanh vật đã cương lên, từng vòng từng vòng lộ ra, tràn ngập cảm giác lằng nhục.

Cổ Sách làm xong ‘gia cường bản’ cơn th*ot của mình, chậm rãi tới gần Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên rùng mình, ngoài mạnh trong yếu quát lên, “Anh muốn làm gì!”

“Em nói thử xem, bảo bối?”

Tách mở hai chân cổ găng khép lại của Đỗ Vân Hiên.

Dựa vào ưu thế thể lực, dùng tư thế phía sau tiến vào cơ thể, Cổ Sách ấn Đỗ Vân Hiên lên cột, đột nhập huyết khẩu yếu ớt.

Độ thô bất thường mở rộng niêm mạc đến cực hạn, trong quá trình tiến vào, rõ ràng cảm nhận được vật quấn quanh dương cụ in lại da thịt, ma sát đến phát bóng.

Tựa như nội tạng bị đè nặng, cổ họng Đỗ Vân Hiên bật ra tiếng rên rỉ.

Cắm vào đến tận gốc, đến khi nhục nang nặng trĩu đè ép lên cánh mông trắng nõn non nớt của Đỗ Vân Hiên, Cổ Sách mới ngừng lại, vẫn duy trì tư thế tiến vào sâu nhất.

“A—!”

“Đã thấy rồi chứ? Nightclub mỗi đêm đều chuẩn bị tiết mục ‘Đồng trụ bàn long.’ Giọng nói của Cổ Sách quanh quẩn bên tai, lộ ra dự vọng nồng đậm mang theo cảnh cáo thản nhiên, “dương v*t quần thêm thứ này có thể khiến em nuốt vào càng khó khăn, càng khó khăn bên trong em cắn lại càng chặt, tôi càng thêm thích. Đúng rồi, chỗ đó quần lên một tầng, đối với tôi mà nói, cảm giác ma sát sẽ bớt đi, lực kéo dài sẽ càng mạnh. Bảo bối, trận này tôi có thể đấu với em thêm một chút.”

“Không... Đừng!” Cổ Sách khẽ nhúc nhích thắt lưng, Đỗ Vân Hiên thừa nhận cự vật khoe mắt dật ra hơi nước, nước nở kêu lên.

“Đừng cái gì? Không phải em hiểu kì sao? Muốn hiểu một chút về nightclub phải không? Để người khác dạy em không bằng để chồng em tự mình dạy em đi. Tôi cam đoan, em học một lần có thể nhớ kĩ một đời.”

Vành tai bị hung hăng cắn lên.

Không thể nói là cắn, tựa như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hận không thể đem vành tai của người không nghe lời mình xé xuống nuốt vào trong bụng.

Thế nhưng, lại không thực sự thẳng lưng trều sấp.

Chỉ yên lặng khám vào bên trong, giữ nguyên không động, Gấu Nhỏ cũng đã đau đến mức cả người run lên bần bật. Nếu thực sự tận tình huy quân đại sát tứ phương, Gấu Nhỏ chẳng phải lập tức không còn nữa cái mạng sao?

“Đừng...” Đỗ Vân Hiên chịu không nổi cảm giác khủng bố vì bị mở rộng ra.

Kích thước bình thường của Cổ Sách đã khiến người ta khó có thể tiếp nhận, lúc này... Anh thực sự cảm thấy rõ ràng mình bị xé rách.

“Đừng cái gì?” Cổ Sách tựa như con rắn, ghé vào lỗ tai anh thè ra chiếc lưỡi đỏ tươi, “Em muốn tôi một đại nam nhân, đã cắm c*ôn th*o vào còn phải không động? Cái này hình như có chút khó đây, tiểu tâm can.”

“Tôi sai rồi... Về sao sẽ không bao giờ...”

“Không bao giờ cái gì?”

Đỗ Vân Hiên đau đớn thở dốc, “... Không bao giờ đến nightclub! Cổ Sách, đừng... Đau quá!”

“Biết đau là tốt, biết đau có thể hiểu được bài học. Muốn tôi nhẫn nại cũng được, thế nhưng em phải bồi thường tổn thất cho tôi.”

“Sao... Bồi thường thế nào?” Vật cực thô nhét vào trong cơ thể, thân thể tựa như trở thành vật chứa sắp nổ tung, mỗi câu Đỗ Vân Hiên nói đều phải đứt quãng.

“Múa cột cho tôi xem.”

“Cái gì?” Đỗ Vân Hiên hít sâu một hơi, “Tôi sẽ không...”

“Tôi biết em sẽ không, có ý tứ là được. Cột đã có sẵn, tôi muốn nhìn thấy em trên đó cao trào.”

Đỗ Vân Hiên lắc đầu, lại bị Cổ Sách nắm chặt tóc ép buộc anh phải nghiêng mặt qua cùng mình hôn môi trao đổi nước bọt.

“Nghe lời, bảo bối. Mở rộng chân ra, chậm rãi c*ôn vật xinh đẹp của em lên cột cho đến khi bắn ra. Nhanh lên, nếu không tôi cùng em đào thật chân thương làm một hồi.”

Đỗ Vân Hiên vẫn lắc đầu.

Cổ Sách tràn ngập ý tứ đe dọa lắc lư thắt lưng, vật thô nhám dị thường quấy phá trong dừng đạo, có dây quấn bên ngoài lực ma sát lại càng thêm đáng sợ, chỉ là động từng chút một đã khiến cả người Đỗ Vân Hiên đổ mồ hôi, cổ họng đau đến mức nở.

“Chọn đi, cột thép, hay là đồng trụ bàn long. Tôi tương đối hi vọng em chọn đồng trụ bàn long, bởi vì hiện tại tôi nhận thực sự vất vả.

Từ giọng nói Cổ Sách có thể nghe ra, hãn quả thật bị dục vọng giày vò.

Ở tình trạng thế này vẫn còn có thể khống chế không dựa theo bản năng mà hành động, lực kiểm chế của hãn quả thật làm người ta phải quỳ lạy.

“Tôi đếm đến ba, còn không động tôi sẽ coi như em lựa chọn vế sau. Đến lúc đó đừng có khóc rồi nói đau với tôi.”

Cổ Sách đếm tới hai, Đỗ Vân Hiên không thể không chậm rãi cử động.

Cúc huyết nuốt lấy khí quan tráng kiện của đàn ông, nhục nhã vạn phần đưa khổ hạ của mình đến gần cột. Xúc cảm lạnh lẽo của kim loại khiến cả người anh phát run, do dự vài giây, nam nhân đang chôn vào cơ thể anh bắt đầu không kiên nhẫn mà hơi hơi đẩy về phía trước, tỏ rõ thúc giục cùng cảnh cáo.

Đỗ Vân Hiên chặt vật vạn phần bắt đầu ma sát bộ vị nam tính lên cột.

Nơi mẫn cảm kia hơn một năm nay chỉ tiếp xúc nhiều nhất với bàn tay có vết chai mỏng nhạt của Cổ Sách, quen thuộc với da thịt cùng độ ấm của nam nhân, trái ngược hoàn toàn với cảm giác chạm vào cột kim loại, cứng rắn không chút quan tâm cùng với lạnh lẽo vô tình.

Hết thấy đèn sáng rọi lên thân thể trần trụi của Đỗ Vân Hiên.

Sân khấu đặc thù khiến sự nhục nhã trong huyết mạch tăng lên gấp bội, divan quay xung quanh bốn phía vũ đài, có thể tưởng tượng được cảnh tượng đông đúc ngày thường ở đây, những gã đàn ông hạ lưu ngông nghênh ngồi quanh vừa uống rượu vừa sờ soạng thân thể nữ nhân, nóng bỏng nhìn lên màn biểu diễn dâm mỹ trên vũ đài.

Lúc này, người bị trói trên vũ đài biểu diễn là anh.

Cho dù không có ai xung quanh vẫn có cảm giác bị vô số người thị gian, mỗi một tế bào đều cảm nhận sâu sắc cảm giác bị lăng nhục.

Thế nhưng, cũng mang đến ngọt ngào trong nhục nhã không thể tưởng tượng được.

“Thật gợi cảm.”Cổ Sách cảm thật sâu vào rãnh mộng nảy nở xinh đẹp, cùng với từng động tác nhỏ bé trên cột kim loại của Đỗ Vân Hiên thông qua phương thức dâm tà cực điểm truyền đến khiến hô hấp của hắn cũng nặng nề hơn, dường như chịu không nổi mà nói khẽ, “Bảo bối, mẹ nó em thực sự quá mức gợi cảm, vũ nam vũ nữ thoát y của cả thế giới này cùng với nhau cũng không bằng em lắc mộng vận vẹo.”

Rõ ràng rất phản cảm Cổ Sách bỗng nhiên hạ lưu thô bạo như vậy, thế nhưng nhiệt độ huyết mạch bỗng nhiên tăng lên.

Nơi vì bị mở rộng đến cực hạn mà đau đớn, cùng với bộ vị đã cương cứng khi ma sát với ống kim loại đan xen với nhau, ngọt ngào không thể nói thành lời.

Đỗ Vân Hiên vô thức ma sát nhanh hơn, đầu hơi hơi ngửa ra sau.

“Rất tuyệt, bảo bối.”

“Vật của em thực xinh đẹp, lại thẳng tắp mê người.”

“Tôi phát điên vì em mất...”

Nam nhân dùng khố hạ cắm vào tra tấn anh không ngừng ở bên tai nhả ra nọc độc ái muội, đại não bắt đầu bị bào mòn.

“Nhanh một chút, mạnh hơn một chút nữa, bảo bối.”

“Cho tôi thấy em lên cao trào.”

“Để tôi xem... Đáng vẻ khêu gợi vong ngã hoàn toàn của em...”

Đột sóng khoái cảm bỗng nhiên vọt đến.

Thế dịch phân bố ra dính lên cột kim loại, dưới ngọn đèn phản xạ ánh lên ướt át đậm mẽ, Đỗ Vân Hiên khép mắt đóng đưa khố bộ, truy đuổi khoái cảm như dòng điện xẹt qua thân thể.

Ma sát rất tuyệt vời, khiến người ta huyết mạch sôi sục, thế nhưng dường như vẫn còn thiếu cái gì đó, sự vô sỉ phóng đảng cùng với cảm giác quanh quẩn bên biên giới phóng thích trên cột, anh bị cực độ kích thích lẫn với dục vọng cầu không được khiến cho tầm nhìn trở nên mờ lung.

“Chạm vào tôi...” Lời thì thầm bị hãm sâu trong cổ họng không cẩn thận bật ra.

Ý tứ ẩn chứa nửa nũng nịu nửa cầu xin, khiến một đại nam nhân vốn quen dùng sức mạnh cũng bị kích thích kịch liệt một phen.

“Cầu tôi một lần nữa, bảo bối.”

“Chạm vào tôi, Cổ Sách...”

Chỉ có cột thép là không đủ.

Bao nhiêu chán ghét cũng mặc, bao nhiêu không muốn cũng mặc, sau rất nhiều rất nhiều lần, rốt cuộc anh vẫn quen với bản tay to lớn của hắn, những vuốt ve mơn trớn, nóng bỏng thiêu đốt lí trí thành tro tàn, bên trong đồng xám tro ấy vẫn còn lưu lại những xúc cảm quen thuộc.

Bàn tay nắm lấy tay anh, ép buộc anh, trói anh lên giường.

Bàn tay đã từng cầm đao thương, đã từng giết người, có vết chai mỏng manh, tràn ngập lực lượng...

“Tuân mệnh, nữ vương bề hạ.”

Bàn tay kia vói đến, mạnh mẽ như vậy, lại dịu dàng tựa như đang vuốt ve một sợi lông vũ. Nơi kia của Đỗ Vân Hiên không giống với những người khác, không thâm lại xấu xí mà trắng nõn như làn da, tựa như một tác phẩm nghệ thuật, khi cương lên thẳng tắp tuyệt đẹp. Cổ Sách ân cần xoa nắn lại thỉnh thoảng nắm lấy nó mà cọ sát lên ống thép trơn trượt.

Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên mạnh mẽ bật cổ ra sau.

“Ừm —! A!”

Bạch dịch rốt cục bắn lên ống thép sáng loáng.

Cùng lúc đó, vật thể nóng cháy vẫn xâm phạm thật sâu trong cơ thể bỗng nhiên bành trướng, Cổ Sách sau tai anh phun lên thở dốc kịch liệt.

Một lát sau, nghe thấy thanh âm khâm phục không thôi của Cổ Sách, “Bảo bối, em kẹp chặt đến nỗi tôi bắn ra.”

Tân tân khổ khổ mới bắt được Đỗ Vân Hiên đến nightclub, không có khả năng một lần là hết nợ.

Cổ Sách rời khỏi thân thể Đỗ Vân Hiên, cởi bỏ ‘bàn long’, lại lấy trạng thái uy vũ nguyên thủy mà đề thương ra trận, ép Đỗ Vân Hiên lên cột thép

mà xâm phạm thêm một lần.

Màn biểu diễn vừa rồi của Đỗ Vân Hiên đã chọc đến con sói thị huyết bên trong hắn, cường độ đưa đẩy đặc biệt lớn, thời gian đặc biệt kéo dài, lộng Đỗ Vân Hiên bất tỉnh một lúc lâu sau mới cảm thấy mỹ mãn bắn vào tận sâu trong thân thể, chậm rãi lui ra.

Bị lấn qua lấn lại một hồi, hai đầu gối của Đỗ Vân Hiên như nhũn ra, không thể dựa vào sức lực của mình mà đứng thẳng, gục mạnh xuống theo ống thép, còng trên hai cổ tay va chạm với kim loại mà phát ra âm thanh rầm rầm rung động.

Cổ Sách nhìn anh đã thực sự không thể chống đỡ được mới mở lòng tư bi, mở còng tay ra cho anh.

Làm vệ sinh qua loa một cái, miệng đối miệng mớm cho Đỗ Vân Hiên hai ngụm rượu, khiến Đỗ Vân Hiên đang thở dốc không hề phòng bị bị sặc không nhẹ.

Cổ Sách làm ra chuyện xấu, vừa cười lại vừa vuốt lưng cho anh, ôm lấy anh vào trong ngực cùng nằm lên ghế sofa mềm mại.

“Học được chút gì chưa? Gọi cảm.” Cổ Sách hỏi.

Đỗ Vân Hiên nâng lên lông mi ướt sũng, tức giận liếc hắn một cái.

Cổ Sách mơn trớn đường cong trên mông của Đỗ Vân Hiên, hưởng thụ xúc cảm tốt đẹp hơn bất cứ thứ gì, “Trên đời này người đàn ông gọi cảm nhất, ngoại trừ em ra thì chính là tôi. Em muốn nghiên cứu gọi cảm tìm tôi là được rồi, không cần phải bỏ gần tìm xa.”

Nói xong, ngữ khí trầm thấp mang theo một chút nguy hiểm, “Lần sau còn dám làm vậy, sẽ không đơn giản chỉ múa cột như vậy.”

Đỗ Vân Hiên hữu khí vô lực kê lên lồng ngực của Cổ Sách, nhắm mắt dưỡng thần.

Cổ Sách nửa ngày không có được câu trả lời, buồn bực siết lấy cằm anh, “Đang hỏi em, đã rõ chưa?”

“....”

“Dạy dỗ như vậy vẫn chưa đủ phải không?”

“....”

“Xem ra múa cột hay đồng trụ bàn long vẫn quá tầm thường chưa đủ kích thích, muốn nặng hơn nữa sao?”

Đến khi lửa giận của đế vương hắc ám sắp bị châm lên đến nơi, Đỗ Vân Hiên mới hơi hơi mở mắt ra, rầm rì thấp giọng nói, “Cổ Sách.”

“Hửm?”

“Anh thực sự rất gợi cảm.”

Bỗng nhiên được chính miệng Gấu Nhỏ khẳng định, quả thực so với năm xưa một súng bắn chết lão đại, đoạt lấy bảo tọa đế vương còn kích thích hơn!

Cổ Sách đột nhiên im lặng.

Cảm giác vui sướng trong lòng lan rộng ra, phải dùng đến lực kiềm chế lớn nhất mới không để lộ ra ý cười ngây ngô đặc ý trên mặt.

“Mẹ nó coi như em cũng có mắt.” Cổ Sách hưng phấn cắn răng, nhẹ giọng thì thầm.

“Làm người mẫu tạm thời của tôi, thế nào?”

“Cái gì?”

Trách không được Gấu Nhỏ lại thay đổi thái độ, hóa ra hoàn toàn không có ý tốt lành gì! Mẹ nó! Cổ Sách tôi trông dễ dụ vậy sao?

“Bảo bối, em cho dù nghĩ không thông cũng không cần muốn chết như vậy chứ?” Cổ Sách lạnh lùng mở miệng.

“Chủ đề thiết kế của tôi là gợi cảm.”

“Vậy thì sao?”

“Nói ra như vậy thực sự rất kỳ quái, thế nhưng, đêm nay anh thực sự khiến tôi cảm thấy rất gợi cảm. Tôi muốn nhìn thấy.. dáng vẻ khêu gợi hơn nữa của anh.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

“Còn chưa mang xong.” Đỗ Vân Hiên cong lưng, đeo vòng lên cổ Cổ Sách.

Đêm qua có lẽ sau khi kịch liệt vận động một hồi, đại não của anh nhất thời thiếu dưỡng khí, mới đưa ra yêu cầu muốn Cổ Sách làm người mẫu tạm thời, không ngờ rốt cục Cổ Sách lại đáp ứng.

Sau này ngẫm lại, cảm thấy cực kì vớ vẩn.

Có điều nếu Cổ Sách đã gật đầu thì sao lại không dám làm chứ.

Ngày hôm sau trở lại công ty, Đỗ Vân Hiên lại chỉnh sửa thêm một chút trên bản thiết kế gốc. Suốt một đêm dâm loạn vô luân trong nightclub, chỉ nghĩ đến đã khiến mặt đỏ tới tận mang tai, cộng thêm khí tức ngọt ngào lại xấu hổ khiến tim đập thành thịch.

Nhưng mà chuyện này cũng mở ra một cánh cửa mà trước giờ anh chưa từng để ý đến, đối với việc điều chỉnh ý tưởng cho thiết kế của anh cũng có tác dụng rất lớn, nhất là phải dùng trang sức như thế nào để thể hiện ra sự gợi cảm của cơ thể.

Tựa như vô tình lại đụng tới một phương pháp.

Bản thiết kế mới được vẽ ra, sau khi tan tầm Đỗ Vân Hiên lập tức đi đến biệt thự của Cổ Sách, chỉnh sửa một chút những hàng mẫu vòng cổ đã làm ngày hôm qua.

Vừa mới làm xong, Cổ Sách tựa như hện trước mà xuất hiện.

Đỗ Vân Hiên vẫn là lần đầu tiên cảm thấy chờ mong nam nhân này trở về.

“Ở đây sau này sẽ có thêm hoa văn, ý tưởng trước mắt của tôi là dùng đến hoa văn vĩ xà trong thần thoại cổ đại.” Về mặt lúc này của Đỗ Vân Hiên tuyệt đối không pha tạp một chút tình cảm cá nhân nào, ngữ khí chuyên nghiệp tựa như đang nói chuyện với khách hàng đến xem thành phẩm, “Đầu rắn trên vương miện sẽ khảm một viên đá vào, có thể dùng nó để điều chỉnh rộng hẹp của vòng cổ. Ví dụ, thế này.”

Hai ngón tay thon dài của Đỗ Vân Hiên cầm lấy một cái mẫu nhỏ lộ ra, chậm rãi xoay nó.

Cổ lão đại vẫn rất có phong độ thoải mái ngồi trên sô pha mặc người chà đạp, bỗng nhiên quắc mắt lên.

Tựa như một con báo gấm đang biếng nhác phơi nắng thì bị một con thỏ trắng non nớt không hiểu chuyện đòi giẫm một cái lên đuôi.

Đỗ Vân Hiên lập tức biết được tại sao nam nhân kia lại trầm mặc bất mãn.

“Siết chặt lắm sao?” Đỗ Vân Hiên lập tức vặn mẫu ngược lại để cho vòng trên cổ Cổ Sách nổi ra lỏng nhất, “Thực xin lỗi, kích cỡ không đủ lớn.”

“Ý là sao?” Nam nhân quét mắt nhìn anh một cái.

“Hàng mẫu dựa theo kích cỡ của một người đàn ông trưởng thành bình thường làm ra.” Đỗ Vân Hiên giải thích.

“Ý của em là,” Cổ Sách nheo mắt lại, “Chồng em không được bình thường sao?”

Cổ lão đại cho dù mang vòng cổ, vẫn là Cổ lão đại.

Khí thế một khi không thu liễm, thập phần áp lực, vua của muông thú trên cổ bị đeo vào một vật ràng buộc chẳng những không hiện ra chát vật yếu ớt, ngược lại càng tăng thêm vẻ nguy hiểm tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người.

“Lần sau tôi sẽ làm hàng mẫu lớn hơn một chút.” Bàn tay Đỗ Vân Hiên nhẹ nhàng ấn lên trán Cổ Sách, ý nói hăn ngứa cổ ra sau để tiện cho mình cởi bỏ vòng cổ bằng bạc, “Độ cong còn cần phải điều chỉnh, hăn là sẽ có cách tốt hơn để kim loại tôn lên phần gáy... Đừng nhúc nhích, giữ nguyên như vậy một lúc, để tôi quan sát đường nét cơ bắp sau gáy anh.”

Cổ Sách luôn là kẻ duy ngã độc tôn, chỉ có hăn mới nói kẻ khác đừng nhúc nhích, kẻ nào dám nói hăn không được nhúc nhích không cần phải mong chờ nhìn thấy mặt trời vào hôm sau.

Thế nhưng ngữ khí của Đỗ Vân Hiên thanh thanh đậm đậm, lại ẩn chứa lực lượng rung động lòng người.

Trên cổ ngứa ngứa, là đầu ngón tay mềm mại ấm áp của Đỗ Vân Hiên đang sờ sờ nghiên cứu.

Cổ Sách bị anh vuốt ve, đầu ngón tay trượt trên da thịt trơn bóng, phảng phất vô tình chạm đến mặt ngoài trái tim.

Rõ ràng có thể cự tuyệt, thế nhưng lại cam tâm tình nguyện mang tâm tình sùng nịch mà feel, cảm giác thực sự không tệ.

Vì thế, Cổ lão đại đường đường là đế vương hắc ám, xuất hiện ở đâu cũng uy nghiêm lãnh khốc lại tựa như một con mèo bự được chủ nhân vuốt

ve, nghe lời ngẩng cổ, im lặng giữ nguyên tư thế.

“Được rồi, vất vả anh.” Đỗ Vân Hiên nghiên cứu đã xong, cởi bỏ vòng cổ ra.

“Không cần khách khí, tôi có nói là miễn phí đâu.”

Đỗ Vân Hiên vốn đang xoay người thu dọn những bộ phận của vòng cổ cần phải chỉnh sửa, nghe vậy liền quay đầu lại.

“Người mẫu cũng không thể làm không.” Cổ Sách lộ ra bản sắc lưu manh, đôi mắt sắc bén nhanh chóng xẹt qua một tia sáng, tựa như đang tính toán điều gì.

“Sẽ như các người mẫu trên thị trường, tôi trở lại công ty tra cứu rồi báo với anh.” Đỗ Vân Hiên cầm lấy một vòng mẫu khác, cẩn thận đeo lên cho Cổ Sách.

Món đồ này xét về kiểu dáng thì có đơn giản hơn cái khi nãy, không có khảm nạm các loại đá quý, chỉ là bạc tinh khiết với những đường gợn sóng nhu hòa ở bên, chính là một khía cạnh khác mà Đỗ Vân Hiên suy xét kỹ về thiết kế lần này.

Trong giới thời trang, sự giản dị chính là cái đẹp chưa được khai phá.

Đối với một thiết kế sư mà nói, có khi đơn giản nhất lại chính là phức tạp nhất, quá mức rườm rà nhất định sẽ trở nên vụng về.

Làn da rám nắng của Cổ Sách đối lập với màu bạc tinh khiết khiến hẳn thêm phần khỏe mạnh, mà độ cong mềm mại của vòng cổ cùng với đường nét cơ bắp mạnh mẽ ở phần gáy đối lập rõ ràng.

Nhất là, người đàn ông này bởi vì cực kì tự tin mà luôn luôn hiện ra anh khí tiêu sái.

Quả nhiên thực sự gợi cảm.

Đỗ Vân Hiên yên lặng đánh giá một câu đúng với trọng tâm, bắt đầu hiểu rõ tại sao lại có người nguyện ý bỏ một số tiền lớn như vậy để định chế ra những món trang sức tình thú trên cơ thể, hóa ra phạm vi thiết kế trước đây của mình quả thực hạn hẹp.

Đỗ đại thiết kế đang suy nghĩ về công tác, mà tên bạo quân nhà anh thì lại bắt chéo chân trên sofa, vừa nhắc lên một chiếc vòng cổ cứng rắn vừa lạnh lùng hỏi lại, “Trông tôi giống với đám người mẫu trang sức trên thị trường sao?”

“Là anh đề cập trước...”

Điện thoại vang lên cắt ngang lời nói của Đỗ Vân Hiên.

Anh tiếp điện thoại, nghe thấy giọng nói tràn đầy nhiệt tình tuổi trẻ của em trai mình, “Anh hai, đã tan tầm chưa?”

“Tan rồi.”

“Bây giờ có rảnh không?”

“Có gì sao?”

Đỗ Minh Lỗi bên trong điện thoại cười ha hả, “Hôm nay có tiệc mừng người mới cho em, cả phòng nói sau khi tan tầm sẽ xõa một bữa. Các đồng nghiệp biết em có một anh trai là thiết kế nổi tiếng, muốn em mời anh đến.”

Đỗ Vân Hiên vốn không thích giao thiệp cùng người lạ, huống chi anh còn đang làm việc.

“Anh có việc phải làm rồi, sẽ không đến được. Em cứ đi chơi vui vẻ với đồng nghiệp.”

“Không đi thiệt hả? Đi đi mà.” Bên trong điện thoại, Đỗ Minh Lỗi hạ giọng xuống, tràn ngập chờ mong nhỏ giọng nói, “Là đến nightclub đó. Khó có cơ hội, anh cứ cả ngày làm việc vậy sao được, không được không được, vậy đến bao giờ mới có bạn gái chứ? Đêm nay cùng em đi xem một chút đi.”

Đỗ Vân Hiên bỗng dừng ngạc nhiên.

Nơi ‘thác loạn’ như nightclub sao có thể để Minh Lỗi vừa mới bước ra khỏi nhà đã đặt chân đến, ý muốn bảo vệ của anh cả nhất thời dâng lên.

“Minh Lỗi, đến nơi nào chơi chẳng được, tại sao lại phải đến nightclub? Tìm một nhà hàng đứng đắn dùng một bữa cơm chiều là được rồi.”

“Ai da anh à, anh thực sự còn lo nghĩ hơn cả mẹ nữa. Em một gã đàn ông như vậy mà anh còn sợ bị người quấy rối sao? Hơn nữa các đồng nghiệp thực sự rất vất vả mới tìm được một chỗ, mọi người đều vô cùng hào hứng, em đâu thể mới đến công ty đã không biết điều chọc mọi người mất vui. Anh à, anh thực sự không đi vậy em cúp máy đây. Bye bye anh!”

“Minh Lỗi! Minh Lỗi! Em ...”

Bên trong điện thoại truyền ra tiếng tút tút ngắt máy, Đỗ Vân Hiên buông điện thoại, mày nhíu chặt lại.

Nghĩ nghĩ một lúc liền quay đầu hỏi Cổ Sách, “Công ty kia của anh, bắt động sản Sách lược.”

“Thì sao?”

“Minh Lỗi nói tối nay nó sẽ cùng đồng nghiệp ăn tiệc mừng người mới, nghe qua không phải nơi đứng đắn gì. Anh là giám đốc vậy có thể tra được bọn họ sẽ đi đâu chúc mừng không?”

“Giám đốc là người chỉ thị, không phải là điều tra viên.” Cổ Sách thấy ánh mắt Đỗ Vân Hiên có chút lo lắng mà bí hiểm cười cười, biếng nhác bấm bấm vài cái, thuận miệng nói, “Là tôi, tổ của Đỗ Minh Lỗi ở bất động sản Sách lược, liên hệ với tổ trưởng bọn họ, nói họ mở tiệc hoan nghênh người mới tới nay ở Thiên đường mỹ lệ. Toàn bộ chi phí công ty sẽ chi trả, nói với hân tối nay đúng bảy rưỡi thì đến.”

Hạ lệnh xong xuôi, ném smartphone lên bàn, thản nhiên nói, “Được rồi.”

Đỗ Vân Hiên mặt mũi trắng bệch, “Tôi nói không muốn nó đến những nơi như vậy, vậy mà anh còn gọi bọn họ đến Thiên đường mỹ lệ?”

“Có em trông coi, em trai em sẽ được an toàn.”

“Tôi trông?”

Cổ Sách đứng lên, cầm lấy tây trang vắt trên sofa mặc vào, thuận tay ném áo khoác cho Đỗ Vân Hiên, “Đi thôi.”

“Tôi không đi.” Gương mặt tuần mỹ của Đỗ Vân Hiên hơi hơi trắng bệch, lại dần hồng lên.

Ký ức dâm tà một đêm ở nightclub kia vẫn còn khắc sâu trong tâm trí, anh còn chưa chuẩn bị tâm lí mới đó đã đặt chân trở lại nơi này.

“Có đi hay không tùy em. Dù sao nhóc con kia cũng không phải em trai tôi. Tôi đã từng nói, Thiên đường mỹ lệ không khí rất tốt, có rất nhiều đại ca xã hội đen thích đến đây tiêu khiển. Có những vị khách không có mắt đặc tội vị đại ca nào trong đó, bị kéo vào ngõ hẻm chém bết bộ phận nào đó trên cơ thể cũng không phải chưa từng xảy ra.”

“Cổ Sách.” Đỗ Vân Hiên cắn răng, “Anh thật...”

Thoáng nhìn ánh mắt nguy hiểm mang theo chờ mong của nam nhân, Đỗ Vân Hiên đem hai chữ ‘khốn kiếp’ nuốt trở lại bụng. Hôm nay đùa bỡn Cổ Sách như một bức tượng một hồi có lẽ đã bị hấn ghi hận.

Nếu lại cho một lý do chính đáng, không khéo người này sẽ làm ra mấy chuyện linh tinh xâm phạm đến thân thể khiến bất kỳ người nào cũng phải phần nộ.

Mặc kệ đi, trước hết phải giải quyết vấn đề an toàn cho Minh Lỗi cái đã.

Đỗ Vân Hiên trừng mắt nhìn Cổ Sách, cuối cùng vẫn nhanh chóng mặc áo khoác vào.



Ý định của Đỗ Vân Hiên, là đến Thiên đường mỹ lệ túm tiểu tử Minh Lỗi không biết nghe lời này về nhà.

Đến nightclub, mới phát hiện ra ý định của mình quả thực quá ngây thơ.

Cổ Sách lái chiếc Hummer nhanh như chớp dừng lại trước cửa nightclub, Trương Hằng đã dẫn một đám đàn em ra đón, tất cả răm rắp cúi đầu chào, “Sách ca!”

“Ừm.” Cổ Sách tùy tiện đáp một tiếng, “Đám người kia đến không?”

“Vừa mới đến xong, đã sắp xếp cho họ vị trí tốt nhất trong đại sảnh...” Trương Hằng thẳng lưng, ánh mắt trợn trừng, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Sách ca vẫn điển trai tiêu sái anh minh thần võ khí thế bức người không ai bì nổi như ngày thường.

Nhưng mà! Cái món đồ chơi trên cổ hấn kia... Là! Cái! Gì! Đây!

Cổ Sách nhìn thấy ánh mắt vạm vỡ phần khiếp sợ của đám đàn em, mới vươn tay lên cổ sờ sờ, khẽ nhú mào. Như thế nào lại quên mất chuyện này? Vừa rồi đùa bỡn Đỗ Văn Hiên, sau khi ra ngoài lại hấp tấp phóng xe đi vậy mà quên mất cởi bỏ cái vòng cổ ra.

Nam nhân tỉnh rụi liếc nhìn Đỗ Văn Hiên đang đứng bên cạnh.

Là em cố ý, có phải không? Đừng nói với tôi suốt đường đến đây em không nhìn thấy thứ đồ chơi trên cổ này.

Khi ngồi ở ghế phó lái anh đã có chú ý đến, thế nhưng anh đang giận dữ vì Cổ Sách dụ em trai mình đến Thiên đường mỹ lệ, hơn nữa nam nhân này có cố ý muốn kiểm tra xem dây an toàn mình thắt có tốt hay chưa mà vô sỉ hạ lưu động tay một phen, khiến anh cương lên trong trạng thái nửa hưng phấn nửa quần bách.

Làm sao anh lại có thể chủ động nhắc nhở tên điên tự đại này — Trên cổ anh còn đeo hàng mẫu thiết kế của tôi?

Trước mặt đám đàn em, lão đại nhất định phải bình thản ung dung, luôn luôn thông dong trấn định. Chính vì vậy khi Cổ Sách phát hiện mình phạm phải một sơ suất nhỏ, trên mặt không có bất kỳ chút khác thường nào, cũng không có tức giận ra lệnh Đỗ Văn Hiên mau mau mở ra cho ông đây.

Mà đối với các tiểu đệ đang ghen hòng trâm trối, vuốt ve vòng đeo ở trên cổ, thoải mái hỏi, “Kiểu dáng này, có phải rất nam tính không?”

Trương Hằng chấn kinh nghiêm trọng, đầu óc đáng thương nhất thời không phản ứng kịp.

Đám đàn em phía sau không có tư cách mỗi ngày được theo bên Sách ca, lại tưởng rằng đây chính là thường thức của hắn, nhất thời kịch liệt tung hô, “Rất đàn ông!”

“Sách ca chính là Sách ca, thâm mỹ không giống với người thường!”

“Đẹp ngẩn người!”

“Nam nhân trong nam nhân!”

Thực ra bọn họ cũng không phải nói dối, Cổ Sách mang vòng cổ, khí chất trên người vẫn sắc bén như cũ, lại hơn một phần gợi cảm khó tả, mọi người hâm mộ lẫn ghen tị lại không dám cảm hận, thâm nghĩ nếu tụi này mà có bề ngoài như Sách ca, bước ra ngoài tụi này không phải tán gái, mà là gái bu đầy a, nhấn chìm luôn a!

Chỉ có Trương Hằng khá rõ ràng quan hệ giữa Cổ Sách cùng với nam nhân tuần mỹ mà lặng im đứng cạnh, lại nghe thấy lúc Cổ Sách họp hôm nay có nói muốn trở về sớm một chút, đã đồng ý trở thành người mẫu cho người nào đó, cho nên đại khái đoán ra sự tình.

Đeo vòng cổ cho chó lên người Sách ca... Tiểu thiết kế này, thực sự quá trâu bò!

Trương Hằng đưa mắt nhìn về phía Đỗ Vân Hiên, quả thực muốn thành kính quỳ lạy.

Có Cổ Sách mở miệng, vị trí tốt nhất trong đại sảnh của Thiên đường lộng lẫy được sắp xếp cho nhóm người của Đỗ Minh Lỗi. Một đám người kia không biết vận tốt cỡ nào mà lại được công ty cho hưởng phúc lợi lớn đến như vậy, vừa thấy giám đốc đích thân tới càng kích động hưng phấn gấp bội.

“Cổ tiên sinh!”

“Anh, không phải anh nói sẽ không đến sao?”

“Cổ tiên sinh! Không nghĩ ngài sẽ tự mình đến đây!”

Cổ Sách cũng lười nói chuyện, chỉ gật đầu chào hỏi, sau đó ngênh ngang ngồi xuống sô pha.

Đỗ Vân Hiên đang muốn đến chỗ em trai mình ngồi xuống, lại dưới ánh đèn mờ mịt bị kéo mạnh một cái, thân bất do kỷ ngồi xuống bên cạnh Cổ Sách.

Đỗ Minh Lỗi cao hứng giới thiệu với mọi người, “Đây là anh trai tôi, Đỗ Vân Hiên. Anh ấy là nhà thiết kế đá quý, thiết kế của anh ấy rất tuyệt vời, nếu sau này mọi người muốn đặt làm nhẫn đính hôn...”

Không khí nhiệt liệt như vậy, Đỗ Vân Hiên không có khả năng kéo em trai mình đi, chỉ có thể mỉm cười gật gật đầu với các đồng nghiệp của Đỗ Minh Lỗi, tạm thời án binh bất động.

Ở Thiên đường mỹ lệ, nếu Trương Hằng là lão đại thì Cổ Sách là lão đại của lão đại, hắn vừa đặt mông xuống đây, thức ăn vặt lẫn rượu ngon không ngừng cuồn cuộn đưa đến, hơn nữa còn là đắt đỏ nhất. Má mì tự mình đưa đến một hồng bài tiểu thư khiến mình kiêu ngạo nhất lại đây nịnh nọt, không cần phải dận dò, nhóm oanh yến tự động tản ra, mỗi người ngồi bên một người.

Đỗ Vân Hiên nhìn thấy một cô gái làng chơi ngồi xuống bên người Đỗ Minh Lỗi, nhú nhú mày vừa định mở miệng.

Bỗng nhiên phát hiện sô pha bên người hơi lõm xuống, quay đầu lại đã thấy hóa ra cũng có một người đến ngồi bên người mình.

Ánh mắt ngập nước, son môi đỏ au, dáng người nóng bỏng khiêu khích, phát ra phong tình vạn chủng.

Đỗ Vân Hiên lại quay đầu lại, bỗng nhiên trong lòng có chút khác thường – bên cạnh Cổ Sách, cũng có người ngồi xuống...

Một cái divan vốn dĩ chỉ có Cổ Sách cùng Đỗ Vân Hiên sóng vai ngồi, bây giờ bên trái Đỗ Vân Hiên thêm một người cùng với một người bên phải Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên không muốn quá thân cận với nữ nhân kia, theo bản năng xích qua nhưng lại nhận ra cứ tiếp tục như vậy mình càng lúc càng gần với Cổ Sách.

“Sách ca, gần đây không thấy anh đến chơi nha.” Bên cạnh Cổ Sách là cô gái có tư sắc tốt nhất, Kiều Kiều đang ôm lấy một bên tay của Cổ Sách.

“Bận.”

“Đàn ông lúc nào cũng lấy bận rộn làm lí do. Chẳng lẽ hôm nay lại không bận sao?”

Cổ Sách lộ ra hàm răng trắng bóng, biếng nhác mỉm cười.

Sủng nịch của hắn, chỉ giành cho Gấu Nhỏ.

Những kẻ khác, không có tư cách trước mặt hắn mà nũng nịu.

Hắn đắm máu giang hồ rất nhiều năm, hung danh truyền khắp tứ hải, cô gái kia thấy hắn không nói lời nào, lập tức có chút lo sợ, âm thầm đoán chừng không phải mình đã nói gì sai rồi chứ. Sách ca không phải cấp bậc đại ca, mà là cấp bậc đế vương hắc ám, ở trước mặt một người đàn ông lợi hại như vậy, kinh nghiệm một hồng bài cho cô biết, chính mình vẫn nên đừng quá tỏ vẻ nũng nịu, thà rằng thành thật một chút hầu hạ vẫn tốt hơn.

“Sách ca, uống một chút?”

Bưng lên cốc thủy tinh, giống như đang hầu hạ lão gia mà cẩn cẩn thận thận để Cổ Sách uống một ngụm.

“Sách ca, ăn một trái nho?”

Chọn trong đĩa một trái sáng bóng trong suốt lớn nhất, cẩn thận đưa đến bên miệng Cổ Sách.

Đỗ Vân Hiên cùng với vị tiểu thư bên cạnh không hề có chút đụng chạm kích tình nào, lưỡng lưỡng tương vọng, nhìn như nhàm chán muốn chết, kỳ thực lỗ tai lại dựng thẳng lên, nghe động tĩnh bên người Cổ Sách. Dâng rượu cũng rõ, đút nho cũng rõ, bàn tay Cổ Sách vỗ nhẹ vài cái lên tay cô gái kia cũng rõ, Đỗ Vân Hiên trong lòng đều rất rõ ràng.

“Yên tâm.” Cổ Sách chậm rãi nuốt trái nho trong vắt, quay sang, dưới ngọn đèn hỗn loạn trong nightclub, đôi môi dán đến bên tai Đỗ Vân Hiên, “Ngoại trừ em ra, không ai có thể khiến tôi thích.”

Thân thể Đỗ Vân Hiên run lên.

“Em nói xem, trên cột thép còn có thể lưu lại hương vị của em hay không?” Cổ Sách tiếp tục ghé vào lỗ tai anh hạ lưu cười nhạt, “Nhớ rõ vật kia của em khi ma sát lên đó hưng phấn đến thế nào không? Phía trước cọ sát, mỏng nhỏ phía sau lại co chặt co chặt lại. Bị em kẹp lấy cảm giác thật tiêu hồn, hoàn toàn khiến tôi thỏa mãn muốn điên đảo.”

Hồi ức dâm loạn bị gợi lên, Đỗ Vân Hiên không thể khống chế tầm mắt chuyển hướng đến vũ đài trên đại sảnh.

Vị trí ngồi của bọn họ lúc này là tốt nhất, cũng là vị trí gần nhất so với vũ đài, giờ phút này phía trên đang biểu diễn một màn nóng bỏng, vũ nữ thoát y dáng người bốc lửa đang xoay quanh cột thép, làm ra những động tác dâm mỹ nổi bật khiến cho khách nhân liên tục thét lên chói tai.

Chính là cột thép được ánh đèn chiếu sáng kia...

Trần trụi trên vũ đài, ở trong朦胧 còn kẹp lấy cự vật của đàn ông, chủ động cử động khố bộ, ma sát lên cột thép, dùng tư thế nhục nhã nhất mà đạt tới cao trào.

Những động tác của mình đêm đó tựa như tái diễn trước mắt, giống như một trò hề dâm loạn không chịu nổi, cũng phóng đảng không chịu nổi, đều bị ghi lại ở mỗi góc trong nightclub, mỗi một ngọn đèn bắn ra.

Mặt Đỗ Vân Hiên dần nóng lên, thân thể cũng không thể ức chế mà phát nhiệt.

Đây vừa vặn chính là hiệu quả mà lão đại mang ý xấu nào đó muốn thấy.

“Nhớ đến tư vị đêm đó phải không? Nghĩ thôi đã khiến em thích đến như vậy? Lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi rồi, muốn thì cứ nói, sao phải chịu đựng. Chồng em bất cứ lúc nào cũng có thể thỏa mãn em.”

Cổ Sách nói xong, lười biếng duỗi lưng đứng lên.

Mỹ nữ bên cạnh vừa bóc một quả hạnh nhân, thổi đi lớp vỏ đang định dứt cho hẳn, bỗng nhiên thấy hẳn đứng dậy, không biết có chuyện gì liên ngành đầu nhìn hẳn.

Cổ Sách lại nhìn Đỗ Vân Hiên, nghiêm túc nói, “Thiết kế Đỗ, tôi muốn định chế một chiếc vòng cổ đá quý tặng cho một người bạn, có chút vấn đề muốn thỉnh giáo. Nơi này rất ồn, chúng ta sang bên kia bàn chuyện.”

Đỗ Vân Hiên chưa kịp nói chữ nào đã bị Cổ Sách dùng lực kéo lên từ sofa, tựa như lôi một mảnh vải, dễ dàng kéo đến góc khuất hành lang nối với đại sảnh.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

“Anh lại muốn làm gì?”

Bị Cổ Sách đẩy vào một bao sương ánh đèn chớp choạng bên trái hành lang, Đỗ Vân Hiên xoay người nhú mày hỏi.

Động tác Cổ Sách thông thả khóa cửa lại, khiến anh rõ ràng tình cảnh chính mình lúc này.

Đỗ Vân Hiên căng thẳng nuốt nuốt yết hầu.

“Đây là nơi công cộng.”

“Đây là nightclub.” Cổ Sách mỉm cười nói, “Nói cách khác, đây là... một trong những địa bàn của chồng em.”

Thấy nam nhân ung dung tới gần, Đỗ Vân Hiên dùng đầu gối cũng đoán được tiết mục kế tiếp. Từ sau khi gặp Cổ Sách, tiết mục nào đó khiến người ta xấu hổ không chịu nổi mỗi tuần đều trình diễn, hơn nữa lần nào cũng kịch liệt như vậy, chỉ cần nhớ lại đầu gối đã có cảm giác muốn nhũn ra.

Đến nỗi khiến thân thể Đỗ Vân Hiên bị dạy dỗ đến có phản ứng.

Chỉ cần Cổ Sách mang theo nụ cười bí hiểm tới gần, anh liền cảm thấy một trận quần bách xấu hổ mặt đỏ tim đập.

Thân thể, cũng sẽ hơi hơi nóng lên...

“Đừng tới đây.”

Khiến Đỗ Vân Hiên cực kì kinh ngạc, là Cổ Sách hiếm thấy lại thuận theo lời anh nói.

Người nào đó sắp ép Đỗ Vân Hiên vào trong góc, rất có phong độ dừng bước.

Bên tay trái chỗ Cổ Sách đang đứng đặt một bức tượng phụ nữ khỏa thân cao bằng người thật mang phong cách Hy Lạp cổ đại, nhưng xem ra cũng không chỉ đơn giản là để trang trí. Cổ Sách tùy tay ấn một cái lên pho tượng, có lẽ là chạm vào cơ quan bí mật nào đó được thiết kế sẵn, ở phần bụng có đường cong duyên dáng của bức tượng khỏa thân phát ra một âm thanh nhỏ, bắn ra một ngấn kéo hình vuông, bên trong đựng một đồng đồ vật đủ màu rực rỡ.

Cổ Sách tùy tay đảo bên trong, lấy ra một thứ, lại ấn lên pho tượng một cái.

Ngấn kéo hình vuông lập tức thu về.

“Các nightclub cạnh tranh rất kịch liệt, muốn khách nhân vui đến quên trời quên đất chịu vung tiền ra thì phải khiến cho khách luôn giữ được cảm giác mới mẻ. Phải biết rằng cuộc vui giữa khách nhân và kỹ nữ kỳ thực không có gì đặc biệt, đừng hi vọng bọn họ sẽ trung thành, chỉ cần chơi chán, không nói hai lời sẽ chuyển sang chỗ khác. Ngoài việc giữ lấy nguồn khách, còn phải có năng lực giành giật khách nhân với những nơi khác, nếu chỉ dựa vào nhảy thoát y thì không thể được. Thiên đường mỹ lệ mỗi năm phải chi ra không ít tiền để đổi mới thiết bị.

Đỗ Vân Hiên nhìn kẻ trước mặt bỗng nhiên thu hồi bộ mặt sắc lang, nghiêm túc nói ra cách làm ăn, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tuy nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nhưng mà... Chẳng lẽ Cổ Sách thực sự có thay đổi?

Tầm mắt liếc đến vật trong tay Cổ Sách.

Đó là một khối cầu nhỏ màu trắng, kích thước to chừng trái cam, thoát nhìn có độ đàn hồi nhất định, cùng với quả cầu cao su để bóp khi tập thể hình có chút tương tự.

Không biết rốt cuộc để làm gì.

“Có phải rất tò mò không?” Cổ Sách tung tung khối cầu trong tay.

Với cá tính thanh lãnh của Đỗ Vân Hiên, tuyệt đối sẽ không có tính hiếu kỳ của con nít, cho dù cảm thấy khó hiểu cũng sẽ không gật đầu nói ‘đúng vậy’ sau đó mất mặt thỉnh giáo người kia.

Anh nhú mi nói, “Chúng ta đã đi rất lâu, Minh Lỗi sẽ đi tìm chúng ta.”

“Lo lắng cho em trai? Thực sự là anh trai tốt lấy giám sát là nhiệm vụ của mình.” Cổ Sách nói, “Được thôi, tôi cho em làm tốt nhiệm vụ giám sát.”

Hắn nắm lấy khối cầu trong tay, đột nhiên dùng lực bóp xuống một cái.

Phía sau đột nhiên xuất hiện ánh sáng cùng với âm thanh dọa Đỗ Vân Hiên giật mình.

Anh xoay người, phát hiện phía sau vốn dĩ là mặt gương phản xạ ánh đèn chập choạng trong phòng đã không còn tồn tại, mà cảnh tượng nóng bỏng trong đại sảnh bỗng nhiên đập vào tầm mắt, bức tường ngăn giữa đại sảnh với bao sương tựa hồ đã biến mất trong nháy mắt.

Tiếng ca múa trong đại sảnh cùng với tiếng cười của những vị khách say rượu truyền vào trong tai.

“Thủy tinh thấu thị đơn hướng, ở trong bao sương có thể nhìn thấy cảnh bên ngoài đại sảnh, hiệu ứng âm thanh cũng như ở hiện trường.”

[单向透视玻璃: Ở VN mình một thời rộ lên bài viết về gần loại gương này trong nhà nghỉ, họ gọi là ‘gương hai chiều’.

Gương 2 chiều được tráng Al (hoặc Pt) với một lớp rất mỏng và dường như là trong suốt, vì vậy nó sẽ không phản xạ hoàn toàn ánh sáng chiếu đến, mà để cho một phần nhỏ ánh sáng lọt qua, thế nên người đứng phí sau gương có thể nhận được tín hiệu của những tia sáng ấy.

Quy tắc hoạt động: Cường độ sáng ở hai bên gương phải chênh lệch nhau, khi đó người đứng bên phần tối hơn sẽ nhận được nhiều hơn những tia sáng từ bên sáng, do đó người bên sáng thì thấy ảnh của chính mình phản xạ lại, người bên tối thì thấy ảnh của người bên sáng lọt qua.

Nhưng mình đành phải dùng cái cụm từ ‘thủy tinh thấu thị đơn hướng’ [dài thấy me] là vì nó có liên quan đến một câu thoại của anh Sách ==]

Không cần hỏi cũng biết khối cầu trong tay Cổ Sách hẳn chính là thiết bị điều khiển thủy tinh thấu thị đơn hướng.

Đặc tính thấu ảnh của thủy tinh khiến người ta kinh ngạc, cộng thêm dàn âm thanh hẳn là đã tốn không ít tiền để trang bị cho người ta cảm giác như đang thực sự ở trong đại sảnh. Đỗ Vân Hiên nhìn em trai đang cách mình trong gang tấc đang chơi trò đoán số với các đồng nghiệp, không nhin được vươn tay sờ sờ.

Xúc cảm lạnh lẽo.

Quả thật chính là xúc cảm của thủy tinh.

“Làm tình bên trong bao sương, nếu như mở ra cái này sẽ sinh ra cảm giác kích thích như được đám đông nhìn vào. Đương nhiên cũng chưa thể

xem là thực sự công khai làm tình. Đơn hướng nghĩa là em có thể nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn họ không trông thấy em.”

Vành tai cảm giác được hơi nóng.

Nam nhân trước khi Đỗ Vân Hiên nhận ra đã tựa như một con báo găm tiếp cận con mồi, đến nơi gần với nó nhất.

Ý tứ muốn giao cấu trong lời nói trầm thấp biểu lộ không sót chút nào.

“Trong đầu anh cũng chỉ có thứ này thôi sao” Đỗ Vân Hiên nén giận hỏi.

Anh cố ý đến đây là bởi vì trông chừng Đỗ Minh Lỗi chứ không phải cùng Cổ Sách diễn thứ tiết mục kích thích làm tình trước mặt đám đông gì đó.

“Tạm thời coi như đây là thù lao, hoặc là nói, bồi thường.

Thù lao? Bồi thường?”

Đỗ Vân Hiên quay đầu, thấy nam nhân lười biếng giơ lên một bàn tay, cong ngón tay lại búng một cái lên vòng cổ thập phần khô gợt trên cổ của mình.

Đỗ Vân Hiên nhất thời ghen hòng.

Anh quả thực quên mất cái này.

Có điều, thiết kế Đỗ là người thức thời, lập tức hơi áy náy chủ động nói, “Tôi giúp anh gỡ xuống.”

“Không cần tháo, tôi thích đeo vòng cổ do em thiết kế...” Nụ cười thản nhiên của Cổ Sách dật ra khỏi khóe miệng, dịu dàng hạ giọng bỏ thêm hai chữ, “Làm em.”

Giây tiếp theo, động tác Cổ lão đại được rèn luyện qua vô số lần chém giết, vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ, một lần nữa quyết định địa vị con mồi thê thảm của Đỗ Vân Hiên.

Sức mạnh hoàn toàn nghiêng về một bên, quần áo trên người Đỗ Vân Hiên bị lột sạch không lưu lại một chút.

Chiếc áo khoác mới mua bị Cổ Sách thuận tay coi như dây thừng, xoay hai tay Đỗ Vân Hiên ra sau lưng, trói chặt lại.

“Anh không thể vô vị hơn nữa sao?!” Đỗ Vân Hiên phản nộ hỏi.

Cổ Sách chính là biến thái.

Thỉnh thoảng hưng trí dâng lên liền chơi trò trói giữ hạ lưu vô sỉ.

Hại Đỗ Vân Hiên mấy ngày sau đều phải thật cẩn thận, thời tiết nóng bức mà cổ tay áo cũng phải đóng khuy, miễn cho đồng nghiệp phát hiện vết bầm loang lổ trên cổ tay.

Thế nhưng Cổ Sách rõ ràng biết — Đỗ Vân Hiên anh chạy không được!

“Không thích?”

“Tôi không có sở thích biến thái như anh!”

Cổ Sách nhếch môi mỉm cười.

Mỹ nam tử bị cởi hết quần áo, hai tay trói chặt sau lưng trước mặt một người đàn ông áo quần chỉnh tề, cho dù giận dữ cũng chỉ lộ ra hương vị câu nhân.

Thân thể tuyết trắng cân đối của Đỗ Vân Hiên, cái hông căng vênh tựa như một tác phẩm nghệ thuật, hai núm hoa trước ngực bởi vì lộ ra ngoài

không khí mà sợ sệt cương lên, quả thực là mỹ thực ăn đến trăm lần cũng không chán.

“Thứ nhất, tôi trói tay em không phải vì tôi vô vị, cũng không phải vì tôi biến thái... Được rồi, chồng em đúng là có chút biến thái, tôi thích nhìn dáng vẻ em khi bị trói lên. Bộ dáng chờ tôi thưởng của em thực khiến tôi hưng trí dâng trào.”

Lời đáp vô sỉ khiến hai má Đỗ Vân Hiên đỏ lên.

Hơn nữa, Cổ Sách dù mặc quần áo ngay ngắn chỉnh tề, chỗ giữa hai chân kia quả thực bởi vì thứ gì đó có biến hóa mà khiến vải dệt phồng to thành hình dạng.

“Có điều, bây giờ phải trói em, là bởi vì có chút vấn đề. Tôi không hi vọng em lát nữa sẽ dùng tay lấy thứ này ra.”

Cổ Sách tung khối cầu trong tay lên một chút.

“Đúng rồi,” Cổ Sách giống như vừa nghĩ tới, hỏi như thật, “Vừa rồi em nói gì cơ? Trong đầu tôi chỉ có thể này?”

Hắn đem lời chất vấn của Đỗ Vân Hiên nhắm vào mình lập lại một lần, chậm rãi trả lời, “Đương nhiên không phải, bảo bối. Trong đầu tôi có rất nhiều ý tưởng sáng tạo, nói đến làm sao giữ được cảm giác mới mẻ khi làm tình, có rất nhiều thứ có thể dạy cho em. Ví dụ như thủy tinh thấu thị đơn hướng thông thường đã là loại cũ, năm trước các nightclub đầy đường ngoài kia cũng đã bắt đầu dùng, cho nên hiện tại loại ở Thiên đường mỹ lệ đã là món mới, thủy tinh thấu thị đơn hướng có thể tráo chiều.”

Duỗi tay, kéo lấy Đỗ Vân Hiên muốn lùi đến góc tường trở lại.

Hai tay bị trói, thân thể dễ dàng mất thăng bằng.

Cổ Sách dùng chút kĩ xảo, khiến Đỗ Vân Hiên vốn đã lão đảo bước chân không thể khống chế được mà nhào vào lòng hắn.

“Cái gì gọi là thủy tinh thấu thị đơn hướng có thể tráo chiều chứ? Có nghĩa là hai bên có thể tráo đổi.”

Cổ Sách vừa giở trò, hưởng thụ xúc cảm trơn nhẵn ấm áp trên người Gấu Nhỏ, vừa dùng ngữ khí bình tĩnh như giảng dạy chuyên nghiệp nói, “Lúc này, chúng ta có thể nhìn thấy đại sảnh, đại sảnh không nhìn thấy chúng ta. Nhưng chỉ cần ấn lại vào chốt mở, sẽ biến thành chúng ta không nhìn thấy đại sảnh, mà đại sảnh có thể nhìn thấy chúng ta. Đương nhiên, tiếng thở dốc rên rĩ của em cũng sẽ được hệ thống khuếch âm chuyên nghiệp truyền khắp Thiên đường mỹ lệ. Khi đó mới là thực sự làm tình công khai. Bây giờ, tôi cầm khối cầu đáng yêu này, ấn vào như vậy...”

Nhìn Cổ Sách chậm rãi dùng lực ấn vào khối cầu trong tay một cái, khối cầu bởi vì chịu lực mà hình thành độ cong, trái tim Đỗ Vân Hiên mãnh liệt co rút lại.

Hiện tại chính là thời điểm sinh ý tốt nhất của nightclub, bên kia mặt thủy tinh không còn chỗ ngồi.

Bàn của Đỗ Minh Lỗi kia, cách bọn họ gần đến nỗi chỉ cần vừa quay đầu lại đã có thể nhìn rõ ràng từng chi tiết trong bao sương.

Mà anh, lúc này thân thể trần trụi, hai tay bị trói, bị bắt dùng tư thế dâm loạn không chịu nổi ngồi lên đùi đàn ông.

“Đừng!” Đỗ Vân Hiên kêu lên.

Trên khuôn mặt tuần tú tràn ngập bất an.

“Đừng căng thẳng, bảo bối. Tôi chỉ mới đè xuống, còn chưa buông tay. Đương nhiên, nếu tôi buông tay ra, chốt mở khởi động, thủy tinh thấu thị

đơn hướng này có thể đổi chiều, sau đó, em trai của em sẽ khiếp sợ vô cùng phát hiện anh trai mà cậu ta tôn kính nhất, ở phương diện nào đó thật đúng là... mở mang tầm mắt.” Khối cầu điều khiển bị Cổ Sách bóp thành hình quả trứng, từng chút một đưa đến đôi môi nhạt màu, bởi vì sợ hãi bất cứ lúc nào cũng bị phát hiện mà hơi hơi hé ra thở dốc, thấp giọng mị hoặc nói, “Cẩn nó, bảo bối.”

Đỗ Vân Hiên cứng ngắc một giây.

Thế nhưng, khi phát hiện Cổ Sách định buông tay ra, anh không có lựa chọn nào khác há miệng, cắn lấy khối cầu tràn ngập co dãn.

“Em chắc là hiểu rõ hậu quả chứ? Nếu khối cầu không cẩn thận từ cái miệng đáng yêu của em rơi ra, hoặc là em sa vào hưởng thụ, nhất thời khờ dại không dùng đủ lực mà thả lỏng, toàn bộ người trong nightclub, bao gồm cả Đỗ Minh Lỗi sẽ nhìn thấy hiện trường biểu diễn so với nhảy thoát y trên vũ đài phấn khích gấp vạn lần.”

Lông mày nam nhân tràn ngập biếng nhác mà tà ác, đáy mắt lại ẩn chứa dịu dàng khó có thể nhận ra.

Đỗ Vân Hiên ngồi trên đùi hắn cực kì mê người, khối cầu trắng tinh bị cắn ở trong miệng, cùng với đôi môi bởi vì đang sợ hãi mà dần trở nên đỏ lên, dâm mĩ kiều diễm động lòng người. Dòng điện len lỏi đến bụng dưới, động tác Cổ Sách lại vẫn như cũ nhàn nhã ung dung.

Nâng lên ly Brandy trên bàn trà, có tư có vị nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi tháo dây lưng của mình ra.

Bộ vị nam tính đã trưởng lớn đến mức khiến người ta khiếp sợ, từ trong vải đột nhiên bắn ra.

“Ngồi lên.” Nam nhân thấp giọng ra lệnh.

Hung khí thô to phủ đầy gân xanh, Đỗ Vân Hiên sợ hãi mà nhục nhã lắc đầu.

“Em định cứ cắn nó vậy sao? Em có thể kiên trì được bao lâu, bảo bối? Rất nhanh thôi, khớp hàm của em sẽ tê dại, chết lặng, sau đó, khối cầu sẽ rớt ra. Sau đó nữa, em biết mọi chuyện sẽ thế nào đấy.”

Cổ Sách vô liêm sỉ lộ ra nét cười anh tuấn, một tay ôm lấy vòng eo mềm mại trơn nhẵn của Đỗ Vân Hiên để tránh anh trong lúc bị mình ức hiếp vui vẻ thế này mất thăng bằng ngã xuống, tay còn lại bắt đầu khiêu khích nơi mà bất kì nam nhân nào cũng không chịu nổi kích thích.

“Ngồi lên đây, cùng với chồng em vui vui vẻ vẻ làm một hồi. Càng sớm dùng nơi khả ái kia ép tinh hoa của chồng em ra, em lại càng sớm được giải thoát. Em rất rõ ràng, cùng với tôi so về kiên nhẫn so về sức bền, mãi mãi chỉ có em thua. Không thỏa mãn được tôi, tôi sẽ không để em rời khỏi bao sương này, lại càng không từ bi giúp em giải quyết tình cảnh trước mắt.

Đầu ngón tay đặt lên cái cằm trắng nõn như ngọc, giống như một con rắn nhỏ khiến người ta ngứa ngáy thông thả vẽ lên.

Dừng ở trên khoe miệng đã ướt át.

“Bảo bối, không hành động nhanh một chút, em trai em sẽ thấy đáng vẻ dâm dăng xinh đẹp chảy nước miếng này của em.” Nam nhân ái muội cười nhẹ.

Ý tứ chế nhạo tràn ngập sỉ nhục, lại tựa như xuân dược rót vào dạ dày, cảm giác thơm ngọt quý dị vì bị đàn ông ức hiếp, ở trong máu vô thanh phóng ra hương thơm khó có thể tin tưởng được.

Đỗ Vân Hiên xấu hổ nổi lên một tầng hồng nhạt trên da thịt, rất muốn cố gắng khống chế, thế nhưng đúng như nam nhân nói, khớp hàm cắn chặt khối cầu không dám thả lỏng từng đợt tê dại, nước bọt trong suốt từ khoe

miệng không ngừng rỉ ra, ở giữa không trung kéo ra một sợi chỉ bạc nhỏ, đâm loạn vô cùng nhỏ giọt lên tây trang đắt đỏ của đàn ông.

Cắn khối cầu cao su điều khiển chết tiệt kia, muốn mở miệng mắng chửi cũng không làm được.

Ánh mắt xinh đẹp của Đỗ Vân Hiên vì bị ức hiếp mà dật ra một tầng hơi ẩm, tựa như hai viên kim cương đen quý hiếm khó tìm.

“Bảo bối.” Cổ Sách phát ra tiếng chắc chắn cảm thán, “Em cương.”

Bàn tay vuốt ve ở gốc rễ, lại lướt ngược lên mặt trên, dùng móng tay khẽ gãi lên linh khẩu của vật nhỏ rất có tinh thần.

Thân thể Đỗ Vân Hiên đột nhiên run rẩy dữ dội, từ mũi phát ra âm thanh kháng cự kịch liệt mà mang theo hơi ẩm.

“Ừm ừm—!”

“Tình huống ngày càng nát bét nhỉ.” Cổ Sách tràn ngập đồng tình lắc đầu, “Thân trần ngồi trên người đàn ông, miệng cắn quả cầu tình thú, đầy mặt chờ mong đến chảy nước miếng, vật phía dưới còn không biết xấu hổ cương lên cao như vậy...”

Móng tay cào dùng lực mạnh hơn một chút, tiếng cầu xin tha thứ của Đỗ Vân Hiên tựa như thở dốc kịch liệt.

Hai tròng mắt bị hơi nước phủ lên càng thêm đáng thương.

“Nếu đổi lại là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để ý anh em ruột có một mặt khiến người khác kinh ngạc như vậy. Nhưng mà không biết một tên trai tơ như Đỗ Minh Lỗi, lòng dạ có bao dung như chồng em không.”

Cổ Sách vừa nói, vừa thoải mái di động ngón tay, sau khi đùa bỡn khổ hạ không nghe lời đến hoàn toàn hưng phấn, bên môi là nâng lên độ cong bẽn

cột, dừng động tác lại, chuyển qua vuốt ve eo lưng cực kì mẫn cảm.

Sau đó, đầu ngón tay đâm mạnh vào giữa đường cong hai cánh hông khiến người ta khao khát, cử vào bởi vì hôm qua vận động kịch liệt, đến bây giờ vẫn còn hơi hơi sưng đỏ.

Địa phương chưa hoàn toàn khôi phục đặc biệt mẫn cảm với dị vật.

“Ừ.. Ừm! Ừm —!”

Ban đầu chỉ là một ngón tay tiến vào, nhưng rất nhanh đã tăng đến bốn ngón, khiến Đỗ Vân Hiên đang cắn khối cầu nuốt nuốt yết hầu, nước miếng dâm loạn chảy xuống càng thêm nhiều.

Cơ vòng bị mạnh mẽ mở ra truyền cảm giác đau đớn đến đại não, cùng với xúc cảm tê dại tinh tế.

Một bước này vừa là để khuếch trương chuẩn bị trước khi chính thức xâm phạm, cũng là để thoa gel bôi trơn cho Gấu Nhỏ cá tính bướng bỉnh này.

Cổ Sách bất động thanh sắc, nhìn như thông dong, kỳ thực đã sớm phải nhẫn nhịn dục hỏa đốt người, nên khi đã chuẩn bị xong liền nhanh chóng nâng lên cái hông căng vênh của Đỗ Vân Hiên, để bộ vị thẳng tắp nơi khó hạ nhắm thẳng tiến công.

Bởi vì đã nhẫn rất lâu, cho nên Cổ lão đại động tình có chút nôn nóng, hoặc là nói vốn dĩ ý định bất lương, hấn cơ hồ buông lỏng tay, khiến Gấu Nhỏ bị trọng lực kéo xuống rơi tự do.

Tiểu huyết yếu ớt bị bắt một hơi nuốt nam căn thô cứng đến tận gốc.

“Ừm —!” Đỗ Vân Hiên thiếu chút nữa cắn nát khối cầu.

Cổ Sách cũng phát ra tiếng rên rỉ dục tiên dục tử.

“Bảo bối, thiếu chút nữa để em chỉ kẹp chặt miệng đã khiến tôi tiết ra. Cũng may tôi nhìn được.” Cổ Sách liếm lên khóe môi anh, đem nước bọt chảy hỗn loạn kéo vào trong miệng.

Hai tay hữu lực nâng miệng Đỗ Vân Hiên lên, nóng bỏng giúp đỡ anh lên xuống như pit tông.

“Muốn em trai em không nhìn thấy đông cung của mình, ngoan ngoãn ma sát cự vật chồng em.”

Trong cơ thể phải chịu đựng thảo phạt kịch liệt bừa bãi của đàn ông, Đỗ Vân Hiên kịch liệt lắc đầu, phát ra tiếng nước nở cuồn cuộn.

“Rất thích đúng không? Cần thận một chút, đại thiết kế sư, đừng quên cắn chặt khối cầu trong miệng. Ủm.. bảo bối, muốn em cắn chặt cái miệng phía trên, chứ không phải cắn chặt cái miệng phía dưới. Có điều, cảm giác rất tốt, lại đến một lần, dùng lực nuốt lấy tôi..”

Lời nói hạ lưu của nam nhân, theo đôi môi mỏng vô tình tràn ra.

Đỗ Vân Hiên không ngừng lắc lư lên xuống, thắt lưng đã nhanh chóng có cảm giác nát vụn.

Vật cắm thật sâu vào bên trong thân thể kia tựa hồ cũng theo ngữ điệu cao cao tại thượng, khống chế hết thấy của nam nhân mà thêm cứng rắn nóng rực.

Đỗ Vân Hiên nuốt lấy cường tráng của nam nhân, lắc đầu như sắp phát điên.

Không được...

Quá kích thích.

Hoàn toàn chịu không nổi.

Căn bản không phải cường độ thân thể có thể tiếp nhận.

Không thể không căn chặt khối cầu, không thể nói ra lời kháng cự, thậm chí ngay cả muốn cầu xin tha thứ cũng không thể. Ngôn ngữ bị ngăn cấm vô tình, dòng điện tình ái nện vào thân thể, khủng bố tăng lên gấp trăm lần.

“Cố gắng, bảo bối. Vì bảo vệ nhân sinh quan thuần khiết của em trai em.” Giọng nói Cổ Sách vì tình dục tăng vọt mà trở nên thập phần khêu gợi trầm thấp truyền đến bên tai, “Dùng nơi mê chết người của em, mau vắt kiệt chồng mình. Đúng, cứ như vậy... nhanh hơn một chút...”

Động tác không khỏi nhanh hơn.

Lỗ mũi Đỗ Vân Hiên, phun ra khí tức ướt át ngọt ngào.

Hương vị tình dục, như hương hoa thơm ngát tràn đầy bao sương xa hoa trang trí gợi cảm, ăn mòn lý trí còn sót lại.

Vậy mà, giao cấu kịch liệt hừng hực nóng bỏng lại bị một âm thanh rất không biết điều quấy rầy.

Di động bỗng ring ring kêu vang.

Cổ Sách đang đắm chìm trong khoái cảm không gì sánh bằng, vốn cũng không muốn để ý đến chiếc di động chết tiệt kia, thế nhưng tiếng chuông giống như âm hồn bất tán vẫn vang lên không ngừng, nghiêm trọng phá nát tâm tình hưởng thụ Gấu Nhỏ của Cổ lão đại.

Tên khốn kiếp nào?!

“Đừng dừng, bảo bối,” Đỗ Vân Hiên cũng nghe thấy tiếng di động, động tác có chút ngập ngừng. Cổ Sách dùng lực nhéo lên mông anh một cái, ra lệnh anh giữ nguyên tần suất, nhẹ nhàng nhắc nhở, “Chồng em sắp nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng, đúng lúc dầu sôi lửa bỏng mà thả lỏng chiến

đầu sẽ khiến trận chiến này kéo dài nha. Khớp hàm của em chắc hẳn đã bắt đầu tê dại rồi?”

Gương mặt phủ kín tình dục của Đỗ Vân Hiên tăng thêm một chút hoảng sợ.

Vẫn phải bảo trì động tác cắn chặt, khớp hàm anh quả thực khó có thể tiếp tục không chế.

Tầm mắt lướt qua bả vai nam nhân, nhìn về phía ngoài thủy tinh thấu thị đơn hướng, tiểu thư nightclub bên người em trai anh không biết đã đi đâu, bên người cậu là một người đàn ông có vài phần anh khí mà Đỗ Vân Hiên chưa từng gặp.

Không biết người đàn ông kia nói gì với Đỗ Minh Lỗi, khiến Đỗ Minh Lỗi đầy mặt không kiên nhẫn, “Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Sau đó quay đầu, hỏi người đồng nghiệp đã uống đến say mềm, “Tổng trưởng, anh trai tôi đi đâu vậy? Sao lâu vậy vẫn chưa thấy về?”

Vừa quay đầu lại, ánh mắt tự nhiên quét đến hướng bao sương, đương nhiên cậu chỉ nhìn thấy một mặt gương.

Nhưng lại khiến Đỗ Vân Hiên sợ đến mức suýt chút nữa khiến khối cầu bật ra, phải dùng đến khí lực toàn thân mới có thể tiếp tục cắn chặt.

Càng thêm không dám chần chờ, tâm tình nóng lòng muốn khiến Cổ Sách phát tiết thật nhanh, xấu hổ nhần nhục ở trên thứ cứng rắn bền bỉ của nam nhân, tiếp tục cố gắng cử động thắt lưng đã nhanh chóng thoát lực.

Nam nhân nheo lại mắt, phát ra tiếng hừ nhẹ hưởng thụ, rút di động ra nghe, “Cậu tốt nhất là có chuyện quan trọng.”

Một câu đầu tiên của lão đại khiến thủ hạ ở đầu dây bên kia dùng đầu gối cũng biết mình đã gọi không đúng lúc, nhanh chóng giải thích thật cẩn thận, “Sách ca, là anh nói, nếu mấy tên khốn kiếp ở băng nhóm kia nếu phun ra điều gì mới mẻ phải báo cáo với anh.”

Lần trước vốn là cần quét toàn bộ băng nhóm lên vào, thế nhưng Cổ Sách đương nhiên sẽ không để bọn chúng chết quá thoải mái.

Ở hiện trường vụ nổ súng, ngoại trừ một vài tên rất ‘may mắn’ bị dập lũng sọ, những kẻ còn sống đều bị bắt lại, đưa đến phòng tra tấn để khảo vấn, hưởng thụ sự săn sóc đặc biệt từ những thủ hạ tinh anh của Cổ Sách.

“Hỏi ra cái gì?”

Cổ Sách một tay nhàn nhã cầm di động, một tay nhẹ vuốt ve gương mặt của Đỗ Vân Hiên.

Vận động liên tục mang theo hung khí dữ tợn của nam nhân, trên tấm lưng trần trụi của Đỗ Vân Hiên phủ lên một tầng mồ hôi trong suốt, trên mặt cũng đổ ra mồ hôi. Hơi nước tích từ trên sống mũi thẳng tắp trượt xuống, đọng lại ở chóp mũi ướt át, cùng với gò má bị tình dục bức bách mà ửng hồng lên đều hoạt sắc sinh hương đến không cách nào hình dung được.

“Có một thằng nhãi, nhìn có vẻ là tổ trưởng tội nó, xương cứng. Hôm nay dùng đủ mọi chiêu đập nát nó nó mới chịu nhả ra, nói lần này đến đây còn có một nhóm khác.”

“Nhóm kia tới có mục đích gì?”

“Nó cũng không rõ, nói nhóm người kia là đích thân kẻ đầu đảng hạ lệnh tới, cấp bậc so với nó cao hơn rất nhiều, hành động bọn kia được chỉ thị nó không có quyền hỏi đến.”

“Cậu gọi điện thoại chính là để thông báo bọn chúng cái gì cũng không biết?” Cổ Sách lạnh lùng hỏi.

Giây tiếp theo, hắn dời điện thoại khỏi miệng một chút, thân thể nghiêng về phía trước, hung hăng cắn một cái lên cổ Đỗ Vân Hiên, thấp giọng cười, “Đừng nhàn nhã, mặc dù tôi đang nghe điện thoại, nhưng cái rada phía dưới này lúc nào cũng giám thị nhất cử nhất động của em. Mỗi lần hạ xuống ăn đến tận gốc cho tôi, bảo bối. Không thì, bất kể trận này ra sao, đêm nay em nhất định để tôi cười đến vừa lòng mới thôi, hiểu không?”

Nâng lên cái móng thập phần co dãn, sau đó buông tay, làm mẫu một cái ‘ăn tận gốc’ tiêu chuẩn cho Đỗ Vân Hiên.

Đỗ Vân Hiên bị kích thích đến nổi hỗn hển ươm ươm, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Cổ Sách búng thêm một cái lên khí quan khả ái thẳng tắp của Gấu Nhỏ mới tiếp tục dán điện thoại vào lỗ tai, thản nhiên ra lệnh, “Tiếp tục nói.”

Thủ hạ đương nhiên không dám hỏi đến, khi này đang nghe điện thoại, lão nhân gia ngài tại sao lại không nói tiếng nào một lúc chứ?

Nhanh chóng tiếp tục báo cáo.

“Tuy rằng nó không biết chính xác, có điều dù sao cũng là cùng tổ chức, lại bị phái đến trà trộn ở cùng một nơi, cho nên có nghe phong phanh. Đầu đảng Hắc Lang phái bọn chúng đến, hình như muốn điều tra một cô nhi viện tên là Huy Tinh. Sách ca, cô nhi viện Huy Tinh hình như cùng Sách ca có chút quan hệ. Có phải bọn chúng muốn tra về Sách ca anh không?” Trong giọng nói của thủ hạ, rất có ý tứ lo lắng cho chủ.

Cổ Sách sao cũng được hừ một tiếng.

Tra nguồn gốc?

Khắp thiên hạ đều biết Cổ Sách hẳn là đi ra từ cô nhi viện, tra cái cc. Muốn dùng người của cô nhi viện uy hiếp mình sao, không có cửa đâu, cô nhi viện toàn những bà dì đáng ghét, cho dù chết trước mắt Cổ Sách hẳn cũng coi như đang xem kịch.

“Cho các cậu vài ngày, để tra ra mấy thứ rác rưởi đó sao?”

“Tạm thời không có tiến triển khác.” Khẩu khí lão đại không tốt chút nào khiến nội tâm của tiểu đệ kinh hãi. Vốn tưởng rằng kẻ địch điều tra chuyện về cô nhi viện sẽ khiến Sách ca dễ tâm, không nghĩ tới Sách ca tiêu sái đến vậy, căn bản không thêm để ý. Điện thoại cũng lỡ gọi, Sách ca cũng đã bị quấy rầy, muốn không bị chịu trừng phạt, tuyệt đối phải để Sách ca ấn tượng mình làm việc rất chăm chỉ, không có công lao cũng có khổ lao mới được. Tiểu đệ nghĩ nghĩ, đem một cái vụn vật không bằng móng tay cũng báo cáo luôn, “Lần trước chặn được một bưu kiện bị đóng kín của nhóm nhỏ kia, chuyên gia đã xem qua, nói văn kiện đã hư hao hơn phân nửa, chỉ giải được vài chữ.”

“Vài chữ nào.”

“Là mấy chữ không có gì đặc biệt, nhìn thế nào cũng không ra ý nghĩa. Thứ tự hình như là, ừm đợi chút, đồ cái gì ừm, vân a...”

Nghe thấy một chữ đồ, lại đến một chữ vân, thần kinh Cổ Sách bỗng dựng căng thẳng.

Thời gian Đỗ Vân Hiên bên cạnh hẳn không ngắn, thế nhưng Cổ Sách vẫn theo bản năng giấu anh đi, ngoại trừ hai huynh đệ đã theo hẳn rất nhiều năm là Trương Hằng Lâm Dũng, người khác cũng không biết quan hệ đặc biệt giữa hẳn và Đỗ Vân Hiên.

Tiểu đệ còn đang tiếp tục nói, “Còn nữa, chính là con số của hai năm. Đã cho người tra qua, một chút ý nghĩa cũng không có, hai năm đó hắc bạch đạo đều không có chuyện lớn đáng chú ý gì phát sinh.”

“Hai năm nào?”

Tiểu đệ nói ra hai năm.

Thần kinh Cổ Sách vốn đã căng thẳng, chợt càng kéo căng thêm, tựa như một dây thép cứng rắn lợi hại.

Hai con số này, đối với những kẻ khác mà nói không có gì quan trọng, nhưng đối với Cổ Sách lại có ý nghĩa không tầm thường.

Thứ nhất, là năm Gấu Nhỏ sinh ra.

Mà cái còn lại, chính là năm cha mẹ Gấu Nhỏ chết đi bị đưa vào cô nhi viện, cũng là năm nhanh chóng mất đi tin tức ở nơi đó.

“Bất kể phải trả giá thế nào cũng phải tra ra cho tôi nhóm còn lại đang ở đâu, tìm hiểu kỹ mục đích của bọn chúng, có tin tức nào lập tức báo cáo. Còn nữa, lần sau cậu còn tự chủ trương, quyết định tin tức nào là có nghĩa vô nghĩa, ông đây khiến cậu triệt để mất ý nghĩa.” Nói xong câu khiến tiểu đệ run như cầy sấy, Cổ Sách ném xuống di động, đem Đỗ Vân Hiên đang ở trên đùi hằn cấn răng kiên trì nhưng đã kiệt sức, động tác càng lúc càng chậm bỗng nhiên ném xuống, đặt trên sô pha, từ phía sau hung hăng tiến vào.

Trừu sát cuồng dã thô bạo.

Công kích cường độ cao ở hậu môn khiến thân thể Đỗ Vân Hiên nháy mắt căng thẳng, khoái cảm như điện lấn lướt qua lưng, tính khí sớm bị vây đến bùng nổ bỗng nhiên kích động run rẩy.

Phát ra tiếng nước nở, dịch thể trắng đục nóng bỏng bắn ô uế sô pha.

Nhưng Đỗ Vân Hiên cao trào, không có nghĩa là Cổ Sách cũng thỏa mãn.

Vừa nghĩ đến kẻ đối đầu dưới tình huống hãn không hề phát hiện đã để ý hồi lâu đến Gấu Nhỏ trân quý nhất của hãn, Cổ lão đại liền không thể kiềm chế được bản tính bạo ngược trong máu mãnh liệt bùng lên.

Biên độ cử động thất lực càng lúc càng lớn, động tác càng lúc càng mãnh liệt.

Gấu Nhỏ là của ta!

Là của ta!

Cổ Sách tách chân Đỗ Vân Hiên ra rộng nhất, đè nặng lên anh, hung hăng trườ sấp thật lâu, khí thế dọa người trút xuống đục vọng lẫn lửa giận đàn ông.

Đỗ Vân Hiên bị làm đến nổi xương cốt toàn thân nát vụn, cảm giác khuếch trương lẫn với co rút ở nơi xấu hổ muốn chết kia khiến anh không thể khống chế phát ra tiếng rên rỉ. Đến khi người đàn ông áp trên người anh cảm thấy mỹ mãn mà phát tiết xong, lý trí não bộ mới tan thành vũng nước.

Sau đó, vạn phần hoảng sợ phát hiện – khối cầu không biết từ lúc nào đã rớt trên sô pha.

Thân thể Đỗ Vân Hiên cứng đờ, dây cung trong đầu bị đứt đoạn, ngây ngẩn nhìn thẳng vào khối cầu, giây tiếp theo ngẩng đầu liếc về phía chiếc gương.

Thủy tinh thấu thị đơn hướng đã thay đổi, vốn là từ bao sương có thể nhìn rõ cảnh tượng trong đại sảnh..

Hiện tại chỉ còn là một mặt gương!

Thủy tinh thấu thị đơn hướng.. đã thay đổi phương hướng!

Minh Lỗi cậu.. thấy được!!

“Đừng lo lắng, bảo bối,” Cổ Sách cảm giác thân thể anh đột nhiên phát lạnh, hoảng sợ ôm lấy anh từ sô pha, gắt gao ôm vào trong ngực, “Ngoại trừ tôi ra không ai thấy được em.”

“...”

“Thủy tinh thấu thị đơn hướng trong bao sương này là loại cũ, chỉ có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, bên ngoài vĩnh viễn không thấy bên trong.”

“....”

“Tôi làm sao có thể để kẻ khác thấy thân thể em? Tôi không có hào phóng như vậy.”

“....”

“Thả lỏng, bảo bối. Thân thể em cứng ngắc như vậy, ngoan, thả lỏng một chút, đừng sợ.”

“....”

“Bảo bối, em nói gì đi, đừng làm tôi lo lắng.”

“Cổ Sách, anh đi chết đi.” Một hồi lâu, Đỗ Vân Hiên mới cắn răng, thấp giọng nói.

“Nếu chồng em chết, ai sẽ làm người mẫu cho em.” Cổ Sách tràn ngập mỉa mai cười, ghé vào lỗ tai anh, nói, “Tôi và em, chú định đến chết cũng không đổi.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Bước ra từ bao sương sau khi phát sinh âm mưu đê tiện vô sỉ cùng với cơn lốc tình ái, Đỗ Vân Hiên eo mềm chân nhuyển nhưng vẫn kiên quyết cự tuyệt đề nghị đỡ mình của Cổ Sách, cắn răng tự ép mình xem nhẹ cảm giác hung hăng co rút tựa như vẫn còn dị vật tồn tại giữa hai chân, vịn lấy tường hành lang rục rờ sắc thái, chậm rãi đi về phía trước.

Thầm nghĩ muốn tìm một nơi yên lặng nghỉ ngơi, thế nhưng là anh cả vẫn không yên lòng về em mình.

Nếu không phải vì Đỗ Minh Lỗi, Đỗ Vân Hiên sẽ không chạy đến nơi thanh sắc khuỷu mã dâm loạn không chịu nổi này.

Thế nhưng, khi trở lại đại sảnh đã không thấy Đỗ Minh Lỗi.

“Vừa... Vừa mới.. thấy cậu ta.. Hức.. Ha! Ở chỗ này.. thật... đúng giờ...” Các đồng nghiệp của Đỗ Minh Lỗi đều bị những hồng bài tiểu thư chuốc không ít rượu quý, uống đến nỗi lưỡi cũng thẳng ra, thậm trí quên mất ở trước mặt giám đốc Cổ Sách uy nghiêm phải bảo trì hình ảnh tốt đẹp.

Đỗ Vân Hiên nhú mày.

Anh quét mắt một vòng quanh bốn phía đại sảnh thông với hành lang.

Vừa trải qua một hồi khó mở miệng, Đỗ Vân Hiên đại khái biết rõ trong hành lang lẫn bao sương ở nightclub này ẩn giấu bao nhiêu tiết mục khó coi, thực sự lo lắng đứa em tuổi trẻ có phải hay không đã bị vị tiểu thư nào

đó trong nightclub kéo đến góc nào, đang tiến hành một chút giao dịch phi đạo đức.

Anh đương nhiên tin tưởng con người Đỗ Minh Lỗi, mấy năm liền ở Mỹ đọc sách, chưa từng nghe thấy Minh Lỗi có bạn gái.

Em trai mình là một sinh viên đứng đắn lấy nghiệp học làm trọng.

Vấn đề là, có dụ hoặc thì cho dù có là người đứng đắn cũng chịu không nổi. Huống chi Minh Lỗi đang là tuổi trẻ huyết khí phương cương.

Thấy Gấu Nhỏ lo lắng, Cổ lão đại đương nhiên sẽ không ngồi nhìn, vừa lừa Gấu Nhỏ một chập, mình đã thỏa mãn đến không thể thỏa mãn hơn, chính là thời điểm cần hiển ra chút sẵn sóc. Hắn ngoắc tay, gọi đến một nhóm tiểu đệ, bên tai tùy tiện phân phó một tiếng.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ bao sương ở Thiên đường mỹ lệ đều bị lật từng cái một lên.

Trương Hằng đang bận việc ở nơi khác, bỗng nhiên phát hiện Sách ca hưng sư động chúng [huy động quân] tìm người liên tự mình chạy đến thấp giọng báo cáo, “Em trai thiết kế Đỗ đã đi cùng bạn của cậu ta rồi.”

“Khi nào?”

“Tôi vừa đi qua cửa chính bên kia, vừa lúc nhìn thấy.”

Đỗ Vân Hiên nghe nói em mình đã đi với bạn mà không phải cùng với một tiểu thư ở nightclub, lúc này mới yên tâm rời đi.

Hôm sau mở mắt ra trong lòng Cổ Sách, Đỗ Vân Hiên cảm giác từng tế bào trên người đều đang kháng nghị nghiêm trọng.

Cổ Sách sờ sờ lên người anh, phát hiện nhiệt độ hơi cao, biết rằng tối qua khí lực bức ép Đỗ Vân Hiên thực sự có chút lớn, hơn nữa lại độc ác mà hù

dọa Gấu Nhỏ đáng thương một hồi.

Có điều Cổ lão đại không có thói quen tự kiểm điểm, nhất là không có thói quen tự kiểm điểm trước mặt người khác, hăn ngang nhiên sờ soạng vài lượt trên người Đỗ Vân Hiên, xuống giường đi tìm thuốc hạ sốt, mặc kệ Đỗ Vân Hiên có nguyện ý hay không cắn nát thuốc ra, miệng đối miệng mớm qua.

Lại miệng đối miệng mớm hai ngụm nước ấm đưa thuốc xuống.

Sau đó giống như chủ nhân mà hạ lệnh, “Hôm nay không cho đi làm, nằm trên giường nghỉ ngơi cho tôi.”

“Dựa vào cái gì mà không cho đi làm?”

“Nằm trên giường ở biệt thự, hay là nằm ở giường bệnh bệnh viện Bắc Sơn, em tự chọn đi.”

Đỗ Vân Hiên không lên tiếng.

Bệnh viện Bắc Sơn là ký ức khiến anh nhục nhã thống khổ nhất, tại nơi gọi là phòng bệnh tăng cường bảo vệ kia có rất nhiều hồi ức về những chuyện không chịu đựng nổi.

Từng chuyện đều có liên quan tới nam nhân kiêu ngạo ương ngạnh trước mắt này!

Đỗ Vân Hiên buồn bực một hồi, muốn xuống giường lại bị Cổ Sách tùy thời cảnh giác anh không nghe lời ngăn lại, âm u hỏi, “Muốn đi đâu?”

“Lấy giấy bút.”

“Lấy giấy bút làm gì?”

“Không thể đi làm, nằm không trên giường rất khó chịu, vậy có thể cho tôi vẽ một chút chứ.” Câu nói đầu của Đỗ Vân Hiên có chút oán khí, ngừng lại một chút, khẩu khí trở nên mềm hơn, “Cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai, tôi thực sự... Rất muốn tranh thủ.”

Cổ lão đại không sợ trời không sợ đất, sợ nhất Gấu Nhỏ nói lời yếu ớt.

Giọng nói nhu hòa của Đỗ Vân Hiên, cùng với gương mặt tuần tú có vẻ yếu ớt vì phát sốt của anh khiến nam nhân khó tránh khỏi nghĩ đến sự thực — Gấu Nhỏ sinh bệnh, là do mình gây ra.

“Em ngoan ngoãn nằm cho tôi.”

Tóm Đỗ Vân Hiên trở lại trên giường, lại dùng lực đắp thêm một cái chăn, Cổ Sách ra khỏi phòng.

Rất nhanh sau đó đã cầm chiếc bút máy ngòi nhỏ Đỗ Vân Hiên quen dùng cùng với những bản phác thảo xuất hiện. Những tư liệu Đỗ Vân Hiên đặt lại trong thư phòng cũng được hẩn cầm hết qua đây.

“Chỉ được vẽ một lúc, xem như giải khuây.”

Vốn đang định thêm một câu uy hiếp, nếu không ngoan ngoãn nghỉ ngơi sẽ hung hăng trừng phạt, vẫn chỉ là dự định thôi, lỡ may khiến nhiệt độ của Gấu Nhỏ cao hơn, ngược lại mất nhiều hơn được.

Hơn nữa, Cổ Sách ngày càng quen thuộc với âm thanh sột soạt của ngòi bút vẽ lên trang giấy.

Ở bên cạnh Đỗ Vân Hiên một buổi sáng, lại tiếp tục sờ trán, thấy nhiệt độ đã hạ xuống, Cổ Sách vẫn không yên lòng, gọi điện thoại để Trương Bình đến đây xem thử.

Trương Bình nhận điện thoại, trong lòng bồn chồn.

Tình huống không ổn!

Bình thường đều là Sách ca nhanh như điện chớp lấy xe thể thao phóng đến bệnh viện, lần này lại chuyển qua trực tiếp gọi bác sĩ tới cửa? Chẳng lẽ tiểu thiết kế kia bị Sách ca chinh quá nặng, suy yếu đến mức ngay cả một đoạn đường ngắn ngủi cũng không chịu đựng nổi?

Nếu không cứu được, Sách ca chắc chắn nhai sống anh.

Trương Bình vì cái mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, một hơi mang theo đội chữa bệnh tinh anh nhất bệnh viện Bắc Sơn, xách theo bộ dụng cụ chữa trị hàng đầu mở xe cấp cứu một đường gào thét mà đến, đến khi nhìn thấy Đỗ Vân Hiên im lặng ngồi trên giường vẽ bản thiết kế, thiếu chút nữa không thở nổi mà một hơi té xỉu.

“Sách ca, anh... anh ta không có chuyện gì.” Kiểm tra một lượt cho Đỗ Vân Hiên, Trương Bình dùng vẻ mặt khóc không ra nước mắt báo cáo với Cổ Sách.

“Không có chuyện gì thì tốt.” Cổ Sách liếc anh một cái, “Sao mặt thối như mẹ chết vậy? Câu hi vọng em ấy có chuyện?”

Trương Bình nào dám nhiều thêm một lời, lấy một ít thuốc căn bản không có tác dụng chữa bệnh rồi bi đát kéo đội chữa trị tinh anh khó chịu đứng ngoài cửa rời đi.

Ở trong phòng, Cổ Sách cảnh cáo Gấu Nhỏ của hắn, “Đừng nghĩ bác sĩ nói không có gì là thực sự không có gì, hai ngày này em ngoan ngoãn nằm trên giường cho tôi.”

Đỗ Vân Hiên từ chối cho ý kiến, cúi đầu phác thảo những đường cong mỹ lệ lên giấy, ngữ khí bình tĩnh mở miệng, “Cổ Sách.”

“Ừm?”

“Anh có thể cởi sơ mi ra một chút được không?” Đỗ Vân Hiên vân đạm phong khinh nói, “Tôi muốn quan sát đường nét cơ ngực anh.”

Sau khi quan sát cơ ngực, tự nhiên theo đó mà quan sát những nơi gợi cảm xung quanh.

Đỗ Vân Hiên có chút kinh ngạc, chính mình đang bệnh vậy mà hiệu suất làm việc lại có thể cao như vậy.

Nhìn Cổ lão đại ở trước mặt cởi áo tháo thắt lưng, rất có tinh thần của người mẫu chuyên nghiệp mặc mình bài bố. Khi thiết kế sư muốn thể nghiệm cơ nhục, tìm xúc cảm để định hướng hoa văn còn ngoan đến kì lạ, chủ động lại gần, cho sờ cho vuốt, linh cảm của Đỗ Vân Hiên tựa như nước sông cuộn cuộn, liên tục không ngắt, bút hạ xuống giống như được thần linh trợ giúp.

Mặc dù trong toàn bộ quá trình khó tránh khỏi bị nam nhân cường hãn tìm cơ hội lấy thù lao cho việc làm mẫu, cơ mà... vẫn đáng.

Từng bước từng bước bản nháp dưới ngọn bút nối tiếp chảy xuôi ra.

Vẫn theo bản năng mà kháng cự lại đề tài thiết kế tình sắc lần này, thế nhưng mọi chuyện vẫn tiến triển theo mặt tốt, sau khi đột phá giới hạn, thiết kế của Đỗ Vân Hiên đột nhiên tăng mạnh, vẽ ra những thiết kế khiến Cổ Sách chỉ nhìn qua đã không thể không khen ngợi.

Có điều Cổ lão đại vẫn có giới hạn của mình, ở trên giường tự thể nghiệm việc ‘săn sóc’ bệnh nhân, vừa ra sức đâm vào sâu vừa vẽ đường cho hươu chạy, “Đeo một cái vòng cổ, có thể ; Một bộ đai lưng, cũng được ; Kẹp nhũ sao? Chỉ cần em ra một cái giá rất tốt, thù lao khiến người ta vừa lòng, vậy chồng em có thể suy xét xem thử.”

“dương v*t châm?”

“Không có cửa đâu.” Cổ Sách thẳng mạnh thân mình, Đổ đại thiết kế bị đâm đến nỗi từ từ khép lại hai mắt, vừa đau vừa ngọt kêu rên.

“Đại gia hỏa này mỗi ngày tân tân khổ khổ phục vụ cho em, sao em có thể nhẫn tâm dùng châm đâm nó? Làm người, phải nói lương tâm.”

Đường đường là đại ca xã hội đen, chính là có thứ đặc quyền này.

Anh cùng hã nói luật, hã cùng anh nói năm đấm.

Anh cùng hã nói luân lý, hã cùng anh nói thể lực.

Anh cùng hã nói thiết kế, hã... cùng anh nói lương tâm!

Thân thể tuyết trắng của Đỗ Vân Hiên bị hã đâm đến nỗi bật hã lên, hai tay dùng lực vòng qua cổ Cổ Sách, vừa rên rỉ vừa nghiêng răng, “Lương tâm của anh, sớm bị chó tha... A —! Ừ...ừm..”

Cổ bị cắn rất đau, khoái cảm lại thêm kịch liệt.

Cổ Sách vừa độc vừa mạnh mỗi lần đều đâm đến điểm chết người kia.

“Cảm thấy được chứ? Lương tâm, của tôi.”

“A!”

“Lương tâm vừa nóng vừa cứng, lại rất lớn rất lớn. Đều dồn hết lên người em.” Nam nhân trầm thấp nói, mỗi một chữ nói ra đều gắn với một động tác xâm nhập.

“Ừm.. ừm... Không! Không muốn... A ư—”

“Sớm bị lương tâm chồng em cảm động đến đầu hàng, miệng lại cứng ngắt nói không muốn. Nhưng mà, bảo bối, tôi thích dáng vẻ em nói không

muốn, gọi cảm chết được. Mỗi lần em kêu như vậy, cả người tôi tràn ngập hưng trí.”

“A a!”

Vòng eo căng thẳng run lên, nơi kia co rút thật mạnh.

Khăn trải giường đã hỗn loạn không chịu nổi, lại bị chất lỏng tràn ngập khí tức giống đực vậy vãn...

Khi thở dốc hỗn loạn hơi hơi ngừng lại, Đỗ Vân Hiên đẩy ra bàn tay vẫn ở trên người mình chiếm tiện nghi, sờ soạng với lấy một góc khăn trải giường, chậm rãi kéo lên che đi thân thể hồng nhợt nhuốm mùi tình dục.

“Cái.. bộ phận kia của đại trình tiết đâu?” Thiết kế Đỗ vẫn không quên bốn chức nghiệp vụ của mình.

Anh nhắc đến chính là thứ chỉ xét về kích cỡ, bất kể thiết kế thế nào thì nhìn vào cũng vô cùng tà ác, dương v*t nhân tạo

Thiết kế sư vừa bị thứ đồng dạng nhưng chân thực làm đến chết đi sống lại, nửa người dưới vẫn không được tự nhiên, nhìn khổ hạ giống đực lại ẩn ẩn ngẩng đầu của nam nhân, cho dù thế nào cũng không thể phun ra mấy chữ ‘dương v*t nhân tạo’ nghe sắc mùi dâm mĩ này được.

Chỉ có thể dùng từ...‘bộ phận’ để thay thế.

“Em là đang nhắc đến thứ đồ giả sau này nhét vào mộng em họ khách hàng của em sao?” Cổ lão đại lúc khoác lên mình vẻ thân sĩ, tựa như đại thế gia xuất thân gia tộc quyền thế, ưu nhã mê người đến khó có thể soi mói

Lúc không khoác lên mình vẻ thân sĩ...

Cũng... thẳng thừng đến nỗi không ai dám soi mói.

“...Ừm. Chính là... cái bộ phận đó.”

“Bảo bối,” Cổ Sách xoa nắn cái mông căng tròn trắng nõn của Đỗ Vân Hiên, tà mị cười, “Món đồ chơi kia, hẳn là nên dùng trên người em.”

Sắc mặt Đỗ Vân Hiên trắng bệch, ngưng thảo luận đề tài này.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1

Ba ngày qua đi, lệnh cấm không cho Đỗ Vân Hiên đi làm rốt cuộc được xóa bỏ.

Đỗ Vân Hiên vốn đang âm thầm lo lắng, sợ Cổ Sách lỡ thể làm người mẫu đến phát nghiệm, lĩnh được thù lao thì quên sạch mọi thứ sẽ ngang ngược không phân phải trái mà kéo dài lệnh cấm. Rốt cục, Cổ Sách lại thực thấu tình đạt lý mà bỏ qua cho anh. Đỗ Vân Hiên vô cùng vui sướng, chủ động xuống bếp làm một chén mì sợi, hào phóng cho vào trong bát thêm ba trái trứng chần nước sôi óng vàng thơm lừng đến rung động, còn cho nhiều hơn một chút hành lá đã được xắt tinh tế, coi như biểu đạt sự vừa lòng với việc Cổ lão đại nói lời giữ lời.

Thiết kế có đột phá, Đỗ Vân Hiên khẩn trương muốn trở lại phòng thiết kế tiến hành phần công việc còn lại.

Kỳ thực, kẻ ra lệnh cấm, Cổ lão đại phong lưu tiêu sái cho dù muốn kéo dài lệnh cấm cũng có tâm mà không có lực, bởi vì có rất nhiều chuyện quan trọng đang chờ hắn xử lý.

Ở trong biệt thự ‘săn sóc’ ‘hầu hạ’ Đỗ Vân Hiên sinh bệnh trong ba ngày, Cổ Sách đã họp với các tiểu đệ tâm phúc qua điện thoại, tỏ rõ ý muốn mãnh liệt phải đánh tụt đảng dám cả gan mơ ước Gấu Nhỏ đến vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Chuyện này cần phải trong ngoài hai phía phối hợp.

Đối nội, đương nhiên là ở bên trong địa bàn của Cổ Sách, hung hăng nghiền nát đám oắt con dám to gan lên vào.

Đối ngoại, phải chữa mũi kiếm vào đại bản doanh của tụ đảng kia – Mississippi. Ở Mississippi không thể so với địa bàn của Cổ Sách hẳn, thế lực hắc đạo mọc lên như rừng, giữa các bang phái có quan hệ phức tạp, trong đó không thiếu các đại gia tộc tài đại khí thô có lịch sử lâu dài. Hẳn cần phải mau chóng đạt được thỏa thuận hợp tác với gia tộc Barlow, bắt tay cắt đứt cổ kè cầm đầu của tụ đảng kia, cũng chính là tên Hắc Lang thần bí khó lường trong truyền thuyết.

Chỉ huy đàn em, Cổ Sách có thể gọi điện thoại.

Nhưng nói chuyện hợp tác cùng với gia tộc Barlow thực lực hùng hậu không kém, Cổ Sách nhất định phải tự thân xuất mã, đi một chuyến đến Mississippi.

Vốn muốn đem Gấu Nhỏ theo bên mình, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ là muốn thôi, tụ đảng ở trong này thế lực đơn bạc, là sân nhà của Cổ Sách. Đến Mississippi lại đối lại là sân nhà của tụ đảng.

Cho dù hẳn đeo vòng cổ đến tê não luôn rồi, cũng sẽ không đem Gấu Nhỏ mình coi trọng nhất đưa đến sân nhà của kẻ địch.

“Lúc tôi không ở đây, cẩn thận giám sát người kia tốt cho tôi.”

“Sách ca, lần nào anh rời khỏi thành phố mà bọn em không giúp anh trông coi cẩn thận? Thiên la địa võng hai tư giờ theo dõi. Cam đoan tuyệt đối không xảy ra chuyện ngoài ý muốn!”

“Sách ca, anh cứ yên tâm đi.”

“Sách ca, em đưa anh đến sân bay.”

“Không cần vội.” Cổ Sách lục tìm tư liệu mấy ngày nay tra ra vừa được các tiểu đệ đưa đến, trầm ngâm một lát, “Trước khi đi Mississippi, có hai người tôi muốn gặp trước.”

Sau vài ngày xin phép nghỉ bệnh, Đỗ Vân Hiên trở lại công ty được hoan nghênh nhiệt liệt. Tuy rằng anh luôn luôn không thích quá mức thân thiết với mọi người, thế nhưng bộ dáng thường tâm duyệt mục tự nhiên sẽ dẫn phát đến lòng yêu mến cái đẹp của mọi người. Ở trong mắt các nữ đồng nghiệp văn phòng, cái sự không thân thiết này lại là biểu hiện của sự chín chắn, một lòng thấy ra đủ loại ưu điểm.

Không đến giữa trưa, Đỗ Vân Hiên đã nhận đủ các lời chúc mừng sau khi lành bệnh lẫn chúc phúc, lễ vật bên trong nhiều nhất là hoa tươi cùng chocolate. Cũng không biết mọi người đang làm việc lại lấy đâu ra mấy thứ này.

Lễ độ nói cảm ơn với các đồng nghiệp, Đỗ Vân Hiên trở lại phòng thiết kế tiếp tục vui đầu tận lực làm việc.

Ngày khai mạc cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai đã sắp đến, trận đấu cuối cùng để giành được tư cách dự thi vô cùng cấp bách, dựa theo lịch trình mà công ty đưa ra, hôm nay chính là ngày bốn vị thiết kế sư lần đầu tiên triển lãm đề mục thiết kế mà Lea tiên sinh tự mình giao ra với y. Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất mà Đỗ Vân Hiên bất kể thế nào cũng phải trở lại công ty vào hôm nay.

May mắn, tên Cổ Sách bá đạo kia hôm nay coi như hợp tác.

Ba giờ chiều, cuộc họp đúng giờ tổ chức trong văn phòng giám đốc Trương, bốn thiết kế sư đều mang theo bản thảo thiết kế đến. Chờ ở trong văn phòng, ngoại trừ giám đốc Trương Lam của Đá quý Lea còn có chủ tịch tập đoàn Lea, Lea tiên sinh đang mỉm cười ưu nhã mê người.

Không có ai cảm thấy ngoài ý muốn.

Đề tài thiết kế là Lea tiên sinh tự mình đưa ra, y cố ý từ trụ sở chính tập đoàn đến đây, tự mình đứng ra chọn lựa là lẽ đương nhiên.

“Các vị, tôi chờ mong đến hôm nay đại khai nhãn giới. Bây giờ chúng ta bắt đầu thôi.”

Dựa theo vai vế, người đầu tiên trình bày đương nhiên là nhà thiết kế chính Vạn Kỳ Ngọc của công ty, ông có thể có được một chân trong cuộc thi, đó là chuyện chắc chắn. Đại khái trong lòng cũng có lo lắng nhưng cũng không đến nỗi vắt hết óc vì đề tài đặc thù này như nhóm người Đỗ Vân Hiên, bình thản giao ra bản thiết kế, khí chất vừa phải, tuy nhiên không có quá nhiều điểm xuất sắc.

Nói cái này là thiết kế tình ái tình thú, không bằng nói là thiết kế dụng cụ giáo dục thân thể đẹp mắt.

Trương Lam bình luận về bản thiết kế của nhà thiết kế chính bằng vài câu đơn giản, sau đó ánh mắt chuyển về phía ba người còn lại, bọn họ mới là đối tượng khảo nghiệm chủ yếu của đề tài thiết kế đặc thù lần này.

“Thiết kế Ngũ.” Trương Lam tùy tiện gọi một người.

“Tôi?”

“Đúng vậy.” Trương Lam vươn tay, “Bản thiết kế.”

Ngũ Tư Dân do dự nhiều lần, mới giao ra bản thiết kế cho giám đốc.

Nếu không phải vì lần này người ra đề mục là chủ tịch đại boss, mỗi người đều nhất định phải ‘trả bài’, thì ông thực sự muốn nộp giấy trắng. Bởi vì bản thiết kế lần này, một chút tin tưởng ông cũng không có.

Đến Thiên đường mỹ lệ để quan sát một hồi, lại chỉ thu được những thứ mốc đến không thể mốc hơn, ở trên địa bàn của xã hội đen chịu một trận

kinh hách chưa nói, về đến nhà còn bởi vì lộ ra thần sắc kinh hoàng bất an mà bị bà xã truy ra mình đến nightclub tìm tiểu thư, nhất thời dẫn phát gia đình đại chiến.

Mấy ngày liên tục, Ngũ thái thái trưng ra vẻ mặt khổ đại cừu thâm, đại bãi công với nhà bếp để bày tỏ bất mãn với ông chồng.

Đáng thương cho thiết kế Ngũ, ở nhà đến một bữa sáng nóng hổi cũng không có, làm sao có thể suy nghĩ đến khơi gợi hứng thú?

Thế nhưng chung quy đây vẫn liên quan đến tiền đồ tham gia cuộc thi Ngụy Lai của mình, ông không có từ bỏ, những ngày này cả ngày lẫn đêm đều nhốt mình trong phòng thiết kế lo lắng hết lòng. Tiếc rằng trong giới thiết kế đá quý này, không phải chỉ cần chăm chỉ là có thể ra được thành quả.

Bình thường càng nôn nóng, càng dùng sức, đầu óc càng đại ra, ý tưởng càng hỗn loạn.

Linh cảm, chính là một đám mây tùy tâm sở dục, khi người xúc không được thì cho dù liều mạng cũng xúc không được.

Tự xem bản thiết kế mình nghiêng răng nghiêng lợi vẽ ra, Ngũ Tư Dân không cần đến bình luận của người khác, tự mình cũng muốn động cho mình một trận.

“Thiết kế Ngũ, gần đây tâm trạng không được tốt sao?” Nhìn lướt qua bản thiết kế của Ngũ Tư Dân, Trương Lam ôn hòa hỏi một câu.

Giám đốc Trương là một trưởng bối rất khoan hậu, nhìn đến bản thiết kế sứt giảm nghiêm trọng lần này, quả thực không hơn gì những thiết kế tầm thường, chủ động che lấp xấu hổ ở trước mặt chủ tịch cho Ngũ Tư Dân, “Thiết kế Ngũ kinh nghiệm vững chắc trong định chế vòng cổ và nhẫn cho

nữ, tác phẩm nghệ thuật tình thú nam tính với ông ấy mà nói là bẻ ngoặt quá mức đột ngột.”

Đưa bản thiết kế cho Lea tiên sinh xem một chút liền nhanh chóng thu lại, giao trả cho Ngũ Tư Dân.

Ngũ Tư Dân cảm kích vạn phần liếc mắt nhìn giám đốc của mình.

Loại thiết kế thất bại thế này, nếu Trương Lam giải quyết theo lẽ thường, ở trước mặt các đồng nghiệp không kiêng nể mà bình luận, mặt mũi của ông không biết để đâu nữa.

Trác Thanh nhìn qua sắc mặt của Ngũ Tư Dân, liền biết Ngũ Tư Dân không đáng để lo lắng.

Khinh thường liếc mắt nhìn thiết kế Ngũ chưa bao giờ xứng làm đối thủ của mình, Trác Thanh lễ độ nhã nhặn mỉm cười, “Giám đốc Trương, đây là bản thiết kế của tôi.”

Trương Lam tiếp nhận mở ra, vừa thấy đã nheo mắt, chần chờ một lúc mới xoay người, giao bản thiết kế cho Randy Lea đang ngồi trên chiếc ghế lớn bằng da.

“Lea tiên sinh, mời ngài xem qua, đây là thành quả thiết kế Trác Thanh giao ra.”

Trác Thanh đứng ở trước bàn làm việc, thông dong trấn định lại mang theo một chút kiêu ngạo.

Lúc trước, châm gai ngực mà Văn Cơ tiểu thư đeo trong tiệc sinh nhật đã gây ra sóng gió lớn, cho hẳn một đả kích thâm trọng, thậm chí lập tức có vài khách hàng VIP đã hủy bỏ đơn hàng vốn đã trao đổi xong xuôi.

Bất kì ai gặp phải chuyện thế này cũng sẽ uế oải phần nộ.

Thế nhưng, Trác Thanh hẳn là loại người thế nào chứ? Sau khi trải qua một thời gian ngắn suy sụp cảm xúc, hẳn đã lập tức dời tầm mắt đi, đem toàn bộ vốn liếng đánh cuộc vào cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai. Hừ, Văn Cơ tiểu thư là cái thá gì cơ chứ, chỉ là một danh viện xã giao, cũng không thể làm mờ đi hào quang của chủ nhân giải thưởng cuộc thi Ngụy Lai.

Chỉ cần hẳn tỏa sáng ở cuộc thi Ngụy Lai, ai sẽ còn để ý đến một cái châm gài ngực nhỏ nhoi kia?

Cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai, chính là đặt trước mặt Trác Thanh vốn đang suy sụp một cọng rơm cứu mạng không thể để vụt mất!

Đối với đề tài thiết kế của Lea tiên sinh, Trác Thanh quả thực thỏa mãn đến không thể thỏa mãn hơn, bởi vì thứ này thực sự rất biến thái! Biến thái đến mức khiến người ta phẫn nộ! Biến thái đến mức khiến người ta hưng phấn! Dựa vào mức độ biến thái thế này Trác Thanh liền có thể tưởng tượng đến những đối thủ của mình, Ngũ Tư Dân và Đỗ Vân Hiên sẽ vì thiết kế này mà hao tổn tâm trí đến mức nào.

Ngũ Tư Dân bảo thủ, Đỗ Vân Hiên ngượng ngùng, muốn hai người này đi thiết kế món đồ tình thú ngược đãi thế này, tự mâu thuẫn với chính mình cũng đã khiến độ khó tăng thêm rất cao.

Mà Trác Thanh lại không giống vậy.

Trác Thanh tuổi trẻ phong lưu, nam nữ ăn sạch, hẳn khẳng định kinh nghiệm của mình tuyệt đối vượt xa hai đối thủ cạnh tranh; Mặt khác, mạnh vì gạo bạo vì tiền, Trác Thanh giao thiệp rộng rãi còn quen biết vài điều giáo sư SM, hẳn thậm chí thông qua một số thủ đoạn mà gia nhập vào một câu lạc bộ tính ngược, cùng với những kẻ điều giáo ngược đãi già đời thảo luận trắng đêm về những dụng cụ cấm thúc dành cho nam tính nô, cùng với bọn họ chơi đùa các loại thủ đoạn.

Đem những ý tưởng mới mẻ quan trọng lại cực kì biến thái của nhóm lão đạo có kinh nghiệm, thêm những phần kích thích nhất từ những dụng cụ dâm ngược cổ xưa trân quý nhất của bọn họ, ghép lại thành một bộ trang sức nam tính tình thú trước nay chưa từng có.

Cái này có phải quá bừa bãi không?

Đương nhiên không.

Ở trong mắt Trác Thanh, những thứ này chỉ là tiếp thu tham khảo hợp tình hợp lí mà thôi.

Vị chủ tịch hào hoa phong nhã trái bản thiết kế trước bàn làm việc cực lớn, mang theo ánh mắt nghiên cứu soi mói nhìn kĩ một lượt.

“Trang sức điện cực ở bộ vị mẫn cảm, tại sao không dùng bạc lại dùng vàng? Vì vàng đắt đỏ hơn bạc sao?” Randy Lea chậm rãi hỏi.

“Nguyên vật liệu có quý giá hay không quả thực là một trong những yếu tố tôi cân nhắc đến.” Trác Thanh thầm kêu không ổn, lời đồn đại vụn vặt tiêu cực rằng khi hãn thiết kế quá mức coi trọng giá trị nguyên liệu hình như đã truyền đến tai chủ tịch rồi.

Có điều hôm nay hãn đã có chuẩn bị, không có khả năng vì mấy lời đồn nhỏ nhoi này mà biểu hiện luống cuống.

Lea tiên sinh nếu đã giao ra đề tài thiết kế cực đoan này, vậy tức là ở phương diện tình dục tất nhiên có sở thích cực đoan.

Nhìn tới nhìn lui, chủ tịch tập đoàn Lea nắm giữ tài phú cực đại này đều không giống như cuồng chịu ngược thích bị người khác dâm ngược đùa bỡn, như vậy, Trác Thanh lớn mật đánh cược một phen, cược vị đại nhân vật trước mắt này sâu trong nội tâm tràn ngập dục vọng khổng lồ chế âm hiểm thô bạo, thích dâm ngược đùa bỡn người khác.

Càng không thể tưởng tượng được, thiết kế tàn nhẫn đùa bỡn một người đến vỡ nát lại có thể kích phát hưng trí người ta như vậy.

“Thế nhưng, chỗ này sử dụng vàng là bởi vì có hai nguyên nhân quan trọng hơn là so với độ quý giá.” Trác Thanh chậm rãi nói, “Thứ nhất, tôi giả thiết chủ nhân của bộ vật phẩm nam tính cuối cùng này, cũng chính là em họ của Lea tiên sinh, nước da nghiêng về trắng. Vậy vàng so với bạc càng làm nổi bật làn da trắng nõn xinh đẹp.”

“Màu da em họ của tôi quả thực...” Ánh mắt Randy Lea lơ đãng lướt qua người Đỗ Vân Hiên, mỉm cười nói, “Trắng nõn xinh đẹp. Vậy, điểm thứ hai?”

“Thứ hai, tính dẫn điện của bạc so với vàng tốt hơn, nhưng tính chất hóa học của vàng ổn định hơn nhiều. Dưới điều kiện dẫn điện cực nóng, vàng càng thích hợp hơn.”

“Điều kiện cực nóng?” Ánh mắt của chủ tịch hơi hơi nheo lại.

“Nếu như, người sử dụng bộ vật phẩm trang sức thân thể mỹ lệ muốn tăng thêm một chút lạc thú khác.” Trác Thanh cẩn thận cung kính thấp giọng nói.

Randy Lea lộ ra một nụ cười nhẹ, không chút để ý cho một lời bình, “Suy nghĩ rất chu đáo.”

Trác Thanh tràn ngập chuyên nghiệp trả lời, “Để thiết kế ra một tác phẩm nghệ thuật khiến khách hàng vừa lòng ở mọi góc độ, vậy cẩn thận từng chi tiết chính là điều thiết kế sư phải làm.”

Ngữ khí bình tĩnh khiêm tốn, dưới mắt lại có một chút kích động.

Hắn thành công!

Randy Lea cúi đầu tiếp tục xem xét những bộ phận khác trên bản thiết kế.

“Hình dạng đỉnh dương v* t âm hình như cũng có công năng không giống với bình thường.”

“Đúng vậy, ý tưởng thiết kế là kết hợp trong mềm ngoài cứng, chính giữa thân âm rót vào thủy ngân, khi dùng lực ấn lên phần đỉnh này, thủy ngân sẽ khiến thân âm nở ra. Tuy rằng chỉ nở ra một chút, thế nhưng gây áp lực ở nơi mẫn cảm như vậy, cho dù chỉ một chút thôi cũng sẽ khiến người đeo có cảm giác bị phá vỡ.”

“Ý cậu là, người đeo sẽ thừa nhận cảm giác nghiêm trọng sao?”

“Cái này còn tùy thuộc vào việc người thao tác cụ thể muốn người kia thừa nhận đến mức độ nào.”

“Vậy còn chiếc vòng ruby này thì sao?”

“Là một linh kiện gia tăng khác. Khi tôi thiết kế có suy nghĩ đến việc sử dụng đai trình tiết, nếu muốn cấm thúc những bộ vị trọng điểm, vậy không thể không quan tâm đến hai bên nhục nang.”

Cuộc nói chuyện tiến đến mức này, không khí trong văn phòng giám đốc càng lúc càng quý dị.

Ở đây đều là đàn ông, hơn nữa đều rất rõ ràng yêu cầu của thiết kế lần này, chỗ mà chủ tịch cùng với Trác Thanh đang thảo luận, mọi người đều biết rõ đang chỉ ở đâu.

Chỗ yếu ớt nhất của đàn ông, bị kẻ mang danh thiết kế sư làm ra những vật ghê tởm khủng bố như vậy, ngoại trừ người khởi xướng là Trác Thanh, ba vị thiết kế sư đều cảm giác cực kì khó chịu.

Vô liêm sỉ, thực sự quá mức vô liêm sỉ!

Để có được tư cách tham dự cuộc thi thiết kế Ngụy Lai, Trác Thanh chỗ nào còn bộ dáng một thiết kế sư, quả thực đã biến thành một kẻ bán đạo cụ tình thú chuyên nghiệp!

“Thiết kế Trác,” Thừa dịp cuộc nói chuyện giữa chủ tịch cùng Trác Thanh có một khoảng trống, Đỗ Vân Hiên, người duy nhất chưa trình lên bản thiết kế lạnh lùng mở miệng, “Yêu cầu thiết kế của Lea tiên sinh cho chúng ta không đề cập đến cái gì điện cực hay bành trướng. Thiết kế của anh, rõ ràng không phù hợp với yêu cầu thiết kế của khách hàng.”

“Không phải không hợp, mà là hoàn thành vượt mức khách hàng yêu cầu. Khách hàng yêu cầu một trăm, nhưng tôi là một thiết kế sư, có thể làm được một trăm hai mươi đương nhiên sẽ làm một trăm hai mươi.”

Trác Thanh không chút xấu hổ phản kích.

“Chỉ là không biết thiết kế Đỗ cậu, có thể làm được bao nhiêu phần?”

Bên trong ánh mắt đánh giá Đỗ Vân Hiên, có cao ngạo của kẻ chiến thắng.

Loại người thanh tâm quả dục như Đỗ Vân Hiên biết cái gì là gợi cảm? Biết được mấy chiêu SM? Trác Thanh dám đánh cược, bản thiết kế Đỗ Vân Hiên giao ra không có gì thú vị hơn mấy thứ đồ lót giá rẻ đầy đường.

“Thiết kế Đỗ, mời cậu giao bản thiết kế cho tôi.”

Trương Lam cầm lấy bản thiết kế Đỗ Vân Hiên đưa qua.

Vừa mở ra, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Lea tiên sinh.” Trương Lam lập tức đặt bản thiết kế lên bàn chủ tịch, trong giọng nói có phần hưng phấn, “Mời xem.”

Có thể khiến cả giám đốc Trương cũng không thể khống chế được cảm xúc, lòng hiếu kì của những người còn lại cũng bị khuấy lên, hơn nữa Trương Lam còn cố ý trải bản thiết kế thật rộng trên mặt bàn, khiến mọi người không khỏi chỉ cần nhìn qua, ánh mắt đã dừng ở những bản thiết kế được vẽ vô cùng tỉ mỉ.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2

Văn phòng rộng rãi sáng sủa bỗng nhiên lâm vào im lặng kì dị.

Những bức vẽ xinh đẹp trên trang giấy mỏng manh kia dường như có một loại ma lực khó có thể tin tưởng, đem tầm mắt của mọi người chặt chẽ dính vào!

Từng đường cong trên bản thiết kế đều linh hoạt kỳ ảo lưu động, tung bay như mây, hiển nhiên vẫn theo phong cách tinh xảo duy mỹ sở trường của Đỗ Vân Hiên.

Nhưng không chỉ có như vậy!

Từng đường nét tự nhiên lướt trên làn da, mỗi một độ cong rất nhỏ đều phẳng phất như đang vuốt ve tràn ngập tán thưởng đối với thân thể gợi cảm của tạo hóa. Linh tính tản ra bốn phía thiết kế, những đường cong bút máy phức tạp mà tự nhiên đến kỳ diệu, thốt lên lời tán dương với sinh mệnh, chính là lời ca tụng nhiệt tình đối với sức mạnh nam tính hòa quyện tinh tế với nét đẹp dịu dàng.

Cái này nào phải là thiết kế? Đây chính là hơi thở tự nhiên hòa vào thân thể nam giới.

Mỗi một đường cong, đều là đáp án khi thiết kế sư thành lĩnh bình tĩnh với nét đẹp cực hạn của thân thể con người!

Mọi người xúc động không thôi nhìn chăm chăm vào bản thiết kế, sa vào rung động mà sinh mệnh sục sôi cùng đại dương gọi cảm vô bờ mang đến.

Thật lâu sau, Vạn Kỳ Ngọc mới thở dài xa xăm một hơi, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Vân Hiên tràn ngập khen ngợi cùng tán thưởng, “Thiết kế Đỗ, tôi vẫn cho rằng đồ chơi tình thú là một loại đồ thấp kém, cho dù trân quý đến mấy cũng không thể chạm đến sự thanh nhã của thiết kế chuyên nghiệp. Hôm nay cậu thực sự khiến ông già này hiểu rõ ánh mắt mình hạn hẹp thế nào.”

Có thể khiến nhà thiết kế chính nói ra những lời này, không thể nghi ngờ chính là lời khen ngợi giá trị nhất.

Đỗ Vân Hiên lại không có một chút đắc ý, trầm tĩnh nói, “Thiết kế Vạn, ngài quá khen.”

“Thiết kế Đỗ, thạch anh vàng điểm tuyết, là tượng trưng cho mờ hôi sao?” Ngũ Tư Dân do vẫn đang trong cơn xúc động sâu sắc, có thể thấy là do được chiêm ngưỡng một thiết kế đẳng cấp mà sinh ra, đối với một người đang đứng ở bình cảnh như Ngũ Tư Dân mà nói, ý nghĩa không phải bình thường. Bởi vì quá mức kích động mà khi đặt câu hỏi cho Đỗ Vân Hiên, giọng nói ông vẫn ần ần run rẩy.

[Bình cảnh [cổ chai, cổ bình] thường để chỉ nhân tố mẫu chốt giới hạn của tổng thể. Đối với một người, từ này dùng để hình dung sự nghiệp đang phát triển thì gặp phải tình trạng trì trệ [baidu]]

“Đúng vậy, nó đại biểu cho mờ hôi. Nhân thể là thứ nguyên thủy nhất, cũng đẹp dễ nhất. Mỗi một căn xương cốt, mỗi một đạo cơ nhục, mỗi một tấc làn da đều ẩn giấu cái đẹp mà thượng đế ban cho. Khi mới bắt đầu thiết kế, tôi cũng từng đi nhằm hướng, chỉ hi vọng thiết kế ra được một món trang sức khôu gọi mỹ lệ. Nhưng có một ngày tôi bỗng nhiên hiểu ra, trang sức mỹ lệ nhất định phải dựa vào người đeo nó. Ánh mắt của một thiết kế

sư không thể chỉ dừng lại trên nguyên liệu đá quý, hình dạng, hoa văn, làm một thiết kế như trước hết phải lĩnh hội cái đẹp của cơ thể con người. Cái đẹp của thân thể mới là nơi cư ngụ linh hồn của thiết kế.”

Ngữ khí Đỗ Vân Hiên trình bày ý tưởng thiết kế không nhanh không chậm, làm cho người ta cảm thấy sâu trong sự ôn hòa đó ẩn giấu sự tự tin.

Không ai biết rằng giờ phút này trong đầu anh lại hiện lên một khuôn mặt anh tuấn, muốn quên cũng không không được.

Tuyệt đối không muốn dùng bất cứ từ ngữ nào để khen ngợi tên bạo quân Cổ Sách kia, nhưng có trời mới biết tại sao ông ta lại trao cho Cổ Sách thân thể hoàn mỹ khêu gợi đến vậy, ngay cả ánh mắt chuyên nghiệp của Đỗ Vân Hiên cũng không thể soi ra một chút không hợp tỉ lệ nào hay một chỗ nào đó không hài lòng trên thân thể Cổ Sách.

Đương nhiên, chỗ nào đó không hài lòng này, chỉ là nói trên thân thể người kia mà thôi.

Đối với cá tính cực kì nát bét của nam nhân kia, cùng với dục vọng khổng lồ khó có thể tin được, thì những chỗ Đỗ Vân Hiên không hài lòng vẫn còn nhiều lắm!

Chỉ là... có thể gọi cảm muốn chết như vậy...

Đỗ Vân Hiên không giống như Cổ Sách có thể không kiêng kị gì quy tắc hay sự thật, là một thiết kế sư lấy theo đuổi cái đẹp làm mẫu mực, Đỗ Vân Hiên đối với những thứ sở hữu sự hoàn mỹ đều theo bản năng mà không thể kháng cự lại sự tôn sùng.

Chán ghét Cổ Sách động tay động chân với mình, thế nhưng lại không thể không thừa nhận khi Cổ Sách ở trước mặt mình cởi áo tháo thắt lưng, trái tim đập sẽ càng lúc càng mạnh, kích động cùng hưởng thụ hương thơm thanh thuần mà rượu mạnh tan vào trong máu.

“Thạch anh long lanh trong suốt, điểm tuyết tựa như mồ hôi chảy xuống theo đường cong cơ bắp khi nam nhân động tình, thể hiện cái đẹp gợi cảm nam tính.”

Cổ Sách đè nặng thân thể mình, kịch liệt vận động, cảm giác co rút siết lấy dị vật tựa hồ nháy mắt hiện ra.

Cường hân vô biên bao phủ chính mình, khuôn mặt mị hoặc tuấn tú tràn ngập dục vọng chiếm hữu chiếm lấy tầm mắt, vài lọn tóc đen rủ xuống trán, đường cong hai má góc cạnh rõ ràng, thở dốc nóng rực nặng nề, còn có...

Khiến làn da màu mạch khỏe mạnh càng thêm tỏa sáng... mồ hôi.

Mồ hôi nóng rực trượt xuống từ trên người Cổ Sách, tràn ngập hương vị hưng phấn của giống đực, khiến người ta huyết mạch sôi sục, gợi cảm đến rối tinh rối mù.

[Rối tinh rối mù [Gốc: 一塌糊涂 ; Hán: Nhất thác hồ đồ]: Thành ngữ, để chỉ sự hỗn loạn đến mức không thể văn hồi [baidu] ==]

“Sau khi nhận được đề tài thiết kế, từ đầu đến cuối tôi làm tổng cộng bốn bộ. Hôm nay lấy ra chính là bộ cuối cùng, cũng là bộ cá nhân tôi vừa lòng nhất. Đương nhiên, tôi cũng hi vọng Lea tiên sinh và giám đốc Trương có thể cho tôi những lời nhận xét quý giá, để thiết kế của tôi có thể hoàn mỹ hơn.” Đỗ Vân Hiên thản nhiên kết thúc câu nói.

Trương Lam hơi hơi cúi đầu, cẩn thận nhìn lại một lần nữa bản thiết kế trên mặt bàn, sau một lúc lâu mới đứng thẳng lên, lắc đầu mỉm cười, “Làm ở công ty đã mấy năm nay, rất ít khi thấy được một thiết kế nhìn không ra khuyết điểm. Nhưng mà hôm nay... A, thiết kế Đỗ à, cậu tiến bộ như vậy khiến tôi rất ngạc nhiên.”

Trác Thanh so với nuốt phải hai cân ruồi bọ còn khó chịu hơn.

Thực sự là quý quái!

Loại tiểu trạch nam ngưỡng ngưỡng như Đỗ Vân Hiên làm sao có thể lý giải thấu triệt sự gợi cảm của cơ thể con người đến vậy? Hừ, nhất định là có cao nhân khác chỉ điểm!

Nếu bộ trang sức tình thú khiến người ta phải kinh diễm này thực sự là do Đỗ Vân Hiên tự mình thiết kế ra, vậy... Người này bề ngoài thoạt nhìn sạch sẽ cấm dục, cả ngày bày ra bộ dáng không nhiễm khói lửa nhân gian, thực ra trên giường chính là một gã đàn ông cuồng tình dục!

Không thể trách ý nghĩ của Trác Thanh cực đoan.

Có thể lĩnh ngộ sâu sắc về thân thể nam giới đến vậy, lại biểu hiện được lời ca tụng tán mĩ mang đậm sắc thái cá nhân bên trong tác phẩm thiết kế, thiết kế sư ở phương diện khó nói nào đó tuyệt đối là kinh nghiệm phong phú khiến người ta cảm giận!

“Lea tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào?” Trương Lam chuyển hướng nhìn về chủ tịch sau bàn làm việc.

Randy Lea cũng không khỏi gật đầu, “Quả thực, là một thiết kế vô cùng xuất sắc.”

“Như vậy xem ra...”

“Tuy nhiên, nếu xét trên độ sáng tạo, vậy thiết kế Trác hơn thiết kế Đỗ một chút.”

Sắc mặt Trác Thanh vốn đã trở nên cực kì khó coi chột chấn động tinh thần, không dám tin nhìn về phía người có quyền lực lớn nhất ở đây.

Nhận xét chủ tịch bỗng nhiên nói ra, làm cho giám đốc Trương vốn đang theo tình hình trước mắt mà đoán Đỗ Vân Hiên là người chiến thắng suýt

chút nữa bị ghen. Ông không dám tin trực tiếp liếc mắt nhìn vị lãnh đạo trẻ tuổi, từ cặp mắt đen thâm thúy kia không có lấy một chút ngậ ngừng, ngược lại lại phát ra ánh sáng có thâm ý khác, khí định thần nhàn tựa như một con ác điều chuẩn bị bắt giữ con mồi.

Thế nhưng người trẻ tuổi trước mặt lại chính là người cầm quyền mà chỉ cần một câu nói cũng có thể gạt mình khỏi cái ghế giám đốc, Trương Lam đành phải nhẫn xuống nghi vấn trong bụng, cung kính nói, “Lea tiên sinh thường thức độc đáo, bộ thiết kế của thiết kế Trác, quả thực tràn ngập... sáng ý khiến người ta kinh ngạc.”

Có điều chính là sáng ý dung tục tà ác, nhục dục thập phần khó ngửi.

Đối với nhận xét của Lea tiên sinh, Đỗ Vân Hiên cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng anh chưa bao giờ tự cho bản thân mình hơn người, đối với thiết kế có vô vàn thường thức khác nhau, đối với những khách hàng khác nhau cũng có cái nhìn không hoàn toàn giống nhau, giống như Văn Cơ tiểu thư với chiếc châm gài ngực kia.

Cho nên dù ban đầu Đỗ Vân Hiên có hơi ngạc nhiên, thế nhưng đã nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tĩnh lặng như nước.

Đương nhiên, ẩn dưới biểu tình bình tĩnh kia cũng có mất mát thất vọng.

Để có thể tham gia được cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai, bản thân mình thực sự đã dồn hết tâm huyết.

“Lea tiên sinh, tôi cho rằng cái nhìn của ngài không được khách quan.” Ngũ Tư Dân nhin không được biểu dương công bằng, “Thiết kế của thiết kế Đỗ có thể dùng hoàn mỹ để hình dung, lưu sưởng ưu mỹ, phóng khoáng thanh lịch, tràn ngập sức sống, biểu hiện đầy đủ sự gợi cảm của thân thể nam giới. Xét trên mỹ cảm quả thực không thể soi mói. Mà thiết kế Trác chỉ thiên về công năng. Thứ cho tôi nói thẳng, công năng là chuyện của thợ

thủ công và người nghiên cứu khoa học, còn mỹ cảm mới là chức trách của một thiết kế sư.”

Trác Thanh hung tợn liếc nhìn Ngũ Tư Dân một cái.

Lão già không có tiền đồ kia thấy mình không thắng được liền phá đám ra mặt cho Đỗ Vân Hiên, chẳng lẽ ông ta chính là người giúp Đỗ Vân Hiên trong thời gian ngắn có ‘kinh nghiệm phong phú’ tại phương diện kia? Đúng rồi, nghe nói gần đây ông ta cùng với vợ ăm ỉ lực đực, sẽ không phải là một màn bất luân chi luyện trong văn phòng đấy chứ?

Nhổ vào! Hay cho một đôi gian phu dâm phụ!

Đỗ Vân Hiên cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không nghĩ tới, thiết kế Ngũ vẫn luôn là người hiền lành, không thích gây ra phiền toái, lại không tiếc vì anh mà thẳng mặt chống đối với chủ tịch.

Kỳ thực chuyện này cũng không có gì là quá kinh ngạc, một thiết kế sư kinh nghiệm mấy chục năm vẫn luôn theo đuổi cái đẹp, tất nhiên có chuẩn mực thẩm mỹ của riêng mình.

Nhìn thấy một thiết kế mỹ lệ khiến người ta phải tán dương lại bị so sánh thua một thiết kế ghê tởm biến thái không chịu nổi, cho dù tính cách Ngũ Tư Dân có hiền lành thì máu thiết kế bên trong cũng phải sôi lên.

Cũng có ý nghĩ giống với Ngũ Tư Dân, còn có thâm niên lâu nhất, đem thiết kế đá quý là sinh mệnh thứ hai, là nhà thiết kế chính Vạn Kỳ Ngọc.

“Lea tiên sinh, giám đốc Trương, nếu xét trên mỹ cảm, thiết kế Đỗ không thể nghi ngờ là đứng nhất trong bốn người chúng tôi. Người tham dự cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai phải đại diện cho chuẩn mực thiết kế tối cao

của Lea.” Nhà thiết kế chính cũng mở miệng, ngữ khí nghiêm túc thành khẩn, “Hi vọng Lea tiên sinh có thể ra được sự lựa chọn công bằng.”

Ngụ ý, chính là chủ tịch ngại dưng vì hành vi tình ái cực đoan cá nhân mình mà đánh giá cao bộ thiết kế bại hoại của tên thiết kế Trác kia.

Randy Lea lúc này hoàn toàn thể hiện ý chí của một đại nhân vật, thái độ đối với cấp dưới đưa ra ý kiến rất khoan dung, hơn nữa còn đồng tình, “Thiết kế Vạn nói rất đúng, cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai có liên quan đến việc mở rộng tập đoàn Lea chúng ta trong giới thiết kế trang sức, chúng ta phải cẩn thận lựa chọn người tham gia.”

Trương Lam đứng bên cạnh y tỏ vẻ tán đồng.

“Thiết kế Đỗ, nghe nói cậu chẳng những vẽ ra thiết kế, còn tự tay mình làm hàng mẫu?”

Đỗ Vân Hiên ngần ra.

Làm sao chủ tịch lại biết anh tự làm hàng mẫu? Đại khái là khi anh mang hàng mẫu đã làm tốt đến công ty thì bị nhóm nữ trợ lý ngoài văn phòng trông thấy. Miệng nữ tử a, thực sự là nhiều chuyện.

“Tôi có làm một chút hàng mẫu, như vậy có thể càng trực quan mà cải tiến thiết kế.”

“Có thể cho tôi xem thử không?”

Randy Lea lấy thân phận là chủ tịch tập đoàn mà giải quyết công việc.

Đỗ Vân Hiên tất nhiên cũng sẽ lấy thân phận thiết kế sư mà giải quyết.

“Có thể, hàng mẫu của tôi đặt ở phòng thiết kế, tôi sẽ mang đến.”

Chỉ trong chốc lát Đỗ Vân Hiên đã quay lại, tay trái cầm một cái vòng đeo tạo hình duyên dáng, tay phải lại cầm một cái thắt lưng có rủ sợi bạc.

Randy Lea tiếp nhận, cầm trong tay hưng trí xem xét, hai vật phẩm này cũng không hoàn toàn giống trên bản thiết kế, đại khái sau khi hàng mẫu được làm ra Đỗ Vân Hiên đã chỉnh sửa lại bản thiết kế một chút.

Thế nhưng, vẫn như cũ xinh đẹp động lòng người.

Giám đốc Trương lẫn Ngũ Tư Dân đều lấy ánh mắt tán thưởng nhìn món đồ trong tay chủ tịch.

“Chỉ có vòng cổ và đai lưng thôi sao?” Vẻ mặt của chủ tịch, hình như có chút tiếc nuối.

“Thời gian gấp gáp, hơn nữa quá trình thiết kế cũng không nhất định phải làm mẫu tất cả các bộ phận, làm vòng cổ và đai lưng là bởi vì hai thứ này ở trên thiết kế cần phải điều chỉnh nhiều nhất để cân xứng với độ cong cơ nhục trên nhân thể.” Đỗ Vân Hiên trả lời không kiêu không nịnh.

“Lựa chọn bạc để làm ra, có từng nghĩ đến màu da người dùng nó không?”

“Nét đẹp của bạc nhẵn nhụi mà nhu hòa, trên làn da đậm màu sẽ tạo hiệu quả đối lập,” Xuất hiện trong đầu là hình ảnh Cổ Sách và da thịt màu mật rậm nắng khỏe mạnh. Đỗ Vân Hiên ép mình ngưng lại suy nghĩ miên man, tiếp tục lấy ngữ khí chuyên nghiệp nghiêm túc nói, “Nếu người đeo có nước da trắng nõn, vậy màu bạc sẽ khiến thân thể thêm phần ôn nhu.”

“Vừa rồi tôi đã nói, nước da em họ tôi rất trắng. Không phải chỉ trắng bình thường mà là trắng nõn tinh tế tràn ngập sức sống dễ chịu. Màu bạc tôn lên làn da màu mật nhìn qua không tồi, thế nhưng làm nền cho da thịt trắng nõn...”

Nam tử nho nhã mang khí thể của người nắm quyền trong khẩu khí hơi hơi mang theo nghi ngờ, đem tầm mắt chuyển sang Trương Lam đang đứng cạnh mình, “Giám đốc Trương, xin cho tôi mượn cổ tay một chút.”

Trương Lam không rõ lắm vươn tay, Randy Lea đặt vòng cổ lên mu bàn tay ông so so, lắc đầu, “Da của ông không đủ trắng, nhìn không rõ hiệu quả.”

Mọi người lúc này mới hiểu rõ vị chủ tịch làm việc chú ý đến hiệu quả thực tế này muốn tận mắt thấy mới được.

Sau khi bỗng nhiên hiểu ra, ánh mắt của nhóm người Ngũ Tư Dân đều không hện mà chuyển đến trên người Đỗ Vân Hiên. Chủ tịch nói rất rõ ràng, thành phẩm thiết kế muốn tặng cho em họ y, mà em họ y lại có làn da vừa trắng vừa nhẵn nhụi.

Trong mọi người ở đây, ngoại trừ Đỗ Vân Hiên còn có ai có làn da vừa trắng vừa nhẵn nhụi, có tư cách đảm đương vị trí người mẫu tạm thời?

Bị mọi người chờ mong nhìn chăm chăm, Đỗ Vân Hiên im lặng không nói gì, thế nhưng tư cách tham gia cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai quý giá như vậy, nếu anh không tranh thủ thì đời này sẽ vì sự do dự của mình mà hối hận. Suy nghĩ một hồi, anh bước lên một bước tới gần bàn công tác, yên lặng vươn tay.

Chủ tịch đưa vòng cổ lên so với màu da của anh, lộ ra vẻ mặt vừa lòng, lẩm bẩm nói, “Quả nhiên tôn lên cho nhau, rất xinh đẹp.”

Đỗ Vân Hiên âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, vừa định lui về chỗ đứng ban đầu của mình thì bỗng nhiên vị chủ tịch nắm quyền quyết định nói thêm một câu, “Nhưng mà, trên thiết kế xuất hiện một vấn đề.”

Đỗ Vân Hiên kinh ngạc ngẩng đầu.

“Ở trên bản thiết kế, hay là hàng mẫu chưa chính thức, đeo lên nhìn qua thì rất đẹp. Có điều nếu nghiêm túc quan sát có thể phát hiện đường cong ở đây cùng với độ cong khá khác biệt.” Ngón tay thon dài của Lea tiên sinh vuốt ve đường cong của chiếc vòng bằng bạc, “Trong tài liệu mà các vị đã nhận kèm ở bên trong hồ sơ chắc hẳn có ghi rõ số đo thân thể người dùng. Vòng cổ này, rõ ràng quá lớn.”

“Lea tiên sinh, đây chỉ là vấn đề về kích thước, không phải vấn đề về thiết kế.” Đỗ Vân Hiên trầm ngâm một chút, quyết định vẫn thẳng thắn nhận sai lầm của mình, “Người mẫu mà tôi lựa chọn, khung xương quả thực lớn hơn so với trong hồ sơ, cơ bắp cũng tương đối phát triển. Hiện tại món đồ ngài đang cầm trên tay chỉ là hàng mẫu chế tác dựa theo thân thể anh ta. Đương nhiên, khi chính thức chế tác tôi sẽ chỉnh sửa kích thước lại.”

“Đúng vậy, Lea tiên sinh.” Trương Lam ngược lại vẫn hết sức giúp đỡ Đỗ Vân Hiên, đứng ở bên nói theo, “Vấn đề về kích thước ở hậu kì vẫn có thể chỉnh lại, không phải vấn đề lớn.”

Chủ tịch khí chất ưu nhã hơi hơi gật đầu, dường như sẽ chấp nhận lời giải thích này.

Thế nhưng, trước khi xác định, y vẫn đưa vòng cổ lại cho Đỗ Vân Hiên, “Tôi hi vọng nhìn thấy hiệu quả thực tế.”

Trên mặt Đỗ Vân Hiên xẹt qua một chút ngượng ngùng, anh không nghĩ chủ tịch sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, tuy rằng thiết kế thực sự xinh đẹp, nhưng trong lòng mọi người đều rõ cái vòng cổ này là một phần trong bộ đai trình tiết tràn ngập ái muội kia.

Trương Lam ho nhẹ một tiếng, “Lea tiên sinh, ngài thấy có phải...”

“Thiết kế sư không phải là một chức nghiệp đơn giản, cần linh cảm, cũng cần dũng cảm. Đột phá bình cảnh, không rập khuôn, không bị những tư

tưởng bảo thủ ràng buộc, cái này cần phải có dũng khí hơn người.” Randy Lea hơi mang theo ánh mắt thăm soi mà quét mắt về phía Đỗ Vân Hiên, trầm thấp hỏi, “Cậu không có lòng tin với thiết kế của mình sao? Hay là.. đối với vật này nọ do chính mình thiết kế ra, lại khinh thường đeo vào?”

“Tôi có lòng tin.”

“Vậy tức là khinh thường đeo nó? Trong lòng cậu rốt cuộc vẫn cảm thấy nó chỉ là một món đồ tình thú thấp kém, đối với chính tác phẩm của mình lại có suy nghĩ như vậy, cậu còn cho rằng mình có tư cách bước vào danh sách tham gia cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai?” Ngữ khí Lea ôn hòa, ngôn từ lại sắc bén đến nỗi khiến người ta kinh ngạc, “Một cô gái ước mơ có thể trở thành một điều dưỡng vĩ đại thì phải chịu đựng được nỗi đau khi kim tiêm đâm vào tay chính mình, mục đích chính là để thành thạo kỹ thuật tiêm. Còn cậu thì sao, thiết kế Đồ, đến dũng khí đeo tác phẩm của mình cậu cũng không có. Nếu cậu có thể xuất ra một chút dũng khí của một thiết kế sư, đeo hai vật này vào, tôi hứa sẽ để cậu có được tư cách dự thi.”

Trác Thanh chấn động, quét mắt nhìn về Đỗ Vân Hiên.

Hi vọng vị thiết kế Đồ không hiểu đạo lý đối nhân xử thế này có thể ngu xuẩn mà tự tin kiên trì thêm một lúc.

Thế nhưng, hãn nhiên xem nhẹ sự nghiêm túc lẫn cố chấp của Đỗ Vân Hiên đối với sự nghiệp thiết kế, cuộc thi trang sức Ngụy Lai không đủ để anh liều lĩnh phối hợp với yêu cầu của chủ tịch, nhưng lần này mĩa mai việc anh thân là thiết kế sư lại khinh thường tác phẩm của mình, đến cả dũng khí đeo tác phẩm lên cũng không có, lại khơi dậy sự quật cường tận sâu trong xương tủy Đỗ Vân Hiên.

Chẳng qua cũng chỉ là một cái vòng cổ và một cái đai lưng.

Là chính tay anh tự tay thiết kế, đến một nam nhân tự cao tự đại như Cố Sách cũng từng cam tâm tình nguyện mang lên, có cái gì không dám mang?

Khinh thường mang?

Đỗ Vân Hiên không lên tiếng cầm lấy vòng cổ, mang lên cổ chính mình, điều chỉnh lại chốt bằng bạc, không quên lãnh đạm mà bình tĩnh giải thích, “Đường cong chỗ này dán lên gáy là thích hợp, có thể dùng núm xoay tròn để điều chỉnh rộng hẹp, để tránh cho người sử dụng hô hấp không thoải mái, biên độ điều chỉnh rất nhỏ. Đối với người có xương cốt mảnh khảnh, chỉnh đến mức chặt nhất vẫn còn có vẻ rộng, cho nên về vấn đề kích thước quá lớn, khi tôi chế tác hàng chính thức sẽ hạ xuống một mức.”

Sau đó chậm rãi bỏ ra tây trang, xả áo sơ mi trắng từ trong quần tây ra.

Khi vén lên vạt áo sơ mi, da thịt trắng nõn cùng với đường cong mềm mại ở bụng khiến tinh quang trong đôi mắt nam nhân chột lóe lên.

Đỗ Vân Hiên không quan tâm đến vẻ mặt người khác, gọn gàng quần đai lưng dán lên quanh phần eo, đem mẫu kim loại móc lại. Khi Cổ Sách mới bắt đầu làm người mẫu, sau vài lần kéo đến nổi chọc vào Cổ Sách, dưới kháng nghị của Cổ lão đại ‘tự thể nghiệm’, Đỗ Vân Hiên rút kinh nghiệm làm kích thước hàng mẫu lớn hơn. Đai lưng trước mắt này chính là dựa theo phần eo vạm vỡ của Cổ Sách mà làm ra, khi Đỗ Vân Hiên đeo lên tất nhiên có vẻ quá rộng.

Đai lưng màu bạc lỏng lẻo sụp xuống bên eo Đỗ Vân Hiên, tua rua như bụi mưa nhẹ nhàng phất qua da thịt nhẵn nhụi, dù chưa đạt tới hoàn mỹ nhưng cũng đã hoạt sắc sinh hương đến nỗi khiến huyết mạch người ta sôi sục.

Thân thể Randy Lea dường như phát sinh biến hóa, ở trên ghế không chút để ý thay đổi tư thế ngồi, che giấu quang mang nơi đáy mắt.

“Bởi vì không đủ thời gian, hơn nữa cũng không muốn lãng phí nguyên thạch đắt đỏ sang quý cho nên trên hàng mẫu không khảm thạch anh lên. Đến khi hàng chính thức được khảm thạch anh, tôi chắc chắn hiệu quả sẽ

càng tốt hơn.” Đỗ Vân Hiên tháo vòng cổ và đai lưng xuống đặt trở lại bàn làm việc, thấp giọng nói.

Vật áo sơ mi xả ra từ quần tây khá là dễ dàng nhưng muốn nhét trở về lại tương đối phiền toái, anh đương nhiên sẽ không tại thời điểm mấu chốt này mà nhăn nhó nhó chạy vào toilet để chỉnh lại quần áo, cho nên để mặc vật áo sơ mi theo trọng lực mà tự do buông xuống, tây trang vất lên trong tay, nhất thời thiếu đi một phần khí tức nghiêm túc của nghề nghiệp, lại hơn một phần thanh nhã.

Khiến tim người ta phải đập thành thịch.

“Lea tiên sinh, quyết định của ngài?” Trương Lam xin ý kiến của vị chủ tịch.

“Lời đã nói tôi sẽ không thu lại.” Lea tiên sinh mỉm cười, “Thiết kế Đỗ đã dùng hành động đánh tan nghi ngờ của tôi, cậu ta có tư cách đại diện cho Lea tham gia thi đấu.”

Nghe thấy quyết định này, không khí văn phòng lâm vào phần chấn.

Ngũ Tư Dân hưng phấn gật đầu một cái với Đỗ Vân Hiên, tỏ vẻ chúc mừng. Trương Lam cùng Vạn Kỳ Ngọc cũng gật đầu mỉm cười. Chỉ có sắc mặt Trác Thanh là như kỳ danh, cực kì khó coi.

[Kỳ danh: Mình đã search baidu, gg nhưng đều không hiểu, ai biết xin giúp mình.]

Trác Thanh hung hăng liếc mắt một cái như muốn róc thịt Đỗ Vân Hiên, đang muốn mở miệng tranh thủ một phen cuối cùng cho mình thì bỗng nhiên, giọng nói ôn hòa thuần hậu tựa như thiên âm[tiếng trời]của Lea tiên sinh truyền tới, “Thiết kế của thiết kế Đỗ tràn ngập mỹ cảm, thiết kế Trác lại tràn đầy sáng ý khiến người ta phải ngạc nhiên và dừng khí đi sâu vào nghiên cứu, hai người đều có đặc sắc cá nhân rất rõ ràng. Tôi tin tưởng hai

vị thiết kế sư này sẽ tại cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai, đem vinh dự lớn nhất về cho đá quý Lea.”

Văn phòng vốn đang trong không khí nhiệt liệt, chợt giảm xuống mấy chục độ.

Sau một lúc trầm mặc, giám đốc Trương thấp giọng ướm thử, “Lea tiên sinh, tập đoàn vì công ty lấy được ba người sao?”

“Vẫn là hai người. Trong bốn bản thiết kế thì thiết kế Đỗ và thiết kế Trác song song đứng đầu, so với tác phẩm của hai vị khác thì cao hơn một bậc, cho nên đạt được tư cách dự thi.” Chủ tịch giản đơn hỏi lại, “Ở chuyện này, công ty phải lựa chọn công bằng nhất, vừa rồi nhà thiết kế chính không phải đã đề nghị như vậy sao?”



Cửa phòng đóng chặt đã lâu của văn phòng giám đốc rốt cuộc mở ra, người từ bên trong đi ra sắc mặt đều có sự bất đồng.

Trác Thanh vui sướng, bước chân nhẹ nhàng đến nỗi có thể nghe được tiếng gió. Nhà thiết kế chính vốn luôn trầm ổn bình tĩnh sắc mặt lại trắng bệch hơn cả tờ giấy, Ngũ Tư Dân ở bên cạnh Vạn Kỳ Ngọc nói hai câu gì đó, có điều ông cũng hiểu lời an ủi của mình không có tác dụng cho lắm, chỉ thở dài lắc đầu, lại thấp giọng nói một câu ‘chúc mừng’ với Đỗ Vân Hiên đang đi ra liền im lặng rời đi.

Đỗ Vân Hiên tâm tình phức tạp.

Có được tư cách dự thi, anh đương nhiên vui mừng, nhưng vốn dĩ Vạn Kỳ Ngọc có đầy đủ tư cách trúng cử lại bị đánh rớt, không thể nói không phải chuyện ngoài ý muốn khiến người ta khiếp sợ, nhớ tới Randy Lea không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, cười cười nói nói liền có quyết định

đến bước ngoặt sự nghiệp của các thiết kế sư, đến Đỗ Văn Hiên cũng sinh ra cảm giác rung động.

Lại nói tiếp, Cổ Sách nam nhân kia, cũng là một nhân vật cường quyền có thể một lời cắt đứt sinh tử vinh nhục của một người.

Trong phút chốc, Đỗ Văn Hiên cảm thấy giữa chủ tịch và Cổ lão đại, có một chút tương đồng khó có thể hình dung.

“Thiết kế Vạn, chuyện hôm nay...”

Không đợi Đỗ Văn Hiên nói xong, Vạn Kỳ Ngọc đã vung tay lên không trung ngăn lại, “Thiết kế trang sức chú trọng về linh cảm và mỹ cảm, không nói phân biệt đối xử, chưa có ai nói nhà thiết kế chính có thể lấy được tư cách dự thi. Thiết kế của cậu rất xuất sắc, tôi tâm phục khẩu phục.”

Ngừng một lúc, ngữ khí lại hơn một chút không cam lòng, thấp giọng nói, “Nhưng tác phẩm của một người khác, tôi vẫn cho rằng khiếm khuyết linh tính, không có tư cách đặt chân vào nơi thanh nhã.”

Trác Thanh vì lấy lòng chủ tịch mà cố ý thiết kế trắng trợn như vậy, chính là loại người mà nhà thiết kế chính coi trọng nội hàm lâu dài khinh thường nhất.

“Thiết kế Đỗ, chuẩn bị cho thật tốt, cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai cao thủ như rừng, không được chủ quan.” Vạn Kỳ Ngọc vỗ vai Đỗ Văn Hiên một cái, bước nhanh rời đi.

Phong thái của một nhà thiết kế chính, tại một câu dặn dò tha thiết cuối cùng đối với hậu bối trong nghề hiện ra không sót chút nào.

Đỗ Văn Hiên trở lại bên ngoài phòng thiết kế, Ngũ Tiểu Lệ đã cười khúc khích bước lại chúc mừng anh.

“Mọi người làm sao biết nhanh như vậy?”

“Thiết kế Trác đang ở khắp nơi dương dương tự đắc khoe ra kìa, bọn em vốn tưởng người còn lại là thiết kế Vạn, còn cảm thấy rất buồn rầu, người có tài hoa lại nỗ lực như thiết kế Đỗ vậy mà lại rớt. Lúc sau thiết kế Trác nói hớ ra, mọi người mới biết hóa ra thiết kế Đỗ lấy được vị trí còn lại. Thực sự quá tuyệt vời! Cuộc thi Ngụy Lai là giải Oscar của giới thiết kế đá quý đó, người có thể được đề cử trên người cũng hơn một vàng hào quang nha.” Ngũ Tiểu Lệ nói, “Việc vui lớn như vậy, thiết kế Đỗ phải đãi đó.”

Đỗ Vân Hiên nghĩ nghĩ, “Đãi khách không thành vấn đề. Nhưng tôi còn muốn chuẩn bị cho cuộc thi, thời gian cấp bách sẽ không mời mọi người ra ngoài dùng bữa được. Tôi chi, cô gọi đồ bên ngoài đến công ty, xem như tôi mời các đồng nghiệp dùng một bữa trà chiều.”

Ánh mắt Ngũ Tiểu Lệ nhất thời sáng rỡ, “Có thể gọi trà chiều ở nhà hàng cao cấp phong cách Tây Âu ở góc giao lộ kia không? Rất sang trọng đó.”

“Không thành vấn đề.”

Ngũ Tiểu Lệ hoan hô một tiếng, lập tức không chút khách khí thực thi.

Nửa giờ sau, các món trà chiều của nhà hàng cao cấp được đưa đến văn phòng, mê người rót nước miếng. Trà bánh rục rờ tinh xảo khiến nhóm nữ trợ lý hưng phấn đến nỗi liên tục thét chói tai, nhìn thấy đồ ngon đắt đỏ khó được ăn đến, đàn mèo tham ăn này ngay cả thiết kế Đỗ tuần mỹ mê người cũng ném qua một bên, vây cái bàn bày đầy món ăn chật như nê mồi.

Đỗ Vân Hiên lắc đầu cười khở, vào phòng thiết kế lấy ví, làm việc phải làm – trả tiền.

“Bao nhiêu tiền?” Đỗ Vân Hiên vừa hỏi người đưa đồ ăn đến vừa vở ví ra.

Người kia thấp giọng nói ra một con số.

Đỗ Vân Hiên đang rút tiền từ trong ví, chợt nghe thấy giọng nói bị ép thấp hơn của người kia tiến vào màng nhĩ, “Đừng ngẩng đầu, thiết kế Đỗ, người của Cổ Sách luôn luôn giám thị anh, xin cứ làm bộ như anh đang lấy tiền.”

Đỗ Vân Hiên hơi hơi giật mình, lập tức trấn định lại, tiếp tục giữ nguyên động tác.

“Giọng nói của anh có chút quen.” Đỗ Vân Hiên suy nghĩ nói.

“Trí nhớ anh rất tốt, thiết kế Đỗ. Chúng ta đã từng gọi điện, tôi họ Hồng.”

Trong nháy mắt, Đỗ Vân Hiên nhớ tới cuộc điện thoại kia.

Cảnh sát Hồng của tổ điều tra cảnh khu liên hợp, phải rồi, chính là giọng nói này. Y đã từng nói, Cổ Sách là đối tượng chính y đang điều tra.

“Tôi nghe nói anh bị thương.”

“Không sai, nhưng tôi vẫn còn sống, hơn nữa Cổ Sách vẫn là mục tiêu của tôi.” Hồng Lê Minh đội loại nón lưỡi trai mà người giao hàng thường xuyên đội, ở góc độ thẳng đứng vừa vặn khiến cho vành nón trên mặt y tạo ra một bóng mờ, che đi khuôn mặt y, “Anh phải giúp tôi.”

Đỗ Vân Hiên trầm mặc một lúc, chậm rãi rút ra hai tờ tiền giấy giá trị lớn nhất trong ví, lạnh lùng hỏi, “Tại sao tôi phải giúp anh.”

Hồng Lê Minh ngẩn ra một hồi.

“Xem ra, Cổ Sách lại nhiều hơn một tiểu đệ. Tôi vốn nghĩ, anh và kẻ không có nguyên tắc kia sẽ có chút khác nhau. Cổ Sách đã làm gì khiến anh khuất phục? Bạo lực, đe dọa? Hay là tiền có thể mua được tôn nghiêm của

anh? Thuốc phiện?” Giọng nói của cảnh sát kia mang theo một chút mỉa mai, “Ban đầu anh bị hấn đe dọa, hay là gần mực thì đen, sau đó cam tâm tình nguyện sa đọa?”

“Đủ rồi. Anh biết tôi bị người của Cổ Sách theo dõi vẫn muốn mạo hiểm đến đây, là để vũ nhục tôi sao?” Đỗ Vân Hiên trầm giọng nói.

Đúng lúc này, Ngũ Tiểu Lệ cầm một chiếc bánh ngọt, vừa ăn vừa chạy tới.

Hai người đồng thời dừng cuộc đối thoại.

“Thiết kế Đỗ, nữ đồng nghiệp bên phòng giám đốc cũng nói anh phải đi nha. Gọi thêm năm phần trà chiều có được không?”

“Cô cứ làm đi.”

“Oa! Thiết kế Đỗ, anh thực sự quá tốt!” Ngũ Tiểu Lệ hoan hô chạy đi gọi điện thoại.

Đến khi Ngũ Tiểu Lệ đi rồi, hai người mới tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Cổ Sách tội lỗi chồng chất, máu trên tay hấn rửa mãi cũng không sạch.” Hồng Lê Minh trầm thấp mà bình tĩnh nói xong, đưa tiền lẻ lấy ra nhét vào tay Đỗ Vân Hiên, “Đây là do tâm phúc của Cổ Sách, Trương Hằng tự mình dẫn người làm, hiện trường vụ án vô cùng thâm trọng. Anh tiếp tục giúp kẻ xấu làm việc ác, những loại thảm án thế này vẫn còn tiếp tục phát sinh.”

Sau khi người giao hàng thu tiền rời đi, Đỗ Vân Hiên yên lặng trở lại phòng thiết kế.

Anh vẫn luôn mơ hồ cảm thấy chính mình bị Cổ Sách giám thị, bằng không làm sao nam nhân kia lần nào cũng biết anh khi nào thì anh ra khỏi

cửa công ty được? Xe hơi đón anh luôn luôn không sớm không muộn mà xuất hiện.

Lúc này trong phòng thiết kế, có thể nào đã bị Cổ Sách đặt đồ theo dõi hay không?

Trong lòng Đỗ Vân Hiên cảm thấy khó chịu.

Anh rời khỏi phòng thiết kế, cố ý đến một toilet công cộng ở tầng khác, đem cửa vách ngăn đóng chặt, mới lấy ra một xấp tiền lẻ vừa rồi cảnh sát kia đưa cho anh.

Ở giữa xấp tiền có kẹp tấm ảnh chụp, hình như cắt từ đoạn phim quay chụp hiện trường, hình ảnh cực kì máu me, thi thể nát vụn thành mảnh nhỏ. Khiến Đỗ Vân Hiên khiếp sợ chính là, bên trong chẳng những lộ ra gương mặt quen thuộc, rõ ràng còn có thi thể của phụ nữ và trẻ em.

Mitsubishi Yamato!

Đặc trợ biến thái từng có ý đồ âm loạn với Đỗ Vân Hiên, vừa mới được luật sư bảo lãnh đã đồng thời cùng với vợ và một đứa con năm tuổi của ông ta bị giết hại, hung thủ ra tay tàn nhẫn, hừ hừ thực thực hành hình. Nhìn hàng chữ viết sau tấm ảnh kia, trái tim Đỗ Vân Hiên dần dần thắt chặt.

Anh cảm thấy tầm nhìn có chút lay động, bất an vươn tay chống lên vách tường.

Giọng nói kiêu ngạo vô tình của Cổ Sách xẹt qua tai, “Nếu tôi đã ra tay, tiểu tử kia còn có cơ hội đưa vào bệnh viện sao? Vào thẳng nhà xác rồi.”

Phải rồi, Cổ Sách thích sạch sẽ gọn gàng, thích diệt cỏ tận gốc.

Rất nhiều lần khi ở trên giường, Cổ Sách dùng chính những chuyện cũ tàn nhẫn mình đã làm với kẻ đối địch đe dọa Đỗ Vân Hiên, mỗi một chuyện

đều máu chảy đầm đìa, tàn nhẫn mà hiện thực.

Đỗ Vân Hiên bỗng cảm thấy chính mình thật khờ dại, anh còn tưởng chuyện đêm đó ở hồ nước nóng giấu diếm được Cổ Sách, nhưng rõ ràng, cái lưới hắc ám mà nam nhân kia nắm giữ chưa từng có khe hở, hẳn xuất hiện trễ không phải là khoan hồng độ lượng mà buông tha.

Ở nơi Đỗ Vân Hiên không biết đến, Cổ Sách đã sớm vô thanh vô tức quyết định mạng sống của Mitsubishi Yamato, kẻ dám mơ ước đến vật sở hữu của hắn cùng với mẹ con vô tội kia, tựa như quyết định mạng sống một con chuột dơ bẩn thấp hèn.

Ngoại trừ ảnh chụp thi thể, còn có một tấm ảnh khác chụp Trương Hằng dẫn một nhóm đàn em ngông nghênh đi ra khỏi một tòa nhà, nếu cẩn thận xem xét, có thể nhận ra trong tay tiểu đệ còn cầm dao găm. Ảnh chụp này chính là tòa nhà phát hiện thi thể một nhà Mitsubishi Yamato, có vẻ là cắt ra từ đoạn ghi của camera ở đường đối diện, thời gian cùng với bản ghi chép giám định pháp y thời gian tử vong của người bị hại cực kì gần nhau.

Có thể ra lệnh cho Trương Hằng, không còn kẻ nào khác.

Chỉ có thể là nam nhân tự cao tự đại kia.

Sự khó chịu của Đỗ Vân Hiên càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí sinh ra cảm giác buồn nôn kịch liệt.

Anh sụp xuống thắt lưng, nôn khan vài cái, lại không nôn được bất cứ thứ gì.

Anh thực sự ngu ngốc, tại sao lại phải để ý như vậy? Tại sao phải khổ sở như vậy? Cổ Sách vốn chính là một tên bạo quân tội ác tày trời, người này làm ra những chuyện táng tận lương tâm cũng không chỉ một hai, loại hành vi giết hại phụ nữ trẻ em tay không tắc sắt này, đối với Cổ lão đại mà nói có lẽ như cơm bữa.

Nam nhân kia, vốn dĩ không đáng giá để ký thác những kỳ vọng tốt đẹp, vốn là hóa thân của tàn nhẫn tà ác vô tình.

Đỗ Vân Hiên anh, tại sao lại khiếp sợ thất thố đến vậy? Tại sao lại thất vọng như vậy!

Đỗ Vân Hiên nắm tấm ảnh chụp đến nhẵn nhúm, ngón tay dùng sức đến trắng bệch, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, đến nổi máu tươi đầm đìa.

Mất một lúc lâu sau, anh mới nghĩ đến, có lẽ không phải anh đang thất vọng với Cổ Sách, mà anh đang thất vọng với chính mình.

Đối mặt với một nam nhân tàn nhẫn đáng sợ như vậy, bản thân không hiểu tại sao lại như thế, cảm thấy hẫng gọi cảm, cảm thấy hẫng anh tuấn, cảm thấy bữa sáng hẫng làm là mỹ vị, cảm thấy một khắc hẫng gối mặt lên ngực mình kia, còn có chút đáng yêu.

Đỗ Vân Hiên đối với chính mình cực độ thất vọng.

Một tên bạo quân giết người không chút nương tay, đối với kẻ yếu cũng không có chút thương hại, một kẻ khốn nạn tùy tiện cưỡng bức chính mình, đem mình trở thành búp bê tình dục tùy ý làm bậy! Đỗ Vân Hiên anh vậy mà không thể cầm giữ được, vậy mà đôi lúc sẽ nhớ hẫng, vậy mà thỉnh thoảng sẽ mơ thấy hẫng, vậy mà khi hẫng đói bụng còn thực sự vì hẫng nấu một bát mì?

Bát mì sáng nay còn cố ý bỏ vào ba cái trứng chần nước sôi vàng óng thơm lừng!

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3

Tại một ngôi nhà hai tầng ở thành phố G, chuông cửa vừa ầm vang, bên trong đã vang lên tiếng bước chân bịch bịch.

Cửa lớn ầm một cái mở ra, lộ ra một gương mặt kim cương nộ mục, “Tiểu tử thối! Mới về nhà mấy bữa đã buông thả vậy sao? Không về nhà ngủ cũng không biết xin phép, còn tắt điện thoại hại mẹ anh lo lắng một buổi tối! Còn dám như vậy tôi không để anh anh dạy dỗ...”

Kim cương nộ mục: Đồng tử Kim cương trợn mắt, hình dung cái uy thế của người, đầy vẻ phần nộ để hàng phục kẻ ác. [Theo Phật Quang Đại từ điển Hán ngữ, ‘Kim cương’ ở đây là Đức Phật Kim Cương Trì.]

Thấy rõ gương mặt người đàn ông đứng trước cửa chính, tiếng mắng nhất thời ngưng lại.

Gương mặt kim cương nộ mục nháy mắt trở lại vẻ hàm hậu tràn đầy kinh ngạc xấu hổ.

“... Là Cổ tiên sinh sao, tôi còn tưởng là tiểu tử không cố gắng kia... A a! Đừng đứng ở cửa! Mời vào mời vào!” Đồ phụ nhanh chóng mở cửa chính để Cổ Sách tiến vào.

Giám đốc công ty bất động sản Sách Lược a.

Đại nhân vật thế này tự mình đến cửa, đương nhiên là bằng tất sinh huy.

[Bồng tất sinh huy: nhà tranh rực rỡ/phát sáng [lời khách sáo] l thường dùng khi khách quý đến nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa l rồng đến nhà tôm ; quý khách đến nhà ; thật là vinh hạnh... – Theo Tổng hợp phương ngữ/thành ngữ TQ]

Có điều... Sẽ không phải tiểu tử quậy phá kia gây họa rồi chứ, chọc đến giám đốc phải tìm tới cửa để tính sổ?

Vợ chồng Đỗ thị mời Cổ Sách đến phòng khách, vừa kinh ngạc lại có chút lo sợ bất an châm trà rót nước tiếp đón một trận, sau đó mới thật cẩn thận ngồi xuống trước mặt vị khách khí độ bất phàm, ướm hỏi, “Cổ tiên sinh, đứa nhỏ... Minh Lỗi nhà chúng tôi ... không phải đã làm không tốt chỗ nào, khiến ngài tức giận chứ?”

“Đỗ Minh Lỗi biểu hiện ở công ty rất tốt, quản lí thường xuyên khen ngợi cậu ấy.”

Lời nói của Cổ Sách khiến Đỗ phụ lẫn Đỗ mẫu thở dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt thoải mái hơn. Đứa nhỏ này của mình a, chính là gần đây rất ham chơi, lại thường không về nhà ban đêm, nhưng mà thanh niên ai không ham chơi chứ? Chỉ cần ở công ty chăm chỉ thật thà làm việc, không gây họa là được.

“Vậy, Cổ tiên sinh hôm nay đến đây, là vì?”

“Tôi cố ý đến đây, là muốn hỏi hai vị một chuyện.”

“Hả? Chuyện gì?”

Cổ Sách bình tĩnh nói, “Tôi muốn biết hai vị đã nhận nuôi Đỗ Vân Hiên thế nào.”

Sắc mặt của Đỗ phụ Đỗ mẫu thoát cái trắng bệch như tuyết.

Bên trong phòng khách, tiếng thở dốc khẩn trương vang lên như tiếng kéo bễ, vài phút sau, tiếng thở dốc dần dần thấp lại, thay vào đó là tiếng rống giận của Đỗ phụ, “Anh nói bậy! Tiểu Hiên là con của chúng tôi! Chúng tôi là cha mẹ của nó! Ai dám nói nó là.. nó là cái kia! Vô cớ gây sự! Anh cút ra ngoài cho tôi!”

Mời vừa còn là khách nhân mà chủ nhà lo sợ sẽ tiếp đãi không chu đáo, giây tiếp theo đã trở thành đối tượng bị xua đuổi.

Cổ Sách nhìn Đỗ phụ nổi trận lôi đình, tựa hồ tùy thời có thể vung lại một nắm đấm đánh bay mình ra khỏi cửa, tư thế ngồi lại vẫn tự tin mà cường thế, “Đỗ Vân Hiên được nhận nuôi khi ít nhất ba tuổi, hẳn đã có chút hiểu chuyện. Nhưng cậu ấy vẫn không biết mình là con nuôi? Tại sao vậy?”

“Câm miệng! Tôi nói, nó là con chúng tôi!”

Đỗ phụ xấn tay áo phóng về phía Cổ Sách, cánh tay lại bị người dùng lực kéo lấy. Ông quay mạnh đầu lại, đã thấy gương mặt trắng tuyết của vợ mình tràn đầy nước mắt.

“Ba nó, người ta biết lai lịch Tiểu Hiên.” Giọng nói Đỗ mẫu run rẩy, “Hẳn đến tuổi Tiểu Hiên nhà chúng ta cũng biết rõ, thôi đi, ba nó, sớm hay muộn cũng phải nhận, chúng ta nhận đi.”

Đỗ phụ cả người kích động run lên bần bật.

Cuối cùng, hết thảy run rẩy đều biến thành một tiếng thở dài, từ trong cổ họng nặng nề dật ra. Ông buông xuống nắm tay, giống một trái bóng cao su xì hơi ngồi xuống.

Một hồi lâu, Đỗ mẫu mới thấp giọng nói, “Cổ tiên sinh, anh nói không sai. Tiểu Hiên là chúng tôi nhận nuôi, khi đó đưa con đầu của chúng tôi cũng vừa ba tuổi, bỗng nhiên bị bệnh cấp tính, còn chưa đưa đến bệnh viện đã tắt thở, Tiểu Hiên chính là ngày đó được đưa đến. Thực sự là một đứa

nhỏ đáng thương, giống như Tiểu Hiên của chúng tôi, bệnh tình nghiêm trọng, hai má gầy đến nỗi không có chút thịt nào. Sau này thật vất vả mới chăm sóc khỏe lại được, nó lại cái gì cũng không nhớ, chúng tôi nói nó gọi ba mẹ, nó liền gọi ba mẹ, ngoan đến mức khiến người ta đau lòng yêu thương. Bao nhiêu năm, nó vẫn luôn cho rằng chúng tôi là cha mẹ ruột, chúng tôi cũng coi nó là con ruột của mình.”

Đỗ mẫu dừng lại, liếc mắt nhìn Cổ Sách, nhẹ nhàng giải thích, “Đứa con đầu đáng thương chết đi của chúng tôi, nguyên danh gọi là Đỗ Vân Hiên.”

“Nhận nuôi, không làm các thủ tục sao?”

Từ ‘nhận nuôi’ này, hiển nhiên khiến Đỗ phụ đau lòng, ông ngồi trên sofa nhịn không được giật giật, lại bị Đỗ mẫu vươn tay, tựa như đang vỗ về một con sư tử nóng nảy bất an, chậm rãi vỗ về bàn tay đầy những vết chai của ông.

“Không có bất cứ thủ tục nào cả,” kích động qua đi, cảm xúc Đỗ mẫu dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói, “Người đàn ông đưa nó đến đã nhiều lần dằn dò, cha mẹ đứa nhỏ này đắc tội với đại nhân vật, bị người ta phóng hỏa thiêu sống. Đứa nhỏ này bị đưa vào cô nhi viện, nhưng những người kia muốn diệt cỏ tận gốc, hạ độc nó khiến nó thiếu chút nữa trúng độc chết. Người đàn ông kia đưa nó từ bệnh viện ra, lặng lẽ giao cho chúng tôi, điều kiện duy nhất chính là không để cho bất cứ người nào biết đứa nhỏ là con nuôi. Sau này chúng tôi cũng từng nghĩ, Tiểu Hiên không có bất cứ ký ức nào về cha mẹ ruột của nó, có lẽ là di chứng của trúng độc.”

“Tuy rằng đã là chuyện hơn hai mươi năm trước, nhưng chết một đứa con, lại nhận nuôi một đứa khác. Có sự thay đổi nhân khẩu phức tạp như vậy, muốn che giấu toàn bộ quá trình cũng không hề dễ dàng, hai người làm thế nào?”

Cố Sách khi bất ngờ gặp lại Đỗ Vân Hiên, chưa từng điều tra thân thế của anh.

Bởi vì trong mắt hắn, Gấu Nhỏ chỉ là Gấu Nhỏ của hắn mà thôi.

Thế nhưng hành động sau lưng của tụ đảng kia lại gợi lên sự cảnh giác của hắn, sau vài ngày điều tra, Cố Sách mới phát hiện trên người Gấu Nhỏ, hình như chôn giấu một bí mật gì đó.

Hỏa hoạn hai mươi năm trước bất ngờ xảy ra, thiêu chết song thân của Đỗ Vân Hiên, còn có Đỗ Vân Hiên sau khi xuất hiện ngẩn ngui trong cô nhi viện, lại không rõ ràng mà biến mất.

Nghe Đỗ mẫu nói Đỗ Vân Hiên ở cô nhi viện bị hạ độc, ánh mắt Cố Sách chợt sắc bén như đao, hắn vẫn tưởng rằng Đỗ Vân Hiên bệnh cấp tính phải nằm viện là vì mình trộm đi gấu nhỏ âu yếm của em ấy.

Hóa ra, lúc ấy chính mình chưa đầy chín tuổi, lại từng khờ dại ngây thơ như vậy...

“Chúng tôi không làm bất cứ điều gì. Tất cả là do người đàn ông đưa Tiểu Hiên đến đã sắp xếp, cụ thể làm như thế nào chúng tôi đều không biết. Dù sao hắn cũng ôm thi thể đứa con đã chết của chúng tôi đi, để lại một đứa nhỏ còn sống. Hắn nói, không cần phải lo lắng bệnh viện ghi lại, hắn sẽ xử lý tốt. Thời điểm ấy, tôi không nghĩ đến gì nữa, trong lòng tôi, chỉ cần có thể ôm lấy con, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, còn có thể ru nó ngủ là tốt rồi...”

“Bà nghỉ một chút đi.” Đỗ phụ nhin không được nói với vợ mình, “Nói lâu như vậy, cũng mệt mỏi rồi.”

Đỗ mẫu lắc đầu, dịu dàng nhìn chồng mình, thấp giọng nói, “Không mệt, chỉ là luyến tiếc. Đứa nhỏ nuôi nhiều năm như vậy, tôi vốn tưởng cả đời

này nó sẽ coi tôi là mẹ ruột của nó, nhưng mà, rốt cuộc có một ngày sự thật sáng tỏ...”

“Cậu ấy cái gì cũng không biết.”

Thân hình vợ chồng Đỗ thị khẽ chấn động, tầm mắt rơi lên người Cổ Sách.

“Chân tướng sáng tỏ, đối với hai người, đối với Đỗ Vân Hiên, không hẳn là chuyện tốt. Năm đó người đàn ông kia đưa cậu ấy tới đây phải tốn nhiều công sức như vậy, cố gắng che giấu thân phận Đỗ Vân Hiên, làm sao có thể phó mặc công sức của mình trôi theo dòng nước?”

“Cổ tiên sinh, ý... ý anh là...”

“Tôi sẽ không nói sự thật cho cậu ấy. Cậu ấy vẫn sẽ coi hai người là cha mẹ ruột của mình.”

Dưới ánh mắt kích động tràn ngập cảm kích của Đỗ phụ và Đỗ mẫu, Cổ Sách tiếp tục hỏi thêm về người đàn ông thần bí đưa Đỗ Vân Hiên đến Đỗ gia, sau đó lại hỏi một ít về chuyện đại nhân vật hạ độc Đỗ Vân Hiên lúc nhỏ.

Tiếc là bậc cha mẹ trước mắt vốn không hiểu rõ sự thật lắm, những lời giải mơ hồ có thể tìm ra trong ký ức chỉ là một chút mơ mơ hồ hồ.

Xác nhận rốt cuộc không hỏi được thêm gì nhiều nữa, Cổ Sách đứng dậy cáo từ.

Lúc này, Đỗ phụ bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng, “Cổ tiên sinh, làm sao anh biết Tiểu Hiên nhà chúng ta không phải chúng ta...”

Cổ Sách bí hiểm mỉm cười, “Quan hệ giữa tôi và cậu ấy vượt xa khỏi tưởng tượng của hai người. Có thể nói rằng, trên thế giới này, tôi chính là

người thân cận nhất của cậu ấy.”

Từ biệt vợ chồng Đỗ thị, Cổ Sách rời khỏi ngôi nhà hai tầng bình thường kia, ngồi lên chiếc Limousine đã chờ sẵn ngoài cửa.

Ở ghế sau duỗi thẳng đôi chân thon dài, nhắm mắt lại, phân phó tiểu đệ tâm phúc phía trước, “Lái xe, đến sân bay.”

Khi xe hơi đang êm ru chạy trên đường cao tốc, Cổ Sách nhắm mắt dưỡng thần rút ra điện thoại vệ tinh, dùng đường dẫn phòng nghe lén kết nối một dãy số.

“Là tôi, cha mẹ Đỗ Minh Lỗi nói tôi qua cậu ta trắng đêm không về, có phải ông làm hay không? Đừng quên ông đã đáp ứng tôi cái gì, tiểu tử Đỗ Minh Lỗi kia là em trai của người tôi rất để ý, ông đã đáp ứng trên địa bàn của tôi sẽ không làm bậy với cậu ta.”

“Cái gì? Không ở trên địa bàn của tôi? Chuyện khi nào? Làm sao ông gạt được tai mắt của tôi lén đưa cậu ta xuất cảnh?”

“Vớ vẩn! Cái gì gọi là kim lòng không đậu, nhất thời thất khống? Tôi thấy ông chính là dùng nửa người dưới suy nghĩ! Món nợ này chưa xong đâu!”

Cổ Sách hung hăng cúp điện thoại.

Gấu Nhỏ rất quan tâm đứa em này, xem ra đợi xử lí xong chuyện ở Mississippi, chính mình phải ra mặt sắp xếp vụ này.

Đỗ Minh Lỗi nói thế nào cũng coi như em vợ của hắn, làm sao có thể bị kẻ khác tùy tiện tiện ăn xong chùi mép?! Chết người là, tiểu tử kia chính là ở trên địa bàn của Cổ Sách bị ngoại lang ngông nghênh tha đi, lỡ may Đỗ Vân Hiên vẫn luôn có ý muốn gìn giữ em trai gắt gao biết được, Cổ Sách thực sự rất khó giải thích!

Cha khốn nạn!

Con mẹ nó thật không đâu vào đâu!

Thích người ta thì phải nhẫn nại một chút, ý vào có chút bản lĩnh đã không từ thủ đoạn muốn làm gì thì làm, căn bản không để ý đến cảm thụ đối phương, có tư cách gì mà treo chữ ‘yêu’ ở ngoài miệng?

Tào lao!



Từ toilet đi ra trên hành lang lại bị một thân ảnh cao lớn ưu nhã chặn đường đi.

“Thiết kế Đỗ, không thoải mái sao?”

Thời điểm tâm trạng suy sụp nhất lại gặp phải chủ tịch, đều không phải điều Đỗ Vân Hiên mong muốn, có trời biết tại sao y bỗng nhiên xuất hiện ở tầng bộ hậu cần này.

Có điều, tòa nhà này vốn là tài sản của người đàn ông trước mắt này, y quả thực có quyền lực tuyệt đối đi dạo khắp nơi.

“Không có gì, tôi rất ổn.” Đỗ Vân Hiên nhẹ nhàng rút tay mình khỏi tay Randy Lea, hành động của Cố Sách khiến anh khó chịu, hoặc là nói khổ sở, nhưng anh vẫn chưa đến nỗi đến đi đường cũng cần người nâng.

“Sắc mặt của cậu không tốt.”

“Có hơi mệt.”

“Gặp phải chuyện gì phiền não sao? Hẳn là không phải chuyện công tác, dù sao cậu cũng vừa đạt được tư cách tham gia cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai. Cải nhau với tình nhân sao?”

“Lea tiên sinh,” Đỗ Vân Hiên dừng bước, quay đầu lại nhìn vị chủ tịch không hiểu sao vẫn kiên trì đi phía sau mình, sắc mặt nghiêm lại, “Tôi không muốn cùng với chủ tịch công ty thảo luận việc riêng của mình.”

Lea kinh ngạc, sau đó, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ mất mát, “Trong mắt của cậu, tôi chỉ là chủ tịch công ty thôi sao? Xin lỗi, tôi chỉ có chút cho là, sau khi đã tâm sự với cậu thật nhiều chuyện bên trong gia tộc mà tôi không thể buông tay, tôi còn nghĩ rằng giữa chúng ta ít nhất cũng có chút giao tình.”

Nếu là cấp dưới khác, nhất định sẽ cảm động tín nhiệm của chủ tịch, sau đó tự cảm thấy có lỗi.

Thế nhưng Đỗ Vân Hiên sẽ không để mình bị quay vòng vòng.

“Buổi trao đổi lúc trước là để hoàn thành tốt thiết kế, bây giờ đã giao ra bản thiết kế rồi. Hơn nữa tôi cũng đã hứa với ngài sẽ không nói lung tung ra ngoài.”

“Lửa giận thật lớn.” Lea mới vừa rồi còn cười khổ, hiện tại lại lộ ra một chút giảo hoạt văn nhã, “Xem ra tôi đoán không sai, cậu cãi nhau với người trong lòng.”

“Tôi không có người trong lòng.”

Cho dù có, cũng tuyệt đối không phải tên khốn Cổ Sách vô pháp vô thiên kia!

“Thật sao?”

“Thật.”

“Thật tốt.”

Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên trầm mặc, cảnh giác mà khó hiểu đánh giá vị chủ tịch trước mặt.

Anh không có người trong lòng, có cái gì mà ‘thật tốt’?

“Cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai sắp diễn ra, cậu đại diện cho tập đoàn Lea chúng ta, nếu không có người trong lòng ít nhất cậu cũng có thể tâm không tạp niệm chuyên chú vào cuộc thi.” Lea tiên sinh giải thích hợp tình hợp lý, thế nhưng Đỗ Vân Hiên lại không thể bỏ qua.

Có lẽ không phải ngôn từ của chủ tịch có vấn đề, mà là tâm tình Đỗ Vân Hiên thực sự nát bét, bị đề cập đến người trong lòng, cả người đều như xù lông, gặp ai cũng nhin không được đâm chọc.

“Ngài nói đúng, Lea tiên sinh, vậy tôi trở lại phòng thiết kế tiếp tục tâm không tạp niệm làm việc.” Anh vui đầu đi vào thang máy, ấn lên số tầng mình đang làm việc của tòa nhà.

Khi cửa thang máy đóng lại, Randy Lea nhanh nhẹn mà tiêu sái chen vào.

“Tôi đã nói rất rõ ràng, Lea tiên sinh. Hay ngài còn gì muốn dặn dò tôi ở công việc?”

“Thiết kế Đồ, tôi với cậu không còn bất cứ dặn dò gì.” Randy Lea mỉm cười nói, “Có điều đây là thang máy chuyên dụng của giám đốc, không có mật mã sử dụng, cậu sẽ bị hệ thống coi là kẻ xâm nhập, nhốt ở bên trong.”

Đỗ Vân Hiên ngẩn ra, lộ ra vẻ mặt quần bách.

Thang máy nhân viên ở hướng khác của hành lang, vừa rồi nhất thời không lưu ý lại đi hướng ngược lại.

“Thực xin lỗi, thất lễ.” Đỗ Vân Hiên nhanh chóng giải thích, muốn ra khỏi thang máy, thế nhưng ấn nút mở liên tục mấy lần mà cánh cửa kim loại đã khép lại vẫn không chút suy suyển.

“Tôi đã nói rồi, hệ thống cho rằng cậu không có quyền sử dụng đã tự động khóa khẩn.” Chủ tịch có chút vui vẻ nhìn anh bận bịu.

“Ngài hẳn là có mật mã sử dụng chứ?” Đỗ Vân Hiên quay đầu.

Nam nhân liếc mắt nhìn anh một cái, trong nụ cười lộ ra sự nghiền ngẫm khiến người ta khó chịu, dùng giọng nói ưu mỹ của quý tộc chậm rãi nói, “Cậu đang liên tục dùng chữ ‘ngài’ với tôi.”

“Ngài là tôn xưng.”

[Cách gọi kính trọng]

“Cũng là cố gắng kéo dài khoảng cách. Sao vậy? Cảm thấy khoảng cách giữa tôi và em quá gần gũi sao?”

Nam nhân bỗng nhiên tiến sát lại khiến Đỗ Vân Hiên cảm thấy không gian cá nhân bị xâm phạm, muốn tránh ra phía sau lại phát hiện không gian nhỏ hẹp của thang máy đối với mình vô cùng bất lợi, chỉ một lúc sau, anh đã bị ép đến góc, trên thân chỉ có một cái áo sơ mi dán vào tường kim loại lạnh lẽo.

Đỗ Vân Hiên lộ vẻ nghiêm nghị, giọng nói cũng nghiêm lại, “Lea tiên sinh, đừng đùa nhảm chán như vậy. Anh là người đã có ái nhân, anh không phải thích em họ Alexa của anh sao? Nếu anh ta biết hành động lỗ mãng của anh, sẽ nghĩ cái gì?”

“Đừng quá căng thẳng, Alexa sẽ không ghen tị với em.” Lea dịu dàng nói, ở khoảng cách rất gần đánh giá gương mặt tuấn mỹ mê người của Đỗ Vân Hiên, tựa như đang ngắm nhìn một món châu bảo tuyệt thế mà mình

mong nhớ, “Em vì em ấy mà thiết kế ra bộ đồ kinh diễm như vậy, tôi nghĩ, em ấy nhất định rất muốn nhanh chóng đeo vào những món đồ đó.”

Đỗ Vân Hiên biểu tình lãnh đạm, “Hi vọng anh ấy vừa lòng thiết kế của tôi. Bây giờ anh có thể tránh ra một chút được không?”

Chóp mũi bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm rất ngọt, tầm nhìn chao đảo mãnh liệt.

Đầu óc giờ phút này tựa như bị ngâm trong nước, hơn nữa lại chìm nhanh đến nỗi ngay cả chữ cuối cùng mình nói ra cũng không thể nghe thấy được. Trước mắt Đỗ Vân Hiên bỗng tối sầm, lưng dọc theo bức tường kim loại suy sụp trượt xuống, trước khi ngã xuống sàn lại rơi vào cánh tay đang đưa ra của nam nhân tươi cười càng thêm sâu.

“Thân ái, Cổ Sách cho dù bản lĩnh lớn đến đâu cũng không có khả năng gài máy theo dõi vào thang máy giám đốc. Cho nên, giờ phút này, em là của ta...”

Đỗ Vân Hiên chậm rãi mở to mắt, cảm giác uể oải vây kín thân thể tựa như phải tăng ca nhiều ngày.

Chỉ mất vài giây, hồi ức anh đã trở lại chuyện trước khi té xỉu, lúc ấy anh nói chủ tịch tránh ra, sau đó ký ức bị gián đoạn, anh không rõ khi ấy tại sao thân thể lại đột nhiên không thích hợp. Sự không khỏe này không phải là đau đớn kịch liệt, mà khó chịu tựa như khí lực bị rút ra, thắt lưng và tứ chi mềm nhũn khiến anh có cảm giác bất lực mất đi khả năng khống chế thân thể.

Anh cắn chặt răng, cố gắng cử động thân thể một chút, nhẹ nhõm thở ra một hơi, tuy có hơi vất vả một chút nhưng ít ra anh vẫn có thể điều khiển thân thể tứ chi.

“Cậu tỉnh rồi?”

Tấm màn trắng treo ở bên giường bị soạt một cái kéo ra, để lộ một người đàn ông trung niên mang kính gọng vàng mặc áo blouse cũng màu trắng.

“Đây là đâu?”

“Còn có thể ở đâu? Đương nhiên là phòng y tế, cậu có thể gọi tôi là bác sĩ Từ.”

Đỗ Vân Hiên cảnh giác chống giường ngồi dậy, chậm rãi quét mắt nhìn chung quanh. Từ sau khi gặp Cổ Sách, ấn tượng của Đỗ Vân Hiên với bác sĩ lần giường bệnh đều tuột dốc không phanh, vốn dĩ là nơi nghiêm trang chữa bệnh cứu người lại cũng có khả năng lật mặt trở Trư vi ngược.

Có điều nhìn quanh một vòng, anh nhìn thấy cái bảng tên dựng trên bàn làm việc của bác sĩ ở đối diện, ở trên đó ngoài tên của bác sĩ ra còn có biểu tượng dễ thu hút sự chú ý của đá quý Lea.

Đỗ Vân Hiên nhớ ra, ở đá quý Lea quả thực có một phòng y tế, chỉ là mình chưa từng đến lần nào.

“Tại sao tôi lại ở đây?”

“Giám đốc Trương gọi người đưa cậu tới, cậu bỗng nhiên té xỉu trong thang máy.” Bác sĩ Từ nói, “Thiết kế Đỗ, cậu rõ ràng là mệt mỏi quá độ. Có cần tôi viết cho cậu một giấy xác nhận để công ty cho cậu nghỉ phép vài ngày không?”

Nhật lý vạn ky: (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Phát hiện anh té xỉu trong thang máy hẳn là Lea tiên sinh, nhưng Đỗ Vân Hiên không định giải thích. Chủ tịch nhật lý vạn ky, tùy tiện tìm một người

đưa anh đến phòng y tế cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ. Đỗ Vân Hiên cũng không muốn suy nghĩ tại sao Lea lại không tự mình đưa anh đến đây, anh vẫn chưa tự cho rằng mình đáng để chủ tịch chú ý.

[nhật lý vạn ky:

Hoặc là nói, trong tiềm thức của Đỗ Vân Hiên luôn cho rằng, vị chủ tịch bí hiểm kia giữ khoảng cách với mình là chuyện tốt.

“Ngài cho tôi uống thuốc gì sao?”

“Truyền một chai đường gluco, sao vậy?”

Đỗ Vân Hiên nhìn nhìn tay trái của mình, có thêm một cái lỗ kim nhỏ xíu. Anh không nghĩ gì việc bị truyền đường gluco, chỉ là không hiểu tại sao thắt lưng lại có cảm giác trống rỗng mệt mỏi, tựa như có gì đó đã vắt khô tinh lực của mình.

Cũng có thể là suy nghĩ quá độ.

Tấm ảnh chụp một nhà Mitsubishi Yamato đang ở trong túi quần, Đỗ Vân Hiên nghĩ đến đôi mắt nhắm chặt của đứa bé kia, lại lần nữa khỗ sở như khi mới biết tin.

Vì sự tàn nhẫn của Cổ Sách mà khỗ sở là điều ngu ngốc, mặc dù lý trí thanh tỉnh cảnh cáo như vậy nhưng vẫn không thể khống chế được tâm tình, nhất là Đỗ Vân Hiên thân là thiết kế sư, thiên tính của anh là tìm kiếm và kích phát tình cảm, chứ không phải che giấu.

“Tôi có thể đi được chưa?” Mặc kệ câu trả lời của bác sĩ có thể nào, Đỗ Vân Hiên đã gượng xuống giường, bắt đầu đi giày.

“Cậu đương nhiên lúc nào cũng có thể đi. Có điều tôi đề nghị cậu vẫn nên nghỉ ngơi một lúc trong này. Nếu giám đốc biết cậu mệt mỏi đến té xỉu,

cho dù cậu ở thêm nửa ngày ông ấy cũng không nói gì.”

“Không cần, tôi còn rất nhiều việc.”

“Được rồi, tùy cậu đi.”

Bác sĩ Từ đã hết mình vì việc, nhún nhún vai trở lại trước bàn làm việc.

Mông vừa kề bên ghế dựa, một tiếng nổ mạnh mẽ khiến ông giật mình dựng nẩy người lên.

Cửa phòng y tế bị người một cước đập văng, một đám người đằng đẵng sát khi vọt vào trong, bác sĩ luống cuống đứng lên lại vừa lúc chặn đường bọn họ, bị hung hăng đẩy một cái đánh ầm lên tường.

“Trương Hằng! Anh làm gì?” Đỗ Vân Hiên gầm lên.

“Thiết kế Đỗ, cuối cùng cũng tìm được anh.” Cả người Trương Hằng cũng đổ đầy mồ hôi lạnh, thấy Đỗ Vân Hiên liền như trút được gánh nặng, “Hai giờ vừa qua... Anh đi đâu vậy.”

Hắn vốn muốn hỏi là, anh làm sao tránh khỏi được theo dõi của tụi này.

Thật muốn mạng mà.

Sách ca không ngừng dặn dò phải theo sát ông tổ này, cả đám bọn họ còn thề thốt cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, ai ngờ Sách ca mới chân trước rời đi, vị này liền ngay trong đá quý Lea chơi trò mất tích. Hai giờ, trọn vẹn một trăm hai mươi phút làm tim gan Trương Hằng cũng bị ép ra dầu, so với năm đó cùng Sách ca sống mái máu chảy thành sông còn căng thẳng hơn.

Lúc xông vào phòng y tế, thấy Đỗ Vân Hiên vẫn yên lành, khẩu khí ghen lại trong buồng phổi Trương Hằng mới mới dám thả ra.

Còn tìm không được Đỗ Vân Hiên, hẳn không thể không gọi điện thoại cho Sách ca đang ở xa ngàn dặm bên ngoài làm đại sự báo cáo, tiểu tâm can nhà anh mất tích rồi.

Có thể tưởng tượng, sau khi Sách ca trở về sẽ hung hăng chinh cấp dưới là mình vì đã không theo sát tiểu tâm can nhà hắn thế nào.

Đỗ Vân Hiên lạnh lùng nói, “Tôi vẫn đang ở công ty. Anh mang theo những người không đàng hoàng xông đến làm gì? Đây là nơi làm việc của tôi, không phải nightclub của các người.”

Bên trong mắt bốc lên lửa giận, vừa bởi vì Trương Hằng làm càn xâm nhập vào Lea, càng bởi vì thảm án diệt môn vô nhân đạo kia.

Cảnh sát Hồng đã nói, xác định chính là phần tử xã hội đen trước mắt này tự mình ra tay.

Trước mặt một đám đàn em bị một tên thư sinh bạch diện trói gà không chặt giáo huấn, Trương Hằng là một đại ca cực kì mất mặt. Thế nhưng, người ta là người của lão đại nhà hắn, hay nói cách khác, xét theo vai vế Đỗ Vân Hiên tương đương với ‘chị dâu’ của Trương Hằng. Trương Hằng chỉ có thể kiềm chế khẩu khí, tận lực hảo ngôn hảo ngữ giải thích, “Tôi biết đây là nơi làm việc của thiết kế Đồ. Đây không phải là... bất đắc dĩ ...”

Nếu đây không phải nơi công tác của anh, nếu không phải Sách ca đã nhiều lần nói nếu không vạn bất đắc dĩ thì không được ảnh hưởng đến môi trường làm việc của thiết kế Đồ, ngay từ đầu ông đây đã sớm xông vào đóng cửa thả chó, lục soát tìm người!

Rành rành giảng co hai giờ mới xông vào đã là để mặt mũi cho công ty Lea này rồi.

Ai ngờ được tiểu thiết kế này là bỗng nhiên chui vào góc phòng y tế chứ? Cũng không thèm thông báo một chút, mẹ, hại mọi người sợ bóng sợ

gió một hồi.

“Cái gì gọi là bất đắc dĩ? Anh đây chính là xâm nhập trái pháp luật! Chỗ này là công ty tôi làm việc, tôi đi đến đâu không cần phải xin phép với anh. Anh là gì của tôi, có quyền xét hỏi hành tung của tôi? Đừng nghĩ rằng quả đấm mạnh có thể chúa tể thế giới, lưới trời tuy thưa khó lọt! Tự làm bậy, không thể sống!”

Trương Hằng bị những ngôn từ chính nghĩa này mắng đến sắp ngu luôn.

Tiểu thiết kế này hôm nay uống lộn thuốc gì, nổi điên mẹ gì đây?

Nhìn đám đàn em xung quanh khiếp sợ đến nổi cầm cũng sắp rớt xuống chân, mặt mày Trương Hằng không nén được giận, cho dù là chị dâu cũng không thể mắng thẳng mặt vậy được! Vây vùng trong hắc đạo có thể mất một cánh tay cũng không cau mày, chính là không thể để mất mặt mũi!

Trương Hằng bị khơi dậy dã tính, quắc mắt bước tới một bước, hung hăng kéo lấy thiết kế sư vẫn không chịu im miệng, thấp giọng nói, “Đủ rồi, kẻ tám lạng người nửa cân. Để lạc mất anh tôi xui xẻo, Sách ca biết anh trốn đi, anh cũng không có trái ngọt ăn! Em trai tôi chính là bác sĩ Trương của bệnh viện Bắc Sơn, lúc nào cũng đợi anh đại giá quang lâm, đội ngũ cao cấp nhất sẵn sàng phục vụ.”

Nhắc tới phòng bệnh quái quỷ hắc ám kia, thù mới hận cũ nảy lên trong lòng.

Cổ Sách tàn bạo bất nhân, thủ hạ còn có cả cặp anh em cấu kết nhau đồng lõa làm chuyện xấu!

Đỗ Vân Hiên quả thực bạo nổ.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4

Buổi chiều hôm đó Đỗ Vân Hiên lại bị một chiếc xe hơi lẽ độ mà cứng rắn ‘mời’ trở về biệt thự Cổ Sách.

Cũng không phải Trương Hằng cố ý trả thù, mà kỳ thật là mệnh lệnh của Cổ Sách trước khi trời đi – trong thời gian Cổ Sách đến Mississippi, thiết kế Đỗ không thể trở về chung cư nhỏ của anh ta, nhất định phải ở lại qua đêm trong biệt thự đầy đủ bảo an.

Sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi với cảnh sát Hồng, tâm tình Đỗ Vân Hiên từ đầu đến cuối đều không thể bình tĩnh.

Nhìn chiếc giường lớn xa hoa cùng với phòng bếp không khác gì lúc sáng sớm rời đi, anh liền nhớ đến tên bạo quân luôn tràn ngập tinh lực lẫn tự tin kia, nhớ tới lúc mang vòng cổ, hãnh diện nhác mà sủng nịch làm theo lời mình nói, nhớ tới hãnh ngang ngược nói muốn ăn mì, còn muốn chỉ định số lượng trứng chần nước sôi.

Nhớ tới mỗi lần tỉnh lại, đều có một con gấu bông ngu ngốc nằm ở trong tay...

Đỗ Vân Hiên ý thức được, hết thảy mọi thứ đều theo sự xuất hiện của cảnh sát Hồng mà rời thật xa mình, bởi vì anh không còn khả năng giữ lại ảo tưởng nho nhỏ với cái ôm của Cổ Sách mà chính mình cũng không thừa nhận. Thanh tỉnh nhận thức điều này, khiến trái tim anh đau đớn tựa như bị ai đó đặt trong bàn tay mà vò nát

Nho nhỏ vụn vụn đau.

Dùng bất cứ ngôn từ gì đều vô dụng, hết thấy tự mình an ủi cũng chỉ tốn công vô ích.

Cổ Sách có cái gì tốt? Vênh vênh váo váo, một tên côn đồ làm ngược ý trời, cầu lông đánh cũng nát nát, đánh xong còn không biết xấu hổ chơi xấu cởi quần áo, ép buộc người thắng phải đi xông Sauna.

Đỗ Vân Hiên biết hằn ở phòng tắm hơi bị than đỏ làm phỏng, nếu không phải Cổ Sách, vết sẹo đó vĩnh viễn lưu lại trên mặt Đỗ Vân Hiên, hiện tại lại vĩnh viễn lưu lại trên lưng Cổ Sách, cùng với hơn mười vết thương cũ của hằn cùng nhau tỏa sáng.

Khi Cổ Sách là người mẫu, mang thử hàng mẫu đai lưng, Đỗ Vân Hiên trông thấy vết sẹo dễ khiến người khác chú ý kia, lúc ấy ngoài miệng không nhắc đến chuyện cũ, cuối cùng vẫn nhịn không được đưa tay xoa nhẹ một chút, Cổ Sách híp mắt hưởng thụ, phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, tựa như một con báo gầm đang phủ phục trên cỏ, thỉnh thoảng vẫy vẫy cái đuôi, dịu ngoan lại gợi cảm.

Cổ Sách, cùng thế giới bị bao phủ dưới hơi thở của Cổ Sách...

Đỗ Vân Hiên từng vô cùng khát vọng trốn thoát, hiện tại hằn là vẫn vô cùng khát vọng, chỉ là, rốt cuộc lại nhịn không được đau lòng cùng thất vọng.

Bản thân mình cùng cái tên kia, hình như đã lâu như vậy, vẫn chưa từng chụp chung một tấm ảnh.

Bỗng nhiên lúc này, Đỗ Vân Hiên bừng tỉnh nhận ra mình bị bệnh, hội chứng Stockholm nghiêm trọng, đối với một người đàn ông cường bức mình, tra tấn mình, dùng thủ đoạn bạo lực khống chế mình, vậy mà lại có

cảm giác không nở, lại đau khổ vạn phần, chỉ có thể là hội chứng Stockholm.

Bằng không, khi cảnh sát Hồng đưa ra yêu cầu anh cải tà quy chính, phối hợp điều tra Cổ Sách, anh như thế nào có thể không gật đầu đáp ứng?

Không phải vì yêu, hay là thích, hay là không nở.

Anh chỉ là... bị bức hại quá mức, cho nên đầu đã có bệnh.

Cơm chiều vẫn do nhà hàng cao cấp ở bên ngoài mang đến, bên trong vẫn như cũ có một chén canh trúc sinh vân nhĩ vừa mới nấu xong, Đỗ Vân Hiên đụng cũng không đụng. Bên trong chén canh vẫn thực yêu thích kia, có hương vị, cũng có kiểu cách của nam nhân kia, quá mức nóng bỏng.

Cơ bản cái gì cũng chưa ăn, Đỗ Vân Hiên đã rời khỏi bàn.

Nhà bếp khiến anh nhớ đến người nào đó, trở lại phòng ngủ lại càng khiến từng tế bào của anh đều nhớ đến nơi nào đó của người kia, tâm tình Đỗ Vân Hiên tựa như một bãi tuyết bị giẫm đạp thành bùn đen, những lúc thế này, chỉ có người nhà mới có thể mang lại một chút an ủi.

Anh gọi điện thoại về nhà.

Không muốn nói chuyện phiền não với ba mẹ, sợ hai người đã già không chịu nổi kích thích, chỉ cần được nghe giọng nói của bọn họ một chút, đã có thể khiến trong lòng mình thoải mái hơn rồi.

Không nghĩ tới, điện thoại vừa chuyển tiếp, tán gẫu hai câu, Đỗ Vân Hiên đã nhận thấy không thích hợp.

Giọng nói Đỗ phụ tràn ngập tâm sự.

“Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, không có!”

“Ba.” Đỗ Vân Hiên trầm giọng nói. “Có chuyện không thể gạt con.”

“Hả..à... Không có gạt con, thực sự không có việc gì... Trong nhà chuyện gì cũng không có.” Đỗ phụ lo lắng không đủ nói thêm.

Che giấu hơn hai mươi năm, chuyện cũ vốn nghĩ sẽ vĩnh viễn phủ bụi, một khi bị người nhắc lại, tuy rằng Cổ Sách cam đoan không nói cho Đỗ Vân Hiên, vợ chồng Đỗ thị vẫn lo sợ bất an. Mấy năm nay ngâm đắng nuốt cay, bọn họ đã coi Đỗ Vân Hiên là con ruột, mà không, thực sự chính ra con ruột!

Giọng nói của ba rõ ràng có ý giấu diếm gì đó, Đỗ Vân Hiên nhất thời cảnh giác, Cổ Sách đối với anh có bao nhiêu nghiêm khắc, anh đều biết. Hôm nay Trương Hằng như lang như hổ xông vào đá quý Lea cũng đã trắng trợn uy hiếp, chính mình ngoài ý muốn tránh khỏi hai giờ giám thị của Cổ Sách, Cổ Sách sẽ không cho mình có trái ngọt ăn.

“Ba, mẹ đâu?”

“Ở trong nhà bếp rửa chén.”

“Minh Lỗi đâu?”

Bên trong điện thoại có một lát im lặng, Đỗ Vân Hiên vốn có cảm giác không ổn, nhịp tim lại đột nhiên tăng mạnh, liền đè nặng ngữ khí truy vấn, “Minh Lỗi đâu? Giờ này nó sớm đã tan tầm, nói nó nghe điện thoại.”

“Nó không về nhà.”

“Không về? Không về là có ý gì? Vậy nó ở đâu?”

“Tiểu Hiên, con không cần lo lắng, Minh Lỗi không có chuyện gì, chỉ là mấy bữa nữa mới về nhà.” Đỗ phụ cũng bị ngữ khí lo lắng của Đỗ Vân

Hiên làm cho hoảng sợ, nhanh chóng trấn an.

Cổ tiên sinh hôm nay sau khi rời đi, lại gọi một cuộc điện thoại đến đây, nói Tiểu Hiên đang tham gia một cuộc thi thiết kế trang sức rất quan trọng, nói bọn họ tạm thời không cần phải nói chuyện Đỗ Minh Lỗi thường xuyên đi trắng đêm không về với Tiểu Hiên, miễn cho ảnh hưởng đến cảm xúc của Tiểu Hiên.

Cổ tiên sinh còn nói, Đỗ Minh Lỗi là người mới lại có tiền đồ như vậy, không nên sa vào chơi bời, cho nên công ty tạm thời quyết định phái cậu ra nước ngoài xử lý một vụ việc. Tuy rằng việc này rất nhỏ, nhưng chung quy cũng coi như một trải nghiệm rất tốt.

Công ty rất hào phóng, ngay cả vé máy bay, khách sạn lẫn trang phục công tác đều đã chuẩn bị tốt, Đỗ Minh Lỗi thậm chí không cần về nhà thu dọn hành lý, có thể trực tiếp đến sân bay.

Tổng giám đốc không hổ là tổng giám đốc, cái gì cũng nghĩ rất chu đáo, đưa con nhỏ vì công tác bận rộn tới mức không thể về nhà, dù sao cũng dễ chịu hơn là ở bên ngoài chơi đến quên về nhà.

Vợ chồng Đỗ thị cảm thấy Giám đốc Cổ Sách này, đối với một nhân viên mới như Đỗ Minh Lỗi thật sự quá tốt, có điều ngẫm lại một chút, chính miệng Cổ tiên sinh nói, hẳn cùng với Tiểu Hiên là ‘người thân thiết nhất trên thế gian’, vậy có khả năng Cổ tiên sinh chính là thân thích họ hàng gì đó của cha mẹ đẻ Tiểu Hiên.

Như vậy, Cổ tiên sinh phá lệ chiếu cố đến Minh Lỗi em trai Tiểu Hiên, cũng coi như yêu ai yêu cả đường đi, hợp tình hợp lý.

“Minh Lỗi rốt cuộc làm sao vậy? Ba, ba nói cho con biết đi!”

“Nó thực sự không có việc gì. Công ty cử nó ra nước ngoài công tác, qua mười ngày nửa tháng sẽ trở lại. Cổ tiên sinh nói, đây với Minh Lỗi là một

cơ hội rèn luyện rất tốt.”

“Cổ Sách?” Ngực Đỗ Vân Hiên mãnh liệt trầm xuống.

Lần đó ở bữa tiệc đón em trở về, lời Cổ Sách uy hiếp ở trong toilet hiện rõ ràng trước mắt.

Trẻ tuổi rất tốt.

Tuổi trẻ, làn da cũng rất được

Có một kẻ thể thân xuất hiện, so với em trẻ trung hơn, so với em hăng hái hơn, tính tình so với em, cũng tốt hơn, chỉ cần tôi ngoắc ngoắc đầu ngón tay út, cậu ta sẽ ngoan ngoãn đến trước mặt tôi, so với em nghe lời hơn gấp mười.

Đỗ Vân Hiên siết chặt điện thoại, cảm thấy không thể thở nổi.

Cái gì mà công ty cử ra nước ngoài? Cái gì mà cơ hội rèn luyện? Cổ Sách vốn giỏi bịa đặt đủ thứ chuyện, không thể tìm ra sơ hở, tay hăn có thể phiên vân phúc vũ, miệng hăn đủ để đổi trắng thay đen.

“Ba, nó đi công tác từ khi nào. Là Minh Lỗi chính miệng nói với ba sao?” Đỗ Vân Hiên kiềm chế cơn giận trong lòng, miễn cưỡng trấn định hỏi.

“Ba hôm nay cũng mới biết nó phải đi công tác. Di động Minh Lỗi vẫn tắt máy, là Cổ tiên sinh tự mình điện thoại đến nói cho ba.”

Trước mắt Đỗ Vân Hiên tối sầm lại.

Một tia hi vọng cuối cùng hoàn toàn tan biến.

Minh Lỗi tuyệt đối không thể thật sự đi công tác, tất cả những điều này đều là thủ đoạn lừa bịp của Cổ Sách. Nếu không một nhân viên nhỏ nhoi

đi công tác, làm sao có thể xuất động người có cấp bậc cao như Cổ Sách tự mình gọi điện báo với cha mẹ nhân viên? Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi!

Đỗ Vân Hiên không dám nói chân tướng cho ba mình, rất nhanh cúp điện thoại.

Cả người phát lạnh ngồi trên ghế dựa, thất thần một lúc, anh đột nhiên đứng lên, điên cuồng tìm kiếm chiếc điện thoại Cổ Sách mới đưa cho mình. Mỗi lần tức giận đập điện thoại để xả giận, Cổ Sách đều đúng lúc đưa lại cho anh một cái di động đời mới nhất, bên trong cài đặt sẵn quay số nhanh, đảm bảo Đỗ Vân Hiên tùy thời có thể liên hệ cùng với hắn.

Đỗ Vân Hiên tìm ra di động, bấm số khẩn cấp thứ nhất trên điện thoại, nhưng nhìn màn hình sáng lên, hô hấp anh bỗng nhiên căng thẳng, đóng mạnh di động, đỏ mắt ngồi sụp xuống trên thảm.

Cổ Sách có thể đối với anh cường đoạt, có thể đối với anh bá đạo, có thể đối với anh độc tài, có thể đối với anh áp bức, thậm chí tung thiên la địa võng để giám thị. Nếu tất cả những thống khổ ấy chỉ dừng trên người mình, anh có lẽ thực sự có thể chấp nhận.

Nhưng sự thật so với điều này tàn nhẫn hơn.

Thống khổ đã rơi lên người kẻ khác, nếu như nói nó rơi lên người vợ con vô tội của Mitsubishi Yamato, là hung hăng quật lên người Đỗ Vân Hiên một roi, thì chỉ cần nghĩ em anh Minh Lỗi nói là đi công tác, thực ra không biết đã bị người bắt cóc đến nơi hẻo lánh nào tra tấn, lại là một con dao đâm thẳng vào đáy lòng Đỗ Vân Hiên.

Vẫn biết Cổ Sách làm việc không có giới hạn.

Thế nhưng, tận đáy lòng Đỗ Vân Hiên rốt cuộc vẫn thầm chờ mong nam nhân này vì anh mà có thể để lại một chút mềm mại nho nhỏ, người thân của anh, hắn sẽ không thương tổn.

Đỗ Vân Hiên nắm chặt chiếc điện thoại đắt đỏ, tâm tình lạnh như băng.

Việc đã đến nước này, gọi điện thoại cho Cổ Sách thì có thể làm gì? Anh có thể đoán được, anh phần nộ, anh trách cứ, rốt cuộc sẽ không tránh khỏi phải cầu xin. Nam nhân này cho dù ung dung chế nhạo, đùa bỡn, đến cuối cùng vẫn có thể có được cái hăn muốn. Thỏa hiệp cùng với nhượng bộ không ngừng nghỉ khiến anh thực sự vô cùng, vô cùng chán ghét sự bất lực vĩnh viễn này, chỉ có thể chờ đợi kẻ như Cổ Sách trừng phạt, hoặc bố thí sự thương hại.

Anh muốn cứu Minh Lỗi.

Nhưng, không phải là phương thức cầu xin rồi thỏa hiệp.

Đỗ Vân Hiên từ trên thảm lông đảo đứng lên, bước vào phòng tắm, dùng nước lạnh hung hăng tát lên mặt một phen.

Trong xấp tiền lẻ cảnh sát Hồng đưa cho anh chẳng những có ảnh chụp, còn có một tấm card, bên trên viết số điện thoại liên hệ khẩn cấp.

Đỗ Vân Hiên nghĩ, Cổ Sách hăn vẫn không đặt máy theo dõi ngay bên trong toilet riêng của hăn ở biệt thự.

Bấm số điện thoại, bên trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút ngắt ngứ, sau đó là tiếng thông báo điện tử, “Phương thức kết nối bí mật đã thành lập, cuộc trò chuyện này hiện ở trạng thái chống nghe lén.”

Ngay sau đó, một giọng đàn ông truyền đến, trầm thấp mà quyết đoán, “Tôi là Hồng Lê Minh.”

“Tôi là Đỗ Vân Hiên.” Đỗ Vân Hiên nói ra tên mình, nhanh chóng nói qua chuyện của Đỗ Minh Lỗi, không có một lời dư thừa nào, “Anh cứu em trai tôi, tôi sẽ phối hợp với cảnh sát.”

“Anh phối hợp với cảnh sát, tôi có thể tra ra em trai anh hiện đang bị nhốt ở nơi nào. Anh hiện tại đang ở biệt thự của Cổ Sách?”

“Đúng vậy.”

“Trương Hằng cũng ở?”

“Hắn ở lâu một.” Đỗ Vân Hiên không rõ đối phương tại sao lại hỏi đến chuyện của Trương Hằng, ngăn ra một lúc liền thành thật trả lời.

Cổ Sách không ở, Trương Hằng ở lại biệt thự qua đêm đương nhiên là để giúp Sách ca làm tốt công việc bảo hộ kiêm giám thị.

“Trương Hằng là tay sai đắc lực của Cổ Sách, Cổ Sách bắt người, hắn nhất định biết ở nơi nào, hơn nữa, thảm án diệt môn của Mitsubishi Yamato cũng chỉ có Trương Hằng là có thể chứng minh Cổ Sách đứng đằng sau sai sử. Hắn chính là mấu chốt quan trọng nhất hiện tại của chúng tôi.”

Nếu là người khác, có lẽ Đỗ Vân Hiên sẽ có chút do dự.

Nhưng đối với Trương Hằng hai tay dính máu người vô tội, mới nhất còn cực kì hung hăng đại náo nơi làm việc của mình, Đỗ Vân Hiên cực kì tán thành hắn bị đưa ra trước pháp luật.

“Anh muốn tôi phối hợp thế nào?”

“Anh có máy tính làm việc riêng không?”

“Có thể nối mạng không?”

“Có thể.”

“Năm phút sau anh sẽ nhận được một email, anh tải tệp đính kèm bên trong xuống USB. Máy tính Cổ Sách sử dụng đặt ở đâu?”

“Trong thư phòng hửn.”

“Khởi động máy tính, sau đó cắm USB vào.”

“Đơn giản vậy thôi?”

“Đúng vậy, chỉ đơn giản như vậy. Máy tính của Cổ Sách chúng tôi ở bên ngoài không thể công phá, phải có người bên trong tự tay cắm USB vào, anh yên tâm, virus bên trong tệp rất mạnh, nó sẽ phá hủy cơ chế phòng ngự bên trong máy tính của Cổ Sách và khống chế hệ thống bảo an điện tử biệt thự. Ra tay cẩn thận một chút, đừng để bọn họ phát hiện, virus cần phải cắm vào máy tính sau khi khởi động năm phút mới có thể khống chế hệ thống. Nhớ kĩ! Phối hợp cảnh sát bắt lấy Trương Hằng, liền có thể hỏi được nơi giam giữ em trai anh.”

Đỗ Vân Hiên vừa từ toilet đi ra, đã gặp phải Trương Hằng.

“Vừa rồi gọi điện thoại cho ai?”

“Không với ai cả.”

“Di động đâu, đưa đây.” Tầm mắt Trương Hằng quét tới quét lui trên người Đỗ Vân Hiên, “Thiết kế Đỗ, Sách ca đã nói, trên toàn bộ phương diện anh đều phải phối hợp với chúng tôi.”

Đỗ Vân Hiên đành phải đưa điện thoại cho hửn.

Cũng may anh rất cảnh giác, trước khi ra toilet đã xóa toàn bộ thông tin cuộc gọi.

Trương Hằng quay đầu gọi một tiếng, một tiểu đệ cầm bộ dụng cụ trong tay bước lại, kết nối với di động, dụng cụ kêu lên tích tích, trên màn hình không ngừng hiện lên những con số màu đỏ, rất nhanh đã hiện lên một dãy số cố định, chính là số điện thoại liên hệ khẩn cấp của Hồng Lê Minh.

Tim Đỗ Văn Hiên đột nhiên ngừng đập.

Trương Hằng bấm lại số điện thoại kia, lại chỉ nghe thấy tạp âm làm người ta bực mình, vừa rồi khi hắn nghe lén điện thoại của Đỗ Văn Hiên, cũng chỉ có tạp âm đồng dạng, một câu cũng không nghe thấy. Hắn nghe một hồi, không kiên nhẫn ngắt di động, hỏi Đỗ Văn Hiên, “Đây là một số hỏng, anh gọi làm gì?”

“Đây là số điện thoại vài năm trước bạn cũ của tôi đưa cho.” Trái tim Đỗ Văn Hiên khôi phục nhịp đập, hơn nữa thành thích đập lên, vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, “Hôm nay tôi muốn gọi điện cho cậu ấy, ai biết là số hư? Có lẽ cậu ta mới đổi di động.”

Trương Hằng nhin không được trừng mắt nhìn anh, “Số hỏng anh còn nghe lâu như vậy?”

Đỗ Văn Hiên lạnh lùng trừng lại, nói từng từ, “Thời gian của tôi, tai của tôi, tôi muốn nghe bao lâu thì nghe bấy lâu.”

Sau khi xảy ra chuyện xâm nhập vào đá quý Lea, sắc mặt Đỗ Văn Hiên cực kì không tốt, đặc biệt nhằm vào Trương Hằng. Trương Hằng phỏng chừng cũng biết mình làm việc lỗ mãng, chọc đến tâm can của lão đại, cho nên cũng chỉ tự than một tiếng xui xẻo, trả điện thoại lại cho Đỗ Văn Hiên, sờ sờ mũi dẫn theo tiểu đệ xuống lầu.

Đỗ Văn Hiên trở lại phòng ngủ, mới phát hiện sau lưng sơ mi đã ướt một tầng.

Anh mở ra notebook của mình, mở hòm thư, nhận được email có chứa tệp mà cảnh sát Hồng đã nhắc đến.

Dùng USB tải xuống virus, Đỗ Văn Hiên đặt USB vào túi áo, làm bộ như tăng ca công tác bước đến thư phòng. Kỳ thật không cần phải làm bộ, bởi vì bên trong biệt thự của Cổ Sách, toàn bộ sự chú ý của nhân viên bảo an

đều dồn ở phía ngoài, ngoại trừ Cổ Sách, không có người nào khác quá mức để ý Đỗ Vân Hiên đang ở vị trí nào của biệt thự, hay đang làm cái gì.

Bởi vì, anh là người mà Sách ca đã nhận định.

Ban ngày ở bên ngoài giám thị theo dõi, cùng với mọi thời điểm đều nghe lén thông tin riêng tư, nói trắng ra là, Cổ Sách lo lắng có tên khốn không sợ chết nào đó dám câu dẫn Gấu Nhỏ nhà hắn.

Đỗ Vân Hiên tiến đến thư phòng, liền thấy ngay máy tính của Cổ Sách.

Không có giám thị gắt gao, cũng không có máy theo dõi ngầm phức tạp bất thường gì, chiếc máy tính bị coi là mục tiêu kia nằm vô tội trên mặt bàn hoa lệ, tựa như một con sơn dương đang chờ bị làm thịt, ôn thuận chờ đợi Đỗ Vân Hiên động thủ.

Chỉ có Đỗ Vân Hiên mới có thể ra tay.

Thư phòng của Cổ Sách, chỉ có Đỗ Vân Hiên tùy ý ra vào.

Trước giờ Đỗ Vân Hiên chưa từng để ý, thế nhưng giờ phút này, nhìn đến cái máy tính kia, Đỗ Vân Hiên nghĩ, ít nhất tại một phương diện nào đó, Cổ Sách thực sự không hề đề phòng chính mình đến thế nào.

Người đàn ông này, quả thực tự tin đến mức cuồng vọng.

Anh ngồi ở trên chiếc ghế tựa lớn mà Cổ Sách thường xuyên ngồi làm việc, trên ghế truyền đến hơi thở quen thuộc đến mức khiến anh cảm thấy nhói đau. Thấy thế nào cũng giống một bộ phim ba xu, nghiền răng nghiền lợi thề thốt tuyệt đối sẽ không có cảm tình, rốt cuộc lại cố tình có cảm tình, sau đó vô cùng ngớ ngẩn thêm cái kết cục phản bội.

Đã không gọi được nước mắt người xem, lại còn bị chỉ trích mỉa mai.

Đến Đỗ Văn Hiên còn muốn mĩa mai mình, anh hận Cổ Sách, nhưng vô cùng kỳ quái chính là, anh chưa từng nghĩ sẽ phản bội Cổ Sách. Cho dù là hôm nay, tại một khắc cảnh sát Hồng xuất hiện, anh vẫn không nghĩ mình sẽ làm như vậy.

Chỉ là, hửn tại sao ngay cả Minh Lỗi cũng không bỏ qua?

Đỗ Văn Hiên cắm USB vào, ấn xuống nút khởi động. Khi máy tính khởi động, phát ra một tiếng bíp rất nhỏ, thân mình anh đột nhiên chấn động mạnh, bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, hóa ra đây chính là phản bội.

Dễ dàng như thế,

Lại nặng nề đến vậy.

Màn hình máy tính xanh lục khi ẩn khi hiện, tựa như độc nhãn của ác ma ham muốn trong đêm, Đỗ Văn Hiên thờ ơ nhìn đến cái đèn bàn, dời tầm mắt, ánh mắt liếc qua màn hình hiển thị, lại lướt qua bàn làm việc mà mình cực kì quen thuộc nằm cách đó không xa.

Trên bàn có hai cây bút máy, có vài bản thảo anh mới vẽ được vài nét dở dang, có bộ dụng cụ tinh xảo Cổ Sách vì anh mà lấy về, còn có hàng mẫu vòng cổ anh từng đeo lên cho Cổ Sách, siết chặt đến nỗi khiến hửn khê nhúu mày...

Đỗ Văn Hiên thở dài một hơi.

Anh rút USB xuống, ném cạch một cái trên mặt bàn.

Khốn kiếp!

Anh hận Cổ Sách.

Anh có thể mắng Cổ Sách, đối nghịch với Cổ Sách, cầm dao vạch cho Cổ Sách một đường, lấy súng nã thẳng đầu Cổ Sách... Anh thậm chí có thể

chạy tới sở cảnh sát, đưa toàn bộ những điều Cổ Sách đã làm với anh ra ánh sáng. Chỉ là! Đỗ Văn Hiên anh, từ trước đến giờ chưa bao giờ là một kẻ phản bội!

Tính chất nguyên liệu, quyết định cội gốc của tác phẩm.

Không phải người như thế, thì không thể làm ra chuyện như vậy.

Đỗ Văn Hiên lạnh lùng cười khở, lấy điện thoại ra, lại bấm số điện thoại khẩn cấp kia. Hết thấy sẽ lại trở về vòng tuần hoàn vĩnh cửu đó, thỏa hiệp và nhượng bộ. Nhưng vậy thì sao chứ? Cho dù sau khi thắng thắn, Cổ Sách nổi trận lôi đình, thì cùng lắm cũng chỉ vậy thôi.

Anh đã kiến thức được quá nhiều lần tên bạo quân kia nổi giận rồi trừng phạt, kinh nghiệm phong phú!

Chỉ cần Cổ Sách chịu buông tha cho Minh Lỗi, cho dù hấn phân thân mình ngay tại chỗ cũng không có vấn đề. Nếu, Cổ Sách vẫn không chịu bỏ qua cho Minh Lỗi, thậm chí muốn trút giận lên người Minh Lỗi, Đỗ Văn Hiên lạnh lùng nghĩ, ông đây thật sự mua một khẩu súng, bắn nát đầu anh ra.

Nghĩ xong tình huống xấu nhất, Đỗ Văn Hiên vô thức thả lỏng, kỳ thực từ một khắc anh rút cái USB kia ra, anh liền cảm thấy áp lực tiêu thất, thay vào đó là một ý nghĩ mãnh liệt muốn cùng Cổ Sách mặt đối mặt, bằng bất cứ giá nào.

Mặt đối mặt rốt cuộc vẫn là tự tại nhất, cho dù tám chín phần mười phần thắng không thuộc về mình.

Nhưng sau lưng giở thủ đoạn, đâm cho một dao không phải là Đỗ Văn Hiên anh.

Không giao em trai tôi ra đây, tôi nã nát đầu anh! Không trả em tôi lại đây, tôi cắt đứt cổ anh! Đáy lòng Đỗ Vân Hiên thầm luyện tập những lời nói hung tợn này một lượt, vừa nhìn dãy số kết nối trên màn hình di động. Anh không phải người hay nói lời hung dữ, thế nhưng nghe nói nhiều rồi, khó tránh khỏi mưa dầm thấm đất. Đáy lòng luyện tập lời nói uy hiếp Cổ Sách, tiềm thức lại không kiềm chế được mà bắt chước thần thái của Cổ Sách khi hắn nói những lời đe dọa, thực sự rất bi ai.

Không có biện pháp, gần mực thì đen.

Màn hình di động lóe lên một chút, hiện ra biểu tượng không có tín hiệu, Đỗ Vân Hiên ngưng một chút, sáng nay sau khi rời đi, Cổ Sách có nhắc đến hắn sẽ ra nước ngoài công chuyện, nhưng mà di động này không phải là kết nối toàn cầu sao? Hay cho Cổ Sách ở trước mặt anh múa mồm, nói chỉ cần bấm số điện thoại này, bất kể là chân trời góc biển, anh đều có thể liên hệ với Cổ Sách đầu tiên.

Đỗ Vân Hiên ấn lại một lần, vài giây sau, cảnh báo không có tín hiệu lại xuất hiện.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ không biết từ nơi nào truyền đến, chấn đến nỗi sàn biệt thự lặn bốn bức tường đều ầm ầm rung động, ngay sau đó, tiếng nổ ùng ùng làm người ta sợ hãi vang lên không dứt bên tai.

Tiếng súng!

Đỗ Vân Hiên đột nhiên đứng lên.

Vừa chạy ra khỏi thư phòng, bỗng nhiên bị một người hung hăng kéo lấy, Đỗ Vân Hiên quay đầu lại, phát hiện là Trương Hằng.

“Kẻ thù đánh lén! Mẹ nó thật là độc, thông tin toàn bộ bị cắt đứt, ngay cả điện thoại cầu cứu cũng gọi không được.” Trương Hằng đầy mặt hung tợn hét lên, “Đi theo tôi, đừng để lạc!”

Sách ca không ở, nơi này hẳn chính là lão đại, vừa thấy kẻ đánh lén đến cả biệt thự của Sách ca cũng dám đặt bom, tuyệt đối là đội ngũ chuyên nghiệp đã sớm có sự chuẩn bị. Trương Hằng không nói hai lời, liền ra lệnh các tiểu đệ tử thủ ở các góc đại sảnh lầu một, tranh thủ thời gian, chính mình thì tóm lấy Đỗ Vân Hiên vạn vạn không được phép có sơ suất, chạy đến phòng tị nạn khẩn cấp.

Mạo hiểm lao qua mưa đạn, chạy qua đoạn hành lang mọi ngày vốn cực kì ngăn ngùi, nay lại trở nên dài đằng đằng, Trương Hằng rốt cuộc đến được nơi mình muốn. Dọc đường phải vừa né đạn, một tay nổ súng bắn trả, một tay giữ lấy người của Sách ca, khó khăn thật không nhỏ. Đến khi đưa Đỗ Vân Hiên được vào phòng tị nạn khẩn cấp, lại đóng chặt cánh cửa kim loại lại, Trương Hằng mệt đến nỗi cả người đổ mồ hôi ướt đẫm mới thở ra được một hơi.

Trên lưng truyền đến từng đợt đau nhức, vươn tay sờ qua, cả bàn tay đều là máu, không biết bị viên đạn lạc nào bắn sượt qua.

“Mẹ nó, lại bị thương.” Trương Hằng tìm ra hòm y tế khẩn cấp đã chuẩn bị tốt đặt ở trong phòng, mở ra tìm gạc để cầm máu.

Thấy Đỗ Vân Hiên đứng ở bên cạnh nhìn mình, Trương Hằng nói, “Yên tâm, đây là phòng tị nạn khẩn cấp, sáu mặt đều được chế tạo từ hợp kim, nhìn qua tuy nhỏ, bên trong lại có đầy đủ. Có thuốc có vắc xin phòng bệnh có đồ ăn có WC, chỉ cần vào đây, những kẻ bên ngoài không mở được cửa chỉ có thể trợn mắt. Chúng ta ở trong này đợi một tuần tuyệt đối không thành vấn đề, có điều tôi đoán chỉ cần tin tức truyền ra, Sách ca rất nhanh sẽ trở về, không cần đến một tuần.”

Đại khái là miệng vết thương rất đau, Trương Hằng thấp giọng mắng một câu thô tục, sau đó tiếp tục an ủi ‘chị dâu’ nhà mình, “Biệt thự của Sách ca tốn không ít tiền cho hệ thống bảo an, phòng tị nạn khẩn cấp này được coi là thành lũy chắc chắn nhất trên thế giới. Có điều mẹ nó thật kỳ lạ, hệ thống

cảnh báo bên ngoài biệt thự cũng là tiêu chuẩn thế giới, tại sao có người bao vây lại không báo ...”

Nói đến đây, bỗng nhiên ngừng.

Trương Hằng đứng lên, nhìn chăm chăm màn hình hiển thị trên tường hợp kim. Kẻ đánh lén đã giải quyết hết các tiểu đệ bên ngoài, chạy tới bên ngoài cánh cửa kim loại của phòng tị nạn khẩn cấp, nhìn từ máy theo dõi, bọn họ đang cầm trên tay một dụng cụ điện tử kì quái, đang thử kết nối với hệ thống khống chế trên cánh cửa kim loại.

Trương Hằng nhìn một hồi, phụt cười ha hả, vui vẻ xem trò, “Muốn giải mã sao? Chó má, mày giải[tháo]thất lưng đi! Sách ca đã nói phòng tị nạn khẩn cấp này nếu không có hệ thống kiểm soát, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây cũng...”

Tiếng cười bỗng nhiên im lặng ngừng lại.

Bởi vì hắn bỗng thấy, trên chiếc dụng cụ kia, ánh sáng đỏ bắt đầu không ngừng lóe lên.

“Cái đệt! Đừng nói giải được thật chứ! Không có đạo lí! Phản khoa học mà!” Sắc mặt Trương Hằng đại biến quát lên, đám tiểu đệ hắn để lại bên trong phòng khách để kéo dài thời gian, hiện tại sống chết không rõ, hắn chỉ có thể ở cùng một phòng với người nào đó, biểu đạt sự khiếp sợ cùng khó hiểu, “Gian phòng tị nạn khẩn cấp này tiêu chuẩn đứng đầu thế giới, sao có thể...”

Giọng nói Trương Hằng một lần nữa lại ngừng lại.

Bởi vì lúc này, hắn phát hiện gương mặt Đỗ Vân Hiên tái nhợt, tựa hồ không phải chỉ vì bom nổ hay bắn nhau dọa đến.

Giống như, có chút không dám tin lẫn chột dạ?!

Trương Hằng giận tái mặt, “Anh đã làm gì, nói!”

Giờ phút này nói dối cũng vô dụng, Đỗ Vân Hiên ăn ngay nói thật, “Tôi tải virus xuống, cắm vào máy tính Cổ Sách.”

“Anh điên rồi sao?”

“Virus trong năm phút mới có thể khống chế hệ thống, chưa đến năm phút tôi đã rút USB ra.”

“Ai nói? Ai bảo anh cắm virus vào máy tính Sách ca?!”

Thấy Đỗ Vân Hiên cam chịu, Trương Hằng cũng không cố kị đây là chị dâu mình nữa, chỉ thẳng mặt quát lên, “Nào anh mọc ở mông à?! Lời này mẹ nó anh cũng tin sao?!”

Hắn ngay cả miệng vết thương cũng không thèm băng lại, một nửa gạc cầm máu rử xuống bên lưng, phất phơ tựa như dải lụa của tiên nữ, ở bên trong căn phòng kín đi tới đi lui, xoay mạnh người, chỉ vào Đỗ Vân Hiên âm u nói, “Anh chết chắc! Đợi Sách ca trở về, tôi xem hắn nhai sống anh thế nào!”

Đỗ Vân Hiên đối với việc bán đứng Cổ Sách có chướng ngại tâm lý, thế nhưng đối với việc bán đứng Trương Hằng lại không có bất cứ mảy may không thích hợp nào, ngẩng cao khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng đáp lại. “Mặc kệ hắn nhai sống tôi thế nào, dù sao anh cũng không nhìn thấy. Người bên ngoài sẽ nhanh chóng giải được mật mã tiến vào, con đường sống duy nhất của anh chính là thẳng thắn khai nhận với cảnh sát Hồng, loại người tội ác chồng chất như anh...”

“Khoan đã!” Thân thể Trương Hằng cứng đờ, “Cảnh sát Hồng nào? Hồng Lê Minh?!”

“Chính là anh ta, cảnh sát Hồng.”

Trương Hằng thở hắt hển vài cái, rớt cuộc gào lên đỉnh tai nhức óc, “Cảnh cái trym anh! Họ Hồng kia sớm đã bị khai trừ cảnh tịch! Tên cảnh sát chết giẫm đó là con riêng của đại ca xã hội đen Hồng Diêm Vương, sau khi bị đá khỏi sở cảnh sát liền trợ giúp lão cha hăn giành địa bàn với Sách ca, anh con mẹ nó lại thông đồng với hăn, đối phó với Sách ca sao!”

Ngay cả ý muốn dùng gạc cầm máu siết chết Đỗ Vân Hiên cũng nổi lên.

Đỗ Vân Hiên chấn kinh, sửng sốt một hồi, trầm giọng nói, “Tôi không tin, anh đang muốn trốn tránh chế tài của pháp luật.”

“Chế mẹ anh tài ấy!” Sách ca tại sao lại coi trọng một kẻ thế này, thiết kế sư gì chứ, nói đến cùng cũng chỉ cần một chữ, ngu! Trương Hằng nổi trận lôi đình, chỉ vào màn hình hiển thị trực tiếp từ bên ngoài hiện trường, “Anh xem cách bọn chúng mặc, vũ khí bọn chúng cầm trên tay, có cái lông gì giống cảnh sát?! Toàn bộ đều là sát thủ xã hội đen hàng đầu! Tôi vì Sách ca xuất sinh nhập tử, ông tổ anh lại bán tôi cho họ Hồng, có còn nhân tính hay không? Có còn thiên lý hay không?! Căn bản một chút nhân đạo cũng không có! Còn con mẹ nó nói đến pháp luật!”

Trương Hằng mắng Đỗ Vân Hiên đến cầu huyết lâm đầu, xoay người ấn lên nút trò chuyện ở trên cửa kim loại, quát lên với micro, “Họ Hồng! Mà đừng đắc ý! Ông đây tuyệt đối sẽ không để mà bắt sống! Trong súng còn một viên đạn, cửa chính mở ra, ông đây sẽ tự sát!”

Chỉ lát sau, một giọng nói thông qua dụng cụ đàm thoại vọng trở về.

Nghe được ra là giọng nói của Hồng Lê Minh, có điều, không hề lẫm liệt lớn tiếng như vậy, trái lại lại có một chút ung dung không mang theo hảo ý, buồn cười hỏi, “Em sợ bị tôi bắt lấy như vậy? Tôi còn chưa nói sẽ làm gì em?”

“Mày có tư cách mẹ gì xử lý tao?!” Trương Hằng hung tợn cãi lại, “Muốn bắt sống, không có cửa đâu! Muốn sổ sách, cũng không có cửa đâu!

Tao đã chìa súng vào đầu, mày mở cửa nhặt xác đi!”

“Trương lão đại đừng mạnh như vậy, chỉ bị tôi bao vây, ngay cả bản năng muốn sống cũng đánh mất. Sợ tôi bắt em nghiêm hình bức cung sao?”

“Sợ cái đầu mày!”

“Đừng nói chuyện không có lí lẽ như vậy, mọi chuyện bình tĩnh thương lượng. Trương lão đại, tôi luôn luôn khoan hồng độ lượng, cho dù em phải người đến sở cảnh sát vu hãm tôi, hại tôi phải khai trừ cảnh tịch, tôi cũng chưa ghi hận. Mở cửa, mọi người thương lượng một chút, hòa hòa thuận thuận không phải rất tốt sao?”

“Vu hãm, mẹ nó mày không phải là con riêng của Hồng Diêm Vương sao?! Mẹ nó lão cha mày không phải xã hội đen chắc? Nếu không phải tao quỳ xuống dập đầu trước mày!” Trương Hằng rút băng đạn ra, nhìn nhìn viên đạn cuối cùng trong băng, cách một cái đẩy băng đạn trở về, đầy mặt thấy chết không sờn, còn không quên tiếp tục cãi lại tên vô sỉ kia, “Tao với mày không có gì để mà thương lượng!”

“Không phải em đang ở bên trong một mình chứ? Bên trong có phải còn thiết kế Đồ hay không?”

Lời nói của Hồng Lê Minh, khiến động tác kiểm súng của Trương Hằng bị ngưng trệ.

“Chỉ cần em chịu để tôi bắt sống, tôi đáp ứng em, khi mở cửa ra tôi sẽ không chạm đến người của Sách ca em một sợi tóc. Hơn nữa cam đoan sẽ đưa cậu ta về nhà người thân an toàn, hoàn hảo không một chút hao tổn. Thế nào?”

Không khí trong phòng tị nạn khẩn cấp, thoát cái cô đọng.

Giọng nói Hồng Lê Minh không nhanh không chậm truyền đến, “Trương lão đại đối với Sách ca trung thành và tận tâm, là huynh đệ tâm phúc một tay Sách ca đề bạt. Nay vì bảo vệ người mà Sách ca coi trọng, Trương lão đại chịu một chút ấm ức, thì có là gì? À, đến lúc rồi, tôi muốn mở cửa.”

Thông qua máy kiểm soát hệ thống khống chế, việc giải mã bên ngoài đã hoàn thành.

Cửa kim loại chậm rãi mở ra, lộ ra một nhóm người đứng ở cửa, súng gác trên vai, đạn đã lên nòng, hòng súng đều nhắm vào bên trong. Hồng Lê Minh thân mặc một bộ đồ màu đen rộng rãi, đứng ở phía trước.

Tay phải Trương Hằng cầm súng lục, nhắm ngay huyết Thái Dương, muốn hung hăng siết cò súng, lại liếc nhìn Đỗ Vân Hiên vẫn không nói tiếng nào kể từ lúc bị hấn mắng đến cầu huyết lâm đầu, nhớ tới Sách ca đối với hấn ân trọng như núi, cò súng kia có thể nào cũng không thể siết lại.

Cứng ngắc một hồi lâu, Trương Hằng nản lòng thở dài, vô cùng bi phần tự khen mình một câu, “Mẹ nó mình thật quá trung tâm!”

Hung hăng nhổ một ngụm xuống mặt đất, buông súng xuống.

Hồng Lê Minh lộ ra nét cười, phát tay ra hiệu, nhóm thủ hạ tràn vào, không chút khách khí trói Trương lão đại lại.

“Đừng quên chuyện mày đã đáp ứng. Bình an, hoàn hảo không chút hao tổn đưa anh ta về nhà người thân.” Trương Hằng trừng Hồng Lê Minh, dữ tợn nói.

“Tôi nói lời giữ lời.” Hồng Lê Minh nói.

Tay chân Đỗ Vân Hiên phát lạnh, xấu hổ vô cùng nhìn Trương Hằng đã bị trói thành bánh chưng, hoàn toàn không biết nói cái gì, một lúc lâu, mới bật ra ba chữ tràn ngập hối hận, “Thực xin lỗi.”

Trương Hằng cũng thoải mái trả lại anh ba chữ, “Anh chết đi!”

“Trương lão đại theo tôi đi. Về phần anh, thiết kế Đồ, chuyện đêm nay rất cảm ơn anh.” Hồng Lê Minh đối với ánh mắt căm thù phần nộ của Đồ Vân Hiên, coi như không thấy, ngoắc gọi mấy tên thủ hạ đến, mỉm cười phân phó, “Đưa thiết kế Đồ về nhà.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5

Xuống xe, bị hai gã đàn ông một trái một phải đưa tiến vào một toà nhà hoa lệ mang phong cách kiến trúc châu Âu, nhìn thấy nam nhân ưu nhã đang đứng ở dưới hàng hiên cẩm thạch chạm trổ, Đỗ Vân Hiên biết rõ chính mình lại bị Hồng Lê Minh lừa gạt.

“Anh cùng Hồng Lê Minh là một giuộc.” Đỗ Vân Hiên nói với chủ tịch của mình, cho dù anh là một thiết kế sư rất ngu ngốc, hiện tại ít nhiều cũng hiểu được, “Hồng Lê Minh là tên lừa đảo khốn nạn!”

“Hắn lừa em cái gì? Đưa em về với người nhà sao? Vậy thì hắn đã thực hiện lời hứa của mình rồi.”

Đỗ Vân Hiên dùng ánh mắt lạnh lùng khó hiểu liếc nam nhân này một cái.

Anh không rõ Randy Lea ở trong đây có vai trò thế nào, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là nhân vật tốt đẹp. Hồng Lê Minh hiển nhiên và vì Trương Hằng mà đến, mà tập đoàn Lea ở bên trong lửa cháy đổ thêm dầu, Đỗ Vân Hiên nghĩ tới hôm nay không rõ lí do ngắt đi trong thang máy, nếu không phải như vậy, anh đã không nằm trên giường trong phòng y tế, Trương Hằng cũng sẽ không bởi vì tìm không thấy anh mà lỗ mãng sơ suất vọt vào đá quý Lea.

Đương nhiên, Đỗ Vân Hiên không quên sai lầm mà mình đã phạm phải, để tên Hồng Lê Minh mặt người dạ thú lừa gạt mình tải virus vào máy tính

Cổ Sách, đừng nói Trương Hằng, ngay bản thân anh cũng muốn mình chết quách đi.

“Tại sao đưa tôi đến đây. Tôi còn giá trị lợi dụng gì sao?”

“Mang em đến đây, đương nhiên là vì nơi này có người nhà của em.”

Randy Lea bí hiểm nói, theo ngôn từ từ trong miệng ái muội dật ra, bước chân cũng theo đó mà tiến tới.

Đỗ Vân Hiên lui về phía sau, bả vai bỗng nhiên bị người ở đằng sau nắm lấy, thủ hạ của Lea giật ngược cánh tay Đỗ Vân Hiên, ép anh mở to mắt nhìn nam nhân chậm rãi tới gần, ngả ngớn phả ra một hơi trên gương mặt anh, ánh mắt biểu lộ sự thoả mãn khi rốt cuộc vồ được con mồi yêu thích, “Hoan nghênh trở về, thân ái của ta... Alexa.”

“Anh thất tình điên rồi sao?” Đỗ Vân Hiên lạnh lùng hỏi.

“Em họ thân ái, ta không trách em vô lễ hay lạnh lùng. Dù sao chuyện cũ mà em đã nghe, chỉ là một nửa phía trước. Bây giờ, chúng ta nói tiếp nửa phần sau.”

Lea phất tay một cái, cánh cửa chạm trở nặng nề mở ra, Đỗ Vân Hiên bị thủ hạ của Lea áp đi vào. Trong phòng có lò sưởi trong tường, trên nền có trải thảm rất dày, còn có một cái giường không phải quá lớn, thế nhưng lại có bốn cột trụ giường cao lớn đến đáng sợ.

Có lẽ, đáng sợ nhất không phải trụ giường, mà là tác dụng của trụ giường kia, trên những trụ gỗ lâu năm có cột dây da ở phía trên, màu sắc loang lổ, tựa như màu sắc được hình thành vì mồ hôi lẫn máu tươi thấm vào lâu ngày mà tạo ra.

Đỗ Vân Hiên bị thủ hạ của Lea đặt lên giường bài bố, cổ tay cùng với mắt cá chân bị buộc vào dây da, buộc chặt theo các hướng khác nhau của

trụ giường, thành một chữ X không thể nhúc nhích.

“Như lời ta nói khi trước, cha ta cùng với em trai của ông từng có một khoảng thời gian thân mật bên nhau. Trong gian phòng đó có một số vật, chính là năm đó lưu lại, cất giấu kí ức khiến cho người ta phải mơ mộng của bọn họ. Vì hoan nghênh em, Alexa thân ái, ta đã cố ý mang theo một số thứ đến đây.

“Tôi là Đỗ Văn Hiên.”

“Dây da cột lên mắt cá chân của em, thật sự rất gọi cảm.”

Mắt cá chân bị nam nhân thường thức vuốt ve, lòng bàn chân Đỗ Văn Hiên nổi lên một cổ hàn khí ghê tởm.

“Sau khi chú rời đi, cha ta tựa như bị cướp mất linh hồn. Nhưng người cướp đi linh hồn của ông ấy, lại là ông nội của ta, cha ta cho dù có phần nộ bất mãn, cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực. Đến khi ông nội ta chết đi, ông đem quãng đời còn lại của mình dồn hết lên hai sự kiện, tìm kiếm em trai thân ái của ông, và giẫm nát hết thảy những thứ xung quanh mà ông cảm thấy không vừa mắt. Về trước người bật vô âm tín, về sau ông lại làm đến cực kì thành công. Ông nghiện rượu, đánh bạc, làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn khiến người ta phải ghen hòng trần trời. Nếu sống thêm vài năm, có lẽ ông ấy cũng sẽ làm hỏng toàn bộ gia tộc Lea.”

“Buông tôi ra!”

“Bên trong thư phong của cha ta, đặt một quyển album ảnh, bên trong đều là ảnh chụp của chú. Ông không cho bất cứ kẻ nào chạm đến cuốn album kia, đó chính là trân bảo chỉ mình ông mới có thể đụng vào. Song người chú mà ta chưa từng gặp qua này, đối với ta mà nói tựa như một thần thoại bên trong gia tộc, sự hiếu kỳ của ta đối với y đã không thể vãn hồi. Vì vậy có một ngày, ta lén vào thư phòng của cha, trộm một tấm ảnh chụp trong cuốn album. Cha rất nhanh đã phát hiện, vì vậy nổi giận, ông trừng

phạt hết thầy người hầu, sau đó đóng cửa lại, hung hăng dùng roi quất mẹ ta một trận. Nhưng cho dù mẹ ta có máu tươi đầm đìa, bà cũng không thể giao ra tấm ảnh mà chồng mình mong muốn.”

“Đủ rồi, tôi tuyệt đối không muốn nghe những chuyện vợ vãn này.”

“Tấm ảnh chụp đó trở thành bảo vật trọng yếu nhất của ta. Chú ở bên trong tấm ảnh là một mỹ nam khiến người ta vừa thấy đã mê muội, thế nhưng ta nghĩ cuốn hút ta cũng không chỉ là gương mặt xinh đẹp của y, mà đại khái chính là một thứ không thể giải thích thắm nhuần trong dòng máu của gia tộc, khiến ta mê luyến y thật sâu. Trong lòng ta, y chính là trân bảo thuộc về gia tộc Lea. Khi ta lớn hơn một chút, ta liền phát hiện, bất kể là lên giường với những phụ nữ đầy đặn mềm mại, hay là làm tình với những cậu trai ngây ngô, khoái cảm bọn họ có thể cho ta, so ra đều kém hơn so với khoái cảm khi cầm tấm ảnh thủ dâm. Em có thể hiểu được cảm thụ của tôi không? Alexa thân ái?”

“Tôi không có hứng thú với quá trình biến thái của anh.”

Đối với ngữ khí tệ hại của Đỗ Vân Hiên, Randy chỉ khoan dung mỉm cười.

“Năm cuối đời của cha, ông trở nên ngày càng bạo lực, mỗi lần việc tìm kiếm chú không tiến hành thuận lợi, ông liền thương tổn đến mẹ ta. Quý phụ nhân bi ai, thế nhưng đàn bà lại luôn luôn muốn giữ lấy thể diện, mẹ ta mỗi đêm chịu đựng cha ta đánh đập tàn nhẫn, ban ngày lại phải mỉm cười trở thành một nữ chủ nhân ưu nhã. Cho nên, khi cha ta mắc ung thư gan mà chết đi, mẹ ta cảm thấy, thời điểm bà tìm lại công bằng cho mình đã đến rồi.”

“Đừng chạm vào tôi!” Đỗ Vân Hiên phát ra tiếng gầm nhẹ.

Đầu ngón tay nam nhân dán lên da thịt, tựa như một con rắn độc tham lam lè lưỡi dò hỏi.

Lea đối với sự phần nộ của Đỗ Vân Hiên xem như không thấy.

Đôi mắt xinh đẹp tựa như kim cương đen bắn ra sự xấu hổ cùng giận dữ, đối với y mà nói lại tựa như mật ngọt. Mắt cá chân Alexa đẹp dễ tinh tế, khiến người ta phải tán thưởng sự vĩ đại của bàn tay tạo hoá, Randy vuốt ve đùa bỡn, sau đó chậm rãi hướng lên trên, đầu ngón tay từ cẳng chân thon dài rắn chắc, trượt lên đầu gối tròn trịa khả ái, lại ngược lên bên trong đùi, mang theo sự ám muội khiến trái tim người ta phải loạn nhịp.

Vị trí miễn cảm bị uy hiếp, Đỗ Vân Hiên chột trềm mặt.

“Cho nên, mẹ ta kế thừa sự nghiệp mà cha ta chưa thành công, bà cũng bắt đầu tìm kiếm khắp nơi người chú đã bị ông nội ta giấu đi. Người chú mê người kia của ta, luôn luôn có người phải cần miễn dùng sinh mệnh để tìm kiếm. Thời thơ ấu của ta lớn lên trong đủ loại miêu tả về y, cha ta nói y chính là Thiên Sứ xinh đẹp nhất, mẹ ta lại nói y là Ác Ma mang theo nọc độc dưới Địa Ngục, nhưng cho dù thế nào, trong lòng ta y cũng chiếm vị trí đứng đầu, hơn nữa từ nay về sau sẽ mãi không dao động.”

Rủi rĩ kể lại hồi ức động nhân, khoá dây lưng của Đỗ Vân Hiên bị nam nhân dùng động tác tuyệt đẹp tựa như lướt trên phím đàn piano tháo bỏ.

Bàn tay luồn vào dưới lớp vải dệt, nắm lấy khí quan chưa thức tỉnh giữa hai chân.

Đỗ Vân Hiên bị trói ở trên giường tứ chi chột căng ra, phần nộ giãy dụa.

“Yên lặng một chút, em họ thân ái, chuyện cũ vẫn chưa kể xong.”

Không để ý đến những lời nói kháng cự từ trong đôi môi xinh đẹp phát ra, động tác rành rọt trên tay nam nhân khiến Đỗ Vân Hiên xấu hổ lẫn giận dữ muốn chết, người kia lại tựa như đang ngâm nga tiếp tục kể chuyện xưa.

“Mẹ ta so với cha thì may mắn hơn, bà rốt cuộc tìm được tung tích của chú. Đối với kẻ cướp đi phu quân của mình, lại khiến mình phải chịu đựng đánh đập nhục nhã nhiều năm, mẹ ta không do dự mà phán y án tử hình. Vì thế, căn nhà xinh đẹp bên trong hàng rào trắng bỗng nhiên phát hoả giữa đêm, một đôi vợ chồng trẻ tuổi táng thân trong đám cháy. Nhưng đứa con vừa tròn ba tuổi của họ lại may mắn được cứu ra, sau đó được đưa vào cô nhi viện. Mẹ ta cảm thấy con trai của Ác ma chắc chắn sẽ trở thành Ác ma, vẫn nên diệt cỏ tận gốc. Muốn thần không biết quỷ không hay độc chết một đứa bé trong cô nhi viện, đối với gia tộc Lea mà nói là một chuyện vô cùng dễ dàng, sau này nhận được tin sau khi đứa bé này vào viện không lâu đã trở thành một khối thi thể. Có điều, hiện tại em rõ ràng nằm ở trước mặt ta, hơn nữa mê người khiến người ta phải thêm muốn như vậy, ta nghĩ năm đó em nhất định đã may mắn gặp được chuyện gì đó, tránh được một kiếp.”

Hai gò má tuần tú của Đỗ Vân Hiên trướng đến đỏ bừng, cảm giác nhục nhã nồng đậm cùng với sự kháng cự đều thể hiện trên sống mũi thẳng tắp kiêu ngạo lẫn hành động dùng lực cắn chặt môi dưới, quả thật mê người thêm muốn.

Anh có thể khinh thường câu chuyện của nam nhân kia, nhưng không cách nào khinh thường động tác của y.

Bàn tay đáng giận kia luồn vào nơi mẫn cảm, động tác ung dung, bàn tay nắm nam khí của Đỗ Vân Hiên chậm rãi gom lại.

Động tác ma sát vô cùng dâm tà dần dần nhanh hơn, khiến hô hấp của Đỗ Vân Hiên càng lúc càng khó bảo trì ổn định.

“Vốn đã tuyệt vọng, thế nhưng sau khi Thượng Đế đóng lại cánh cửa này, lại mở ra cho ta một cánh cửa khác. Điều tra người bên cạnh Cổ Sách, vốn dĩ cũng chỉ vì muốn hiểu cho rõ hắn, ta rất tò mò xem hắn ẩn giấu điều gì trong bóng tối. Rốt cuộc lại kinh ngạc phát hiện, thứ nam nhân này đang

nắm giữ trong tay, lại là bảo vật tưởng chừng vĩnh viễn thất lạc của gia tộc Lea ta.”

“Ừ...” Thanh âm từ yết hầu run rẩy của Đỗ Vân Hiên vô ý dật ra, chỉ một tiếng rất nhẹ rất ngắn, sau đó lập tức cắn môi dưới càng thêm chặt.

Anh không muốn mình yếu thế trước mặt người đàn ông tà ác trước mắt này.

“Thân thể của em thực miễn cảm, Cổ Sách hẳn là đã tổn không ít thời gian trên người em? Chỉ cần nghĩ đến Thiên Sứ thuần khiết của gia tộc Lea có lẽ đã mất đi lần đầu tiên trong tay một nam nhân Trung Quốc thô kệch, trái tim ta đau như dao cắt. Nhưng ta cũng không trách em, Alexa, em vô tội. Là anh họ cũng như là ái nhân của em, tương lai ta sẽ chậm rãi chỉ dạy cho em biết cái gì gọi là tình ái ưu nhã cao quý.”

Đỗ Vân Hiên đối với động tác của nam nhân kịch liệt lắc đầu, môi dưới dùng lực cắn đến nổi bật máu.

Khổ hạ trong bàn tay nam nhân dần dần phồng lên cứng rắn, trở thành món đồ nhỏ nam nhân yêu thích, khi nơi đó rốt cuộc chịu không được kích thích bắn ra bạch dịch, tự tôn mãnh liệt của Đỗ Vân Hiên tựa như bị một ngọn roi mang theo móc câu hung hăng quật lên.

Làm chuyện tà ác như vậy nhưng Randy vẫn ung dung tự nhiên, chậm rãi rút ra bàn tay từ giữa khoá quần bị kéo xuống, sau đó, đưa đến trước mắt Đỗ Vân Hiên, tựa như đang triển lãm một đoá hồng nhiễm sương ngắt từ hoa viên, bày ra tinh hoa bạch sắc trên bàn tay được chăm chút không tồi.

“Màu sắc có hơi nhạt. Nhưng mà không trách em, là lỗi của ta. Tiếp xúc ôn nhu như vậy, sáng hôm nay chúng ta đã phát sinh vài lần.”

Đỗ Vân Hiên khiếp sợ trừng to mắt.

“Chuyện xảy ra sau khi té xỉu trong thang máy, em đã quên, phải không? Bách hợp tuyết hạ nhĩ lan là một loại hoa xinh đẹp rất hữu dụng, có điều, nó thường xuyên gây tác dụng phụ là mất trí nhớ ngắn hạn, thật làm người ta ngạc nhiên.”

Bách hợp tuyết hạ nhĩ lan?

Đỗ Vân Hiên nhớ tới bó hoa thường xuyên xuất hiện trong phòng thiết kế của mình những ngày gần đây, cả mùi thơm rất khó có thể hình dung kia.

Không khỏi nhớ tới mình ngày đó ở trong văn phòng Giám đốc Trương Lam bỗng nhiên nôn ra không thích hợp, lần việc không có lí do ngất đi trong thang máy.

Mặt khác, cũng mơ hồ liên tưởng đến, hôm nay sau khi tỉnh lại trên giường trong phòng y tế, cái loại cảm giác mệt mỏi trống rỗng tựa như bị rút nước ở bên hông.

“Đưa em trở lại phòng y tế cũng là bất đắc dĩ. Chung quy ta cùng với Hồng Lê Minh đã có thoả thuận, bắt tay đánh bại Cổ Sách, sau đó lấy chiến lợi phẩm của mình, Hãn được tên Trương Hằng luôn đối nghịch với hãn, mà ta, thì thu hồi viên Minh Châu mà gia tộc Lea thất lạc, Alexa Lea.”

“Anh thật hèn hạ. Cổ Sách là xã hội đen, tập đoàn Lea tung hoành trong thương giới, nước giếng không phạm nước sông, tại sao anh lại muốn nhắm vào anh ta?”

“Em quá coi thường sự lớn mạnh của gia tộc chúng ta rồi, em họ khờ dại của ta. Bất cứ một đại gia tộc có lịch sử lâu dài nào, đều có một mặt không muốn người ngoài biết đến. Về sau, ta sẽ chậm rãi kể cho em nghe.” Randy đưa bàn tay đến bên miệng, tựa như liếm mật nước ngọt lành, liếm lên thể dịch mang theo khí thức của Đỗ Vân Hiên trên bàn tay.

Tiếng liếm láp rất nhỏ, khiến người ta không rét mà run.

“Gã đàn ông kia, hẳn đã rất nhiều lần hưởng qua hương vị của em. Trên người của em, lưu lại những dấu vết khiến người ta phiền lòng.” Tầm mắt Randy đảo lên những dấu hôn như ẩn như hiện trên da thịt Đỗ Vân Hiên, đáy mắt lộ ra ghen tị.

“Bây giờ, chúng ta phải nắm chắc thời gian, làm một chuyện quan trọng hơn nhiều.”

Nam nhân đi đến bên giường, kéo ra ngăn kéo.

Thấy y lấy ra ống tiêm, Đỗ Vân Hiên biết sự tình cực kì không tốt.

“Anh tránh xa tôi ra!”

“Cái này sẽ không thương tổn đến em, chỉ khiến em ngoan hơn một chút.”

Mũi kim lạnh lẽo đâm vào, Randy nhẹ nhàng đẩy ống tiêm, đem chất lỏng trong suốt bên trong rót vào mạch máu.

Kế tiếp lấy ra vài thứ, là đai lưng và vòng đeo cổ mà Đỗ Vân Hiên đã thiết kế. Randy cởi hết lớp đồ trên người Đỗ Vân Hiên đã bị trói buộc tay chân, để con mồi lộ ra thân thể trắng nõn thuần khiết nhất trước mắt mình, từ trên cao nhìn xuống thưởng thức một lúc, mới đem đai lưng lẫn vòng cổ đeo lên thân hình xinh đẹp thon gầy mà không trơ xương của Đỗ Vân Hiên.

“Thời gian có hơi gấp, chỉ có thể tạm thời lấy hàng mẫu em để lại trong phòng thiết kế chỉnh sửa kích cỡ, khảm nạm thạch anh. Nam hình nhân tạo và dương v*at châm làm theo thiết kế của em vẫn chưa đến kịp.” Đem móc kim loại của vòng cổ khoá lại, Randy hơi nuối tiếc nói.

Đỗ Vân Hiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may anh không làm hàng mẫu tất cả các bộ phận.

Sớm biết kẻ điên này sẽ coi mình là Alexa gì đó, anh tuyệt đối sẽ không vẽ dù chỉ một nét lên bản thảo!

Người đàn ông này lại nhải liên miên suốt nửa ngày, Đỗ Vân Hiên duy nhất có thể xác định, y chính là một tên biến thái đáng sợ. Nhưng anh không tin mình là Alexa, cha mẹ anh đang sống ở thành phố G, anh còn có một đứa em trai, phỏng chừng hiện tại đang trở thành con tin bị tên Cổ Sách chết tiệt kia uy hiếp trong tay, anh làm sao có thể là thân thích lưu lạc của một đại gia tộc được?

Có điều hình như Đỗ Vân Hiên thở phào hơi sớm, vì rất nhanh anh đã nghe nam nhân kia nói tiếp...

“Khiến người ta vui mừng là, thiết kế Trác hôm nay đã dẫn một đám thợ đá quý lão luyện làm việc hết công suất, cuối cùng đã làm xong nhân tạo nam hình mà hãn thiết kế, vừa đưa đến không lâu.”

Thấy thứ mà Randy lấy ra, thân thể Đỗ Vân Hiên cứng lại.

Vật tráng kiện khiến người ta không rét mà run, đỉnh móc lại thành độ cong đáng sợ, làm một nhà thiết kế đá quý, từ trước đến nay anh không thể ngờ bảo thạch mỹ lệ lại có một mặt dữ tợn xấu xí đến vậy, ruby khảm nạm ở bên ngoài lộ ra giống như những khối u bệnh lý, có thể tưởng tượng nó ở nơi mẫn cảm nhỏ hẹp sẽ khiến người ta phải đau đớn lẫn kích thích thế nào.

Nghĩ đến mình có thể sẽ bị thứ biến thái thế này xâm phạm, lưng Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên phát lạnh.

“Thân thể bị nam nhân được xưng là đế vương bóng tối điều giáo, sẽ bị khai phá đến trình độ nào đây? Nhìn thân thể mảnh khảnh như vậy của Alexa, thật khó có thể tưởng tượng khi em ăn thứ này vào trong thân thể, sẽ

là một cảnh động nhân tới mức nào. Mồ hôi trượt lên da thịt mỹ lệ run rẩy, trên quý tựa như nước mắt của nàng tiên cá.”

Randy đặt món đồ tính ngược khám nạm bảo thạch cực kì đắt đỏ đặt lên đầu giường, ánh mắt chuyển lên chiếc đồng hồ gỗ kiểu cổ treo trên tường.

“Lúc này, Cổ Sách có lẽ đang dùng bữa với đối tác của gia tộc Barlow bàn việc làm ăn tương lai. Những lúc quan trọng thế này, hẳn nhất định không muốn bị quấy rầy. Có điều..” Ngữ điệu trầm thấp gần như là lẩm nhẩm, y chậm rãi cúi người, nâng cằm Đỗ Vân Hiên lên, “Ta nghĩ, hẳn hẳn là để lại cho em một cách để liên hệ khẩn cấp chứ? Ví dụ như, một số điện thoại chỉ em mới biết chẳng hạn?”

“Không có.” Đỗ Vân Hiên mắt cũng không chớp phun ra hai chữ.

Randy Lea muốn có số điện thoại đặc biệt để liên hệ với Cổ Sách, nhất định là có mục đích xấu xa.

Đỗ Vân Hiên hôm nay đã làm quá nhiều chuyện ngu xuẩn, tải virus vào máy tính Cổ Sách, còn mơ hồ bán đứng Trương Hằng cho tên nguy cảnh sát Hồng Lê Minh kia, anh tuyệt đối không cho phép Randy lại tìm được ở trên người mình cơ hội để thương tổn đến Cổ Sách.

“Thực sự không có? Nhìn vào sự theo dõi nghiêm mật của hẳn đối với em, dự vọng chiếm hữu lẫn khống chế cường liệt như vậy, ta rất khó tưởng tượng, hẳn lại không để cho em một phương thức riêng tư, nhanh chóng nhất để liên hệ.”

“Không có.” Đỗ Vân Hiên chỉ cho y hai chữ này.

“Em thật giống chú Kelvin, Alexa, xinh đẹp mà quật cường, khí chất thần bí mê người không hề sai biệt. Từ khi ta còn là một đứa nhỏ, đã chờ mong được chạm vào cái đẹp được truyền thừa từ gia tộc Lea này, em là sở hữu của ta. Gia tộc chúng ta, để lại cho ta.” Randy cúi xuống, sủng nịch

nhìn anh, vuốt ve hai gò má,”Nói cho ta biết, em không yêu nam nhân kia. Đừng để ta thất vọng.”

“Không có.” Đỗ Vân Hiên lạnh lùng lặp lại.

Đáy mắt Randy Lea xẹt qua một tia thất vọng, sau đó phủ kín một tầng lạnh lẽo thuộc về bề trên.

Đỗ Vân Hiên rành rành bảo trì thái độ ngu ngốc khiến nam nhân chán ghét, làm người ta muốn hung hăng trừng phạt anh.

“Ta hi vọng mình có thể tin tưởng em, Alexa.” Nam nhân tiếc nuối thở dài một hơi.

Y đứng thẳng dậy, bước sang phía bên kia phòng.

Gió từ cửa sổ thản nhiên thổi tới, tấm rèm trắng có viền hoa nhẹ nhàng lay động. Khi tấm rèm trắng bị Randy vén lên, liền để lộ di vật dâm tà vẫn bị che ở phía sau.

“Đây là ngựa gỗ mà năm đó chú Kelvin thích nhất,” Randy vuốt ve bề ngoài đầu ngựa gỗ đã thâm lại theo năm tháng, “hấp thu nước mắt lẫn mồ hôi của chú ấy, bề mặt sáng bóng trơn nhẵn đến mức tựa như lau dầu vừng. Đương nhiên, thẩm mỹ của ta và cha cũng không hoàn toàn giống nhau, cha ta thích chất thơ của sự nguyên thủy, còn ta, lại thích cảm giác xa hoa gợi cảm, khiến cho người ta hưng phấn dâng trào.”

Y cuộn rèm lên, cùng đai vải hoa lệ trên tường bó lại, rồi bước lại bên giường, cầm lấy nam hình nhân tạo mà Trác Thanh thiết kế lần đốc thúc thợ chế tạo ra, đưa tới bên miệng Đỗ Vân Hiên, đề nghị, “Dùng nước bọt của em làm dịu nó, như vậy sẽ khiến em dễ chịu hơn một chút.”

Đỗ Vân Hiên chán ghét quay mặt đi, “Biến thái!”

Randy cũng không muốn giằng co, y đem nam hình nhân tạo thô to, cố định trên xoắn ốc ở giữa thân ngựa gỗ.

“Thiết kế của thiết kế Trác quả thực không đủ mỹ cảm, thế nhưng ta thường thức tính thực dụng trong tác phẩm của hần. Đại lưng và vòng cổ tôn lên da thịt dùng thiết kế tràn ngập mỹ cảm của em, mà những bộ phận điều giáo bên trong, lại sử dụng thiết kế chú trọng tính thực dụng của hần. Ta thực chờ mong em chân thực cảm thụ hết thấy những tư vị này, Alexa.”

“Đừng chạm vào tôi!”

Bị nam nhân cởi bỏ dây da trói buộc trên tay chân, từ trên giường ôm lấy, chậm rãi tới gần ngựa gỗ khám nam hình nhân tạo dữ tợn dựng thẳng lên, con người Đỗ Vân Hiên lộ ra sự sợ hãi.

Chất lỏng rót vào mạch máu đã phát huy được tính, anh có thể phát ra thanh âm kháng nghị, phản kháng lớn nhất mà thân thể có thể tạo ra, cường độ chỉ như một đứa trẻ.

Cổ tay mảnh khảnh trắng nõn bị một sợi dây thừng phía trên ngựa gỗ trói lên.

Randy ép buộc anh bày ra tư thế khoá gối bên trên ngựa gỗ, phần đỉnh ánh vàng có độ cong đáng thẹn nhắm ngay vào miệng huyết không được tự nhiên. Đỗ Vân Hiên kiệt lực khiến mình tránh xa hình cụ đáng sợ kia, thế nhưng theo thân thể bị chậm rãi buông xuống, phần đỉnh mang theo sự lạnh lẽo của kim loại đâm vào nhục huyết, chậm rãi mở ra nếp uốn xinh đẹp ở cúc hoa.

“ Ừ!” Tiếng rên rỉ tựa như nội tạng bị đè ép, vang lên trong căn phòng.

Nam hình nhân tạo không hề được bôi trơn nên khô khốc, lấy phương thức khủng bố khiến da đầu người ta phát run, xâm nhập vào nơi mềm mại.

“Có lẽ hiện tại em đã nhớ ra rồi chứ, số điện thoại liên hệ với Cổ Sách?”

“Căn bản là không ... Ừ —! A —!”

Thân thể hoàn toàn trượt xuống ngựa gỗ, dưới tác dụng của trọng lực, thân thể khó có thể tin nổi nuốt nam nhân tạo thô to đáng sợ đến tận gốc, Đỗ Vân Hiên ngay cả năng lực hô hấp cũng mất đi.

Từng viên ruby khảm nổi trên bề ngoài kim loại, đang ở nơi không thể nhìn thấy, khắc nghiệt đè ép lên tràng xích.

“Thân thể hoàn mỹ, co dẫn đến mức khiến người ta kinh ngạc. Thân ái, đáng vẻ em kêu gọi thế này, không biết nam nhân một lòng muốn bảo hộ em nhìn thấy, sẽ có cảm tưởng thế nào.”

Đỗ Vân Hiên thống khổ buông mắt, lông mi thật dài run rẩy không thôi.

Cảm giác khuếch trương lẫn đau nhức trước nay chưa từng có bao trùm hết thảy đầu óc anh, không có một chút tinh lực để để ý tới sự chế nhạo của kẻ làm điều xấu kia.

Nếu có thể ngắt đi thật tốt.

Rất đau đớn...

Đau đến mức không thể chịu nổi...

“Xác nhận lại một lần cuối, cách thức liên hệ với Cổ Sách, có nghĩ ra chưa?”

Cầm bị nắm lên, không thể không đối mặt với Randy từ trên cao nhìn xuống.

Đỗ Vân Hiên cho y một ánh mắt suy yếu mà khinh thường.

Ở cùng với Cổ Sách, rất nhiều lần phải nếm mùi đau khổ, hoá ra hơn một năm này, lại là tấm đệm cho ngày hôm nay, ít ra, cũng rèn ra năng lực thừa nhận mà chính anh cũng phải kinh ngạc.

Bên trong đùi có cảm giác nóng ấm chậm rãi chảy xuôi, uốn lượn xuống dưới.

Đại khái, là miệng vết thương xuất huyết.

Đỗ Vân Hiên dứt quãng thở dốc, không hề lo lắng đến miệng vết thương lẫn máu tươi của mình.

Rất kỳ lạ, lúc này, vậy mà anh còn nghĩ đến Cổ Sách.

Cổ Sách cũng là kẻ thích bức ép người ta đến chết đi sống lại.

Chính mình ở trước mặt Cổ Sách, tựu chung là không có cốt khí mà đầu hàng, cầu xin tha thứ, về sau nghĩ đến vẫn cảm thấy thực mất mặt, rất hận Cổ Sách.

Hôm nay, trước mặt Randy Lea, tuyệt đối không đầu hàng.

Bởi vì, kẻ trước mắt, cũng không phải tên bạo quân độc nhất vô nhị, đáng giận lại vô sỉ kia.

Bản thân hẳn là không phải loại hảo hán kiên trung đối mặt với khổ hình thế này mà vẫn mặt không đổi sắc, có điều, nếu đã từng đối với một người cúi đầu xưng thần, vậy chỉ nhận một người duy nhất kia thôi.

Duy nhất một người.

Không có ai khác, có thể giống như Cổ Sách, khiến anh phải đầu hàng.

“Không... biết...”

“Gã đàn ông lớn lên từ cổng rãnh tối tăm kia không đáng để em trung thành như vậy, Alexa.” Randy mở miệng sau một lúc trầm mặc, giọng nói mơ hồ lộ ra thất vọng lẫn phẫn nộ.

Y không tiếp tục truy hỏi Đỗ Vân Hiên đang bị nam hình nhân tạo tàn nhẫn cố định bên trên ngựa gỗ nữa.

Sau một lúc rời đi, Randy lần nữa xuất hiện, trên tay cầm di động của Đỗ Vân Hiên.

“Để ta đoán một chút, theo tính gia trưởng của Cổ Sách, vậy các thiết bị liên lạc của tình nhân, đều do hãnh một tay sắp xếp, phải không?”

Ánh mắt Đỗ Vân Hiên chạm đến di động trong bàn tay Randy, đột nhiên cứng lại.

Anh nhớ rõ di động của mình bị rơi trên thảm trong thư phòng bên trong biệt thự, khi kẻ xâm nhập bắt đầu công kích, anh đã thử liên lạc với Cổ Sách, thế nhưng sóng chung quanh biệt thự đều đã bị cắt đứt triệt để.

Xem ra, Hồng Lê Minh không chỉ đưa anh cho gia tộc Lea, còn tặng kèm cả di động tìm được bên trong thư phòng.

“Thiết lập rất chuyên nghiệp, dãy số quay số nhanh cũng không thể bị nhận diện.” Đầu ngón tay Randy trượt lên màn hình, “Có điều, thời gian ghi lại cuộc gọi cuối cùng, là lúc bắt đầu tập kích. Thời khắc mấu chốt như vậy, em họ thân ái của ta, em sẽ muốn liên hệ với ai nhất đây?”

Y chọn dãy số cuối cùng trong bản ghi, ấn xuống nút gọi.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Cổ Sách cảm thấy di động ở trong túi rung lên.

Hắn đã đến Mississippi, cũng đã được gia tộc Barlow nhiệt tình chiêu đãi.

Bên trong hậu viện xinh đẹp của gia tộc Barlow bày ra một bàn ăn rất lớn, xung quanh bàn ăn ngồi đầy người. Những người này đều do trưởng gia tộc Barlow, Linyard Barlow gọi tới, bọn họ đại đa số đều là người của gia tộc Barlow, quản lý các địa bàn mà gia tộc Barlow khống chế.

Nếu Cổ Sách đã sắp trở thành đồng minh mới của gia tộc Barlow, Linyard Barlow cho rằng cần phải để đám người trong gia tộc gặp mặt Cổ Sách, mặt khác là để Cổ Sách hiểu rõ một chút về thực lực của gia tộc Barlow ở Mississippi, cũng để hắn biết phải tôn kính người có thực lực nhiều hơn nữa, tất nhiên, loại tôn kính này tốt nhất lát nữa phải biểu hiện được trong cuộc thương lượng lợi ích.

“Xin lỗi, có điện thoại, phải tiếp một chút.” Cổ Sách mỉm cười với Linyard Barlow ở bên cạnh, đặt lại khăn ăn lên bàn, đi đến một góc đài phun nước ở hoa viên.

Cổ Sách không biết chuyện Đỗ Vân Hiên mất tích hai giờ ở đá quý Lea, bởi vì Trương Hằng cảm thấy nếu đã tìm được người về, vậy việc nhỏ này chờ Cổ Sách trở về mới báo cáo cũng không muộn, thực ra cũng không thể phủ nhận là Trương Hằng có một chút tính toán, đến khi mọi chuyện qua

một thời gian mới nói cho Sách ca, có lẽ sẽ không bị Sách ca chinh quá thâm.

Cổ Sách cũng không biết biệt thự của mình bị tập kích, chẳng những Đỗ Vân Hiên bị bắt đi mà ngay cả huynh đệ tâm phúc đã nhiều năm Trương Hằng cũng bị sói tha mất. Hồng Lê Minh trước khi động thủ đã cắt đứt toàn bộ thông tin liên lạc của biệt thự, lúc này lại cách thời gian biệt thự bị tập kích cũng chưa lâu lắm.

Huống chi, với hung danh của Cổ Sách ở bên ngoài, ai cũng biết ở chỗ kia có một lão Đại không thể chọc vào, nghe thấy động tĩnh cũng không dễ dàng dám nhòm ngó.

Có tiếng nổ mạnh? Có tiếng súng? Vậy càng không thể đi! Có trời mới biết Cổ lão đại vô pháp vô thiên kia đang bày ra trò gì mới? Lỡ may hắn đang trừng phạt kẻ thù hắn không vừa mắt, hoặc là chơi mấy trò bắn nhau trái pháp luật, người hóng hớt chẳng phải sẽ lập tức bị giết người diệt khẩu, huỷ thi diệt tích sao?

Nếu hệ thống điện tử không có vấn đề, vậy tin tức đã truyền ra, thế nhưng hệ thống bảo an đẳng cấp thế giới sau khi bị virus khổng lồ đã trở thành phản đồ điện tử đẳng cấp thế giới, đang liên tục truyền ra bên ngoài thông tin biệt thự hoàn toàn an ổn, hết thấy đều bình thường, mọi người chỉ thấy được thông tin giả là tất cả vẫn bình an.

Không thể không thừa nhận, Hồng Lê Minh cùng với gia tộc Lea đã tính toán thời gian cực kì chuẩn xác, vì để thực hiện kế hoạch hoàn mỹ này, Randy Lea sau khi khiến Đỗ Vân Hiên hôn mê trong thang máy, thậm chí đã kiểm chế dự vọng, một lần nữa trả Đỗ Vân Hiên lại cho Trương Hằng.

“Tôi đây.” Cổ Sách lấy điện thoại ra nhận cuộc gọi, “Chưa ngủ sao?”

Bởi vì chuẩn bị bàn bạc công chuyện cực kì quan trọng, không muốn bị mấy thứ linh tinh phân tán sự chú ý, hắn đã tạm thời chặn những số điện

thoại khác lại, hiện tại, có thể làm cho điện thoại hân rung lên, cũng chỉ có dây số đặc biệt mà hân để lại cho Gấu Nhỏ.

Gấu Nhỏ ở lại địa bàn của mình, được đám đàn em bày binh bố trận sẵn sóc hân là an toàn không phải lo lắng, nửa đêm gọi điện đến đây, không biết có phải là lại cần đến người mẫu tình cảm nhất trên đời là hân không?

Hoặc là, có chút nhớ hân?

“Em ấy không ngủ.” Từ di động truyền đến một giọng nam xa lạ.

Sắc mặt Cổ Sách khẽ biến, ánh mắt chợt sắc bén, giọng nói trầm thấp hỏi, “Hắc Lang?”

“Không hổ là người một tay chiếm được cả giang sơn, ngài phản ứng rất nhanh.”

“Người biết số điện thoại này, ở trong tay mày?”

“Đúng vậy.”

Trái tim Cổ Sách chợt ngưng tụ thành một khối sắt nặng nề.

Gấu Nhỏ đang ở trong tay thủ lĩnh tụ đảng, đang bị kẻ thù của Cổ Sách hân bắt giữ!

Máu của đế vương đêm tối giống như một ngọn lửa màu đen bùng lên, lý trí lại bình tĩnh tựa băng tuyết.

“Điều kiện thả người?” Cổ Sách thấp giọng hỏi.

Không quanh co, nói thẳng.

Đối phương làm việc rất khá, vô thanh vô tức, hung hăng đâm cho Cổ Sách chưa chuẩn bị một cú, thời điểm gọi điện thoại, vừa vặn chính là một

khắc trước khi quan hệ hợp tác của hắn với gia tộc Barlow có tiến triển to lớn.

Cố Sách đời này không biết đã gặp bao nhiêu minh thương ám tiễn, bày bố hung hiểm, đến khi nhìn ra thủ đoạn của đối phương, thì chỉ thấy cổ mình đã kề lên lưỡi dao rồi, cho nên hắn cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi điều kiện thả người.

“Người, ta sẽ không thả.” Tiếng cười của Randy Lea bên trong điện thoại có vẻ trầm thấp tàn nhẫn, “Ta biết ngài đang gặp Linyard Barlow, ta muốn hắn chết.”

“Mày muốn tao ở trong địa bàn của gia tộc Barlow, giết chết tộc trưởng của bọn họ?”

“Ta thực ra rất muốn tự tay kết liễu tên chết tiệt kia, nhưng Linyard Barlow nổi tiếng sợ chết, người ngoài không có nhiều cơ hội tiếp cận hắn.

“Cố Sách! Đừng!”

Di động bỗng nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, làm cho cả người Cố Sách chấn động. Hắn nhận ra sự suy yếu của Đỗ Vân Hiên, chỉ dưới tình huống cực kì thống khổ còn kiệt lực kêu lên, thanh tuyến mới có thể run rẩy không rõ như vậy.

“Không cần phải... nghe hắn!”

Randy cầm điện thoại đứng bên cạnh ngựa gỗ, vì muốn trừng phạt sự cứng đầu của Alexa Lea mà Randy cố tình phát loa ngoài, để anh nghe rõ nội dung cuộc thoại.

Đỗ Vân Hiên hết như người phải chịu cực hình, bị dương v*t nhân tạo khảm nhập vào thân thể cố định trên ngựa gỗ, dùng khí lực cả người sở hữu

kêu lên. Cảnh tượng này, khiến cho trái tim cao ngạo của vị tộc trưởng trẻ tuổi Lea đau đớn thật sâu.

Người vốn dĩ thuộc về mình, lại cự tuyệt trao trái tim trân quý cho mình.

Sự ghen ghét găm nhăm vào tim, Randy tựa như nhìn thấy sự phản nộ lẫn bi thương của cha mình khi chú Kelvin phản bội và trốn chạy, dần dần dầu hết đèn tắt.

“Cổ Sách, đừng để hãn uy hiếp!” Đỗ Vân Hiên khàn khàn kêu lên.

Randy là muốn một mũi tên trúng hai đích, mượn Cổ Sách giết chết đối thủ cạnh tranh, sau đó lại mượn gia tộc Barlow phản nộ mà giết chết Cổ Sách.

Cổ Sách không thể chết!

Ít nhất, không thể vì Đỗ Vân Hiên anh mà chết!

“Ta đề nghị ngài nắm chắc thời gian, Cổ tiên sinh. Bởi vì có thể ngài vẫn chưa biết, thân thể mê người trước mắt ta đang phải hưởng thụ cái gì.” Randy đưa điện thoại đến trước mặt Đỗ Vân Hiên, cơn giận ẩn giấu sau nụ cười dịu dàng, “Thân ái, chào Cổ tiên sinh đi, nói cho hãn biết cảm giác lúc này của em.”

Đỗ Vân Hiên ghê tởm liếc Randy một cái, cắn chặt môi dưới.

Anh không muốn để Cổ Sách nghe thấy mình đang nhục nhã lẫn đau đớn thế nào, lại càng không muốn trở thành lợi thế của Randy để uy hiếp Cổ Sách.

Randy đưa điện thoại lại bên tai mình, miễn cưỡng nói, “Ngài biết đấy, em ấy lúc nào cũng rất ương bướng.”

Y hỏi Đỗ Vân Hiên một câu nữa, “Em thực sự không muốn mở miệng sao?”

Đỗ Vân Hiên cắn môi dưới càng chặt hơn, cắn cổ căng ra thành một đường cong quật cường.

Randy biết tại sao Đỗ Vân Hiên lại làm như vậy, tựa như một quả bom, sự phần nộ vẫn đè nén bỗng nhiên bạo phát.

“Em sẽ thuyết phục hẳn cho ta, Alexa Lea thân ái.” Randy thấp giọng nói, đưa tay qua, đặt lên tay cầm phía trên ngựa gỗ, bắt đầu đưa đẩy.

Đáy ngựa gỗ được thiết kế thành đường cong, ở trên mặt thảm bắt đầu lay động, kéo theo nam hình thật lớn bị gắn với ngựa gỗ lẫn thân thể bị thương vì bị nam hình dữ tợn khám nhập thật sâu.

“Aaaaa!” Đỗ Vân Hiên gắt gao cắn môi dưới, rốt cục phát ra tiếng kêu thê thảm từ trong yết hầu.

Cổ Sách cơ hồ siết di động vỡ thành từng mảnh.

“Tao đáp ứng điều kiện của mày.” Hắc trầm giọng nói, “Mặc kệ mày đang làm gì với em ấy, lập tức dừng lại.”

“Ngài cũng thật hào sảng, Cổ tiên sinh.”

“Tao giết Linyard Barlow cho mày, mày phải thả em ấy ra.”

“Ta đã nói rồi, người là của ta, ta sẽ không thả. Có điều, chờ ta xác định tin tức tộc trưởng gia tộc Barlow chết, chuyện hiện tại phát sinh trên người em ấy sẽ dừng lại.” Trong lúc Randy nói chuyện, y vẫn giữ một loại tiết tấu tàn khốc mà bình tĩnh, liên tục đưa đẩy ngựa gỗ, “Nói cách khác, trước khi ngài hoàn thành chuyện ta yêu cầu, em ấy vẫn sẽ phải giữ trạng thái này.”

Thanh âm tràn ngập thống khổ của Đỗ Vân Hiên một lần nữa lại thông qua di động truyền đến màng nhĩ Cổ Sách.

Đế vương đêm tối bị buộc tới đường cùng.

Kéo dài thời gian, hoặc tiếp tục dây dưa vô nghĩa, sẽ chỉ khiến địch nhân tàn nhẫn tra tấn Gấu Nhỏ.

Hắc Lang có lẽ không sao cả, nhưng Cổ Sách không thể chịu đựng được.

“Mày thắng.” Cổ Sách khó có thể tin tưởng nhượng bộ, “Nhưng mà, trước khi xác định tao chết, mày không được chạm vào em ấy.”

“Cổ tiên sinh, giao dịch thì phải công bằng. Ngài giết chết một người cho ta, và ta, đưa một người khác từ ngựa gỗ xuống coi như đáp lại, đây là giao dịch công bằng. Nếu muốn ta thỏa mãn một điều kiện khác của ngài, vậy ngài phải làm tiếp cho ta một chuyện.”

“Nói.”

Randy liếc Đỗ Vân Hiên đang đau đến cả người run rẩy dữ dội một cái.

Vào thời điểm này, ngoại trừ không thể đè nén tiếng kêu thống khổ, anh vẫn không chịu nói ra điều gì phối hợp với Randy, tựa như đau đớn thật lớn trên thân thể, cũng không thể so với tính mạng của Cổ Sách.

Randy phải đập đổ địa vị của Cổ Sách trong lòng anh.

“Ta lo em ấy có chút kháng cự với tình ái có ràng buộc huyết thống, ngài trên phương diện này có kinh nghiệm phong phú, Cổ tiên sinh. Đừng kinh ngạc, ta đã điều tra ngài, mà lai lịch của em ấy, ta rõ ràng hơn ngài nhiều, một ít chuyện xưa, chỉ cần muốn thì có thể tra ra được dấu vết còn lại.” Randy chậm rãi nói, “Chỉ cần ngài nói ra sự thật với em ấy, ta đáp ứng với ngài, trước khi xác nhận ngài đã chết, ta sẽ không chạm vào em ấy. Đừng

nhiên, cả ngài và ta đều rất rõ ràng, ngài không có khả năng còn sống mà rời khỏi toà ốc hắc ám đó.”

Cố Sách ở trong điện thoại trầm mặc một chút.

“Để em ấy nghe điện thoại.” Hần trầm giọng nói.

Randy đưa điện thoại đến bên tai Đỗ Vân Hiên.

“Anh... Anh đã nói....” Đỗ Vân Hiên dứt quãng thở dốc, “Có tôi ở đây.... Anh sẽ sống lâu hơn một chút.”

Trái tim Cố Sách nháy mắt vỡ tan, sau đó kết thành một khối băng lãnh khốc.

“Em không phải là con ruột nhà họ Đỗ, vợ chồng Đỗ thị là cha mẹ nuôi của em. Cha mẹ ruột của em đã chết trong một đám cháy đáng ngờ, năm em ba tuổi, Đỗ gia bí mật nhận nuôi em. Sau khi mẹ tôi li hôn cha tôi thì gả cho cha của em, cho nên sinh em, Đỗ Minh Lỗi và em không hề có quan hệ huyết thống.” Cố Sách hít thật sâu một hơi, từng chữ từng chữ nói, “Tôi, mới là anh trai cùng mẹ khác cha của em.”

“.....”

“Em nghe thấy không?”

“Anh đang nói dối...” Đỗ Vân Hiên cảm thấy giọng nói mình như thể truyền đến từ rất xa.

“Đây có thể sẽ là lần cuối cùng tôi nói chuyện với em, em cho rằng tôi sẽ dùng nó để nói dối sao?” Cố Sách nói, “Tôi không hối hận, với tôi mà nói, em chính là độc nhất vô nhị.”

Hần ngắt điện thoại, từ đài phun nước trở lại bàn ăn, cầm lấy khăn ăn vừa rồi đặt xuống trên bàn, sắc mặt như thường cài khăn lên cổ áo, tao nhã

cầm lấy dao nĩa tiếp tục dùng bữa.

“Cổ tiên sinh, về lợi ích mà gia tộc Barlow chúng tôi nên có được, tôi nghĩ ngài hẳn đã nghĩ qua rồi chứ?” Linyard Barlow lấy khăn ăn lau vụn thịt dính ở khoé miệng, quay qua hỏi Cổ Sách.

“Đúng vậy, tôi đã nghĩ tới. Có điều, trước khi chúng ta bàn vào việc chính, còn có chút chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng sẽ tổn của chúng ta một chút thời gian.”

“Chuyện gì?”

Cổ Sách hờ hững mỉm cười.

Dao ăn bằng bạc tinh khiết trong tay ở trong không trung xẹt qua một độ cong sắc bén, chuẩn xác vô cùng đâm vào giữa trán Linyard Barlow.



Tin Linyard Barlow đã chết truyền tới rất nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả Randy là kẻ đề xuất cũng rất bất ngờ.

Giống như mất nửa ngày để lo trang phục, nửa ngày đi đường, đến khi y thi thi nhiên nhiên bước vào nhà ăn sang trọng nhất, ngồi xuống bàn ăn cầm lấy thực đơn dẫn đo nửa ngày, mới chậm rãi quyết định gọi một bàn đại tiệc, kết quả, vừa mới mở miệng, một bàn tiệc lớn toả hương bốn phía đã xuất hiện trước mắt, ngay cả đồ ăn tinh xảo cũng được đồng loạt đưa lên.

Kế hoạch tính toán kỹ lưỡng, tất nhiên không thể thiếu tai mắt mà gia tộc Lea cài vào gia tộc Barlow, sau khi có biến cố lớn xảy ra trong hậu hoa viên của toà ốc, tai mắt trước tiên đem tin tức từ hiện trường truyền tới.

Randy nhận được tin tức sau một thời gian ngắn đến kinh ngạc, sau đó mang theo một chút ghen tị khó có thể nhận ra thở dài, “Có thể nhận ra, gã

đàn ông phương Đông kia không muốn em ở trên đây dù chỉ một phút đồng hồ. Tuy rằng ngu xuẩn, nhưng ít ra cũng dũng cảm, đối với điều này, ta muốn bày tỏ kính ý. Như hẳn mong muốn, em có thể xuống, Alexa Lea thân ái.”

Y cởi dây thừng khỏi cổ tay Đỗ Vân Hiên, ôm anh từ trên ngựa gỗ xuống phía dưới. dương v*t nhân tạo lấp đầy nhô lên thoát khỏi thân thể, khiến Đỗ Vân Hiên đau đớn cực độ, thân thể kịch liệt run rẩy, cánh môi bị cắn đến bật máu nhưng lại không bật ra dù chỉ một chút thanh âm.

Trong đầu quanh quẩn lời nói trầm thấp của Cổ Sách.

Tôi, mới là anh trai cùng mẹ khác cha của em.

Đây có thể sẽ là lần cuối cùng tôi nói chuyện với em.

Tôi không hối hận, em là độc nhất vô nhị.

Mỗi một câu nói, mỗi một con chữ, đều rung động bên tai, thật lâu không dứt. Hết thấy đều đã sụp đổ. Thân thể bị xé rách, linh hồn bị xé rách, ruột gan, cũng bị xé ra....

Anh vừa bị người đàn ông mình hận nhất, cũng quan tâm nhất, lấy một phương thức trực tiếp lại thô bạo, nói cho anh thân thể mà chính bản thân mình cũng không biết, nói cho anh biết rằng, bọn họ vẫn phạm phải trọng tội anh em loạn luân.

Đầu óc hỗn loạn tựa như hiện trường thảm thiết nhất sau cơn lốc xoáy, chính bởi vì sự hỗn loạn này, mà Đỗ Vân Hiên mất đi bản năng an ủi tâm lý mình, anh ngay cả việc kháng cự tâm lý, tự nói với bản thân đây không phải sự thật, chuyện này là không có khả năng cũng không xảy ra, một bước đạp vào không trung, trực tiếp ngã vào hiện thực không thể tiếp nhận được.

Ở chung với Cổ Sách lâu như vậy, anh nghe ra lời Cổ Sách nói là thật.

Con nuôi của Đỗ gia.

Anh em cùng mẹ khác cha.

Không đếm được số lần, anh em đâm tà kích liệt loạn luân.

Nếu giờ phút này Cổ Sách xuất hiện trước mặt Đỗ Vân Hiên, Đỗ Vân Hiên sẽ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất mà mình có thể nghĩ đến để giết chết Cổ Sách.

Thế nhưng giờ phút này, Cổ Sách không ở trước mặt, hơn nữa rất có thể, sẽ không bao giờ.... xuất hiện trước mặt Đỗ Vân Hiên nữa.

Tựa như bị một người cứng rắn nhổ bỏ cái móng tay của mình, thế nhưng, người bị hại còn chưa kịp đau đớn, cổ tay bỗng nhiên bị người ta chặt mất.

Cổ Sách, hắn sẽ chết sao?

Sự thật tối đen bị một sự thật càng đen hơn nữa bao phủ, lý trí hỗn loạn muốn sụp đổ, nỗi sợ lại càng hỗn loạn, càng vỡ nát hơn — Người đàn ông đã cưỡng ép anh phạm hạ tội nghiệt loạn luân, đáng lẽ phải chịu tử hình hàng ngàn lần, có thể sẽ chết....

“Aiz, Alexa Lea đáng thương, em bị thương rồi.” Giọng nói tràn ngập thương xót của Randy truyền vào trong tai.

Có lẽ vì để kiểm tra vết thương, y chậm rãi tách hai chân đang khép lại của Đỗ Vân Hiên ra.

Gương mặt xinh đẹp của Đỗ Vân Hiên, bởi miệng vết thương đau đớn vì bị động đến mà hơi hơi vặn vẹo.

“Anh đã hứa với anh ta, sẽ không chạm vào tôi.” Đỗ Vân Hiên thấp giọng nói.

“Lời hứa của ta là, trước khi xác định hắn đã chết, sẽ không chạm vào em.” Randy nói, “Trước mặt một đám người hung bạo của gia tộc Lea giết chết tộc trưởng của bọn họ, hắn cho dù có một trăm cái mạng, hiện tại cũng có thể đã chết.”

Đôi môi Đỗ Vân Hiên đột nhiên run lên bần bật, tái nhợt tựa như xác chết.

“Nhưng anh vẫn chưa xác định, không phải sao?”

Randy đánh giá anh, sau đó ôn hoà trả lời, “Đúng vậy, ta chưa xác định.”

Đỗ Vân Hiên chậm rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhắm mắt lại.

Ngất đi.

—

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7

Randy Lea và Cổ Sách giống nhau, đều là những kẻ không thích lãng phí thời gian, sau khi Đỗ Vân Hiên ngắt đi, y trong một thời gian ngắn làm rất nhiều chuyện, một trong số đó, chính là đưa Đỗ Vân Hiên bị thương trở về Mississippi.

Trương Hằng bị Hồng Lê Minh bắt đi, Cổ Sách ở Mississippi sống chết chưa rõ, Hồng gia cùng với các huynh đệ tâm phúc nhất mà Cổ Sách lưu lại bắt đầu giành giật từng giây, bước vào cuộc hỗn chiến hắc đạo cực kì đẫm máu. Mạng lưới mạnh mẽ khủng bố mà Cổ Sách đã khống chế nhiều năm bị tổn hại nghiêm trọng, dưới tình huống này, Randy Lea rốt cuộc không cần phải cố kỵ đến để vương đêm tối, thản nhiên đưa Đỗ Vân Hiên đi khỏi địa bàn của Cổ Sách, mang lên trực thăng riêng đã chờ sẵn từ lâu, trở lại địa bàn ở Mississippi của y.

Alexa Lea, là bảo vật mà gia tộc Lea lạc mất.

Randy Lea đem viên minh châu này, từ trong tay gã đàn ông đã vấy bẩn nó, hung hăng đoạt trở về.

Mà gã đàn ông đã chạm vào Alexa Lea, nhất định phải dùng cái chết bi thảm nhất để chuộc tội!

Xe hơi tiến vào cổng lớn uy nghiêm cổ kính của trang viên Lea, chậm rãi dừng lại trước bức tượng đá điêu khắc Thiên Sư sáu cánh, quản gia Chris

Buller một đầu tóc bạc dẫn toàn bộ nữ hầu cùng với đám tôi tớ trong trang viên đứng thành hai hàng, cung kính chờ đợi.

“Mừng ngài trở về, Randy thiếu gia. Ngài đi đường vất vả rồi.”

“Chris, ta đem em ấy về rồi.”

“Ngài đang nói Alexa Lea thiếu gia?”

“Ta đã nói, một ngày nào đó ta sẽ đưa Alexa Lea trở lại nơi em ấy nên thuộc về.” Randy thật cẩn thận tự mình ôm lấy Đỗ Vân Hiên vẫn hôn mê chưa tỉnh từ trong xe ra, “Bộ dạng cùng với chú Kelvin giống nhau như đúc, đúng không? Chris, khi em ấy ngủ say, tựa như một đoá U Lan yên lặng.”

“Đúng vậy, giống như được đúc từ một khuôn với Kelvin thiếu gia. Ngài tốt cuộc đã đưa ngài ấy trở lại, Randy thiếu gia, lão gia và phu nhân nhất định cảm thấy thật tự hào vì ngài! Tôi sẽ chuẩn bị phòng thật tốt cho Alexa Lea thiếu gia.”

“Không, em ấy sẽ ở trong phòng của ta. Ta hi vọng em ấy sẽ nhanh chóng thích ứng ở bên cạnh ta.”

Trang viên của gia tộc Lea ở Mississippi rất rộng lớn, đây thực chất là một lâu đài cổ kính từ thế kỷ XVII, lại thêm một thời gian thật dài kinh doanh, đất đai càng lúc càng được mở rộng, những bức tường lớn phủ đầy rêu phong, thể hiện ra bề dày lịch sử của gia tộc.

Đỗ Vân Hiên sau khi được chữa trị và chăm sóc chậm rãi tỉnh lại, phát hiện mình bị an trí ở trong một căn phòng to rộng vô cùng hoa lệ, nhưng đồng thời lại có một chút hơi thở mục rữa.

Bức hoạ sắc thái hoa mỹ trên trần nhà, đèn pha lê lấp lánh, rèm che thêu hoa văn sang trọng, những món đồ dùng bằng gỗ đắt đỏ....

Nghe thấy nam nhân có diện mạo tuấn mỹ nhưng nội tâm lại hung hiểm mỉm cười nói với anh, về sau bọn họ sẽ ở chung một phòng, Đỗ Vân Hiên không hề lộ ra biểu tình hoảng loạn hay sợ hãi.

Anh lạnh lùng im lặng, sau một lúc lâu, mới hỏi Randy Lea, “Anh ta còn sống, đúng không?”

“Tính đến hiện tại, hẳn ta còn sống.”

Đến sân bay của Mississippi, Randy đã nhận được tin tức càng rõ ràng và toàn diện hơn từ tai mắt của mình.

Sự kiện ảnh hưởng cực lớn đến hắc đạo ở Mississippi là diễn ra như thế này – Trên bàn ăn không khí tốt đẹp, Cổ Sách ngay cả quá trình trở mặt cũng giản lược, đến cả tiếng xin lỗi cũng không có, trực tiếp cầm dao ăn vào giữa trán tộc trưởng gia tộc Barlow, một đao sạch sẽ gọn gàng lấy mạng.

Có điều Cổ Sách cũng không dừng tay như vậy.

Hiển nhiên, Cổ lão đại quả nhiên y hệt các nhân sĩ hắc đạo phương Đông khác, đều tuân theo một thứ tốt đẹp gọi là đạo đức nghề nghiệp, đó chính là, giết một không lỗ, giết hai có lời.

Linyard Barlow vô cùng trân trọng tính mạng của mình, cho dù là đồng minh hợp tác quan trọng cũng không thể mang theo vũ khí tiếp cận hẳn. Cho nên Cổ Sách khi bước vào địa bàn của gia tộc Barlow, đã giao súng ra để biểu đạt thành ý.

Tương tự, Linyard Barlow đối với tộc nhân của mình cũng không hoàn toàn tín nhiệm, những người bị triệu tập đến đây dùng bữa, ở cửa chính cũng phải chủ động giao súng ra, sạch sẽ cùng với tộc trưởng hưởng mỹ thực.

Bởi vậy, lúc đó ở trên bàn cơm, không có bất cứ ai giữ vũ khí mang tính sát thương.

Sự thực chứng minh, trong mắt một cao thủ, thì bất cứ vật nhỏ tầm thường gì cũng có thể trở thành vũ khí, dao ăn có thể, đĩa ăn có thể, chậu than đỏ cùng với chân ghế cứng rắn cũng có thể, mà bản thân Cổ lão đại, lại chính là cao thủ trong cao thủ.

Sau khi xử lí Linyard Barlow, hãn thừa dịp những kẻ xung quanh chìm trong kinh ngạc chưa kịp phản ứng, để đám người trong gia tộc Barlow mở mắt kiến thức một phen cái gì gọi là ngẫu hứng giết người, tạo ra một màn giết chóc khủng bố đẫm máu, không chút khách khí buôn bán kiếm lời mười đến hai mươi lần, giết đến một hồi Mississippi thịnh yển máu chảy thành sông, biến thành Địa Ngục nhân gian.

Chẳng qua, hãn dù sao cũng chỉ có một người.

Cho dù có mạnh hơn nữa, cũng không thể giết chết toàn bộ người của gia tộc Barlow cùng với vệ sĩ của bọn họ, xông ra ôm chặt.

“Hãn hiện tại đang bị giam trong địa lao của gia tộc Barlow, chỉ còn nửa cái mạng.”

Đỗ Vân Hiên lại im lặng một lúc thật lâu, cuối cùng, vẫn chỉ lạnh lùng hỏi lại một câu kia, “Anh ta còn sống, không phải sao?”

“Nếu thực sự em có một chút tình cảm với hãn, em hãn là nên cầu nguyện cho hãn mau chóng chết đi.” Cơn phẫn nộ mơn hồ lại khiến Randy bắt đầu mỉm cười, khoé môi cong lên khiến người ta không rét mà run, “Bởi vì sống càng lâu, có nghĩa là gia tộc Barlow sẽ khiến hãn chết thật chậm rãi. Đối với Cổ tiên sinh mà nói, chuyện này không dễ chịu chút nào.”

“Chỉ cần anh ta còn sống, anh nên lo lắng đi. Cổ Sách chưa từng buông tha kẻ dám hại hắn.”

“Người chết không thể báo thù, cho dù linh hồn hắn khát vọng đến đâu chẳng nữa.” Randy vuốt ve khuôn mặt của anh, chăm chú nhìn, “Alexa Lea thân ái của ta, đã đến lúc em phải thật cẩn thận suy nghĩ một câu trả lời, quay lại vòng tay của gia tộc, quay lại vòng tay của ta, đây mới chính là chốn trở về của em. Trên thế giới này, không có gì là quan trọng hơn người nhà của mình.”

Đỗ Vân Hiên rũ mắt, không hề đáp lại.

Lông mi hạ xuống tạo ra một cái bóng thật rậm, che đi con người như hắc thạch trong treo mà lạnh lùng, cũng che đi nội tâm đau đớn vì bị xé vụn.

Thực ra, cũng không thể nói là Đỗ Vân Hiên không chịu cho một lời đáp như Randy Lea nói, mà chính là phải tới nay anh mới có thể đáp lại, bởi vì muốn cởi bỏ dây trói ở cổ tay, cần phải có thời gian.

Có phải là anh nên cảm ơn sự biến thái cùng với càn rỡ của Cổ Sách không?

Nếu không phải bị Cổ Sách trói lại quá nhiều lần, Đỗ Vân Hiên một thiết kế sư bình thường, tuyệt đối sẽ không ăn no rửng mỡ mà đi tìm hiểu làm sao để có thể cởi bỏ những dụng cụ trói buộc.

Các phương pháp thoát ra, đều là tìm được ở trên mạng, có những cái hoàn toàn vô dụng, cũng có một số có hiệu quả, Đỗ Vân Hiên học lung tung một mớ, nhưng dưới bàn tay của Cổ Sách, anh chưa từng đào thoát thành công.

Trực giác của Cổ Sách quá lợi hại, tựa như một loại dã thú có thể ngửi được những thứ ẩn giấu trong không khí, có đôi khi, hắn chỉ cần liếc một

cái xem nét mặt của Đỗ Vân Hiên, sẽ đột nhiên lộ ra vẻ mặt cảnh giác, trói chặt lại tay chân Đỗ Vân Hiên thêm một lần nữa.

Nhiều lần, Đỗ Vân Hiên vừa mới tự cứu được một nửa, đã bị Cổ Sách phát hiện, kết quả đương nhiên bị dạy dỗ thực sự thâm, mỗi lần Cổ Sách đều buộc Đỗ Vân Hiên thề, về sau tuyệt đối không được có ý nghĩ chạy trốn trong đầu nữa.

Cho dù có thề, Đỗ Vân Hiên vẫn tiếp tục thử chạy trốn.

Bị phát hiện, lại bị trừng phạt đến khóc suốt đêm.

Chuyện cũ không hề muốn nhớ lại.

Gã đàn ông khôn khéo lại đáng giận kia, cho tới bây giờ chính là một tên bạo quân hoang dã vô đạo.

Đỗ Vân Hiên hi vọng mình sẽ không còn nhớ lại quá khứ này nữa, bởi vì anh hiện tại chỉ nghĩ đến những chuyện cũ có liên quan đến Cổ Sách, đều cảm thấy rất đau.

Không phải trên người đau, mà là trong lòng đau.

Nếu Cổ Sách đã chết, vậy hẳn là vì chính mình mà chết. Đỗ Vân Hiên từng vô số lần hận Cổ Sách sao không sớm chết một chút, anh không biết rằng khi chuyện ập lên đầu, chính mình sẽ đau đến như vậy, đau đến nỗi hận không thể thay Cổ Sách chết đi.

Trong mắt Randy, Đỗ Vân Hiên là một nhà thiết kế đá quý yếu đuối, y không biết Đỗ Vân Hiên dưới sự áp bức của Cổ Sách đã lén học rất nhiều thứ mà một thiết kế sư không nên quá rành rẽ, cho nên y dùng loại dây thừng bình thường nhất để trói Đỗ Vân Hiên lại, hơn nữa cũng không trói quá chặt — bởi vì Đỗ Vân Hiên bị thương, bác sĩ nói anh cần phải tĩnh dưỡng.

Trừ cái đó ra, Randy vẫn để lại vòng cổ lẫn đai lưng mà Đỗ Vân Hiên tự tay thiết kế trên người anh.

Thiết kế của Đỗ Vân Hiên thực sự rất đẹp, rất gợi cảm, Randy thích dáng vẻ Đỗ Vân Hiên đeo vòng cổ và bị đai lưng bó buộc, cấm kỵ mà mê người, làm cho y có một loại cảm giác tự hào vì chiếm được một người, càng làm cho y nhớ đến năm đó, từ những lời miêu tả của người khác, y tưởng tượng ra dáng vẻ mê người của chú Kelvin khi bị cha giam cầm.

Ngoài ra, y còn tự mình mặc cho Đỗ Vân Hiên một chiếc áo ngủ cổ điển dài màu trắng bằng tơ tằm, chiếc áo ngủ nhiều năm trên quý này từng thuộc về chú Kelvin, ngoại trừ Alexa Lea, không có ai đủ tư cách mặc nó vào.

“Em thực sự vô cùng xinh đẹp, Alexa Lea.” Randy chăm chú nhìn Đỗ Vân Hiên, tán thưởng thì thào.

Chú Kelvin là một giấc mộng xa xôi, mà Alexa Lea, lại là một giấc mộng rõ ràng, gần ngay trước mắt.

Làn da trắng ngần sáng bóng, vòng cổ, cùng với đường cong thân thể và đai lưng gợi cảm như ẩn như hiện dưới lớp tơ lụa thượng đẳng mỏng manh, kết hợp lại với nhau, quả thực đẹp không sao tả xiết.

“Mọi chuyện đều đã tốt đẹp, Alexa Lea. Còn nhớ lễ vật mà ta định tặng em không? Ta đã cho người chế tác dựa theo bản thiết kế của em, chọn lựa những viên pha lê đẹp nhất để làm nguyên liệu.”

Randy tựa như đang nói ra lời hứa hẹn động lòng người với tình nhân mà mình tâm ái.

“Ngày mà tin Cổ Sách đã chết được truyền đến, ta sẽ tự mình đeo vào cho em, mỗi một thứ, đai trình tiết, kẹp nhũ, dương v*t châm, nam vật nhân tạo, nó sẽ thời thời khắc khắc nhắc nhớ em, em là thuộc về ta, mỗi một tấc

da thịt, mỗi một vị trí xinh đẹp trên thân thể của em, đều chỉ có thể nhận sự tôn sùng từ ta.”

Cả người Đỗ Vân Hiên rùng mình một cái.

“Đừng lo lắng, thân ái. Đây là những điều bắt buộc để em có thể thích ứng được hoàn cảnh mới, cũng không phải là vĩnh viễn. Chỉ cần em hoàn toàn quên gã đàn ông kia, hiểu được ai mới là chốn trở về thực sự của em, thì cũng như lúc ta tự tay đeo vào cho em, chính tay ta sẽ gỡ chúng xuống. Bây giờ, ta nên thoa thuốc cho em.”

“Cút ngay! Đừng đụng vào tôi!” Đỗ Vân Hiên nhúc nhĩ lần phần nộ quát lên.

“Đừng tùy hứng, Alexa Lea, bị thương cần phải thoa thuốc. Đối với ta, không cần phải ngại ngần.”

Bị Randy tách đùi bôi thuốc lên chỗ kia, phần nộ lần ghê tởm dâng lên trong nội tâm Đỗ Vân Hiên, từ khi sinh ra đến giờ, loại chuyện này anh tuyệt đối không thể chịu nổi lần thứ hai, cho nên anh càng thêm cố sức, cố gắng tìm cách để tháo bỏ dây thừng đang trói buộc tay chân mình.

Chuyện này nếu để Cổ Sách đến làm, có lẽ chỉ mất vài giây.

Tại phương diện này, Đỗ Vân Hiên rõ ràng thiếu hụt thiên phú, vẫn phải giằng co tới tận sáng hôm sau.

Trong lúc Lea ra ngoài xử lý công việc, Đỗ Vân Hiên rốt cục tháo được dây thừng trói trên cổ tay, anh không có thử chạy trốn, mà thật cẩn thận rút một cái chốt bạc ở trên đai lưng ra.

Tháo dây thừng anh có thể không rành, nhưng đai lưng là do tự tay anh thiết kế, anh biết phải hoá giải nó như thế nào, cũng biết bởi vì có một yêu

cầu trong thiết kế, mà một đầu chốt bạc được làm rất nhọn, bên trên vì để khớp với một chi tiết cho nên có một đường lõm xuống.

Khi anh chế tác ra vật phẩm như vậy, Cổ Sách vừa mới lĩnh một lượt thù lao người mẫu đặc biệt, cảm thấy mỹ mãn, lão hồ đã ăn no, ngồi bên bàn một tay chống cằm, thường thức vật mà Đỗ Vân Hiên thực sự cẩn thận chế tác mà về sau có lẽ chính mình sẽ phải đeo thử, biếng nhác phát biểu, “Thứ này có chút giống tam lăng đao mini, đầu nhọn nhô ra, có rãnh lấy máu, dùng để giết người hẳn là rất thuận tay,”

Đỗ Vân Hiên bất mãn chỉnh lại, “Đây là tác phẩm nghệ thuật, không phải công cụ để anh giết người phóng hoả.”

“Đối với em, nó là một tác phẩm nghệ thuật.” Cổ Sách không để bụng cười cười, “Đối với tôi, nó chỉ có thể giết người, không thể phóng hoả.”

Chốt bạc có mũi nhọn dài khoảng nửa gang tay, là vũ khí duy nhất mà dưới tình huống trước mắt Đỗ Vân Hiên có thể có được trong tay, anh chỉ lo lắng một điều là, tính chất của bạc rất mềm, sớm biết có ngày hôm nay, đáng lẽ ra nên lấy hợp kim dùng trong quân đội để làm thiết kế.

Khi Randy trở lại phòng, Đỗ Vân Hiên nằm dưới lớp chăn tơ tằm mỏng, trong tay giấu hung khí, nguy trang thành bộ dáng tay chân vẫn đang bị trói lại.

Phát hiện nam nhân ngồi xuống bên giường, dường như định hôn anh một cái, Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên mở miệng, “Anh ngày hôm qua nói, tôi phải suy nghĩ đáp án về việc trở lại gia tộc.”

Randy ngưng động tác hôn lại, đánh giá anh, “Em có thể lắng nghe lời mà ta nói, khiến ta vui mừng từ tận đáy lòng, Alexa Lea.”

“Tôi đối với anh không có chút... thiện cảm nào, có điều, anh nói một câu, tôi cho rằng vẫn rất có lý.”

“Câu gì?”

“Trên thế giới này, không có gì quan trọng hơn người nhà.” Đỗ Vân Hiên nói, “Tôi đã nghiêm túc suy nghĩ một buổi tối, đã nghĩ ra đáp án của tôi.”

Đúng lúc nói xong, anh bật mạnh lên, dùng toàn lực đưa đáp án đến trước mắt Randy, kim khí màu bạc trong không trung loé ra ánh sáng nguy hiểm.

Khoảng cách bọn họ rất gần, hơn nữa Randy bởi vì rất có hứng thú mà dịch người đến đây, Đỗ Vân Hiên muốn đâm hung khí vào cổ nam nhân chỉ cần thời gian một nháy mắt, chớp mắt, anh nhớ tới chính mình từng bị Cổ Sách bắt giúp hãm cạo râu, lúc ấy hận Cổ Sách đến ngứa răng, hận không thể cho Cổ Sách một đao.

Cổ Sách giều cợt anh, hỏi anh tìm được chính xác vị trí động mạch cảnh chưa?

Kết quả, anh thực sự cho Cổ Sách một đao, may mắn là, chỉ vạch trên cằm của Cổ Sách.

Động mạch cảnh, hôm nay anh nhất định tìm đúng.

Đỗ Vân Hiên phát động công kích thực sự bất ngờ, thời cơ suy xét rất khó, nếu Cổ Sách thấy Gấu Nhỏ nhà hắn lần đầu tiên ra tay giết người có thể có được phong thái như vậy, hắn sẽ vô cùng tự hào, nhưng Randy Lea cũng không chỉ là chủ tịch một tập đoàn, mà còn là Hắc Lang tiếng tăm lừng lẫy, cũng như Cổ Sách có được khứu giác của dã thú lần phản xạ được rèn luyện qua mưa bom bão đạn.

Thời điểm Đỗ Vân Hiên ra tay, Randy theo bản năng nhấc tay bảo vệ yếu hại.

Sau một tiếng ‘phập’ vang vọng, mu bàn tay ngăn ở trước cổ nhói đau.

Randy phát ra một tiếng gầm, một tay túm lấy vòng cổ của Đỗ Vân Hiên, nhấc mạnh anh lên hung hăng ném xuống thảm.

Đỗ Vân Hiên bị ngã đến hai mắt hoa lên, cuộn thành một đoàn.

“Chết tiệt!” Randy phẫn nộ quát lên, “Ta là anh họ của em, người nhà của em! Em lại thương tổn đến máu mủ của mình sao!”

Đỗ Vân Hiên lạnh lùng đáp lại, “Ngượng ngùng, nói theo máu mủ, tôi với Cổ Sách càng gần hơn.”

Anh không biết, câu trả lời của mình, so với việc ám sát vừa rồi càng thêm chọc giận Randy.

Có điều cho dù có biết, anh cũng đưa ra lời đáp tương tự.

Randy gọi hai thủ hạ vào, ra lệnh cho bọn họ, “Coi chừng y, còn nữa, gọi bác sĩ đến.”

Bác sĩ rất nhanh xuất hiện, chuyên nghiệp xử lý miệng vết thương cho Randy, thật cẩn thận rút hung khí từ bàn tay vẫn được chăm chút tỉ mỉ của Randy xuống. Chốt bạc rất nhỏ, diện tích miệng vết thương không lớn, nhưng nó quá nhọn, mà Đỗ Vân Hiên lại dùng hết sức, cho nên cơ hồ chọc ra một lỗ thủng xuyên suốt trên lòng bàn tay Randy.

Bởi vì trên mặt thiết kế có rãnh, cho nên cũng làm Randy chảy không ít máu.

Băng bó xong miệng vết thương, Randy không chế được cơn giận, khôi phục lại vẻ mặt thông dong tao nhã, liếc mắt nhìn Đỗ Vân Hiên bị hai thủ hạ khống chế một cái, thở dài một hơi với vị quản gia lập tức chạy tới khi nghe được tin tức, thấp giọng nói, “Ta phải làm sao với em ấy đây, Chris? Alexa Lea đáng thương đã bị hắc bang Đông Phương man di dạy hư rồi.”

Quản gia trầm trọng liếc mắt nhìn Đỗ Vân Hiên một cái, quay đầu nói với Randy đang có chút lo lắng, “Tuy rằng tôi không có đủ tư cách phát biểu, Randy thiếu gia, nhưng mà, đối với sự thô bạo của Alexa Lea thiếu gia, tôi cảm thấy thất vọng không thể nói nên lời. Gia tộc Lea là một gia tộc cao quý có lịch sử vẻ vang, một kẻ trở về lại đâm máu vô tình ra tay với anh họ của mình, tôi chỉ sợ, ngài ấy sẽ vấy bẩn quang vinh của gia tộc.”

“Đối với việc ông nghĩ em ấy không có thuốc chữa như vậy, Alexa Lea là một thành viên của gia tộc Lea, chuyện ấy không thể nghi ngờ. Nhớ kỹ, đối với toàn bộ tôi tớ trong trang viên Lea mà nói, kể cả ông, em ấy đều là Alexa Lea thiếu gia không thể mạo phạm, ta không cho phép ông cả gan vô lễ với em ấy.”

“Nếu ngài đã nói vậy, Randy thiếu gia.” Trong giọng nói của quản gia lộ ra sự không cam lòng lẫn thần phục.

“Đương nhiên, là anh họ của em ấy cũng như tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Lea, ta cũng sẽ không bỏ qua sự vô lễ của em ấy. Alexa Lea, em ấy cần được dạy dỗ thoả đáng.”

“Ngài nói rất đúng, Randy thiếu gia.” Quản gia cung kính hỏi, “Xin hỏi ngài sẽ dạy bảo Alexa Lea thiếu gia thế nào?”

“Ta không hi vọng thân thể em ấy bị thương tổn, cũng không muốn có vết thương lưu lại trên cơ thể tuyệt đẹp của em ấy.”

“Ngài thực sự rất nhân từ, Randy thiếu gia. Vậy thì, tôi xin đề nghị, tìm một Cha xứ nghiêm khắc cho Alexa Lea thiếu gia. Tôi biết một Cha xứ nổi tiếng, Cha chuyên xử lý những vấn đề khó khăn trong các đại gia tộc như thế này.”

“Cha xứ?” Randy không khỏi bật cười, ôn hoà nhìn lão quản gia, “Ông đúng là một tiểu lão đầu đáng yêu, tư tưởng vẫn còn ở một trăm năm trước.

Nhưng mà, không có khả năng, ta hiểu rõ Alexa Lea, sự ương bướng của em ấy không phải là chuyện Cha xứ có thể chữa được.”

Y thoáng nhìn qua cửa sổ.

Chính giữa buổi trưa, mặt trời cháy rực treo giữa bầu trời, cuồn cuộn bạo rọi tan những đám mây, lúc này, nếu có người đứng giữa trời vài phút chắc hẳn sẽ bị say nắng.

Năm nay là một năm cực kì nóng nực, thời tiết nắng nóng liên tục khiến nhiều vật tự bốc cháy, thậm chí dẫn tới nhiều đám cháy rừng.

Randy quay đầu liếc Đỗ Vân Hiên một cái.

Vừa vặn Đỗ Vân Hiên cũng đang trừng mắt nhìn y, đôi con ngươi xinh đẹp không chút che giấu sự chán ghét.

Nghĩ đến anh vậy mà lại vì Cổ Sách ý đồ giết mình, trong lòng Randy cảm thấy nhói đau.

Y quyết định phải dạy dỗ em họ bốc đồng của mình một chút.

“ Trong nhà kho của trang viên có một hòm nhiệt Apollo, lấy nó ra.”

“Hòm nhiệt Apollo?” Quản gia kinh ngạc hỏi, “Ngài chắc hẳn muốn dùng nó? Thứ này đã rất nhiều năm không dùng qua.”

“Đúng vậy, lấy nó ra.”

—

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

Mississippi, địa lao trong toà ốc gia tộc Barlow.

Dường như có âm thanh, vọng lại trong đại não.

Có thể ngài vẫn chưa biết, thân thể mê người trước mắt ta đang phải hưởng thụ cái gì....

Chờ ta xác định tin tộc trưởng gia tộc Barlow chết, ta sẽ đưa em ấy xuống khỏi món đồ chơi thú vị này.....

Em ấy lúc nào cũng rất ương bướng....

Cổ Sách, đừng!

Đừng nghe lời hắn!

Anh đã nói, có tôi ở đây, anh sẽ sống lâu hơn một chút!

Tiếng thét thảm thương của Đỗ Vân Hiên khi bị kẻ thù thương tổn, đâm thủng màng nhĩ, xé nát trái tim Cổ Sách.

Gấu Nhỏ!

Đừng đụng vào Gấu Nhỏ của ta!

Đau nhức thấu xương, truyền tới mỗi một góc trên thân thể Cổ Sách.

Rào! Một thùng nước muối không chút nường nhẹ tạt thẳng lên người, kích thích lên miệng vết thương chảy máu đầm đìa trên thân thể, Cổ Sách dưới tra tấn liên tục hôn mê ho lên hai tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

“Man di Đông phương, mày vẫn chưa chết sao?”

Một sợi roi da hung hăng quật lên người Cổ Sách bị trói cao hai tay, máu tươi bắn ra trong nhà tù âm ám. Sàn nhà bắn thiu dưới chân Cổ Sách đọng lại một vũng máu tươi ghê người.

“Đừng đánh hắn chết quá nhanh, cấp trên nói phải chậm rãi giết chết hắn. Ở hậu hoa viên của chúng ta giết chết tộc trưởng, đúng là chó điên!”

“Yên tâm, sắt nóng sẽ không lấy mạng hắn đâu. Hắn sẽ từ từ thối rữa.”

Thanh sắt nung đỏ ấn lên lưng, xì một tiếng, trong không khí lập tức tràn ngập mùi anbumin bị đốt cháy. Cổ Sách kêu lên một tiếng đau đớn, bóng rât thiêu đốt đầu mút thần kinh, hắn đời này số lần đánh người rất nhiều, bị đánh cũng không ít, kinh nghiệm ứng phó với đau nhức phong phú cực kỳ, vào thời điểm thế này thay vì chuyên chú nghĩ đến thân thể, chẳng bằng tìm cách dời đi sự chú ý.

Lạnh lùng nghĩ, việc chết tiệt này xảy ra ở Mississippi, thực ra cũng có thể coi như mình may mắn.

Xã hội đen ở Mississippi rất hung bạo, nhưng lại thiếu hụt sáng ý, trên phương diện tra tấn người này, quay qua quay lại cũng chỉ dùng đến nắm tay, gậy gộc, roi da, sắt nung, dùng điện, cũng không có gì mới mẻ độc đáo. Nếu chỉ là mức độ này, Cổ Sách cảm thấy chính mình vẫn có thể chịu được một hồi.

“Tên này không có cảm giác đau sao? Tốn nhiều sức như vậy cũng chưa nghe thấy hắn xin tha.” Gã dụng hình cả người đỏ lên, lau mồ hôi một cái.

“Hắn ta chính là đế vương đêm tối của châu Á, chắc là thấy xin tha sẽ mất đi tôn nghiêm? Lấy dây điện đến đây, chúng ta cho hắn hiểu biết một chút về tôn nghiêm của gia tộc Barlow.”

Sau khi hôn mê vì bị tra tấn bằng điện, lúc Cổ Sách tỉnh lại, những gã tra tấn hắn đã rời đi, đem hắn giống như một bức màn lỏng lẻo treo lên xà ngang của địa lao. Lồng ngực rất đau, khi ở trong hậu hoa viên của toà tối Barlow đại khai sát giới, xương sườn của hắn cũng bị gãy hai cái.

Gia tộc Barlow tất nhiên không có khả năng băng bó cho hắn, từ khi bị lôi vào địa lao, thương tích trên người chỉ có tăng không có giảm, Cổ Sách vì mất máu quá nhiều đã bắt đầu cảm thấy choáng váng vô lực.

Không khí trong đại lao tràn ngập mùi vị thối rửa, ánh sáng yếu ớt, nhưng Cổ Sách vẫn cảm thấy có một chút khác thường, ở ngoài nhà giam, có một đôi mắt tàn nhẫn lạnh lùng, đang xuyên qua khe hở nhỏ trên cửa đánh giá hắn.

“Ngài không phải tới quá muộn rồi chứ?” Cổ Sách mở miệng.

Mất máu cùng với không có cơ hội bổ sung nước đã khiến cổ họng hắn trở nên khô khốc, giọng nói trầm thấp, thế nhưng vẫn có một loại bình tĩnh lẫn quyết đoán mạnh mẽ.

“Tao có hứa hẹn mày sẽ đến sao?” Nam nhân ngoài cửa không mang theo chút cảm xúc hỏi lại.

“Ian Barlow, cho dù là hắc bang, cũng phải nói đạo nghĩa. Linyard Barlow đã chết, ngài rốt cuộc có cơ hội trở thành người nắm giữ toàn bộ gia tộc Barlow, tôi tốt xấu gì cũng tặng ngài một phần đại lễ, chẳng lẽ trong lòng ngài không có chút cảm kích sao?”

“Hoá ra Cổ Sách tiếng tăm lẫy lừng, lại là một thằng ngu ngốc chỉ cần tán phét là có thể cứu mạng mình. Mày giết tộc trưởng, bất kể kẻ nào trở thành

tân nhiệm tộc trưởng, cũng sẽ dùng phương thức tàn nhẫn nhất giết mày để giữ gìn tôn nghiêm gia tộc. Mà nói, mày đúng là một kẻ đáng thương muốn chết sớm, muốn giở trò cũng lắm đối tượng rồi. Người trở thành tộc trưởng tiếp theo không phải là tao, Yuri Barlow mới chính là kẻ có khả năng ngồi lên bảo tọa nhất.”

“Vậy ngài lên chạy đến ngoài phòng giam của tôi làm gì?” Cổ Sách buồn cười hỏi, “Muốn tỏ vẻ an ủi tôi sao? Hay là nói lời từ biệt?”

“Muốn nhìn xem xem tên chó điên giết người trên địa bàn gia tộc Barlow, hiện tại bộ dạng thế nào.”

“Tên chó điên đã giết Linyard Barlow này, còn nhân tiện giúp ngài trừ thêm mười chín chướng ngại vật ngáng trở con đường ngồi lên bảo tọa của ngài, Carline Barlow, Felicis Barlow, Wright Kling Barlow....” Cổ Sách khàn khàn mà bình thản đọc ra mười chín cái tên, “Những kẻ này đều thuộc nhánh chính của Barlow, Linyard Barlow chết, bọn họ nhất định sẽ nâng đỡ Yuri Barlow. Nhưng mà hiện tại, bọn họ đã chết hết rồi.”

“Vậy thì sao?” Ian Barlow mặt ngoài không có cảm xúc, nội tâm lại dậy sóng ngầm.

Sau khi phát sinh thảm kịch ở hoa viên, y cùng với tất cả tộc nhân của gia tộc Barlow đều phần nộ, Cổ Sách nhất định là điên rồi mới có thể làm ra loại chuyện điên rồ chán sống thế này. Thế nhưng rất nhanh, người nắm giữ quyền lực thứ ba của gia tộc Barlow này lại phát hiện, đối tượng mà Cổ Sách xuống tay, lại có điểm tương đồng khiến người ta kinh ngạc — bọn họ đều thề trung thành với Linyard Barlow, hơn nữa cùng với Yuri Barlow có giao tình rất sâu.

Những kẻ chứng kiến một màn kia, đều biết sự khủng bố của Cổ Sách khi giết chóc, giống như một hoả long từ trên trời giáng xuống, khung cảnh huyết tinh hỗn loạn, tựa như tận thế.

Nhưng mà gã đàn ông này, lại trong cơn điên cuồng cực đại, bình tĩnh vô cùng, máu lạnh vô cùng lựa chọn những kẻ mình muốn giết, chuẩn xác đến nỗi khiến lòng người kinh sợ.

Cho nên Ian Barlow sau khi suy xét nhiều lần, vẫn là cảm thấy, chính mình phải đến địa lao một chuyến.

Để cùng với gã đàn ông bị đánh đến hấp hối, chật vật không chịu nổi này nói chuyện.

“Mà những kẻ ủng hộ ngài, ở hậu hoa viên, tôi gìn giữ bọn họ tựa như gìn giữ chim sơn ca mà mình nuôi dưỡng, ngay cả một cọng lông cũng chưa động vào.” Cổ lão đại mình đầy thương tích, chẳng những trấn định, còn giữ nguyên sự hài hước.

“Vậy thì sao?”

“Tôi tạo nhiều điều kiện thuận lợi cho ngài như vậy, nếu ngài còn không nắm chặt, trong cuộc đấu giành vị trí tộc trưởng một đập giẫm chết Yuri Barlow, chính mình ngồi lên vị trí của Linyard Barlow thì.....” Cổ Sách chắc lưỡi lắc đầu, trong bóng đêm khẽ nhú mày. Miệng vết thương dày đặc, ngay cả lắc đầu một cái cũng khiến cả người đau đớn. Hắn chậm rãi nói, “Thì, chẳng bằng chết quách đi.”

Người ngoài cửa trầm mặc một lúc.

“Bản lĩnh mày không tồi, Cổ Sách.” Ian Barlow nuối tiếc nói, “Nhưng thực đáng tiếc, mày vẫn không lợi hại như mày tưởng tượng đâu.”

“Ý ngài là tôi đã sai?”

“Sai cực kì.”

“Ở chỗ nào?”

“Mày nhìn sai lòng người, nhìn lầm tao.” Ian Barlow nói, “Không phải ai đối với quyền lực cũng có lòng tham không đáy. Tao thoả mãn với địa vị của mình trong gia tộc, cho dù Yuri làm tộc trưởng, hẳn rốt cuộc cũng sẽ dùng tao, tao sẽ từ nhân vật đứng thứ ba trở thành thứ hai, với tao mà nói, như vậy đủ rồi. Cho nên mày an tâm chờ chết đi.”

Y lạnh lùng nói xong, xoạch một cái đóng lại khe hở nhìn vào.

“Người đứng thứ hai vĩnh viễn không có được tự do tự tại của kẻ đứng đầu, ngài tội gì phải cúi đầu, làm lão đại, mới có thể làm được chuyện mà mình muốn, nghĩ xem sàng khoái bao nhiêu. Đến khi ngài trở thành người đứng đầu gia tộc Barlow, ngài sẽ cần một đồng minh như tôi, bởi vì khi đó ngài cần người để xử lý Yuri Barlow đã bị ngài đá xuống, kẻ khác có thể là cỏ đầu tường*, nhưng tôi giết nhiều người của Yuri như vậy, đã định là kết oán với Yuri, điều đó ít ra đảm bảo tôi sẽ không ở sau lưng bắt tay với Yuri đâm ngài một dao. Tôi có bản lĩnh, có địa bàn, có thủ hạ, có quan hệ, ngài có thể mở rộng làm ăn ở Đông Nam Á.”

*chắc là ý nói gió thổi cái là lung lay / gió chiều nào theo chiều ấy?!

@@

Cổ Sách rành mạch phân tích xong, tựa như căn bản không biết rằng đối tượng mà hắn đang phân tích đã không còn hứng thú với hắn.

“Trên thế giới này, mỗi một góc ngách tôi đều có những người bạn thân thể kinh người, tỷ như có một vị, lực ảnh hưởng của hắn có thể chạm đến ngực giam quân sự Tháp Đắc Mạc, nơi đó chính là Địa Ngục, những thứ phát sinh bên trong tàn nhẫn đến độ khiến người ta phải cảm phẫn. Thế nhưng chỉ cần một câu nói của hắn, Địa Ngục cũng có thể trở thành Thiên Đường nhân gian, hắn có thể làm cho bất cứ phạm nhân nào có được đãi ngộ tốt nhất, cà phê xay tại chỗ, beefsteak tươi ngon mỗi sáng, nước nóng tắm mỗi ngày, thời gian hóng gió nhiều gấp hai lần kẻ khác, thậm chí là quyền thăm thân.”

Chỉ có mùi máu tươi, cùng với đau nhức trên thân thể đáp lại hăn.

Cổ Sách ở trong bóng tối âm trầm của địa lao, im lặng chờ đợi, tính nhẫn nại của hăn luôn luôn rất tốt, rơi vào tuyệt cảnh thế này cũng không phải lần đầu tiên, có chút giống việc câu cá mập, đủ bình ổn, đủ ngoan độc, đủ bình tĩnh, nếu có thêm một chút may mắn, còn có cơ hội tuyệt xử phùng sinh*

*chỉ cảnh khốn cùng tìm được đường sống.

Kể từ thời khắc hăn ngắt điện thoại của Hắc Lang, hăn đã muốn bất cứ giá nào, dùng hết mọi cách, cũng phải làm đến mức tốt nhất mình có thể làm được, còn lại thì, phải tùy xem hăn có chọn sai con cá mập Ian Barlow này không.

Chết tiệt, nhanh lên!

Gấu Nhỏ đang bị Hắc Lang hành hạ!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cổ Sách nghĩ đến bảo bối đáng thương của mình, dưới tuần dung tự tin bình tĩnh, ẩn giấu nôn nóng lo lắng không thể nào hình dung.

Xoạch!

Rốt cục, lỗ nhỏ trên cửa lại một lần nữa mở ra, một đôi mắt xuất hiện phía sau khe hở, sắc bén nhìn chăm chăm vào Cổ Sách bị treo hai chân nâng khỏi mặt đất, một lúc lâu sau, trầm giọng hỏi, “Ngục giam quân sự Tháp Đắc Mạc?”

“Đúng vậy.”

“Bất cứ phạm nhân nào? Đãi ngộ tốt nhất?”

“Đúng vậy.”

“Quyền thăm thân?”

“Đúng vậy.”

Ian Barlow trầm ngâm, “Vì mạng sống, lời nói dối nào mà cũng có thể phun ra khỏi miệng. Nơi quỷ quái kia, không một ai có thể thò vòi vào được.”

“Cho tôi một chiếc điện thoại kết nối đường dây mật, tôi có thể chứng minh cho ngài xem.”

Ngoài cửa trở nên im lặng.

Một lúc sau, tiếng mở khoá truyền đến, bóng dáng trẻ tuổi mạnh mẽ của Ian Barlow xuất hiện ở trên cầu thang, y đến trước mặt Cổ Sách, cầm trong tay một chiếc di động, lạnh lùng uy hiếp, “Nếu dám giở trò, tao sẽ đập nát cái di động này, từng chút từng chút tọng vào họng mày.”

Cổ Sách không để ý đến lời uy hiếp tầm thường này, đọc ra một số điện thoại, nói với đối phương, “Sau khi kết nối, để tôi nói chuyện với hắc ta.”

Ian Barlow bấm điện thoại, phát loa ngoài, đưa điện thoại tới trước mặt Cổ Sách.

Nghe thấy giọng nói nam tính bên trong điện thoại, Cổ Sách mở miệng, “Thời gian không nhiều lắm, tôi nói ngắn gọn. Gọi điện thoại cho ông có hai mục đích, thứ nhất, là muốn xin lỗi ông, tôi không nên nói ông dùng đầu bằng nửa người dưới, dù sao dùng nửa người dưới suy nghĩ cũng là quyền lực của đàn ông. Thứ hai, Đỗ Vân Hiên đã gặp chuyện, cần ông giúp đỡ. Ông ăn em trai người ta, cho dù thế nào ăn cơm bá vương cũng phải trả giá. Chỉ cần ông làm tốt chuyện này, về sau ở địa bàn tôi quản được, ông làm gì với Đỗ Minh Lỗi, tôi coi như không phát hiện. Trong ngục giam quân sự Tháp Đặc Mạc có một phạm nhân, cho hắc đãi ngộ tốt nhất cùng với quyền thăm thân, có thể qua đêm các loại. Dãy số phạm nhân là...”

Ian Barlow đang muốn nói ra đây số, lại kinh ngạc phát hiện, Cổ Sách đã lưu loát đọc ra.

“Hồ sơ trong ba giờ sẽ chuẩn bị xong.” Cổ Sách ngắt điện thoại, cười cười đối mặt với ánh mắt hung ác tràn ngập cảnh giác của Ian Barlow, “Đơn thân độc mã đến địa bàn của gia tộc Barlow bàn chuyện hợp tác, chỉ cần là người có chút đầu óc, đều sẽ tận lực chuẩn bị thật tốt. Người nọ khi trước bị hãm hại vào ngục giam quân sự nghiêm mật nhất thế giới, ngài suýt chút nữa đã trở mặt với gia tộc, đúng không? Trên đời này không có bức tường nào là không lùa gió đâu, Ian Barlow.”

Ian Barlow nhìn kỹ Cổ Sách một lúc lâu, “Mày quả thực có chút bản lĩnh, để vương đêm tối.”

“Nhớ kỹ, nếu tôi chết, quyền thăm thân của người kia sẽ lập tức bị huỷ bỏ.” Cổ Sách dừng lại, lắc đầu, chỉnh lại cách nói vừa rồi của mình, “À không, quyền thăm thân vẫn có thể tồn tại, có điều vị nào sẽ cùng với hưởng những ngày tháng tươi đẹp, thì không tiện nói ra.”



Đỗ Vân Hiên không biết cái gì là hòm nhiệt Apollo, nếu hành động ám sát của mình đã thất bại, còn ngu ngốc bị bắt được, như vậy bị trừng phạt cũng là chuyện trong dự kiến.

Chỉ cần trừng phạt của Randy Lea, không phải là loại trừng phạt mà Cổ Sách tự thể nghiệm kia là tốt rồi.

Anh không thể chịu đựng được bị Randy đung vào, gã đàn ông ghê tởm kia tựa như một con rắn dính đầy dịch độc, mỗi lần y vuốt ve Đỗ Vân Hiên, đều làm anh cảm thấy tựa như bị nanh độc của y cắn một cái.

Đến khi bị kéo tới thăm cỏ dưới mặt trời, Đỗ Vân Hiên mới biết được hòm nhiệt mà Randy nói tới, chính là một cái hòm kim loại nhỏ hơn quan

tài một chút, kim loại đen kịt không biết là làm từ gì, bên trên loang lổ rỉ sét, không biết có bao nhiêu năm lịch sử.

“Nghe nói từ thời mà chế độ nô lệ chưa bị bãi bỏ, tổ tiên của chúng ta đã dùng vật này để trừng phạt những nô lệ không nghe lời. Tuy rằng vật này đã quá cũ, nhưng hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng.” Randy ngồi xổm xuống, dùng bàn tay không bị thương vỗ vỗ lên hòm nhiệt Apollo, rất nhanh liền thu tay trở về, “Đặt dưới mặt trời, nó trở nên hơi nóng.”

Nói xong, y ra lệnh cho thủ hạ của mình, “Mời Alexa Lea thiếu gia vào thôi.”

Đỗ Vân Hiên bị hai gã đàn ông nắm giữ, không chút nương nhẹ cứng rắn nhét vào bên trong.

Sau tiếng kim loại nặng nề vang lên, tầm nhìn bị che khuất, một tia sáng cuối cùng cũng bị lấp đi, thế giới trở nên tối đen, hoàn toàn bị ngăn cách.

Trong này rất hẹp, ngay cả thân thể thon gầy của Đỗ Vân Hiên cũng bị đè ép đến nỗi ngay cả một khe hở để xoay người cũng không có, dưới tình huống bị giam cầm không có một chút ánh sáng nào như vậy, ngay cả hô hấp cũng thực sự khó khăn, tựa như thể tích không khí ít ỏi còn lại trên thân thể đều bị nén thành thể rắn, đè nặng lên lá phổi.

Không đến một phút đồng hồ, áo ngủ tơ lụa trên người Đỗ Vân Hiên đã thấm ướt mồ hôi.

Nóng bức, hơn nữa khó chịu.

Hòm kim loại bị phơi dưới mặt trời ngày hè chói chang, tựa như biến thành một cái lò nướng, cái nóng khủng bố thiêu đốt mỗi tấc làn da của Đỗ Vân Hiên, trên mặt chảy ra mồ hôi, nhưng anh lại không thể vươn tay lau đi, bốn phía đều là những tấm kim loại mang theo vị hoen rỉ, vậy anh đến

nổi không thể nhúc nhích, ngay cả nâng tay lau mồ hôi cũng làm không được.

Tựa như, bị chôn sống vào trong Địa Ngục.

“Thả tôi ra!” Đỗ Vân Hiên dùng sức đập loạn, “Randy Lea anh là đồ cuồng ngược đãi! Tôi vĩnh viễn sẽ không trở thành thành viên gia tộc Lea!”

Anh kêu đến cổ họng khản đặc, nhưng không có bất cứ kẻ nào để ý đến.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một lúc, có lẽ là một đời, anh khó chịu ngắt đi. Đến lúc tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang ở trong hòm nhiệt Apollo, mà độ nóng trong này tựa hồ càng cao hơn.

Người chưa từng bị giam ở bên trong, sẽ không thể hiểu được uy lực của bóng tối, giam cầm không thể đung dẩy, và cái nóng cực độ mà không thể trốn tránh ba thứ kết hợp lại. Đỗ Vân Hiên thực hi vọng mình có thể tiếp tục ngắt đi, thế nhưng loại khổ hình này cũng không quá mức kịch liệt, đau nhức sinh ra không đủ để tra tấn một người đến ngắt, cho nên càng giày vò người đó hơn.

Anh ở trong bóng đêm mở to ánh mắt, nhưng không cách nào nhìn thấy dù chỉ một tia sáng nhỏ nhoi, mỗi một giây trôi qua đều là giày vò không cách nào hình dung được, chỉ có thể nghe được hô hấp khó khăn của chính mình, dưới sự im lặng cực điểm, ngay cả hơi thở của mình cũng trở thành một loại tra tấn. Anh nghe hơi thở tuyệt vọng của chính mình, cảm giác hơi nước trong thân thể bị nhiệt độ cao chưng ra, từng giọt bị cuốn mất.

Cổ Sách.

Cổ Sách.

Cổ Sách.....

Đáy lòng Đỗ Vân Hiên khe khẽ gọi lên hai chữ kia, hi vọng có thể tìm được từ cái tên này một chút sức mạnh.

Anh có lẽ đã tìm được một chút sức mạnh, thế nhưng lại không thể tìm được một chút mát lạnh, mỗi tế bào đều tựa như bị quay bên trên ngọn lửa, đúng vậy, là như ngọn lửa, vô thanh mà tàn nhẫn nướng sinh mệnh của anh.

Đầu óc Đỗ Vân Hiên dần dần bị hỗn loạn xâm chiếm, trước mắt dường như không phải là bóng đen tuyệt đối, mà là một biển lửa đỏ rực.

Nóng.

Nóng quá.

Sợ hãi bao phủ cậu, cậu căn bản không biết phải chạy trốn đi đâu.

“Ba ơi? Mẹ ơi?” Bàn chân nhỏ bé của cậu chạy ra khỏi phòng phủ.

Một bên hành lang đang bốc cháy, mở cửa một cái, sóng nhiệt lập tức liếm qua tay cậu, đau đến nỗi cậu phải giật lui.

“Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Cậu sợ hãi kêu lên, không có ai trả lời.

Âm thanh rùng rục khi đồ dùng bị thiêu đốt làm cậu không biết phải làm sao.

“Ba ơi!”

Nóng quá....

Nóng quá....

Nóng quá!

Lửa vẫn đuổi theo cậu, cậu liều mạng chạy trốn, cậu không tìm thấy ba mẹ, thế nhưng cậu lại tìm được Gấu Nhỏ của mình, đây là Gấu Nhỏ mà cậu

thích nhất, bình thường cậu sẽ ôm Gấu Nhỏ ngủ. Nhưng mà hôm nay mẹ đã nói Gấu Nhỏ cũng thích sạch sẽ, nói phải mang Gấu Nhỏ đi tắm rửa, chờ phơi khô sẽ để cậu tiếp tục ôm Gấu Nhỏ ngủ.

Tại sao Gấu Nhỏ lại rơi trên mặt đất?

Mẹ ở đâu?

Cậu ôm Gấu Nhỏ thật chặt, liều mạng chạy trong căn nhà vốn dĩ quen thuộc, nay dưới ngọn lửa trở nên thật đáng sợ.

Gấu Nhỏ đừng sợ, ta đưa em đi tìm ba mẹ.

Gấu Nhỏ đừng sợ.

Nóng quá.....

Nóng quá.....

Cố Sách, anh đang ở đâu?

Gấu Nhỏ anh cho tôi ở đâu?

Đỗ Vân Hiên không biết rằng mình ở trong hòm nhiệt Apollo ngất đi mấy lần, làn da bị lửa thiêu đau nhức từng cơn, còn có bước chân nhỏ của mình, ôm gấu bông nhỏ cố sức chạy đi, rốt cuộc là một giấc mộng, hay là ảo giác do đầu óc bị nhiệt tàn phá sinh ra?

Anh mơ hồ nhớ trong toàn bộ quá trình, hòm có mở ra một lần, có người cho anh uống một chút nước, sau đó tiếp tục giam anh vào bên trong.

Anh khát đến nổi cổ họng bốc hơi, thế nhưng đồng thời cũng hận kẻ đã cho anh uống nước, bổ sung nước càng làm anh thanh tỉnh mà thể nghiệm sự khổ sở vì bị giam trong hòm, bị giày vò phải trải qua toàn bộ quá trình từ thanh tỉnh đến vô tri vô giác, thống khổ mà tàn nhẫn.

Người cho anh uống nước, là Randy.

Thấy đáng vẻ đáng thương của Alexa Lea khi bị giáo huấn, y từng có một khắc mềm lòng, lo lắng thả Alexa Lea ra. Thế nhưng Alexa Lea mơ màng màng uống nước xong, miệng vậy mà lại phản phúc gọi tên gã đàn ông kia cùng với cái gì gấu.

Thực sự là đáng giận.

Cho nên sau khi cho anh uống nước xong, Randy lại nhét anh trở vào.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, Randy mới thả Đỗ Vân Hiên ra, y hỏi Đỗ Vân Hiên đã nhận được giáo huấn chưa, Đỗ Vân Hiên đã suy yếu đến không thể trả lời.

Randy ôm lấy thân thể thon gầy vào trong ngực, cúi đầu đánh giá gương mặt tuần mỹ tiều tụy kia.

“Ông cảm thấy dạy dỗ của ta đối với Alexa Lea đã đủ chưa? Chris.” Y hỏi quản gia.

“Tôi cảm thấy tốt, Randy thiếu gia, hết thầy quyết định của ngài không những anh minh mà còn nhân từ.” Quản gia lưu loát trả lời, tràn ngập trí tuệ được tôi luyện qua năm tháng.

“Lúc trước ta luôn nghi hoặc, vì sao mà phụ thân điên cuồng yêu chú Kelvin, lại có thể làm ra nhiều chuyện tàn nhẫn với chú ấy đến vậy. Hiện tại rốt cuộc ta đã hiểu được, mê người như thế, quật cường đến vậy, muốn có được bảo vật thần bí như vậy không phải dễ dàng. Ta phải chinh phục nó, không từ thủ đoạn mà hoàn toàn chiếm lấy.” Randy cười khổ, trầm ngâm một lúc, ra một quyết định nhân từ, “Alexa Lea cần phải được tiếp tục dạy dỗ, có điều, trước khi thân thể em ấy bình phục, ta sẽ cho em ấy một chút thời gian.”

Y ngừng một chút, chuyển sang một loại khẩu khí lạnh nhạt hỏi, “Danh sách mà ta muốn, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị tốt.” Quản gia lấy ra mấy tờ giấy được viết ngay ngắn chỉnh tề, “Đây là danh sách bạn bè đã từng kết giao với Kelvin thiếu gia năm đó, đây là danh sách những người đã tiếp xúc với Kelvin thiếu gia khi xử lý những công việc của gia tộc, danh sách này, là những người từng theo hầu Kelvin thiếu gia, bao gồm những người hầu hạ sinh hoạt hàng ngày và những vệ sĩ bảo hộ an toàn cho Kelvin thiếu gia.”



Trong địa lao của gia tộc Barlow.

Không nghĩ tới ngày hôm trước dùng cực hình với Cổ Sách lại làm cho đám người kia mất hứng, thủ hạ của gia tộc Barlow rốt cuộc hạ hấn xuống từ trần nhà, đẩy lên một đồng cỏ khô ở một góc tường, tạt một gáo nước lạnh lên mặt hấn.

Đám người tra tấn Cổ Sách sau khi mệt mỏi rời đi, Ian Barlow lại lặng lẽ bước đến.

“Đã nhận được hồ sơ?”

Ian Barlow gật đầu, sau khi nhận được hồ sơ, y còn lập tức kiểm chứng tính chân thực của văn kiện, người bạn kia của Cổ Sách năng lực mạnh mẽ, khiến cho người ta khiếp sợ, Ian Barlow biết ngục giam kia muốn vói vào xúc tua khó khăn đến độ nào, y vẫn luôn luôn cố gắng, thế nhưng vẫn chưa có chút đột phá.

“Sau đó?”

“Thả tôi ra, và cung cấp cho tôi một số đồ vật, súng, thuốc, phương tiện liên lạc. Cố gắng để người ngoài cho rằng tôi vẫn còn ở trong địa lao của

gia tộc Barlow.”

Ian Barlow cười lạnh, “Thả mày? Mày nghĩ rằng tao có được một bộ hồ sơ thì phát điên giống mày sao? Tao phải giải thích thế nào với gia tộc?”

“Ngài giải thích khi!” Cổ lão đại bản thân bị trọng thương, biếng nhác tựa như một lão hổ đang lim dim ngủ, “Yuri đứng thứ hai, ngài đứng thứ ba, nếu như tôi biết mất khỏi địa lao, Yuri mới là kẻ phải giải thích. Điều ngài phải làm, là làm cho tôi thần không biết quỷ không hay rời đi, sau đó hắt bùn lên người Yuri. Kẻ này vừa ích kỉ lại vừa ngu xuẩn còn sợ chết, nếu hăn không phải em ruột của Linyard, làm sao có thể ngồi lên vị trí thứ hai. Cho nên, nếu hăn phát hiện kẻ thù lớn nhất của gia tộc ở trong phạm vi cai quản của hăn lại dễ dàng trốn thoát, tôi cam đoan, phản ứng đầu tiên của hăn chính là không cho bất cứ kẻ nào nói chuyện này ra. Đến lúc đó, ngài cứ dùng chuyện này, chậm rãi đùa chết hăn.”

“Đây là thủ đoạn của người châu Á sao? Thật âm hiểm.”

Cổ Sách cười cười, lộ ra răng nanh trắng bóng, phong độ lại gian xảo, “Thủ đoạn chỉ là mặt ngoài, kỹ thuật phải nắm chắc trong tay. Mấu chốt là năng lực hành động của ngài, giúp tôi trốn đi, cần phải làm gọn ghẽ. Bùn hắt lên người Yuri, phải đủ đen, đủ nặng. Bạn trẻ à, muốn lẫn lộn trong thế giới ngầm thì phải nói trí tuệ, đến khi ngài làm lão đại, ngài cứ từ từ mà lĩnh hội. Quan trọng nhất là, nếu không muốn phạm nhân kia có chuyện gì không hay, ngài tốt nhất là cầu nguyện cho tôi sống lâu trăm tuổi. Bởi vì người bạn có năng lực mạnh mẽ kia của tôi, vừa hay là chồng của em trai của bà xã tôi, loại quan hệ thân thích thế này, đối với người châu Á mà nói, cực kì đặc biệt.”

Ian Barlow suy xét một lúc.

Y không thể mất đi người bị giam trong ngục kia, nếu muốn cứu người đó ra, y phải có quyền lực lớn hơn nữa, phải nắm trong tay toàn bộ gia tộc.

Y cần Yuri gặp chuyện xúi quẩy, cần đồng minh thật mạnh, cần con đường ở Đông Nam Á, cần nguồn cung, cần người có thể luồn tay vào nhà ngục.... Mà gã đàn ông trước mắt khoé môi rướm máu, vẻ mặt lại bình tĩnh này, tựa hồ có được toàn bộ.

Chẳng lẽ, khi hấn đâm một dao vào giữa trán Linyard Barlow, cũng đã chuẩn bị kỹ càng cho một khắc đó?

Loại đồng minh có năng lực như Cổ Sách này, sống, quả thực hữu dụng hơn so với chết.

“Ta cần thời gian để sắp xếp.”

“Bao lâu?”

“Ba ngày.”

“Cho ngài hai mươi bốn giờ.”

“Quá gấp.”

“Coi như là một thí nghiệm ngẫu hứng trước khi ngài có được quyền thăm thân.” Nếu đã xác nhận được địa vị của phạm nhân kia ở trong lòng Ian Barlow, nếu không lợi dụng đến một trăm hai mươi phần trăm, vậy thì không phải là Sách ca mà bọn Trương Hằng ngưỡng mộ vạn phần.

“Chúng ta phải tìm thời cơ thích hợp.”

“Tôi phải đi cứu một người.” Cổ Sách trầm giọng nói, “Tôi chờ không nổi.”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9

Ba ngày sau, Kiji Kudo, người phụ trách sự vụ của tụ đảng ở Đông Nam Á bị gọi trở về đại bản doanh Mississippi của gia tộc Lea.

Kể từ khi đế vương đêm tối Cổ Sách gặp chuyện không may, hắc đạo ở Đông Nam Á chìm trong một cuộc thanh trừng đẫm máu, tụ đảng cùng với Hồng gia hợp tác với nhau trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng, Kiji Kudo bận rộn hơn gấp mười so với trước đây.

Vừa nghe tin đảng thủ Hắc Lang gọi hắc lang quay về đại bản doanh bàn chuyện, Kiji Kudo đã thấy không được bình thường.

Nếu không phải có chuyện gì xảy ra, Hắc Lang sẽ không tại thời điểm mấu chốt thế này gọi hắc lang rời khỏi Đông Nam Á.

Ngoài dự kiến của Kiji Kudo, Randy không cho gọi hắc lang ở phòng khách hay thư phòng, mà là trong căn phòng ngủ mang phong cách cổ điển tràn ngập tao nhã của y.

“Hôm nay, ta muốn giới thiệu cho ông một người.” Randy ra lệnh cho thủ hạ tháo xích khoá trên tay chân Đỗ Vân Hiên, mang anh đến, ngồi xuống bên cạnh y trên sofa. Y bưng tách cà phê, từ tốn uống một ngụm, “Vị này, là em họ của ta, Alexa Lea.”

Kiji Kudo vẫn bình thản chào hỏi Đỗ Vân Hiên, “Xin chào, Alexa Lea tiên sinh.”

“Ông phục vụ cho gia tộc Lea, đã không ít năm rồi phải không?” Randy ôn hoà hỏi.

“Đúng vậy, đảng thủ. Ban đầu là vệ sĩ của gia tộc Lea, về sau là người của tự đảng khi đảng thủ lập ra, cho đến khi được đề bạt làm người phụ trách công việc ở Đông Nam Á.”

“Nghe nói khi ông mới bắt đầu phục vụ cho gia tộc, đã phụ trách bảo vệ chú của ta, Kelvin Lea?”

Sắc mặt Kiji Kudo khẽ biến đổi, rất nhanh đã trấn định trở lại, “Việc bảo vệ Kelvin thiếu gia, không phải do tôi phụ trách. Khi ấy tôi chỉ là một vệ sĩ nhỏ nhoi không ai nhìn đến, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của nhóm trưởng.”

Randy khẽ gật đầu, lơ đãng nhắc lại, “Những năm đó, cha ta quản lý những vệ sĩ của gia tộc, nhóm trưởng phụ trách bảo vệ chú Kelvin, trực tiếp nghe theo lệnh của cha. Nếu ông đã căn dặn, vậy đáng lẽ ra những tin tức liên quan đến chú Kelvin không thể truyền ra ngoài mới đúng.”

“Đúng vậy.”

“Có điều, đã có một kẻ mang một số chuyện của chú mà đáng lẽ không nên để người khác biết, tiết lộ cho người ngoài. Mà người ngoài trong lời ta này, là chỉ ông nội ta.”

Kiji Kudo im lặng hai giây, rồi mỉm cười cung kính nói, “Tôi không rõ vì sao đảng thủ lại nhắc lại chuyện nhiều năm trước.”

Randy cũng cười, “Bởi vì ta cảm thấy, người chú đáng mến của ta, sau khi ông nội qua đời, còn có thể lẫn trốn nhiều năm như vậy, là một chuyện không hề dễ dàng. Hơn nữa Alexa Lea biến mất khỏi cô nhi viện, cũng không phải là vô duyên vô cớ. Em họ của ta tại sao lại trở thành con nuôi của Đỗ gia, quá trình như vậy, nhất định có một nhân vật thần bí đứng đằng

sau. Cho dù ông nội trước khi chết đã sắp xếp rất tốt, thế nhưng những chuyện này, đều phải có người đi làm. Chú Kelvin sau khi bị ông nội giấu đi chưa đến một năm, thì ông lại bởi vì công việc mà tới Đông Nam Á hai lần. Năm Alexa Lea mất tích, lại vừa đúng lúc ông xin nghỉ phép nửa tháng. Nghe nói trước đây khi ông còn là vệ sĩ của chú Kelvin, chú ấy thích nói chuyện phiếm với ông nhất, cho nên cha tôi bởi vì ghen tị đã điều ông ra khỏi nhóm vệ sĩ của chú ấy, vài ngày sau, ông nội biết toàn bộ mọi chuyện giữa hai người....”

Sắc mặt Kiji Kudo dần dần tái nhợt, đến đoạn cuối, dù Randy vẫn chưa nói xong, hắn đã nhảy dựng khỏi ghế sofa.

Thủ hạ của Randy đứng sẵn hai bên đồng loạt xông lên, bắt lấy hắn, ấn chặt đầu hắn lên bàn trà.

“Ta hắn phải cảm ơn ông, ông phục vụ cho gia tộc Lea nhiều năm như vậy, hơn nữa lại bảo hộ Alexa Lea khi em ấy gặp phải nguy hiểm.” Randy thở dài một hơi, “Nhưng thật đáng tiếc, ta không muốn trong lãnh địa của ta có quá nhiều nhân vật bí hiểm, đành phải để ông biến mất vậy.”

“Mày là đồ thâm hiểm khốn nạn! Mày không thể giết tao như vậy! Tất cả những thứ này đều để đổ vấy lên tao! Mày không có quyền.....”

Tiếng chửi rủa phần nộ của Kiji Kudo biến mất dưới họng súng.

Randy thu súng lại, âm điệu tao nhã ra lệnh thủ hạ xử lý thi thể cùng với vết máu, nhân tiện hỏi nhà bếp xem bọn họ đã chuẩn bị gì cho bữa trưa.

“Món chính là cá diêu hồng nướng rưới sốt kèm bột bạc hà mà ngài thích nhất, đầu bếp vừa mới nghiên cứu một món trứng cá hồi hấp với tương Hà Lan để làm món khai vị, hi vọng có thể hợp khẩu vị ngài, Randy thiếu gia.” Quản gia thuần thực báo ra thực đơn, ân cần chu đáo nói, “Còn về Alexa Lea thiếu gia, gần đây sức ăn cậu ấy thực sự rất kém, tôi nghĩ có lẽ vì cậu

ấy đã quen với ẩm thực phương Đông, cho nên đầu bếp đã chuẩn bị món Á cho cậu ấy, hi vọng thiếu gia có thể ăn nhiều hơn một chút.”

“Ông suy nghĩ thật chu đáo, Chris, em ấy thực sự ăn quá ít. Qua hai ngày nữa thì tốt rồi, chờ gã đàn ông kia trở thành tế phẩm trong lễ tang của Linyard Barlow, hoá thành một đồng thịt vụn bầy nhầy, có lẽ em ấy sẽ suy nghĩ thoáng hơn một chút. Ông đi chuẩn bị bữa trưa đi, ta thấy hơi đói rồi.”

Cho quản gia lui đi, Randy liền quay lại, áy náy nói với Đỗ Vân Hiên.

“Alexa Lea, hôm nay để em phải thấy máu rồi. Có điều kế thừa quang vinh gia tộc không phải chuyện đơn giản, về sau em sẽ rõ. Vừa nãy em không bị doạ sợ chứ?”

“Nếu anh cho là dùng súng tàn nhẫn giết chết một người có thể khiến tôi thần phục, thì anh cũng quá ngây thơ rồi.” Đỗ Vân Hiên lạnh lùng liếc y một cái, “Cổ Sách chưa từng giết ai trước mắt tôi, nhưng sự uy nghiêm cùng với lực chấn nhiếp của anh ta trong mắt tôi rất mạnh mẽ, anh kém xa anh ta.”

Nét cười trên mặt Randy cứng lại trong chốc lát.

Sau đó, y ôn hoà nói, “Alexa Lea, em là một đoá hồng mê người. Ta vô cùng yêu em, em họ thân ái, nhưng mong em hãy thận trọng khi sử dụng ưu thế của mình, bởi vì một bông hồng nếu quá gai góc, vậy sẽ khó tránh khỏi làm người ta muốn dùng kéo mà sửa lại một chút.”

Quản gia rất nhanh đã trở lại báo, cơm trưa đã chuẩn bị xong.

Đỗ Vân Hiên bị đưa đến nhà ăn, cùng ngồi dùng bữa với Randy.

Ở chung một phòng với người này khiến Đỗ Vân Hiên thực sự chán ghét, mấy ngày nay anh ăn được rất ít, Randy đã ám chỉ rằng, nếu anh còn

tiếp tục chống đối không ăn cơm, vậy y có thể sẽ dùng biện pháp bất đắc dĩ để đút cơm cho anh.

Đỗ Vân Hiên đối với ám chỉ đầy uy hiếp này chỉ cảm thấy khinh thường.

Anh từng bị người đàn ông có lực chấn nhiếp mạnh nhất trên đời uy hiếp cả trăm cả ngàn lần, sao có thể bị một kẻ đề tiện vô sỉ giả mù sa mưa uy hiếp dọa nạt?

“Hi vọng ngài thích món Á hôm nay, chúng được đặc biệt chuẩn bị cho ngài, Alexa Lea thiếu gia.” Từ sau khi bị Randy cảnh cáo, quản gia vẫn vô cùng lễ độ cung kính với Đỗ Vân Hiên, lão đứng ở bên người Đỗ Vân Hiên, tự mình giúp Đỗ Vân Hiên mở vung bạc trên những món ăn.

Phải nói là vô cùng thuần Á.

Trứng chiên hẹ, lươn xào cải, cà tím xào hành tỏi, cùng với một chén canh nóng.

Món chính là cơm rang hải sản, chẳng những rang rất đều tay, mùi thơm mê người, mà đến cả cách bài trí cũng rất kì công, cơm rang được bày trên một chiếc đĩa sứ màu trắng, không biết vị đầu bếp kia ép khuôn thế nào mà làm thành hình một chú gấu nhỏ đáng yêu, tỉ mỉ khắc cả rốn cùng với hai hạt đậu đen, tạo ra một khuôn mặt gấu con mỉm cười.

Đỗ Vân Hiên không chút biểu cảm nhìn con gấu nhỏ kia, nghĩ đến tên chết tiệt mỗi khi vận động kịch liệt xong, lại cứng rắn nhét vào tay mình một con gấu bông nhỏ như để phân trần, lại mạnh mẽ áp chế cơn sóng ngầm đang cuộn cuộn trong lòng, cẩn thận buông mi.

“Đây là canh trúc sinh vân nhĩ, nghe nói người Trung Quốc cho rằng, trúc sinh có công dụng gần giống nhân sâm, có thể giúp cải thiện thân thể hư nhược.” Giọng nói quản gia vang lên bên cạnh, vẫn giống ngày thường,

kính cần mà lễ độ, “Thứ cho tôi nói thẳng, Alexa Lea, ngài nên chú ý giữ gìn sức khoẻ, vì người thân của ngài.”

“Chris nói đúng, vì tương lai của chúng ta, em nên ăn nhiều hơn một chút.” Randy vừa thưởng thức món khai vị, vừa mỉm cười nói.

Đỗ Vân Hiên lạnh lùng khế liếc Randy một cái, nhắc muống lên.

Randy vừa lòng nói, “VẬY mới ngoan, Alexa Lea. Em rất nhanh sẽ cần đến thể lực, bởi vì ta sẽ....”

Y dùng cách nói hàm ẩn mà tao nhã, để diễn tả một loại vận động kịch liệt.

“Vô cùng yêu thương em.”

“Phải không?” Đỗ Vân Hiên chậm rãi nuốt miếng cơm rang, lạnh lùng nói, “Tôi nghĩ những kẻ cần phải dùng nam vật nhân tạo, là bởi vì ở phương diện nào đó công năng có chút thiếu hụt, cho nên chỉ có thể dùng đồ vật để thay thế.”

Khuôn mặt cao quý của Randy, tựa như bị trúng một cái tát.

Một lát sau, nụ cười của y càng thêm dịu dàng, thấp giọng nói, “Nhanh thôi, ta sẽ để em hiểu được ý nghĩ của mình sai lầm thế nào, Alexa Lea.”

“Rất nhanh, nhưng không phải bây giờ.” Đỗ Vân Hiên đối với lời nói ghê tởm tràn ngập tính ám chỉ của Randy, không thể khống chế được cơn phẫn nộ trào ra từ nội tâm, chỉ cần nghĩ đến mỗi lần người đàn ông kia chạm đến anh, cưỡng hôn anh, anh liền cảm thấy buồn nôn nghiêm trọng, “Cố Sách chưa chết, không phải sao? Trừ khi anh định vứt bỏ danh dự cả gia tộc, muốn làm một tên tiểu nhân lật lọng.”

Randy rốt cuộc không cười được nữa.

“Alexa Lea thân ái.” Y buông dao xuống, tháo khăn ăn ra, thở dài một hơi, “Gai trên người em, cần phải nhổ ra từng cái từng cái một.”

Khi bị kéo đến hòm nhiệt Apollo đang nằm dưới ánh mặt trời thiêu đốt, trong mắt Đỗ Vân Hiên không giấu được sợ hãi.

“Nếu em thành khẩn nhận sai, ta sẽ cân nhắc đến việc tha thứ cho em.” Randy nói.

Đỗ Vân Hiên tất nhiên không thuận theo yêu cầu của y, cho nên Randy không chút do dự sai người nhét anh vào cái hòm tra tấn người kia.

“Đến khi em nhận thức rõ ràng sai lầm của mình, ta sẽ cho em ra ngoài.”

Hòm bị đóng lại, ánh sáng cùng với thế giới bên ngoài đều biến mất.

Chỉ còn lại áp lực cực độ, cùng với cái nóng hầm hập khiến người ta thống khổ vạn phần.

Đỗ Vân Hiên rất nhanh rơi vào mê man, giống như trở lại đám cháy năm đó, hết thảy đều nóng như vậy, ngay cả không khí cũng bỏng rát, cậu tìm không thấy ba mẹ, chỉ còn lại Gấu Nhỏ ở bên.

Con gấu bông nhỏ kia, bề ngoài giống hệt những con mà Cổ Sách đưa cho anh.

Màu sắc giống nhau, đáng yêu giống nhau, xúc cảm, cũng giống nhau.

Bông bông, rất mềm mại.

Không thấy ba mẹ đâu cả, may mắn Gấu Nhỏ vẫn ở đây.

Khói nóng hầm hập làm cậu rất khó chịu, nước mắt chảy không ngừng, cậu ôm Gấu Nhỏ thật chặt, vừa ho khan, vừa chậm chạp bước đi.....

Gấu Nhỏ đừng sợ, chúng ta sẽ tìm thấy ba mẹ.

Gấu Nhỏ đừng sợ.

Thân thể dần dần bị lửa thiêu đốt, làn da từng tắc từng tắc nứt ra đau đớn, Đỗ Vân Hiên chìm trong bóng đêm không thể động đậy, mơ mơ màng màng nghĩ, những lời ‘Gấu Nhỏ đừng sợ’ mà anh nói với Gấu Nhỏ, hình như cũng từng có người nói với anh như thế.

Gấu Nhỏ đâu?

Gấu Nhỏ trân quý nhất, Gấu Nhỏ mà người kia cứng rắn ấn vào tay anh, tại sao lúc trước lại ném tất cả vào sọt rác, một con cũng không để lại?

Nếu bây giờ có một con trong tay, có lẽ, sẽ không đau đớn sợ sệt như thế.

Nóng quá...

Thật khó chịu.....

Thống khổ đến nỗi hận không thể chết đi, thế nhưng Đỗ Vân Hiên vẫn cố sức chịu đựng.

Có người đã từng nói, có Đỗ Vân Hiên ở bên, hẳn sẽ sống lâu hơn một chút.

Nếu tôi còn chống chịu, vậy thì, Cố Sách, anh cũng phải sống cho tôi.



Chris Buller vững vàng bước đi trên đường, nắng sớm rọi lên mái tóc bạc trắng của lão, phủ lên một màu quất mỏng manh.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có người mỉm cười chào hỏi.

Phục vụ trong trang viên Lea nhiều năm, chỉ cần không bị bệnh hay nghỉ phép, vị quản gia mà mọi người kính trọng này đều dậy từ sáng sớm, bước đi trên con phố mang hơi thở cổ xưa, thỉnh thoảng, lại bước vào cửa hàng cá của bà Mayer mua một con cá hồi tươi ngon, hoặc là vào tiệm phô mát của ông Biggar mua một miếng phô mai Brie.

Những món đồ như vậy đương nhiên không thể đặt lên bàn ăn của chủ nhân, mà đồ ăn của quản gia trong trang viên cũng là do chủ nhân cung ứng, thế nhưng, có đôi khi, lão vui với việc tiêu một chút tiền, hưởng thụ niềm vui như những người bình thường khác.

“Chào mừng ghé thăm, hôm nay có một mẻ cá rất tươi nha, xin mời tự chọn.” Bà Mayer vẫn giữ nguyên bài ca chào khách cả ngàn lần như một này, thế nhưng ý cười lại tăng thêm không ít.

Quản gia hơi gật đầu, lão đã là khách quen lâu năm, không cần chủ tiệm phải tiếp đãi, thông thả từ tốn bước thẳng đến tủ lạnh đặt trong cùng.

Thực ra, ngoại trừ mua cá, hôm nay lão có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Bên cạnh tủ lạnh, gã đàn ông đã bí mật truyền tin cho lão đang chờ.

“Có con cá nào tươi ngon không?”

“Tôi thấy cũng giống nhau cả.”

Hai người đối diện tủ lạnh bắt đầu chọn chọn lựa lựa, thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Ông chính là người thần bí đưa y đến Đỗ gia sao?”

“Cậu chính là Cổ Sách?” Thực ra, không cần Cổ Sách trả lời, quản gia cũng biết đây là người mà Alexa Lea thiếu gia nhưng nhớ không thôi, lão

đã từng nhìn thấy trên bàn làm việc của Randy thiếu gia có tấm ảnh chụp người này, cho nên mới nhớ rõ mặt.

Cho dù hiện tại khuôn mặt này có thêm vài vết thương khó coi.

“Cậu phải cứu Alexa Lea thiếu gia.”

“Em ấy không phải Alexa Lea gì đó, em ấy là Đỗ Vân Hiên. Là người của tôi.”

“Sơn trang cạnh phòng nghiêm mật, cậu chịu cứu cậu ấy, chấp nhận trả bất kì giá nào?”

“Bất cứ giá nào.”

“Chàng trai trẻ, nói trước bước không qua.”

“Tôi có thể vì em ấy đâm Linyard Barlow một dao, ông cảm thấy tôi nói trả bất cứ giá nào là lỗ bịch lắm sao?” Cổ Sách thản nhiên hỏi lại.

Quản gia trầm mặc, cầm lên một vỉ cá bên trong tủ lạnh, xem kĩ một lúc, lại không hài lòng bỏ lại.

“Nếu cậu muốn cứu cậu ấy, cậu phải có một kế hoạch giải cứu hoàn hảo.”

“Em ấy hiện tại thế nào?”

“Tôi không muốn nhìn cậu ấy tiếp tục bị thương tổn.” Quản gia thấp giọng nói.

“So với ông tôi càng không muốn em ấy bị thương tổn.” Cổ Sách hỏi lại lần nữa, “Hiện tại em ấy thế nào?” Giọng nói vẫn bình tĩnh, lại che giấu không được lo lắng vô cùng ở bên trong.

“Randy thiếu gia nhốt cậu ấy lại.”

Cổ Sách thở ra nhẹ nhõm một hơi, điều hắn lo sợ nhất là phải nghe Gấu Nhỏ đang bị Hắc Lang tra tấn. Có điều, nghĩ đến Gấu Nhỏ quật cường lại bị một gã đàn ông không phải Cổ Sách hãm nhốt lại, cũng đủ để khiến Cổ Sách càng thêm phần nộ lẫn đau lòng.

“Tôi phải hỏi ông một số chuyện quan trọng.”

“Điều cậu muốn, tôi có thể cho cậu biết. Cách bố trí bảo an của trang viên, thời gian chuyển ca của bảo vệ, bản đồ hệ thống cảnh báo trên các tuyến đường, hãy giữ liên lạc bằng kết nối kia. Nhưng mà, cậu phải bình tĩnh lập ra kế hoạch. Một kế hoạch giải cứu lỗ mãng sẽ thất bại, mà hậu quả của nó, sẽ trút hết lên người Alexa Lea thiếu gia. Tôi biết khi Randy thiếu gia tức giận sẽ làm ra những chuyện gì, cậu ấy sẽ không thủ hạ lưu tình với bất cứ kẻ nào, tôi không muốn nhìn thấy cảnh ấy.” Quản gia rút cuộc chọn được một con cá tươi ngon, dùng giấy gói chậm rãi bọc nó lại, chuẩn bị trả tiền, “Cậu làm sao điều tra được là tôi đưa cậu ấy đến Đỗ gia?”

“Mùi của tôi rất thính,” Cổ Sách bí hiểm cười cười, “Người được mùi của kẻ phản bội.”

Gương mặt hiền từ của quản gia lộ ra một nụ cười khổ, cầm con cá kia, bước về phía bà Mayer đang đứng ở quầy tính tiền.

“Cám ơn, hân hạnh được phục vụ! Lần sau lại tới nha!”

Một tay xách túi cá, quản gia chậm rãi bước dọc theo con đường lát đá dưới nắng sớm.

Phản bội?

Hơn nửa cuộc đời phụng sự gia tộc Lea, lão làm sao có thể là kẻ phản bội?

Lão nhìn Kelvin thiếu gia tuần mỹ ôn hoà sinh ra rồi lớn lên, nhìn Kelvin thiếu gia bị chính anh ruột của mình giam cầm cưỡng bức, nhìn Kelvin thiếu gia rốt cuộc được cứu đi, sau đó vĩnh viễn rời khỏi trang viên Lea.

Khi lão gia lâm chung, rốt cuộc vẫn không thể yên lòng về đứa con đã rời đi của mình, ngài đem chút âu lo cuối cùng, nói cho quản gia đã theo mình nhiều năm.

Từ một khắc kia, lão liền quyết định, dùng trí tuệ lẫn năng lực ít ỏi của mình, ở trong bóng tối ngầm bảo hộ Kelvin thiếu gia, vĩnh viễn.

Lão vô số lần khéo léo đánh lạc hướng điều tra của Raul thiếu gia, và may mắn thành công.

Lão cũng muốn tiếp tục đánh lừa vợ của Raul, đáng tiếc lại thất bại trong gang tấc, người đàn bà giỏi cam chịu lẫn trả thù kia, rốt cuộc tra ra được tung tích của Kelvin thiếu gia.

Khi lão tới nơi, thảm kịch đã phát sinh, Kelvin thiếu gia thiện lương thanh nhã, chưa từng tổn hại bất cứ kẻ nào, rốt cuộc cũng không thể trốn thoát khỏi bóng ma gia tộc phủ trên đầu mình.

Chỉ có thể cứu được, đứa nhỏ mà Kelvin thiếu gia để lại.

Alexa Lea thiếu gia, nên được bình an lớn lên ở Đỗ gia, bình an mà trải qua một cuộc sống hạnh phúc của người bình thường, lão thực sự không thể hiểu được, đứa nhỏ này tại sao lại có thể đối đầu với gia tộc Lea, có quan hệ với một nhân vật hắc đạo nổi tiếng, rốt cuộc bất hạnh bại lộ thân thế thực sự.

Khi Đỗ Vân Hiên bị Randy đưa về trang viên, quản gia liền có dự cảm, rằng lịch sử bất hạnh của gia tộc lại lần nữa tái diễn.

Thảm kịch như vậy, lão đã từng tận mắt chứng kiến, trong cảm nhận của lão, người duy nhất có tư cách làm tộc trưởng gia tộc Lea chỉ có lão gia mà lão luôn tôn kính, ông nội của Randy.

Bây giờ, lão gia đã mất, lão phải tìm kiếm một thế lực khác.

Cho nên, khi gã đàn ông khiến Alexa Lea thiếu gia cam nguyện chịu thống khổ cũng không muốn quên đi kia, kẻ đáng lẽ ra đang hấp hối trong địa lao gia tộc Barlow, bỗng nhiên bí mật truyền cho lão một tin tức, yêu cầu gặp mặt, quân gia không chút do dự đáp ứng.

Đây không phải phản bội.

Bảo vệ Kelvin thiếu gia, chính là di nguyện của lão gia trước khi lâm chung giao cho lão, lão không thể bảo vệ tốt Kelvin thiếu gia, cho nên chỉ hi vọng lúc này đây, mình có thể bảo vệ tốt đứa nhỏ của ngài ấy.

Lão không phải phản đồ.

Ít nhất đối với lão gia đã mất đi mà nói, Chris Buller lão không phải phản đồ.

Đỗ Vân Hiên bị nhốt trong hòm nhiệt, bản thân Randy cũng không thoải mái, thế nhưng Đỗ Vân Hiên lại luôn luôn chọc vào giới hạn của y, hết lần này tới lần khác cố tình ở trước mặt y mà nhắc đến tên Cố Sách.

Cứ nghĩ mỗi khi Đỗ Vân Hiên gọi tên Cố Sách, lại vô tình lộ ra một chút tự hào, Randy liền cảm nhận sâu sắc được rằng cần phải dạy dỗ người em họ này nghiêm khắc hơn nữa, những chuyện mềm lòng như làm một nửa rồi ngưng lại sẽ chỉ khiến Alexa Lea có thể không kiêng nể gì mà chống đối.

Y phải bắt Alexa Lea quật cường thừa nhận sai lầm của mình.

Phải hiểu được, là không được phép nhắc tới cái tên kia.

Randy thậm chí gác hết công việc qua một bên, canh giữ bên cạnh hòm nhiệt Apollo, cứ mỗi vài giờ, y sẽ thả Đỗ Vân Hiên ra một lát.

Từ chối đề nghị hỗ trợ của quản gia, Randy tự mình dứt anh ăn uống, giúp anh làm vệ sinh cần thiết.

Alexa Lea đỏ rất nhiều mồ hôi, da thịt sờ lên lại lạnh lẽo lạ thường, Randy biết anh ở bên trong chiếc hòm kia chịu khổ không ít.

“Chỉ cần em nhận sai, sẽ không bị nhốt vào nữa.” Randy trầm thấp nhắc lại, hi vọng tiểu gia hoá khiến người ta đau lòng này mau chóng tỉnh ngộ hoàn toàn.

Nhưng Đỗ Vân Hiên lại ương bướng đến không tưởng, không có một chút hối hận, vì thế sự mềm lòng hiếm thấy ở Randy chớp mắt đã bị thái độ của Đỗ Vân Hiên làm bay biến.

“Đừng mơ mộng may mắn nữa, trước khi em biết rõ sai lầm của mình, ngoại trừ những lúc dứt đồ ăn ra, em không có cơ hội rời khỏi hòm nhiệt Apollo!” Randy chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhét anh trở về.

Đỗ Vân Hiên bị tra tấn đến nổi sinh ra sợ hãi sâu sắc với cái hòm kim loại kia, sau khi bị nhét trở lại, anh sẽ ở bên trong điên cuồng giãy dụa đá đánh, hòm kim loại phát ra những âm thanh nặng nề, nhưng theo thời gian kéo dài, âm thanh từ bên trong phát ra càng ngày càng nhỏ, dần dần không còn động tĩnh gì nữa.

Vài ngày sau, Đỗ Vân Hiên trở nên vô cùng suy yếu, không còn sức lực để quấy đạp. Khi thủ hạ của Randy kéo anh tới nhét vào hòm nhiệt Apollo, anh không hề giãy dụa dù chỉ một chút, im lặng đến nỗi tựa như một con búp bê vải xinh đẹp bị rút sạch sợi bông.

Quản gia sau khi giữ im lặng rất lâu, mới cẩn thận khuyên nhủ, “Randy thiếu gia, cứ tiếp tục như vậy, Alexa Lea thiếu gia sẽ không chịu đựng được.”

“Y còn sống, không phải sao?” Randy hỏi lại, nụ cười trên mặt lại mang theo một chút tàn nhẫn.

Câu hỏi lại này không phải chỉ để nói đến người em họ quật cường đến nỗi khiến y phát hận kia, mà còn ngầm chỉ gã đàn ông chiếm một vị trí cực lớn trong tâm trí của Alexa Lea.

Theo lý mà nói, đáng lẽ ra Cổ Sách đã sớm bị người của gia tộc Barlow dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất nghiền ra thành tro.

Nhưng thế cục phát triển thế này thật khiến người ta uể oải, Cổ Sách vẫn còn bị giam ở trong địa lao tối tăm mục rữa dơ bẩn nhất trong toà ố Barlow, lễ tang của Linyard Barlow bởi vì tranh chấp trong tuyển chọn tộc trưởng mới mà bị hoãn lại, Randy nhận được tin tức từ tai mắt, rằng lễ tang đã một lần nữa bị dời sang ngày thứ tư.

Điều này có nghĩa Cổ Sách còn sống thêm ba ngày nữa.

Chỉ tiếc, người Cổ Sách giết là Linyard Barlow, không những vậy Cổ Sách còn giết một loạt những kẻ quản sự trong gia tộc Barlow, phạm phải tội ác không thể tha thứ như vậy, gia tộc Barlow trông coi Cổ Sách đặc biệt nghiêm mật.

Địa lao lại chính là nơi khó tiến vào nhất, thân phận của tai mắt mà Randy sắp xếp lại không đủ cao để tiến vào tiếp cận Cổ Sách, nếu không, Randy đã sớm để tai mắt kết thúc sinh mệnh của tên đế vương đêm tối này.

Chỉ khi Cổ Sách chết, y mới đồng thời có được thân thể lẫn linh hồn của Alexa Lea.

“Có tin nói Cổ Sách ở trong địa lao bị người của gia tộc Barlow săn sóc cực kì ân cần. Ta rất ngạc nhiên, một người như hãn, cho dù có bị người ta dùng phương thức nghiêm khắc nhất để trông coi, thì cũng có cách tự chấm dứt tính mạng của mình, hãn tại sao lại cam nguyện chịu hết tra tấn những ngày cuối cùng, mà không chọn một cách thống khoái để kết thúc?” Randy nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn hòm nhiệt Apollo nằm phơi dưới ánh mặt trời chói chang, không thể hiểu nổi nhướn mày, “Chris, ông thấy thế nào?”

Lão quản gia trầm tư một lát, sau đó dùng chất giọng mơ hồ, đáp lại, “Tôi nghĩ, Randy thiếu gia, có lẽ còn thứ gì đó không thể dứt bỏ trên thế giới này, cho nên, hãn mới không muốn chết đi chăng?”

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10+1

Lễ tang của Linyard Barlow đổi sang ngày thứ tư.

Thế nhưng trước khi đến cái ngày mà lễ ra Cỗ Sách phải chết này, thì kẻ vốn đang phải hưởng thụ sự ‘săn sóc tỉ mỉ’ của gia tộc Barlow ở địa lao lại tựa như Sát Thần mà dẫn người xuất hiện ở trang viên Lea.

Thủ hạ của Lea triển khai đánh trả, thế nhưng bọn họ kinh hoàng nhận ra, địch nhân hiểu rõ cách bố trí bảo an của trang viên Lea như lòng bàn tay.

Nhận thấy tình thế không ổn, nhóm thủ hạ còn sống đều thúc giục tộc trưởng kiêm đảng thủ của bọn họ rời đi bằng mật đạo. Tiềm lực của gia tộc Lea được gây dựng qua cả trăm năm, chỉ cần Randy còn sống, luôn luôn có cơ hội Đông Sơn tái khởi*.

*ý chỉ khôi phục lại như trước.

“Alexa Lea đâu? Em ấy phải đi cùng ta.”

“Không kịp nữa rồi!”

“Đảng thủ! Kẻ thù sắp tiến vào sân rồi!”

“Không! Không có Alexa Lea, ta tuyệt đối không rời đi!”

Lea hung hăng đẩy thủ hạ đang ngăn cản y, chạy về phía hòm nhiệt Apollo nằm trên bãi cỏ, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng gió vút, sau đó là đột nhiên choáng váng, cùng bóng tối vô tận.

Thủ hạ trung thành đánh hôn mê đảng thủ đã mất đi lí trí vì người em họ, nhân lúc hỗn loạn công y vào mật đạo.

Nội ứng ngoại hợp tập kích cực kì thành công, Cổ Sách gần như là đạp lên thi thể, thể như chẻ tre* xông vào phòng khách của trang viên Lea.

*chỉ thể mạnh áp đảo.

“Lục soát! Tìm Randy Lea cho tôi, bắt sống!” Cổ Sách trầm giọng bỏ lại một câu dặn dò, xoay người túm lấy quần gia, “Y đang ở đâu? Lập tức đưa tôi đến chỗ y.”

‘Y’ này trong lời hăn, tất nhiên không phải để chỉ Randy Lea, mà là nói đến Gấu Nhỏ hăn quan tâm nhất.

Quần gia trong nháy mắt có hơi do dự.

Quần gia vốn dự tính sau khi tập kích thành công, sẽ thả Alexa Lea thiếu gia đáng thương ra trước, nhưng không ngờ tốc độ của Cổ Sách lại quá nhanh, vì muốn nhìn thấy Gấu Nhỏ đầu tiên, hăn xông vào trước nhất.

Quần gia là người rành đời, chỉ cần nhìn vào hành động của Cổ Sách ở gia tộc Barlow là có thể nhận ra địa vị của Alexa Lea thiếu gia trong lòng người này quan trọng đến thế nào, mặc dù đây là chuyện tốt, thế nhưng lại dễ tạo thành hậu quả không lường được — nếu Cổ Sách biết Alexa Lea thiếu gia đang phải trải qua tra tấn thế nào, rất có thể hăn sẽ trong cơn tức giận mà trực tiếp vọt vào trang viên Lea, loại xúc động này chẳng những sẽ hại chết Cổ Sách, mà cũng sẽ bóp nát hi vọng cứu vớt Alexa Lea thiếu gia.

Phải cứu Alexa Lea thiếu gia, nhất định phải nắm chắc.

Phải cẩn thận mà bình tĩnh!

Vì lo lắng cho đại cục, khi nói tình trạng của Alexa Lea thiếu gia cho Cổ Sách, quản gia chỉ dùng cách nói mơ hồ ‘Cậu ấy bị Randy thiếu gia nhốt lại’.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho quản gia lo lắng, lộ ra một chút chần chừ trên gương mặt khi Cổ Sách tra hỏi.

Cổ Sách căn bản không biết cái gọi là ‘nhốt lại’ của Randy đối với Đỗ Vân Hiên, là loại nhốt lại tàn nhẫn đến mức nào.

“Y ở đâu?” Cổ Sách hỏi lại một lần, ánh mắt lộ ra sát khí.

Gấu Nhỏ rơi vào tay Randy bao nhiêu ngày, ruột gan Cổ Sách cồn cào bấy nhiêu ngày, tiếng thét thê thảm của Gấu Nhỏ truyền qua di động, đã trở thành ác mộng mỗi đêm của hắn.

Hiện tại rốt cục tiến vào được trang viên Lea, lại vẫn nhìn không thấy bóng dáng Gấu Nhỏ, trái tim Cổ Sách tựa như bị răng nanh rắn độc găm chặt vào.

Quản gia dù chỉ chần chờ một chút, cũng làm cho hắn cảm thấy rất muốn giết người.

“Ở trên cỏ.”

Quản gia buông ra một ngón tay, chỉ ra ngoài cửa sổ, Cổ Sách liền như mãnh hổ xuống núi mà lao tới.

Thấy trang cỏ lớn được chăm chút tỉ mỉ bị mắt trời chói chang chiếu lên, hắn bỗng dừng người, ánh mắt dừng lại trên một chiếc hòm kim loại rỉ sét nằm giữa mặt cỏ, phía trên có một chiếc chốt sắt nặng nề xuyên qua nhưng không bị khoá, bất cứ kẻ nào ở bên ngoài cũng có thể dễ dàng mở hòm ra,

thế nhưng nếu một người bị nhốt ở bên trong, bất kể là dùng phương pháp nào cũng không thể trốn thoát.

Trái tim Cổ Sách đột nhiên đập loạn.

“Gấu Nhỏ!”

Hắn đặt súng lục đã được lên đạn xuống cỏ, khàn giọng kéo chốt sắt ra. Chốt sắt hấp thụ nhiệt từ mặt trời nóng đến bỏng tay, Cổ Sách không thể tưởng tượng được Gấu Nhỏ thanh lương thanh nhã tựa một đám mây lại có thể ở bên trong này, thế nhưng quản gia chỉ lên cỏ, mà đây chính là thứ duy nhất có thể giam người lại.

Nhấc cánh cửa lên, một luồng khí nóng lập tức xộc vào mặt, đủ để Cổ Sách hiểu được bên trong nóng đến mức nào.

Mặc dù không dám tin, nhưng Gấu Nhỏ của hắn lại ở ngay bên trong.

Trái tim của đế vương đêm tối tàn sát cả thiên hạ, chột nát.

“Gấu Nhỏ, Gấu Nhỏ.....” Hắn ôm Đỗ Vân Hiên ra.

Sắc mặt Đỗ Vân Hiên tái nhợt, mắt khép lại, thân thể còn nhẹ hơn một sợi lông vũ.

Anh thực im lặng, ngoan ngoãn hệt như khi còn bé, Cổ Sách nhớ tới lần đầu tiên hắn và anh tiếp xúc ở khoảng cách gần nhất, là ở cô nhi viện, cái lần mà rốt cục hắn không còn phải nhìn qua lớp hàng rào màu trắng, giữa đêm, Cổ Sách lẻn vào phòng, đến trước giường cậu bé.

Lúc đấy anh cũng thế này, nhu thuận mà yên lặng, gương mặt nhỏ nhắn đẹp dễ ngủ say, lông mi thật dài rũ xuống, hô hấp mỏng manh đến nỗi tưởng như không thể phát hiện.

Ngày đó, hắn trộm đi Gấu Nhỏ của cậu.

Và ngày hôm sau, hần bất an nhận ra, bản thân chỉ e đã phạm phải sai lầm vĩnh viễn không thể bù lại.

Hần bứt rứt rất nhiều năm, mãi đến một ngày, Đỗ Vân Hiên một thân thanh nhã, bước vào phòng VIP của đá quý Lea.

Thứ hần mất đi, thật lâu thật lâu sau mới tìm được trở về, cho nên hần không từ thủ đoạn, nắm thật chắc trong lòng bàn tay, không chịu thả lỏng.

Hần không thể mất đi Gấu Nhỏ của hần lần nữa.

Chuyện như vậy, cho dù là Cổ Sách, cũng không thể chịu đựng được lần thứ hai.

“Gấu Nhỏ, em mở mắt ra đi.....” Cổ Sách ôm anh vào trong phòng, quát lên với thủ hạ đang kinh ngạc của mình một câu ‘gọi bác sĩ’, sau đó ôm Đỗ Vân Hiên vào trong ngực, miệng đối miệng mớm nước qua, khẽ khàng uy hiếp, “Gấu Nhỏ, mau dậy đi. Chồng em đang gọi, không thể không nghe lời.”

“Em còn nhớ rõ quy củ không?”

“Nghe lời, mở mắt ra.”

“Ngoan, mở mắt.”

“Gấu Nhỏ, nếu còn không tỉnh, em sẽ chọc giận tôi đấy.”

Không biết là uy hiếp có tác dụng, hay là nhiệt độ trong phòng mát mẻ và được uống nước có tác dụng, mà Đỗ Vân Hiên ở trong vòng tay Cổ Sách hơi hơi cựa quậy.

Cổ Sách tựa như bị người ta dùng Định Thân pháp, ngay cả tóc cũng không dám động, ngừng thở theo dõi gương mặt gầy đến đáng thương nhưng vẫn tuấn mỹ của anh.

“Gấu Nhỏ? Gấu Nhỏ?” Cổ Sách thấp giọng khàn khàn gọi.

Hàng mi dày của Đỗ Vân Hiên run lên một chút, một lúc lâu, mới chậm rãi hé ra.

Ngực Cổ Sách lập tức như bị thứ gì đó thổi phồng lên, thế nhưng lại không dám hô hấp, hần dùng ngữ điệu bình tĩnh nhất có thể kêu một tiếng Gấu Nhỏ, giọng nói khàn khàn, tựa như vừa khóc lâu đến khản cổ.

Đỗ Vân Hiên mấp máy đôi môi tái nhợt, suy yếu hỏi, “Gấu đâu?”

Khi mất đi ý thức, vẫn mơ hồ nghe thấy người này đang gọi Gấu Nhỏ, Gấu Nhỏ.

Anh phải khổ sở đấu tranh mới có thể tỉnh lại, vậy Gấu đâu?

Cổ Sách ngẩn ra một chút, không nghĩ tới, Đỗ Vân Hiên sau khi tỉnh lại, thứ đầu tiên hỏi đến lại là cái này.

Hắn vẫn luôn nhét Gấu Nhỏ vào tay Đỗ Vân Hiên, vậy mà đúng hôm nay lại không mang.

Từ lúc đi ra khỏi địa lao, Cổ Sách liền lao đầu vào hành động giải cứu Gấu Nhỏ.

Mọi chuyện đều tranh thủ từng phút từng giây, thế nhưng cẩn thận mấy vẫn khó tránh khỏi sai sót.

Hắn quả thực sơ suất.

Chỉ mang theo súng, lại không mang theo... Gấu Nhỏ cho Gấu Nhỏ.

“Gấu đâu?”

Nghe thấy Gấu Nhỏ suy yếu vô cùng, mơ màng hỏi, Cổ lão đại không hổ là Cổ lão đại, quyết định thật nhanh, xé một đoạn tay áo, cuộn vải dệt thành một thể tích vừa đúng, nhét vào trong tay Đỗ Vân Hiên, “Cầm, không được ném đi linh tinh.”

Lòng bàn tay nắm được một thứ phồng lên, mềm mại, Đỗ Vân Hiên cảm thấy an tâm.

Gấu Nhỏ đừng sợ.

Em vẫn ở bên ta.

Ta vẫn bên cạnh em.

Sẽ không tách ra.

Đỗ Vân Hiên khẽ thở ra nhẹ nhõm, nắm lấy ‘Gấu Nhỏ’ mà người kia đưa anh, lần thứ hai lâm vào bóng tối.

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Chương 10-2: Vĩ thanh+Hoàn

Khi tỉnh lại, thấy cách bài trí trong phòng, chớp mũi người được mùi thuốc sát trùng quen thuộc, Đỗ Vân Hiên biết mình đang ở đâu.

Cho tới nay, phòng bệnh của bệnh viên Bắc sơn luôn là nỗi ám ảnh của anh, anh chưa từng nghĩ tới, có một ngày anh mở mắt ra, nhìn thấy những thứ này lại sinh ra cảm giác an tâm như vậy.

Lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, không cần cúi đầu, cũng biết là một con gấu bông nhỏ đáng yêu.

Vừa mới tỉnh lại, đầu óc có hơi choáng váng, thế nhưng lại cảm thấy có chút ấm áp, rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn trong đầu tựa như nhàn liểu trôi qua, cuối cùng lại trở về yên lặng, chỉ còn một sự thật khiến anh an tâm nhất.

Cổ Sách, còn sống.

Tỉnh lại ngẩn ngui từ hòm nhiệt Apollo, người mớm nước qua miệng anh, động tác ôm quen thuộc, hơi thở độc nhất vô nhị, và cả uy hiếp vô cùng thân quen kia nữa.... Đỗ Vân Hiên chưa quên.

Anh chậm rãi quay đầu ở trên gối, thấy Cổ Sách ghé vào mép giường bệnh, mắt nhắm lại, ngủ thực sự say.

Gương mặt anh tuần tà mị gây hấn đi, có vài vết thương giống như bị roi vọt qua, thế nhưng để vương đêm tối vẫn là để vương đêm tối, cho dù là đang ghé vào bên giường ngủ, cũng vô tình mà lộ ra khí thế nguy hiểm.

“Gấu Nhỏ?” Đầu ngón tay của Đỗ Vân Hiên vẫn chưa đụng tới hăn, bản năng của Cổ Sách đã phát huy tác dụng, ngẩng mạnh đầu khỏi khuỷu tay, “Em tỉnh rồi?”

“Ừm.”

Cổ Sách không giống người vừa mới tỉnh lại, hai mắt sáng rực hữu thần, “Lúc em ngủ đã truyền dịch dinh dưỡng cho em, bác sĩ nói thân thể em rất yếu, cần phải tĩnh dưỡng.”

“Cổ Sách.” Đỗ Vân Hiên hỏi, “Ba người nhà Mitsubishi Yamato, là anh giết sao?”

“Em đang nói đến trợ lý đặc biệt của Randy Lea?”

Nghe thấy Cổ Sách hỏi lại như vậy, Đỗ Vân Hiên đã biết đáp án không phải.

Nếu Cổ Sách biết Mitsubishi Yamato từng có ý đồ với mình, câu trả lời nhất định sẽ tàn nhẫn và ác độc hơn thế này.

“Tôi biết cả nhà hăn bị giết, nhưng không biết là do ai làm.” Cổ Sách nheo mắt, tựa như người được thứ gì, “Tại sao em lại nghi ngờ tôi?”

Đỗ Vân Hiên không đáp, chuyển sang một đề tài quan trọng khác, “Em tôi đâu?”

“Không rõ lắm.”

Là không rõ lắm, chứ không phải không biết.

Đây thực sự là lời nói thật.

Cổ Sách biết Đỗ Minh Lỗi đang giao thiệp với nhân vật nguy hiểm nào, có điều, phương thức giao thiệp cụ thể cùng với nội dung, hăn không rõ

ràng lắm.

“Tôi gọi điện về nhà. Ba nói anh nói với bọn họ, Minh Lỗi đi công tác.”

Người kia nhú mào, “Trải qua nhiều như vậy, em chỉ muốn hỏi tôi em trai em đang ở đâu thôi sao?”

“Nếu như không trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ không hỏi anh như thế này.” Đỗ Văn Hiên im lặng một hồi lâu, thấp giọng nói, “Nếu là trước đây, anh có phạm phải tội ác tà trời, tôi cũng sẽ không ngạc nhiên.”

Vẻ mặt Cổ Sách có chút thay đổi, hẩn ngồi vào mé giường, tựa gần hơn vào Đỗ Văn Hiên, nhìn kĩ ánh mắt của Gấu Nhỏ mình tâm ái, “Là do mắt tôi sao? Ánh mắt em nhìn tôi, không giống như trước đây.”

Tâm Đỗ Văn Hiên bỗng nhiên có chút loạn.

Anh rũ mắt, sau đó nghe thấy tiếng cười khẽ dễ nghe của người kia, “Bảo bối, em vẫn thẹn thùng như trước vậy.”

“Đừng nói sang chuyện khác.” Đỗ Văn Hiên một lần nữa hướng mắt lên, “Anh rốt cuộc giấu Minh Lỗi đi đâu? Nó thực sự đi công tác sao? Hay do anh giờ trò?”

Khiến người ta kinh ngạc, là thái độ khởi binh vấn tội này, lại không chọc giận Cổ Sách.

Hẩn thậm chí rất vui vẻ.

Vẫn là thái độ quật cường như vậy, thế nhưng ánh mắt Gấu Nhỏ lại mang theo một thứ gì đó khiến hẩn vui sướng, làm hẩn cảm thấy như đang bàn chuyện cùng với một nửa khác của mình. Không nhịn được muốn dung túng, muốn cưng chiều sủng nịch, không tự chủ được, muốn nói thật ít nhất một nửa với em ấy.

“Đỗ Minh Lỗi không phải đi công tác, nhưng cậu ta quả thực xuất ngoại. Có một người bạn đi chung với cậu ta, theo tôi biết thì khi Minh Lỗi du học ở Mỹ quen người bạn kia. Về an toàn của cậu ta, em có thể tuyệt đối an tâm.”

Còn về phần trình tiết, em cũng không phải lo lắng.

Hắn là sớm đã không còn.

“Minh Lỗi thật không có chừng mực. Còn anh nữa, để mặc nó cùng bạn xuất ngoại đi chơi sao? Còn giúp nó giấu ba mẹ tôi?”

“Đỗ Minh Lỗi cũng không còn là một đứa nhỏ, cậu ta đã trưởng thành rồi. Tôi thấy, cứ nên để cậu ta xử lý chuyện của mình với người bạn kia.”
Cổ Sách nói như thế một bậc phụ huynh thấu hiểu.

Đối với hành vi bán cậu em vợ mình cho người nào đó để đổi lấy quyền thăm thân, Cổ lão đại không hề áy náy.

Để cứu được Gấu Nhỏ, hắn có thể bán đi cả mạng sống của mình, tất nhiên càng có thể bán đi một Đỗ Minh Lỗi.

Mà nói, có thể theo tên kia, chỉ cần Đỗ Minh Lỗi không chọc đối phương tức giận, thì cuộc sống chắc hắn cũng không tồi.

“Được rồi, chuyện Đỗ Minh Lỗi, tôi đã giải thích xong. Bây giờ, chúng ta làm chút chuyện khác đi.” Cổ Sách cầm thuốc trên tủ đầu giường lên, đút cho Đỗ Vân Hiên, sau đó rót một chén nước ấm, uống trước một chút thử độ ấm, sau đó một hơi ngậm hết vào miệng, nâng cằm Đỗ Vân Hiên lên.

Xúc cảm nhần mẫn ở đầu ngón tay vẫn động lòng người, thế nhưng rõ ràng gầy hơn lúc trước.

Nghĩ đến những giày vò mà Gấu Nhỏ phải chịu khi bị Randy bắt được, Cổ Sách ngay cả cảm giác muốn ăn thịt người cũng có.

Đỗ Vân Hiên nao nao ngửa đầu nhận nước ấm mà người kia truyền qua, một ý niệm bỗng xẹt qua trong đầu, anh vươn tay đẩy Cổ Sách ra.

Nước ấm làm ướt ra nệm trắng tuyết.

“Chúng ta là...” Yết hầu Đỗ Vân Hiên hơi căng ra, “....anh em.”

“Đúng vậy.” Cổ Sách trầm giọng nói.

Hắn biết, sớm hay muộn, chuyện này cũng sẽ bị nhắc tới.

“Đây là loạn luân.”

“Đã loạn rất nhiều lần.” Cổ lão đại không hề chớp mắt nói.

Vẻ mặt Đỗ Vân Hiên đầy phức tạp nhìn hắn, trong lòng ngũ vị tạp trần, có chút phẫn nộ, có chút không cam lòng, có chút bi thương, còn có rất nhiều.... mâu thuẫn.

“Chúng ta sau này không thể tiếp tục...”

Lời Đỗ Vân Hiên chưa kịp nói xong đã bị ngắt ngang, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Trương Bình mặc áo Blouse rộng thính đi vào, vẻ mặt lo lắng dẫn người chạy tới, “Sách ca! Nói bao nhiêu lần, anh phải ở trên giường tĩnh dưỡng. Lúc phải thay thuốc thì tìm cả ngày cũng không thấy người, anh bảo em phải làm sao?”

Cổ Sách bình tĩnh nói, “À, cậu đến rồi. Gấu Nhỏ tỉnh rồi, vừa lúc, cậu kiểm tra cho em ấy một chút.”

Gấu Nhỏ.

Cổ Sách hiện tại, gọi Đỗ Vân Hiên là Gấu Nhỏ, gọi đến cực kì thuận miệng.

Tựa hồ thiên kinh địa nghĩa.

Có lẽ, thật sự là thiên kinh địa nghĩa.*

“Sách ca! Kính nhờ anh đừng có đùa nữa! Miệng vết thương nhiễm trùng không có vui đâu!” Trương Bình cũng chỉ có vào thời điểm thế này mới dám rống lên với Sách ca uy phong vô thượng, thấy Cổ Sách không chịu trở về phòng bệnh của mình, anh đành phải phất tay một cái, sau đó lại xắn tay áo, cùng một đám người tiến lên bắt đầu cởi đồng phục bệnh nhân trên người Cổ Sách ra, bắt đầu phân công hợp tác, tiến hành ‘công cuộc’ đổi thuốc.

Cổ Sách trần trụi nửa người, một khắc khi băng vải bị tháo xuống, Đỗ Vân Hiên cứng ngắc.

Những vết thương đáng sợ trải rộng khắp lưng ngực, cơ hồ nhìn không thấy chỗ nào lành lặn, vết thương chằng đi duệ khí, những vết roi dử tợn, dấu bóng của sắt nung, không biết phải nói thế nào. Đỗ Vân Hiên nhìn Cổ Sách ngồi bên giường bệnh, điềm nhiên như không để một đám người chạy xuôi chạy ngược thay thuốc cho hắn, bỗng nhiên quên mất phải hô hấp thế nào.

Bỗng nhiên ngẩn ngơ.

Thân thể trước mắt tràn đầy thương tích, là thân thể anh cảm từng cảm thụ vô số lần, thân thể gợi cảm nhất trên đời này. Đỗ Vân Hiên nhớ tới khi Cổ Sách mang vòng cổ mình thiết kế, nghe theo chỉ thị của mình, vừa tự nhiên bày ra động tác, vừa biếng nhác mỉm cười.

Anh nhớ sau lưng Cổ Sách có một vết sẹo bóng, đó là khi ở phòng Sauna hắn vì cứu anh mà lưu lại.

Hiện tại đã không còn thấy vết sẹo kia, mà càng nhiều những vết thương sâu hơn bao trùm bên trên nó.

“Gấu Nhỏ, nhắm mắt lại.” Cổ Sách chịu đựng đau nhức truyền đến khi thay thuốc, liếc nhìn Đỗ Vân Hiên một cái, cười nói, “Có gì đẹp đâu? Đừng nhìn.”

Đỗ Vân Hiên không cách nào nhắm mắt lại được.

Anh không thể nào.. không nhìn tới.

Thân thể cứng ngắc, bắt đầu hơi hơi run lên.

Nam nhân cường hãn không ai bì nổi, vốn là đế vương cao cao tại thượng, chỉ vì Đỗ Vân Hiên, nhận một cuộc điện thoại, hãn lại làm ra chuyện không có bất luận kẻ nào có thể làm, trả một cái giá đắt đến rung động lòng người.

Chỉ vì Đỗ Vân Hiên anh.

Thay thuốc cho Cổ Sách xong, một lần nữa băng lại băng vải, Trương Bình đã mệt đến nỗi cả người đầy mồ hôi, vừa đến trước cửa, lại nhìn không được liếc Đỗ Vân Hiên một cái, “Sách ca bị thương rất nặng, xương cũng gãy mấy cái, nếu anh ấy yêu cầu anh cái gì, anh cũng nên phối hợp.”

Cổ Sách nhú mày, nói với Trương Bình, “Nói nhắm cái gì? Làm xong thì đi đi.”

“Bởi vì anh, anh của tôi bây giờ vẫn còn trong tay Hồng gia, không biết tình huống thế nào. Sách ca vất vả lắm mới có thể sống sót trở về, nếu anh còn làm anh ấy khó chịu....”

“Trương Bình!” Cổ Sách quát lên một tiếng, hơi thở nguy hiểm ủa tới, “Bất cứ phải trả giá thế nào, tôi sẽ đưa Trương Hằng từ tay Hồng gia trở về.

Có điều, đối với người của tôi, quan cho tốt cái miệng cậu. Nếu không lập tức cắt khỏi bệnh viện Bắc Sơn cho tôi.”

Sau khi Trương Bình rời đi, không khí trong phòng bệnh vẫn thập phần áp lực.

“Đừng động cậu ta, anh cậu ta xảy ra chuyện, tâm tình cậu ta không tốt. Chuyện Hồng gia, tôi sẽ xử lí.” Cổ Sách vươn một bàn tay, nhẹ nhàng ôm lấy Đỗ Vân Hiên, môi khẽ rê lên vành tai tinh tế của anh, “Em vừa mới nói, về sau chúng ta không thể tiếp tục làm gì?”

“Không có gì.” Sau một lúc lâu, Đỗ Vân Hiên mới thốt ra một hơi thật dài, thản nhiên nói.

Đáy lòng Cổ Sách thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Qua cửa!

Cái khúc mắc anh em loạn luân chết tiệt này!

Không lộ ra một thân đầy những vết thương ‘anh dũng’ này, quả nhiên không dễ dàng qua được.

Hết thầy khổ cực chịu đựng trong địa lao gia tộc Barlow, đáng giá!

“Vết thương của anh....”

“Nhìn nghiêm trọng vậy thôi, thực ra toàn vết thương ngoài da.”

“Gãy xương, cũng coi như bị thương ngoài da?”

Nghe ra trong lời nói bình thản của Đỗ Vân Hiên để lộ sự đau lòng, trong lòng Cổ Sách lại càng vui vẻ, cho dù có gãy thêm tám cái mười cái xương nữa cũng không thành vấn đề. Có điều dã thú vương lẫn lộn trong giang hồ nhiều năm, phát hiện có cơ hội tốt, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Miệng vết thương khi đụng tới quả thực rất đau, thế nhưng đau đớn thế này cũng không đến nỗi để vương đêm tối không thể chịu đựng được, nhưng hẳn lại cố tình không nhận, thuận theo tự nhiên rên lên một tiếng đau đớn, còn cố ý nhú nhú mày.

Đỗ Vân Hiên căng thẳng, “Đụng tới miệng vết thương của anh?”

“Không có gì.”

“Anh nên về phòng bệnh nghỉ ngơi, lên giường nằm.”

“Em cảm thấy tôi sẽ để em rời khỏi tầm mắt của tôi sao?” Cổ Sách thản nhiên dùng khí thế bề ngễ thiên hạ hỏi, “Trải qua một lần không cần thận để kẻ thù mang em đi, tôi đương nhiên muốn trông em kĩ hơn.”

Đỗ Vân Hiên cũng đành chịu.

Kỳ thật, anh cũng không hi vọng Cổ Sách rời đi, mỗi khi nhắm mắt lại, anh liền nhớ đến bóng tối cùng với cảm giác bức bách không thể nhúc nhích trong hòm nhiệt Apollo, chỉ có ánh mắt cùng với nhiệt độ cơ thể hẳn mới có thể khiến anh cảm thấy an toàn.

“Vậy.” Đỗ Vân Hiên khẽ cắn môi, “Anh muốn lên giường nằm không?”

“Có chứ.” Cổ lão đại không chút khách khí nằm lên giường bệnh, thuận tay ôm Gấu Nhỏ vào trong ngực, có chút bất mãn, “Em gầy quá.”

Đỗ Vân Hiên phớt lờ việc hẳn đánh giá thể trọng mình, anh là đang nghĩ đến miệng vết thương khiến người ta nôn nóng trên cơ thể người kia.

“Buông tay ra, tôi sẽ đè lên vết thương trên cơ thể anh.” Anh muốn lách khỏi khuỷu tay Cổ Sách, thế nhưng vừa động một cái, đã nghe thấy Cổ Sách rên lên, lập tức không dám cử động nữa.

“Đừng lộn xộn, ngoan ngoãn một chút, chồng em hiện tại cả người đều là vết thương, biết chứ?”

Đỗ Vân Hiên im lặng một lát, thập phần thành khẩn nói, “Thực xin lỗi.” Vĩ thanh.

Đây là một năm có rất nhiều tin tức.

Gia tộc Barlow phát sinh huyết án, tộc trưởng cùng với mười chín kẻ đứng đầu khác chết thảm, tụ đảng thần bí của Mississippi bị xã hội đen châu Á thanh trừng, thương vong nghiêm trọng, ngay cả đảng thủ cũng phải trốn đi.

Những vụ huyết tinh lớn ồ ồ kéo đến, cho nên một tin tức khác dễ bị người ta lướt qua, một vị thiết kế sư họ Trác mới đạt được tư cách tham dự cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai mất tích thần bí, không rõ tăm hơi, cùng mất tích với hân, nghe nói là một bản thiết kế đặc thù mà Trác thiết kế sư vừa thiết kế.

Bên Cổ Sách cũng không phải hoàn toàn thuận lợi, giữa sự kiện Mississippi, Cổ Sách không ở địa bàn của mình, cho dù Lâm Dũng cùng với các huynh đệ dốc hết toàn lực, mạng lưới khổng lồ chế nghiêm mật ban đầu vẫn bị xé ra vài lỗ hổng, cần thời gian một lần nữa vá lại.

Đây cũng coi như là cơ hội để Hồng gia tạo lập chỗ đứng.

Hồng Lê Minh không thích hợp làm cảnh sát, lại vô cùng thích hợp làm xã hội đen, từ chối trả Trương Hằng lại theo điều kiện của Cổ Sách.

“Chờ tôi dưỡng thương xong, sẽ xử lý họ Hồng kia sau.”

Nếu không phải lo lắng cho huynh đệ tâm phúc là Trương Hằng bị chộp đi, cùng với tên Hồng Lê Minh chết tiệt kia, kỳ thật tâm tình Cổ lão đại không tồi.

Phải cảm ơn gia tộc Barlow ‘mang lại’ cho hắn một thân trọng thương, thái độ của Gấu Nhỏ đối với hắn chuyển biến một trăm tám mươi độ, mỗi lần có cái gì tranh cãi, chỉ cần Cổ lão đại làm bộ như thương thế phát tác, hừ hừ hai tiếng, hoặc là mặt nhăn mày nhú, Đỗ Vân Hiên sẽ không kháng kháng nữa.

Chỉ có khi Cổ Sách yêu cầu Đỗ Vân Hiên miệng đối miệng mớm đồ qua, thì anh kiên trì lâu hơn một chút.

Có điều, khi Cổ Sách tự mình cầm chén cổ tình dùng sức, khiến một miệng vết thương trên cánh tay rách ra, máu nhuộm đỏ gần hết drap giường, Đỗ Vân Hiên không nói hai lời lập tức đồng ý yêu cầu của hắn.

Mặc dù phải trả giá bằng máu, cơ mà, thật đáng giá.

“Tôi khát.” Cổ Sách tựa vào đầu giường bệnh, xấu xa mở miệng.

“Chờ chút.” Đỗ Vân Hiên ngậm nước vào miệng, vươn tới trước môi Cổ Sách. Việc miệng đối miệng mớm đồ qua thế này, một lần sinh, hai lần thực, tuy rằng trong lòng có vài phần xấu hổ, thế nhưng càng về sau, cũng không chần chừ như vậy nữa.

Nước ấm truyền sang miệng Cổ Sách, đầu lưỡi cũng bị cuốn qua.

Cho dù bị thương nghiêm trọng, nụ hôn của người này vẫn cường hãn không ai bì nổi, nhấn nhá lưỡi từng trận đến phát đau. Nước bọt trao đổi qua khoang miệng, ngọt lành tựa như xuân dược. Lợi Đỗ Vân Hiên bị liếm qua, run rẩy, tê dại đến mức đại não sắp bị hoà tan.

“A...ừm... — Anh... miệng vết thương của anh....”

“Gấu Nhỏ, tôi muốn em.”

“Không được.....”

Lời cự tuyệt vẫn chưa nói xong, Cổ Sách đã cầm lấy tay anh, đặt xuống giữa hai chân mình, nam khí phía dưới quần người bệnh hưng phấn dựng lên, cách lớp vải đựng vào, cũng thấy nóng bỏng cứng rắn đến gai người.

“Ngồi lên.” Cổ Sách trầm thấp nói.

Mặt Đỗ Vân Hiên đột nhiên đỏ lên.

Tay run lên, cốc thuỷ tinh trong tay mất thăng bằng, nước ấm tạt ướt bộ đồ người bệnh, cái cốc cũng cạch một tiếng, rơi lên ngực Cổ Sách.

Mặt Cổ Sách xẹt qua một tia đau đớn, lông mày hơi hơi nhướn lên.

“Thực xin lỗi.”

“Em cố ý đúng không?”

“Không phải.” Đỗ Vân Hiên không biện giải quá nhiều, cúi đầu cởi bỏ cúc áo trên đồ bệnh của Cổ Sách, gạc băng ngực cũng bị thấm ướt, còn đang lo lắng miệng vết thương phía dưới dính nước sẽ ảnh hưởng đến khép miệng, bỗng nhiên thân mình nhẹ bẫng, hai chân rời khỏi mặt đất.

“Đừng nhúc nhích, sẽ đau.” Lời nói phát ra từ cái miệng bình tĩnh của người kia, hiển nhiên có chút vô sỉ, nhưng lại dễ dàng thổi bay một chút giấy dứa của Đỗ Vân Hiên.

Bất thành linh, hai chân bị tách ra, tạo thành tư thế khoá gối xấu hổ trên người ai kia.

Hạ thế cảm thấy lạnh lẽo vì bị lộ ra ngoài, lại càng thấy xấu hổ vì luồng nhiệt bên trong thân thể, bị người kia thích thú thưởng thức cảnh trí phía dưới của mình, bụng Đỗ Vân Hiên theo bản năng co rút lại.

Đột nhiên, nỗi hận khôn tả anh từng cảm thấy đối với người này, tựa hồ trở nên mỏng manh như trang giấy, bị sự thật đâm qua, ẩn ở phía dưới

chính là vô số lần thân mật, dần dần trở thành tư niệm.

Anh thực sự rất nhớ hân.

Bị Mitsushii Yamato giở trò nhớ hân, đối mặt Randy nhớ hân, biết hân gặp nguy hiểm nhớ hân, bị giam vào hòm nhiệt Apollo nhớ hân, chỉ cần mình còn cảm giác, thì cảm giác đó đều là, nhớ hân.

“Ngồi xuống, bảo bối.” Tiếng nói Cổ Sách trở nên khàn khàn, nồng đậm ái muội.

Đầu ngón tay thon dài mềm mại vuốt ve bên trong đùi Đỗ Vân Hiên, bị luồng ấm khêu gợi kích thích, phía dưới khiến người ta kinh ngạc mà gãi gãi. Đỗ Vân Hiên không thể ức chế mà hưng phấn, anh cho là mình sẽ kháng cự, thế nhưng hoá ra anh vẫn chưa hiểu rõ thân thể chính mình, so với lý trí của mình, thân thể này tựa hồ càng nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của Cổ Sách hơn.

Nhận được âu yếm thuần thực của Cổ Sách, đại não giống như miếng bơ gặp phải độ nóng, nhanh chóng tan ra.

“Ngồi xuống.” Giọng nói của người kia, tràn ngập ma lực như thôi miên.

Nơi mềm mại dần dần bị vật cứng rắn căng ra, màng thịt nóng bỏng bao lấy quy đầu.

“Tiếp tục ngồi xuống, nuốt hết vào đi.”

Tư thế cưỡi ngựa khiến Đỗ Vân Hiên nhớ lại thời gian khủng bố phải trải qua khi ở chung với Randy, cảm giác bất an lẫn sợ hãi xâm chiếm, thân thể vừa mới được nam nhân thôi miên có chút mềm mại lại trở nên căng thẳng. Kỳ quái chính là, người kia tựa hồ có thể hiểu được cảm giác của anh, không ngừng trầm thấp lặp lại, “Gấu Nhỏ, đừng sợ.” Dùng đầu ngón tay

cùng với lòng bàn tay ấm áp trấn an anh, khiêu khích dục vọng nam tính giữa hai chân đang mở ra của anh.

Bất an cùng sợ hãi khi từng bị ngựa gỗ và nam hình nhân tạo tra tấn, chậm rãi bị hơi thở của nam nhân tựa như đế vương nắm trong tay hết thảy, gột rửa.

Bên trong từng chút bị cự vật đàn ông nhồi vào, sinh ra cả giác áp bách đến nỗi hô hấp cũng trở nên khó khăn, mà cảm giác tê dại cùng xấu hổ không ngừng từ đại não tản ra, ăn mòn lý trí.

“Rất tuyệt, bảo bối.”

Bên trong Đỗ Vân Hiên trơn ướt nóng cháy, Cổ Sách rơi vào khoái cảm vô bờ.

“Động đi, bảo bối, thắt lưng mạnh một chút. Ừm ——” Cổ Sách ngửa cổ ra sau, cực kì hưởng thụ thở ra, “ Em thực sự quá giỏi.”

Đây là lần đầu tiên làm tình kể từ khi biết quan hệ thực sự giữa mình và Cổ Sách, phát hiện cảm giác ngọt ngào lẫn xấu hổ chẳng những không có giảm bớt, ngược lại có dấu hiệu tựa như lên men, Đỗ Vân Hiên hoàn toàn không thể lý giải, hô hấp càng thêm ướt át.

Nhục bích khuếch trương đến cực hạn hàm chứa hung khí thô to, ma sát mang đến cảm giác buốt buốt ngọt ngọt.

Mỗi một động tác nhỏ bé của thắt lưng đều khiến nam nhân thoải mái thở dốc lẫn thấp giọng rên rỉ, chẳng biết tại sao, anh liên tưởng đến một mảnh thú vô địch đeo vòng trên cổ, mà một đầu dây thường nối với chiếc vòng kia, lại ở trong tay mình.

Không, là ngậm ở trong thân thể mình.

Đỗ Vân Hiên đối với ý tưởng dâm mỹ của mình, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Vừa gian nan giữ động tác, vừa lo sợ đung vào miệng vết thương của người kia, dưới do dự ngổn ngang, anh vô thức siết lấy cự vật bên trong thân thể, tràng bích cảm nhận rõ ràng hình dạng cùng độ sâu của vật đó.

“A ——” Người kia phát ra tiếng rên trầm thấp khêu gợi, thoải mái đến mức ánh mắt khép lại miễn cưỡng hé ra một chút, tựa như một con báo găm bị bắt nạt, “Em muốn đùa chết tôi sao, bảo bối? Vậy không thể được nha.”

Khổ bộ cứng rắn dùng lực đẩy lên, nghe thấy tiếng thở dốc nước nở ướt đầm khoái cảm của Đỗ Vân Hiên.

“Nhìn xem, em cười con tuần mã như tôi, muốn bắn sao? Trời ạ, vật đó của em thật xinh đẹp.”

Khổ hạ bị nam nhân vuốt ve, da thịt toàn thân trở nên mẫn cảm, đầu nhũ cũng xấu hổ mà cương lên.

“A...Ư—— Ừm——” Đỗ Vân Hiên hé mở đôi môi.

Thắt lưng bởi vì khoái cảm mà run rẩy.

“Đừng chỉ hưởng thụ chứ, làm kỹ sĩ cũng phải có đạo đức nghề nghiệp, chưa cười đến phút cuối không thể dừng lại nha.”

Bị nam nhân thúc giục, cùng với bản năng truy đuổi khoái cảm khiến cho đại não tan chảy, Đỗ Vân Hiên lấy tần suất càng kịch liệt hơn, một lần nữa động lên.

Địa phương khi nuốt vào cự vật, phát ra thanh âm dâm dập tựa hồ có thể dồn ép ra chất lỏng.

“Nhanh lên, bảo bối, thêm chút nữa. Ừm—— Đúng, cứ như vậy...”

Cao trào tới thực nhanh, dịch nóng ở trong thân thể dồn dập phun trào, nóng đến nỗi khiến cả người Đỗ Vân Hiên run lên, khổ hạ tiết ra bạch dịch đặc sệt.

Lưng tựa như bị quật lên, anh theo tư thế khoá ngồi, cứ vậy đổ xuống lồng lực quán băng của Cổ Sách.

Chóp mũi là hương vị quen thuộc của người kia, cùng với mùi vị đậm mỹ sau tình dục kịch liệt của hai người hoà vào nhau, khiến đại não mê muội tựa như bị lên men.

Cổ Sách không để ý đến miệng vết thương của mình bị ép đến đau đớn, vẻ mặt thoả mãn mà ôm Gấu Nhỏ âu yếm vào trong ngực.

Hạnh phúc thế này, thực sự là một khắc thiên kim.

“Sách ca, nên thay thuốc!” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Chân Trương Bình vừa mới thò vào cửa phòng bệnh, đã bị một chiếc cốc thủy tinh khí thế kinh người vọt tới từ giữa không trung làm bật ra ngoài.

Chạy trốn chết trên hành lang, phía sau còn truyền đến tiếng quát phẫn nộ của Cổ Sách, “Thay cái đầu cậu, lần sau không gọi thì không được bước vào!”

Ít nhiều vì được ai đó không tiếc trả giá ‘săn sóc bên người’ mà vết thương trên người Cổ Sách rốt cuộc khàng phục.

Đế vương đêm tối sau khi khôi phục, ngoại trừ việc củng cố lại giang sơn của mình, còn cố ý đến thăm mỹ để xóa bỏ những vết sẹo trên người, tuy Đỗ Vân Hiên đã nhấn mạnh rằng mình không ngại những vết thương trên người hắn, thế nhưng Cổ lão đại lại cho rằng nhất định phải xóa đi.

Bởi vì một người mẫu có đạo đức nghề nghiệp, không thể mang theo thân thể đầy những vết sẹo khó coi.

Huống chi, thù lao người mẫu của hần lại không thấp, còn thường xuyên được tăng giá!

Rất nhanh, các huynh đệ của Cổ Sách liền phát hiện, thường thức của Sách ca lại lên một tầm cao mới!

“Sách ca, cái vòng này đẹp quá! Hình như không giống cái lần trước.”

“Thật là đẹp.”

“Mẫu đẹp quá! Mua ở đâu vậy?”

“Cậu mua không được.” Cổ Sách lười biếng phun ra một vòng khói, mắt lộ ra một chút đắc ý, “Đo và làm theo yêu cầu, bản giới hạn, cả thế giới chỉ có một cái.”

“Oa.....”

“Oa cái gì chứ, dựa vào địa vị trên giang hồ của Sách ca nhà chúng ta, chỉ có bản giới hạn này mới xứng thôi. Sách ca, hihi, thắt lưng này cũng là đặt làm sao?”

“Ừm.”

“Chậc chậc, bảo sao lại chói mắt đến vậy, phụ trợ hình tượng anh minh thần võ của Sách ca đến quang mang vạn trượng, vạn trượng quang mang.”

Cổ Sách bị nịnh đến phụt cười, “Nịnh hót cũng quá buồn nôn, cậu vẫn nên chú ý chính sự đi. Này này, đừng có chạm vào cái gạt tàn của tôi, cái đó cũng là bản giới hạn làm theo yêu cầu đó!”

Xem ra, dưới sự cố gắng của nhà thiết kế trang sức, hình tượng của đế vương đêm tối, chắc chắn sẽ ngày càng... quang mang vạn trượng, vạn trượng quang mang.

Mà quan trọng nhất chính là, một đầu dây thừng của vạn thú chi vương, đã nằm trong tay một người phù hợp nhất.

Không còn phải tiếp tục cô đơn trên đỉnh núi.

Không còn cảm giác trống rỗng sau cuồng hoan.

Đỗ Vân Hiên tìm về Gấu Nhỏ trong tay, Cổ Sách cũng tìm lại được Gấu Nhỏ của mình, hơn nữa, cũng giữ thật chắc trong lòng bàn tay.

Trọn đời này cũng sẽ không buông tay.

Bởi vì, chỉ cần một người này.

Ngoại trừ người độc nhất vô nhị này ra, hẳn không muốn một ai khác.
[Toàn văn hoàn]

BẠO QUÂN

Phong Lộng

dtv-ebook.com

Chương 11: Phiên ngoại

Giữa tiếng súng ngọt ngào, Đỗ Vân Hiên cảm thấy có một luồng khí vút qua trước mặt, thân thể đột nhiên mất thăng bằng.

“Theo tôi!” Tiếng quát của Cổ Sách truyền đến.

Cánh tay bị nắm lấy thực sự đau, Đỗ Vân Hiên bất đắc dĩ phải chạy theo Cổ Sách, tầm nhìn hỗn loạn không ngừng lay động, phía sau vang lên những âm thanh đùng đùng, như thể dây pháo.

Nhưng đây là tiếng súng.

Gặp nguy hiểm, tốc độ của Cổ Sách nhanh đến kinh người, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo Đỗ Vân Hiên khỏi bao sương của nhà hàng, chạy đến cuối hành lang. Đỗ Vân Hiên nghiêng ngả trên cầu thang, nếu không phải Cổ Sách nắm anh rất chặt, anh chắc đã ngã mấy lần. Cổ Sách tựa như một con hổ hung mãnh ngậm lấy con thú nhỏ, lao đi với tốc độ nhanh nhất.

Rốt cục, Cổ Sách đưa anh đến một nơi tối u u.

Tiếng cửa kim loại nặng nề đóng ập lại, ánh sáng bị ngăn cách, hết thấy đều chìm vào bóng tối.

Tiếng súng rung động màng nhĩ không còn nghe thấy, tĩnh lặng bỗng nhiên ập tới làm trái tim người ta thít chặt, Đỗ Vân Hiên tựa vào vách tường lạnh như băng, lắng nghe tiếng thở dốc trầm thấp của Cổ Sách và mình.

“Chuyện gì xảy ra?” Một lúc sau, Đỗ Vân Hiên thấp giọng hỏi.

“Người của Hồng Lê Minh. Tên chết tiệt kia, tôi còn chưa tìm hãn tính sổ, hãn lại xuống tay trước.” Cổ Sách bình tĩnh nói, trong lời nói lộ ra sự lạnh lẽo tàn khốc.

Đỗ Vân Hiên không phải quá kinh ngạc.

Ngay từ đầu, anh đã biết Cổ Sách là xã hội đen, cho dù ít khi xem phim thể loại này thì cũng biết đến câu ‘Đi ra gây rồi, sớm muộn cũng tiêu’, cho dù có lợi hại như Cổ Sách, cũng sẽ có lúc phải ‘trả nợ’.

Anh ở cùng với Cổ Sách lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên rơi vào tình cảnh bị kẻ thù của Cổ Sách mai phục, có lẽ là Cổ Sách bảo hộ anh quá tốt, bằng không, loại tình cảnh nhất định phát sinh này, đã sớm nên gặp được rồi.

“Đây là đâu vậy?” Đỗ Vân Hiên hỏi.

“Kho lạnh. Kho chứa thực phẩm của nhà hàng.”

Vài phút trước, bọn họ còn ở trong nhà hàng sang trọng, thưởng thức vang cùng với beefsteak cao cấp, chuẩn bị ước nguyện với bánh sinh nhật, bây giờ, hai người đã rơi xuống cùng vị trí với đồ ăn.

“Chờ trong đây, có thể đảm bảo an toàn.” Cổ Sách lão thần tại tại, những chuyện bị đuổi giết thể này, năm đó đối với hãn giống như cơm bữa, vài năm này địa vị trên giang hồ được củng cố, người dám khiêu chiến với hãn ngày càng ít đi, thế nhưng thân thủ cùng với phản xạ của Cổ Sách đều không hề sa sút.

Trong lòng thầm nghĩ, cảm giác sinh tử trước mắt đầy kích thích này, thật khiến máu của đế vương bóng tối rục rịch, hai tay ngứa ngáy.

Nếu không phải lo lắng đầu sungs có thể khiến Gấu Nhỏ bảo bối bị thương, Cổ Sách tuyệt đối sẽ không kéo Đỗ Vân Hiên chạy đến kho lạnh trốn.

Có điều, tên họ Hồng chết tiết kia, lại dám ra tay đúng ngày hỷ đưa Gấu nhỏ đi mừng sinh nhật, món nợ này nhất định phải tính toán!

“Đừng sợ, người của tôi sẽ tới nhanh thôi.”

“Tôi không sợ.”

Bên trong kho lạnh kín bưng, đưa tay không thấy được rõ ngón, Cổ Sách lần mò trong bóng tối, kéo Đỗ Vân Hiên về phía mình.

“Có lạnh không?” Cổ Sách phun lên vành tai khả ái của anh một hơi.

Đỗ Vân Hiên khẽ cựa quậy. Quá tối, không nhận ra là anh gật đầu hay lắc đầu, Cổ Sách coi như anh gật đầu.

Hắn vươn hai tay, khoá Đỗ Vân Hiên lại trong ngực, “Chờ lát nữa ra ngoài, chúng ta tiếp tục ước nguyện.”

“Bánh sinh nhật chắc đã bị hắn ăn nát.”

“Không sao, tôi gọi người mang đến một cái khác, hấp dẫn hơn cái khi này nhiều. Bên trên vẫn viết: Gấu Nhỏ của Cổ Sách trường mệnh trăm năm.”

Nhớ tới khi nhìn thấy chữ viết trên bánh kem lúc hai người bồi bàn đẩy bánh ra, tâm tình mình dở khóc dở cười, Đỗ Vân Hiên bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Cổ Sách sến súa phát sợ, có đôi khi làm người ta không biết nói gì cho phải.

Còn nữa, có đôi khi người này có vẻ thật dễ nói chuyện, có lúc thì, cực kì cố chấp lẫn độc tài.

Kho lạnh bảo quản thịt nhiệt độ rất thấp, Đỗ Vân Hiên thấy lạnh, vì vậy tiến tới, cọ cọ vào lồng ngực Cổ Sách.

Không những sợ lạnh, Đỗ Vân Hiên còn rất sợ chung quanh đen kịt, không có lấy một tia sáng, ám ảnh từ sau khi bị giam trong hòm nhiệt Apollo mặc dù nhờ có những hành động hữu ý vô ý của Cổ Sách làm giảm bớt đi, thế nhưng chưa hoàn toàn trút bỏ được. Cho tới bây giờ, một mình ngồi trong bóng đêm, trái tim Đỗ Vân Hiên vẫn có chút hỗn loạn.

May mắn hiện tại, có một lồng ngực ấm áp thoải mái, có một đôi tay cường tráng hữu lực.

Gấu Nhỏ của Cổ Sách, trường mệnh trăm năm.....

Đỗ Vân Hiên nghĩ đến chín chữ viết trên chiếc bánh ngọt được trang trí tinh xảo kia, mỗi chữ đều tràn ngập phong cách độc hữu của Cổ Sách.

“Làm sao anh biết trước đây em thích chơi với Gấu Nhỏ?”

Mỗi lần bị Cổ Sách vắt kiệt sức, trong tay đều bị nhét vào một con gấu nhỏ mềm mại, mãi đến khi gặp phải Randy Lea, nhớ lại một ít chuyện trước kia, Đỗ Vân Hiên mới biết hành động nhìn như nhàm chán bá đạo của Cổ Sách, lại có lí do riêng.

Bây giờ, Cổ Sách lại càng thích gọi anh là ‘Gấu Nhỏ’.

Đỗ Vân Hiên chưa từng muốn đào sâu để tìm ra đáp án.

Có điều, hai người đang ở trong nhà kho tối tăm lạnh lẽo thế này, bỗng nhiên có chút nhàn hạ, hỏi một câu cũng không hề gì.

Cổ Sách đang ôm anh im lặng một hồi, sau đó, ghé miệng vào tai anh, nói một câu.

“Anh trộm Gấu Nhỏ của em?” Đỗ Vân Hiên ngẩn ra, “Khi nào vậy?”

“Lúc em mới đến cô nhi viện. Lúc ấy, tôi đã ở đó được ba năm.”

Đỗ Vân Hiên đột nhiên có chút đau lòng.

Anh biết mình đã từng tới cô nhi viện, thế nhưng chuyện lúc ba tuổi, anh chỉ có thể nhớ rõ ràng nhất là vụ hoả hoạn đáng sợ kia, còn có Gấu Nhỏ anh nắm chặt trong đám cháy, những chuyện khác, đều là những mảnh vụn đứt quãng lại xa xôi như một giấc mơ. Hơn nữa, về chuyện ở cô nhi viện, có lẽ thời gian ở đó quá ngắn, anh cơ hồ không còn nhớ được chút nào.

Hoá ra, khi anh vào cô nhi viện, Cổ Sách đã phải ở đó ba năm.

Đỗ Vân Hiên vì thế mà đau lòng.

“Tại sao anh lại trộm Gấu Nhỏ của em?”

Trong bóng đêm, Cổ Sách không nói gì, chỉ ôm Đỗ Vân Hiên, yên lặng dán mũi ở sau gáy anh phả ra nhiệt khí.

“Vì trong cô nhi viện không có đồ chơi?” Đỗ Vân Hiên phỏng đoán, càng thêm đau lòng.

Người đàn ông này, có được vị thế không ai bì nổi như hôm nay, đã phải bước đi trên con đường máu, mà xuất phát điểm ban đầu lại ẩn giấu nỗi cô đơn cùng khúc khuỷu không muốn người biết như vậy.

“Đương nhiên không.” Cổ Sách bật cười, “Tôi chính là đại ca trong cô nhi viện, những đứa nhỏ khác đều sợ tôi. Đồ chơi của bọn chúng, tôi thích cái nào, sẽ lấy cái đó. Có điều tôi không thích, những thứ kia đều là do người bên ngoài quyên tặng, không phải búp bê thì là ô tô, vô vị.”

“Vậy sao anh lại trộm Gấu Nhỏ của em?” Đỗ Vân Hiên không rõ.

Cổ Sách trầm tư trong chốc lát, thấp giọng nói, “Bởi vì em vẫn luôn ôm con gấu kia.”

Đỗ Vân Hiên cũng yên lặng một lúc, hỏi lại, “Tại sao?”

Anh không rõ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không hiểu, theo tư thế mà người kia ôm anh, cùng với sự yên lặng đột ngột của hắn, anh có thể cảm nhận được sự mơ hồ yêu hận không giải thích được này.

“Lại đây.”

Có lẽ là đứng lâu nên mệt mỏi, Cổ Sách ngồi xuống, tựa vào vách tường lạnh như băng, để Đỗ Vân Hiên ngồi ở giữa hai chân mình, như con bạch tuộc mà ôm chặt lấy anh.

Hắn vuốt ve gương mặt Đỗ Vân Hiên, mềm mại nhẵn nhụi giống như trứng luộc, chỉ là có hơi lạnh, vì vậy hơi rướn người, áp mặt mình lên để sưởi ấm mặt Đỗ Vân Hiên.

“Vì sao anh trộm Gấu Nhỏ của em?”

“Một câu hỏi, em muốn hỏi mấy lần?” Cổ lão đại bỗng nhiên không kiên nhẫn.

Chuyện trộm mất Gấu Nhỏ, cảm giác tội lỗi đọng lại quá sâu, khi đó còn nhỏ, cảm giác phức tạp như vậy, có chua có ngọt, có đắng có cay, làm sao có thể nói rõ ra được. Thế nhưng hôm nay lại vô ý, để Đỗ Vân Hiên một lần nữa truy vấn lại chuyện đã xảy ra nhiều năm này.

Đế vương đêm tối, bất ngờ không kịp đề phòng mà ném phải tư vị quần bách.

“Bởi vì anh vẫn chưa nói đáp án cho em.”

“Trộm là trộm, em có thể làm gì chứ?” Cổ Sách thể hiện bản sắc không phân trái phải của một bạo quân.

“Cổ Sách.” Đỗ Vân Hiên không hề nao núng, cũng không hề giận dữ, chỉ bình tĩnh nhắc nhở, “Hôm nay là sinh nhật em.”

Ờ, phải rồi.

Hôm nay là sinh nhật Gấu Nhỏ.

Sau khi vạch trần thân thế, Đỗ Vân Hiên mới biết được sinh nhật thật sự của mình. Trở về nhà họ Đỗ, anh cũng như Cổ Sách đều giữ bí mật chuyện đã xảy ra ở Mississippi, bởi vậy vợ chồng Đỗ thì không biết chuyện con nuôi đã biết được sự thật.

Đỗ Vân Hiên cho rằng, không cần thiết phải vạch trần chuyện này. Vợ chồng họ Đỗ vĩnh viễn là cha mẹ của anh, Đỗ Minh Lỗi vĩnh viễn là đứa em mà anh phải bảo vệ.

Có điều, điều này cũng có ý nghĩa. Người nhà họ Đỗ vẫn lấy ngày mười lăm tháng Sáu để ăn mừng sinh nhật Đỗ Vân Hiên. Ngày đó thực ra là ngày sinh của đứa con cả đã không còn trên nhân thế của họ.

Mà ngày mười sáu tháng Ba, ngày chào đời thực sự của Đỗ Vân Hiên, chỉ có Cổ Sách biết, chỉ có Cổ Sách sẽ bên cạnh chúc mừng anh.

Cho nên hôm nay, Cổ Sách cố tình chuẩn bị một phen, phải cùng Gấu nhỏ thật vui vẻ trải qua lần sinh nhật thực sự đầu tiên sau khi anh thành niên.

Kết quả, tất cả đều bị tên họ Hồng kia phá hoại!

Tên guy cảnh sát chết tiệt kia quả thật gian xảo, đoạt Trương Hằng sống chết không chịu trả, còn mưu đồ ám sát Cổ Sách cùng người mà hắn quan tâm nhất, thật quá ngứa đòn. Chỉ là, giờ khắc này, Cổ Sách sẽ không suy nghĩ tiếp theo phải giáo huấn họ Hồng kia thế nào, mà hắn đây phải đối phó với truy vấn của người được chúc mừng sinh nhật.

“Ừm, hôm nay là sinh nhật em.” Nhắc tới chuyện này, ngữ khí cường hãn độc tài mềm xuống không ít.

“Vậy anh, lúc đó tại sao lại trộm Gấu nhỏ của em?”

Nếu Cổ Sách là một con báo gầm mạnh mẽ hung hãn, thì Đỗ Vân Hiên đang nhẹ nhàng thân nhiên truy hỏi chuyện này, chính là một con ong mật không ngừng vo ve, không ngừng tấn công vào chóp mũi mẫn cảm của con báo. Mặc kệ móng vuốt sắc bén của nó có quơ quào thế nào, răng nanh sắc bén thế nào, cái đuôi mạnh mẽ xua đuổi thế nào, đều không thể làm tiểu ong mật nhụt chí.

Cổ Sách thở dài một hơi, mang một chút tâm ý trả thù, cắn một cái lên sau gáy Đỗ Vân Hiên, “Em nhất định phải hỏi cho bằng được à?”

“Em muốn biết.”

“Tôi ghen.”

“Ghen với em?”

“Đương nhiên không phải em.” Cổ Sách thẳng thắn, “Là với con Gấu Nhỏ kia.”

“Ghen tị với một con gấu bông?”

“Ai kêu em vẫn luôn ôm nó, một phút cũng không buông tay. Tôi nhìn một cái đã nhận ra nó là bảo bối của em, liếc một cái đã nhận ra em rất thích nó. Nhất định mỗi ngày em đều ôm nó, không chừng buổi tối còn cùng nó ngủ.” Trong giọng nói trầm thấp, vị chua càng lúc càng nặng khiến người ta giật mình.

Cổ Sách ôm Đỗ Vân Hiên càng lúc càng chặt, như thể lo sợ Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên sẽ giẫy khỏi lồng ngực của người đã trộm mất Gấu Nhỏ

của anh vậy.

Đường đường là một đại ca xã hội đen, ở bên ngoài uy phong lẫm liệt, tà khí mười phần, giờ phút này khi ở trong kho lạnh, lại giống như trở lại tiểu bá vương tám tuổi ở cô nhi viện ngày ấy, hung hãn, kiêu ngạo, lạnh lẽo, lẻ loi, vì một chút ghen tị, trộm đi Gấu nhỏ của ai đó, giống như xử lý đối thủ mình hâm mộ nhất, cũng là ghen tị nhất vậy.

Đỗ Vân Hiên không biết nên khóc hay nên cười, sau đó vẫn là có một chút đau lòng.

“Em đã nghĩ anh là bởi vì ghét em.” Đỗ Vân Hiên nói, “Cho nên mới trộm đi Gấu nhỏ.”

“Lúc ấy cũng có thể là có chút ghét em, ai bảo em xuất sắc như vậy.” Nếu đã muốn thẳng thắn, vậy không cần phải che che giấu giấu.

“Xuất sắc? Em?” Đỗ Vân Hiên chưa từng nghĩ mình sẽ được đánh giá như vậy.

Trong ấn tượng của anh, Cố Sách mới là người xuất sắc nhất trên đời này.

“Tôi lúc trước, vẫn thường ở bên kia đường nhìn em. Em chơi với con Gấu Nhỏ kia thực sự vui vẻ, giống như một hoàng tử bé cao ngạo xinh đẹp. Tôi nhìn chăm chăm vào em, thế nhưng lúc đó em chưa từng nhìn đến tôi dù chỉ một cái liếc mắt.” Cố Sách âm u nhớ lại, giọng nói như mang theo ma lực nào đó, khiến người ta muốn yên lặng mà lắng nghe, tìm hiểu những cảm xúc mà người đàn ông cường hãn này đã từng trải.

“Anh đã từng nhìn em ở bên kia đường? Em không nhớ có chuyện như vậy, lúc ấy em mấy tuổi?”

“Khoảng một tuổi.”

Đỗ Vân Hiên không nói gì.

Mang thù với một đứa nhỏ một tuổi, thân là đế vương bóng đêm uy danh hiển hách, lòng dạ cũng quá hẹp hòi.

“Giận rồi?” Thấy Đỗ Vân Hiên một lúc lâu không nói gì, tay Cổ Sách hướng lên trên, đầu ngón tay chạm đến da thịt trắng mịn trên yết hầu Đỗ Vân Hiên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Yết hầu Đỗ Vân Hiên bị vuốt đến có chút ngứa ngáy, một loại tê dại khó nói tràn ra, theo độ ấm trên đầu ngón tay nam nhân mà lan toả.

“Đừng sờ loạn.” Anh nghiêng đầu đi.

“Không sờ chỗ này, vậy sờ ở đâu? Ở đây?” Cổ Sách thay đổi sang một nơi mà hẳn càng muốn âu yếm.

Trong bóng đêm, hô hấp của Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên trở nên hỗn loạn.

Anh bắt lấy bàn tay quấy rối của người kia, “Đừng làm rộn.”

Dừng một chút, thấp giọng nói: “Em không giận.”

“Vậy tại sao em không nói gì?” Cổ Sách để Đỗ Vân Hiên bắt lấy tay mình, bàn tay hư hỏng không tiếp tục quấy rối, nhưng đầu lưỡi lại bắt đầu giở trò, ái muội liếm lên sau gáy Đỗ Vân Hiên.

Nhiệt độ trong kho lạnh rất thấp, bị hắt quây như vậy, thân thể Đỗ Vân Hiên bỗng nhiên có chút nóng lên.

Ở cái nơi tối như mực thế này, cửa lại bị đóng, cũng không thể trốn đi đâu, huống chi Cổ Sách này vốn là một cái lò sưởi di động, dựa vào vô cùng thoải mái, Đỗ Vân Hiên chỉ có thể trả cho hắn một chút ‘phí sưởi ấm’, để cho hắn tự do dùng đầu lưỡi ướt át hữu lực vẽ loạn lên cổ mình.

“Tôi vừa tiết lộ một bí mật cho em, vậy em cũng phải bật mí một cái đi chứ.”

“Anh muốn em nói gì? Em không phải anh, không có cất giấu một bụng bí mật.” Đỗ Vân Hiên nhỏ giọng nói, giống như một con mèo đang bị con chó săn to đùng liếm lông.

“Một cái cũng không có?” Cổ Sách cắn một cái lên vành tai anh, cười trầm thấp, “Tôi không tin, nếu không để tôi bức cung vậy. Chuyện moi ra bí mật này, tôi giỏi vô cùng.”

Trong kho lạnh, tiếng hô hấp hỗn loạn lại vang lên, mang theo tiếng cười tà mị của nam nhân.

“Cổ Sách, Cổ Sách!” Đỗ Vân Hiên chịu không nổi kiểu hành xử trong phòng kín thế này, quyết định tạm thời tha hiệp, “Được rồi, có một bí mật nhỏ.”

“Ừm, nói đi.” Giọng điệu trầm ổn thế này, nếu không phải trong thanh âm có ẩn chứa ý cười, thì nghe sẽ giống như một cảnh sát có kinh nghiệm phá án mười mấy năm đang hỏi cung.

Đỗ Vân Hiên nghĩ nghĩ, “Mitsubishi Yamato, chắc anh đã nghe qua người này rồi, hẳn là trợ lý đặc biệt của Randy Lea, từng được cử tới chủ trì để chọn ra người tham gia cuộc thi thiết kế trang sức Ngụy Lai.”

“Sau đó?”

Đỗ Vân Hiên đang muốn mở miệng, Cổ Sách đã đón đầu, “Hẳn ta có ý nghĩ không an phận với em?”

“Làm sao anh....”

“Làm sao tôi biết?” Cổ Sách cảm thụ được thân thể của Gấu nhỏ ở trong ngực mình, lại cắn lên cổ anh một cái, phần nộ nói, “Em quên mất em đã từng nhắc đến hấn ta với tôi sao? Còn hỏi có phải một nhà hấn có phải do tôi giết không? Về sau tất nhiên tôi sẽ đi tra qua người này, sau đó phát hiện hấn thích quấy rối tình dục, liên hệ trước sau, có gì đoán không được? Hừ, may là hấn chết sớm. Nếu không tôi sẽ khiến hấn sống không bằng chết. Đây là bí mật mà em muốn nói? Cái này không tính. Khi em chưa nói, tôi đã nắm rõ chuyện này rồi.”

Hấn giống một con chó ngao nũng nịu, cọ cọ mũi lên sau gáy Đỗ Vân Hiên.

“Tôi muốn nghe bí mật thực sự. Nói mau.”

“Không có.”

“Không chịu nói? Vậy tôi đây bức cung.”

Cho dù gần đây quan hệ giữa hai người vẫn không ngừng cải thiện, thế nhưng sự độc tài bá đạo của Cổ Sách đã hăm vào tận trong xương, hơn nữa còn thường xuyên thể hiện.

Đỗ Vân Hiên bị hấn cắn hết cái này đến cái khác lên cổ, trong lòng buồn bực nghĩ ngày mai ra khỏi nhà lại phải mặc áo cao cổ rồi.

“Được rồi, sẽ nói cho anh một bí mật.”

“Nói.”

“Mitsubishi Yamato....”

“Lại là tên kia? Tôi có nên đào mộ quất xác hấn không?” Ngừ khí Cổ Sách có chút trầm. Hấn đã từng tra qua về những lần tiếp xúc của Đỗ Vân

Hiên với Mitsuishi Yamato, tên kia tới đây không lâu đã bị giết, Cổ Sách vốn nghĩ là Yamato quấy rối Đỗ Vân Hiên trong lúc đang làm việc mà thôi.

Đương nhiên, chọc vào Gấu nhỏ của hắn, là đã đủ để gã ta mất một cái mạng. Tiếc là người chỉ có thể chết một lần.

Nhưng mà, Đỗ Vân Hiên lại liên tục nhắc tới cái tên này, Cổ Sách khó tránh khỏi phần nộ nghĩ, mình không phải đã đánh giá thấp mức độ nghiêm trọng của chuyện kia rồi chứ? Chẳng lẽ tên biến thái kia không đơn giản chỉ là quấy rầy, mà đã chiếm tiện nghi khá nhiều trên người Gấu Nhỏ chẳng?

“Hắn rốt cuộc quấy rối em mấy lần?”

“Một lần.” Đỗ Vân Hiên nghe thấy tiếng hô hấp của người kia, đã hiểu tính độc chiếm mãnh liệt của hắn lại phát tác, “Rốt cuộc anh có muốn nghe không?”

“Nói!”

“Lần đó Mitsuishi đối với em... A... Anh năm đầu, hắn không thực hiện được.” Nói xong câu này, bàn tay như thép kia mới buông lỏng ra một chút. Đỗ Vân Hiên hít một hơi, sau đó thấp giọng nói: “Lúc ấy em nghĩ, nếu có anh bên cạnh thì tốt rồi. Em không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, nhưng đúng là vậy đấy — Nếu tên Cổ Sách chết tiệt kia xuất hiện bây giờ.... Tại sao Cổ Sách vẫn chưa xuất hiện....”

Đây, chính là bí mật.

Tâm tình lúc đó, suy nghĩ lúc đó, đều là bí mật được vùi sâu trong lòng. Giờ phút này chính miệng nói ra với Cổ Sách, hai má Đỗ Vân Hiên có hơi hơi nóng lên. Nếu không phải hôm nay Cổ Sách thẳng thắn chuyện đã trộm Gấu Nhỏ, lộ ra sự quẫn bách khiến người ta mềm lòng, Đỗ Vân Hiên tuyệt đối không có chuyện có qua có lại, thổ lộ với hắn.

Lồng ngực đang tựa vào, chợt cứng ngắc.

Sau một lúc lâu, Cổ Sách thở ra một hơi, cắn răng mắng, “Mẹ nó tôi đúng là một tên khốn nạn!”

Gấu Nhỏ là bảo bối của hắn.

Gấu Nhỏ chỉ có thể bị một mình hắn ức hiếp.

Vậy mà, lúc Gấu Nhỏ bị người khác ức hiếp, lão đại hắn đang ở đâu vậy?!

Báo gấm giống như bị người ta cạo đi lớp lông, cảm thấy nhục nhã vô cùng.

“Quên đi, cũng qua hết rồi. Cả nhà người kia đều đã chết.”

“Gấu Nhỏ, chuyện này là lỗi của tôi. Em là người của tôi, tôi lại không thể bảo hộ, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi sẽ bồi thường lại.”

“Bồi thường? Nghe cũng không tệ. Hôm nay là sinh nhật em, vốn đã nghĩ đến một điều ước cho sinh nhật.”

“Em nói đi.” Cổ Sách nói xong ba chữ này, lập tức cảm thấy hối hận.

Dạo này, Gấu nhỏ hình như học không ít thói từ mình rồi, một chiêu này chính là đả xà tùy côn thượng*, phản kích nhanh nhạy.

Đỗ Vân Hiên không nhanh không chậm hỏi: “Anh đã lập rất nhiều quy củ cho em, vậy em có thể lập ra một điều cho anh không?”

“Nói xem.” Cổ lão đại cũng giao hoạt, “Nói’ này, tức là ‘nói nghe một chút’, chứ không nhắc tới khi nào sẽ thực hiện.

“Em muốn anh sau này.....”

Ầm! Ầm! Ầm!

Cánh cửa kim loại nặng nề bỗng nhiên bị người ở bên ngoài gõ mạnh vài cái. Đỗ Vân Hiên cùng Cổ Sách đồng thời an tĩnh lại, Cổ Sách đứng lên, kéo anh ra phía sau, tay cầm chặt súng.

“Sách ca! Anh có ở bên trong không?” Lâm Dũng ở bên ngoài gào lên.

Cửa lớn mở ra, ánh sáng đột ngột chiếu vào, Đỗ Vân Hiên thấy mắt mình loá đi vì một trận sáng trắng.

“Chúng ta ra ngoài trước, đừng để kho lạnh làm bị cảm.” Bên tai, truyền đến tiếng thì thầm ái muội của Cổ Sách, “Tối nay, em có thể lập một quy củ cho tôi.....”

Phiên ngoại hoàn.

—

Đả xà tuý côn thượng*:Đả xà tuý côn thượng – Đánh rắn tuý gậy: Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rất độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường quấn quanh những vật cứng, nếu vụt gậy xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vắn thân, nhe nanh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn.

“Đả xà tuý côn” kỳ thực là “Mộc côn đánh rắn, rắn tuý loại gậy”.

Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn. Lấy câu “Đả xà tuý côn thượng” để sánh với tranh đấu chốn nhân gian để ám chỉ: Kẻ bị công kích giỏi về cách

dùng mảnh khoé thủ đoạn để lợi dụng luồn lách sơ hở, phản kích nhanh nhậy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết. [Nguồn: Đài Lặc]

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1+1: Tiết tử](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 1+1: Văn án](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10+1](#)

[Chương 10-2: Vĩ thanh+Hoàn](#)

[Chương 11: Phiên ngoại](#)